

ВИРДЖИНИЈА ХЕНЛИ

БАРД

ИЗДАТЕЛЬСКА
КЪМПА

КРИСТАЛНАТА ПЕЩЕРА

Вирджиния Хенли
Е ИЗКУСНА РАЗКАЗВАЧКА!

Вирджиния Хенли

Кристалната пещера

Глава 1

Свършено оформената глава бавно изплува. После лъсна дългото тяло. Емералд¹ не можеше да откъсне поглед от неговата блестяща, коп-ринено мека повърхност.

Днес бе особено игрив. Грациозно се потапяше във водата, за да се извие в невероятна дъга. Внезапно се приближи. Почти се докоснаха. Молеше я, изкушаваше я да го възседне и да се понесат в най-вихрената езда.

Не можа да устои. Протегна ръка и нежно докосна блестящата кожа точно под главата, но той неочаквано избулва силна водна струя в лицето ѝ. Топлият и солен вкус ѝ бе познат и изпълни сетивата ѝ с наслада. Повдигна с ръка ризата си и внимателно го възседна.

Отдавна бяха усвоили тази игра и той отлично знаеше какво трябва да направи. Мигом се изви, потоци се във водата и после отново изплува. Изчака я да си поеме дъх и със силен тласък отново се гмурна в дълбоките и тайнствени дълбини.

Емералд се бе вкопчила в твърдия лъскав гръб на делфина, докато той се стрелкаше към дъното на пещерното езеро, за да изплува отново на повърхността. Това бе любимата им игра от мига, и който се бяха срещнали.

Шон Фицджералд О'Тул бе застинал като омагьосан. Гледката бе спряла дъха му и развихрила въображението му. Чудното видение, яхнало делфина, приличаше на приказна нимфа. Ефирното създание навярно обитаваше кристалната пещера.

Първоначално я помисли за дете, зървайки сърцевидното ѝ лице, заобиколено от тъмен пухкав облак. След миг осъзна, че това бяха косите ѝ. Късата ѝ бяла риза бе мокра и полепнала по младите ѝ гърди. Те му напомниха сочни и твърди плодове. Тогава реши, че момичето с нежни и деликатни кости навярно е около шестнадесет. Не беше още жена, но бе достатъчно изкушаваща, за да го възбуди.

Когато смехът ѝ зазвънтя сред високите стени на пещерата, Шон си помисли, че никога не е чувал по-омаен и пленителен звук. Митичната двойка очевидно бе свързана с любов, доверие и радост, каквито никога досега не бе срещал. Душата му се изпълни с благоговение и

1. Изумруд, смарагд (англ.). – Б.пр.

благодарност, че Бог му е отредил да попадне на това място и да стане свидетел на тази сцена. Тогава момичето и делфинът изчезнаха под водата и той се зачуди дали те не бяха само плод на въображението му.

Тъмните му очи огледаха пещерата. Омагьосваща красота! Високият свод блестеше във всички цветове на дъгата. Безброй отблясъци танцуваха по повърхността на водата и я превръщаха във вълшебно езеро. После се отърси от омаята и си напомни, че е на остров Ангълс в Уелс. Вероятно стените на пещерата бяха изградени от англезит², примесен с оловен сулфат. Образуваните кристали бяха полупрозрачни и блестяха като диаманти.

Вроденото му любопитство го подтикна да ги огледа отблизо. Сребристите му очи изучаваха искрящата хубост с възхищението на познавач.

Изведнъж младата нимфа изплува на повърхността. Магията изчезна. Дългата ѝ черна коса бе полепнала по раменете. Тя скочи от гърба на морското създание и се стрелна към ръба на езерото. Изкачи се чевръсто, без да обръща внимание на одрасканите си колене. Приличаше на мокро мишле. Просто едно обикновено смъртно момиче. Шон се изчерви на собствената си глупост.

Тя вдигна ръце, за да отметне мокрите кичури, полепнали по челото ѝ, и тогава зърна непознатия, нахлул неочаквано в нейното убежище. Зелените очи се разшириха и изумено се втреничиха в него. Погледът ѝ бавно обходи лицето му, после се плъзна надолу по врата, докосна широките рамене и голите мускулести гърди. Изучаваше го най-подробно и внимателно, сякаш той бе първият мъж, когото виждаше през живота си.

Шон О'Тул бе привикнал на възхитените подканящи погледи на жените. Но никога не му се бе случвало да го оглеждат така неприкрито, сякаш бе млад жребец за продан.

– Кой си ти? – зададе въпроса си като кралица на кристалното си царство.

Той отметна гордо глава.

– Шон О'Тул.

Лицето ѝ светна.

– О! Ирландец! – Вече го оглеждаше с възхищение и обожание. – Моята майка е ирландка. Аз я боготворя! Тя е Фицджералд от Килдър

2. Името на този минерал е свързано с находището Ангълс в Уелс. Понякога се среща във вид на изящно оформени кристалчета. На цвят е бял, жълт, зелен или син. – Б.пр.

и е най-прекрасната дама на земята!

Шон ѝ се усмихна. Сега вече знаеше коя е.

– Моята майка също е Фицджералд. Значи сме роднини. – Изискано се поклони.

– Чудесно! Сега разбирам защо си толкова красив!

– Красив?!

Блестящите очи на нимфата отново се плъзнаха алчно по тялото му.

Беше загорял. Белите ленени панталони, отрязани до коленете, ярко контрастираха със смуглата кожа. Черната му като въглен коса се спускаше на буйни къдрици, а очите му бяха със странен тъмносив цвят, който придобиваше сребрист оттенък на необикновената светлина в пещерата. Никога в живота си не бе виждала по-красиво човешко същество. Оказа се напълно запленена от него.

– Да излезем навън, за да те видя по-ясно.

Развеселен, Шон се съгласи. Иначе нямаше да е честно, след като той бе имал възможността да разгледа гърдите ѝ. Запътиха се към изхода. Той бе с около тридесет сантиметра по-висок от нея. Прелестното младо момиче изглежда изобщо не осъзнаваше, че мократа ѝ бяла риза е напълно прозрачна. Излъчваше невинността на дете, но по възхитените погледи, които му хвърляше, той усети първите вълнения на едва напъващата ѝ женственост.

Изтегнаха се върху златистия пясък под палешите лъчи на слънцето.

– Изглежда не за пръв път яздиш този делфин? – Все още беше омаян от необикновената гледка, на която бе станал неволен свидетел.

– Малък кит.

– Все едно. Това още един път доказва, че англичаните съвсем не са наясно с нещата, само си въобразяват, че са.

– Аз съм само наполовина англичанка – разгорещено възрази момичето.

– И наполовина морска сирена. Досега никога не съм виждал делфини в тези води. Те обичат топлите морета.

– Този сигурно е дошъл с Гълфстрийм. Ангълси има много мек климат и пролетта тук настъпва рано.

Устните му се извиха в лека усмивка.

– Говориш като по учебник.

– Енциклопедия.

Шон избухна в смях, разкривайки белите си зъби.

– Наистина си цяла енциклопедия, англичанке.

– Името ми е Емералд Фицджералд Монтагю. И съм наполовина ирландка! – Слънчевите лъчи бяха изсушили памучната ѝ риза и тъмните ѝ къдрици, които отново бухнаха като облак.

Шон се развесели.

– По-добре да не го казваш пред баща си.

Тъмна сянка пробяга по лицето ѝ.

– Познаваш ли го? – Несъзнателно потръпна.

„Дали го познавам? Той е партньор в незаконната дейност на баща ми откакто съм се родил. Нашите бащи са свързани не само чрез браковете си, но и в нечестивия съюз на контрабандата, кражбите, пиратството и всякакви други измами от подкупа до предателството.“

– Страхуваш ли се от него?

– Наистина ме плаши. И не само мен, а и брат ми Джони.

Думите ѝ събудиха състрадание в душата му. Как е възможно Уилям Монтагю да е баща на това неземно създание? Макар че момичето изглеждаше нетърпеливо да му се довери, Шон остана нащрек. Все пак тя бе дъщеря на английски благородник и следователно по рождение враг на ирландците. Въпреки че О'Тул и Монтагю от години биха съдружници, този съюз се крепеше на печалбата. Шон инстинктивно усещаше, че двамата мъже не се понасят.

– Но майка ми е истински ангел. Тя ме закриля от неговия гняв. Когато баща ми се ядоса, лицето му става пурпурночервено. Тогава тя го отвежда на горния етаж, за да го успокои. Сигурно го омагьосва с някоя ирландска магия, защото когато слезе долу, винаги е доволен и спокоен.

Шон можеше да си представи какво е принудена да върши красивата и млада Амбър Фицджералд, за да защитя децата си.

– Човек никога не се помирява с тиранията – отвратено изрече той.

– Наистина е тиранин. Така и не ѝ позволи да се върне в Ирландия, но мама поне успя да го склони да ни разреши да дойдем на този остров през лятото, докато той се грижи за делата си в адмиралтейството на Ливърпул. Градът е само на няколко часа път оттук, а къщата е прекрасна. Има и наблюдателна кула. Майка ми прекарва с часове там, загледала в любимия ѝ Изумруден остров и минаващите кораби. Колко далеч е Ирландия?

– Дъблин е точно отсреща, може би на около стотина километра... Днес тръгнахме оттам.

– По заповед от адмиралтейството ли сте дошли?

„Адмиралтейството? Как ли пък не!“

– По служба.

Дали тя знаеше за подземията на голямата къща, пълни с контрабандни стоки. Заради собствената ѝ безопасност се надяваше, че не подозира нищо. Амбър обаче сигурно беше наясно. От наблюдателната кула вероятно бе виждала идващите и заминаващи кораби.

На последния курс до Ангълси бе брат му Джоузеф. Тогава той бе заминал за Ливърпул. Днес обаче имаше много стока и се налагаше да бъдат и двамата, за да надхитрят митничарите. Когато разговариха единия товар и натовариха другия, Джоузеф му предложи да се поразходи из острова.

– Почини си малко. Целият екипаж работи усилено. Смятам да им дам един час да поплуват, преди да отплаваме за дома. Тук пролетта е като лято.

Някакво смътно подозрение го прониза тогава. Какво, по дяволите, щеше да прави брат му Джоузеф, докато момчетата плуваха, а той се разхождаше из острова?

– Очаквате ли баща ти днес?

– Не, слава Богу. Ако той беше тук, никога не бих се осмелила да си играя в пещерата, а мама не би си тананикала и не би си сложила най-хубавата копринена роба.

Подозрението му се превърна в увереност. Джоузеф вероятно бе срещнал Амбър при последния курс до Алгълси, когато мъжът ѝ е отсъствал. Брат му бе по-голям с две години от него, но нямаше и капка здрав разум в главата си!

Шон скочи и хукна с всички сили.

– Къде? – тревожно извика след него Емералд.

– Да загася огъня!

Момичето се засмя. Нейният принц се бе появил! И при това бе ирландец! Точно какъвто трябва да бъде. Един прекрасен ден той ще пристигне със своя голям кораб и двамата ще отплават, за да живеят щастливо до дълбоки старини.

Емералд потопи пръстите на краката си в морето и потръпна от наслада.

Амбър Фицджералд също тръпнеше от наслада, когато Джоузеф пхна пръстите на крака ѝ в устата си и игриво ги засмука. Двамата лежаха върху голямото легло и си почиваха от страстното любене.

– Ненаситно момче – измърка тя. – Искаш да ме изядеш ли?

Сините му очи потъмняха застрашително.

– Цялата!

Джоузеф намести тъмната си глава между белите ѝ кадифени бедра.

Амбър простена.

– Миналата нощ те сънувах, Джоузеф.

– Значи си не по-малко ненаситна от мен.

– След осемнадесет години брак без любов.

Джоузеф притисна устни до копринените косъмчета, покриващи женствеността ѝ.

– Каж ми пак, че аз съм първият ти любовник!

– Истина е. Той е толкова ревнив и подозрителен, че ме пази като дракон и ме следи със зоркия поглед на ястреб.

– Старият Монтегю прилича повече на лешояд, отколкото на ястреб.

Амбър потръпна, ала този път не от насладата, която и даряваха красивите устни на младия ѝ любовник. Монтагю наистина бе лешояд, който поглъщаше не само тялото, но и душата ѝ. И я наказваше сурово. Задето бе изумително красива. Задето бе млада. И най-вече задето бе ирландка.

Наситените ѝ с омраза думи за аристократичния ѝ английски съпруг втвърдиха члена на Джоузеф отново. Доставяше му огромно удоволствие да сложи рога на стария негодник, който мамеше всички – и англичаните, и ирландците. Справедливо да отмъсти. Да му го върне тъпкано. После забрави за всичко, тъй като се излегна върху чувствено-то ѝ тяло. Тя бе толкова красива и тръпнеше от желание. Приличаше на узрял и дъхав плод, очакващ да бъде откъснат.

Когато любовникът ѝ вече бе дълбоко в нея, Амбър се опита да удължи прекрасния миг колкото се може повече. Знаеше, че тази нощ ще трябва да ѝ стигне за цял живот. Но той бе прекалено млад и нетърпелив. Проникваше бързо и бясно. Тялото му се изви на дъга. След три силни тласъка експлодира. Амбър се отдаде изцяло на повика на плътта. Когато женствеността ѝ запулсира и избухна в невероятните тръпки на освобождението, тя заби нокти в гърба му и извика:

– Джо, Джо, Джо!

Шон тъкмо се канеше да нахлуе в спалнята, когато чу вика и разбра, че е закъснял. Вече не можеше да направи нищо. Нямахме смисъл да ги безпокои, докато се отдаваха на последните изблици на страстта. Искаше му се здравата да набие брат си, задето рискуваше главата си. Обаче виковете на удоволствие на младата жена бяха изпълнени с такава наслада... Шон разбра, че това са много редки и ценни мигове. А нима

тя нямаше право да изживее малко радост, която да стопля и осветлява робските ѝ дни?

Излезе от къщата и тръгна покрай каменния вълнолом, където бе закотвен „Полумесец“. Щом моряците го видяха, побързаха да се качат на борда. Всичките бяха роднини – племенници, чичовци, втори, трети или четвърти братовчеди. Дядото на Шон по майчина линия бе Едуард Фицджералд, граф Килдър. Той бе едно от двадесет и трите деца. Повечето от мъжете служеха като моряци на търговските кораби на О'Тул.

– Дани, Дейв, слезте долу при мен. Ще проверим товара.

Шон О'Тул бе роден да командва. Още от дванадесетгодишен бе подготвян, че един ден ще поеме корабния бизнес на семейството. Баща му, Шеймъс, винаги казваше, че Шон е много подходящ да ръководи екипажа, защото управлява хората си с хумор. Благодарение на находчивия си ум и вроденото очарование можеше да излезе и от най-деликатната ситуация. Джоузеф пък бе възпитаван за политик, което изискваше различни умения.

Шеймъс О'Тул бе един от най-хитрите и прозорливи мъже в Ирландия. За да избегне наказанията и преследванията, той бе обявил, че всички са протестанти, макар това да бе много далеч от истината. Грейстоун, неговият великолепен джорджиански дом, бе известен като „Замък на лъжите“. Причините за това бяха многобройни и една от тях бе, че всяка сутрин в параклиса на замъка се отслужваше католическа литургия. Любимият девиз на Шеймъс, който той често напомняше на синовете си, бе: „Винаги прави това, което ти е изгодно, и никога няма да сбъркаш!“

Шон провери възетата, с които бяха завързани буретата с коняк. После нареди на момчетата да ги покрийт с качета със солена херинга, с които маскираха и тъмното ирландско уиски. Слава на Бога, пиенето бе най-разпространеният порок на осемнадесети век. Семейство О'Тул направи цяло състояние от контрабанда на уиски и го удвоиха с внасянето на незаконно произвеждан френски коняк, за да задоволяват вкусовете на богатите англо-ирландци, които управляваха страната или поне си въобразяваха, че го правят.

Когато Джоузеф най-после се появи, вдигнаха котва и се приготвиха за отплаване. Преди още да е стигнал до каютата, където Шон фалшифицираше сметките за товара, корабът вече бе напуснал водите на малкото пристанище и плаваше към Ирландско море.

– Съжалявам, че не ти помогнах с документите, но ти си по-добър

от мен в тази работа.

– През последните часове си потапял перото си не в мастилницата – провлачено изрече Шон.

Джоузеф тутакси настръхна.

– Какво, по дяволите, означава това?

Тъмносивите очи на брат му се втренчиха в неговите.

– Което си и мислиш. – Отмести поглед към разтворената му риза.

– Имаш следи по шията.

Лицето на Джоузеф пламна и той притеснено се засмя.

– Една от прислужниците в къщата не можа да свали ръцете си от мен.

Очите на Шон отново се приковаха в тези на брат му.

– Себе си можеш да лъжеш колкото си искаш, Джоузеф, но никога не се опитвай да лъжеш мен. Как, по дяволите, ще ти прикривам гърба, след като не знам какво вършиш?

– Ако я видиш, ще ме разбереш.

– Няма нужда да я виждам. Тя е Фицджералд и това е достатъчно. – Шон въздъхна и събра листата. – Станалото станало, нищо не може да се върне назад, но когато следващия път се изкушиш, си помисли какво ще направи Монтагю, ако разбере. В адмиралтейството има на разположение цяла мрежа от шпиони, а и никога не можеш да спреш приказките на слугите.

Джоузеф преглътна мъчително, представяйки си как го кастрират. После се засмя предизвикателно.

– Не ме е страх от онази дърта свиня!

„А би трябвало – помисли си Шон – защото онзи мъж няма душа.“

Но успя да прикрие притеснението си и потупа брат си по рамото.

– Не се безпокоя за теб, безразсъдни млади дяволе, а за Амбър Фицджералд.

Търговският кораб на О’Тул влезе в пристанището на Дъблин. Предполагаше се, че превозва вълна и други английски стоки, одобрени от адмиралтейството, затова успя без усложнения да премине през митницата. Шон се надвеси над перилата, размахвайки фалшифицираните сметки.

– Не се тревожи, братко! Митничарят взима щедри подкупи от Монтагю. За кана бира бе готов да ми продаде мускета си, че и сестра си като добавка!

Когато „Полумесец“ се насочи към частното пристанище на

Грейстоун, намиращо се на север от Дъблин, Джоузеф рече:

– Татко ще остане доволен от днешната ни работа.

– Да – кимна Шон, – но никога няма да го признае. Обзалагам се на една златна лира, че първите му думи ще бъдат: „Къде, по дяволите, бяхте, млади негодници?“

Глава 2

– Къде, по дяволите, бяхте, млади негодници? – гневно извика Шеймъс О'Тул. – Още преди два часа трябваше да сте тук!

– Защо, какво се е случило? – сериозно попита Шон.

Джоузеф и Пади Бърк, управителят на Шеймъс О'Тул, който бе осведомен за всичко, ставащо в Грейстоун, избухнаха в смях.

Шеймъс го стрелна сърдито с поглед.

– Не ги окуражавай!

– Няма ли да ни попиташ как е минало, татко? – засмя се Джоузеф.

– Не е нужно. По самодоволните ви лица разбирам, че сте дяволски горди от себе си. – Развеселеният поглед на Шеймъс обходи усмихнатите моряци. Почти всички бяха Фицджералд. – Вие, момчета, вече си свършихте работата. Господин Бърк ще изпрати други да разтоварват. Вървете в кухнята и кажете на Мери Малоун да ви нахрани до насита.

В цялата околност на Дъблин нямаше по-добра готвачка от Мери Малоун. Моряците извикаха възторжено.

– Без вас, млади дяволи! – Гласът на Шеймъс закова Шон и Джоузеф на място. – Е, все пак някой ще трябва да надзирава разтоварването. Нужно ли е да ви напомням какви мързеловци са всички Фицджералд?

Когато баща му и господин Бърк се отдалечиха, Джоузеф сухо отбеляза:

– Няма що, личи си колко е доволен от нас!

– Това е просто неговият начин да подчертае, че трябва да си свършим работата докрай – усмихна се Шон.

Джоузеф се протегна, за да отпусне схванатите си мускули. Доста упражнения му се струпаха за един ден.

– Май няма надежда да си легнем преди полунощ – измърмори той.

Шон го смушка закачливо в ребрата и дяволито му намигна.

– И от какво, по дяволите, се оплакваш? Нима не прекара целия следобед в леглото?

Единственият човек от рода Фицджералд, който Шеймъс О'Тул уважаваше и на когото безкрайно се възхищаваше, бе съпругата му Катлин. Когато се оттегли в спалнята си, той носеше в ръка тумбеста чаша с чудесен френски коняк.

Раздразни се обаче, тъй като видя, че Катлин не е сама. Кейт

Кенеди, икономката на Грейстоун, която бе и лична прислужница на съпругата му, тъкмо бе взела четката за коса на господарката си. Тя бе висока жена, която не търпеше никакви глупости и със здрава ръка управляваше персонала на замъка. Не позволяваше волности никому, дори и на самата себе си. Точно затова и бе икономка на Грейстоун.

– Можеш да си вървиш, Кейт Кенеди. Аз сам ще се погрижа за жена си.

– Сигурен ли сте, сър? Тя има нужда от сто пригладания – безстрашно заяви Кейт, докато му връчваше четката.

– Шеймъс! – остро го предупреди Катлин. – Да не си посмял да изречеш някоя от циничните си забележки.

Кейт си излезе, но преди да затвори вратата, Шеймъс извика:

– Езикът на тази жена може да разреже и тенекия. – После захвърли четката и прекоси спалнята. Сними глас и сладострастно добави: – Ще получиш стоте пригладания.

Катлин се засмя закачливо, докато той пристъпваше към нея с чашата в ръка.

– Сто пригладания, как ли не! Обзалагам се, че няма да издържиш и до петдесет!

– А сега кой прави цинични забележки, моя красавице?

Катлин седеше пред огледалото, облечена в снежнобяла нощница, закопчана отпред с поне двадесет малки копченца, които стигаха до брадичката. Шеймъс облиза пресъхналите си устни, предвкусвайки удоволствието да ги разкопчава едно по едно. Остави чашата с коняк пред нея, повдигна един дълъг кичур и го опря до бузата си.

– Пийни една глътка, моя Кати, ще сгрее кръвта ти.

– Май конякът е част от съблазняването. – Взе чашата и я отнесе до леглото. – Първо искам да поговорим. – Видя разочарованието, което се изписа върху все още хубавото му лице, и нежно му обеща: – След това ще споделим напитката както през нашата сватбена нощ.

Шеймъс поклати глава и въздъхна, обзет от спомените.

– Наистина е неприлично, че и след двадесет и две години брак ние сме все още влюбени. – Пухеното легло потъна под тежестта му.

– Възмутително – съгласи се жена му, пъхна се под завивките и се сгуши до него. Потърка глава в рамото му и после я отпусна в съвката на ръката му. – А сега искам да обсъдим празненството по случай рождените дни.

– О, не – изпъшка Шеймъс. – Тези млади дяволи изпълват всичките ти мисли.

– Нима? А кой им купи нови кораби за сватбите?

– Те са истински бижута, Кати. Тези шхуни се носят по водата по-бързо и от вятъра. Време е нашите синове да си имат собствени кораби. Джоузеф ще навърши двадесет и една. Странно е, че рождените им дни са почти един след друг, а двамата се различават като водата и огъня.

– Защото са родени под различни звезди. Разположението на планетите определя нашите характери. Затова и Джоузеф е буен и лесно се обижда.

– Да, той наистина избухва по най-малък повод. Юмруците му са винаги готови да се забият в нечия физиономия.

– Шон е по-уравновесен и по-потаен. Той първо мисли, после действа. – Катлин имаше слабост към по-малкия си син. Той бе красиво момче с вродено очарование. Момичетата бяха луди по него и не го оставяха нито за миг сам. Шон притежаваше изключително чувство за хумор. Той владееше и изтънчените шеги, и грубите цинични подигравки. Можеше да бъде забавен, вулгарен, остроумен, очарователен. Или пък прекалено скромнен и затворен. Но резултатът бе винаги един и същ – забавляваше и себе си, и останалите.

– Преди Шон да се сбие, той обмисля внимателно стратегията си и чак тогава пристъпва към действие.

„И резултатите могат да бъдат опустошителни“, помисли си Шеймъс.

– Рождените им дни са след по-малко от седмица, Шеймъс. И след като този на Шон се пада в събота, а на Джоузеф в понеделник, най-логично е да ги отпразнуваме в неделя, но дали не е богохулно?

– Ни най-малко. Нима не сме протестанти?

Катлин вдигна очи към тавана и въздъхна примирено.

– Щом ти го казваш, Шеймъс.

– Да, казвам го и смятам, че вече обсъдихме всичко.

Пръстите му се плъзнаха към най-горното копче на нощницата ѝ.

Тя спря ръката му.

– Не сме свършили.

– Изобщо не сме започвали – недоволно простена той.

– Ще трябва да пресметна колко души ще присъстват, за да изпратя покани. Само от рода Фицджералд са най-малко петдесетина.

– Нима смяташ да ги поканиш всичките? – ужаси се Шеймъс.

– И ще бъдеш ли така добър да ми кажеш какво против имаш членовете на семейство Фицджералд? – В очите ѝ лумнаха воинствени пламъчета.

– Е, нямам нищо против баща ти, нито пък, разбира се, против момчетата, които служат на нашите кораби, но всички онези жени, които са се пръкнали в семейството ти са цяла напасть!

– И какво съм виновна, че мъжете в нашето семейство умират, а жените процъфтяват? Ти би трябвало да благодариш на небесата за това. Твоят син Джоузеф ще бъде граф на Килдеър, когато баща ми умре. Дано Бог ми прости, че казвам подобно нещо.

– Не исках да те разстройвам, моя красавице. Разбира се, че ще поканиш сестрите си.

– И племенниците, и братовчедките, и лелите.

Шеймъс изпъшка.

– И тази дето се мисли за келтска принцеса и се увива цялата в червени воали?

– Тиара. Тя малко не е наред с главата.

– Всичките не са наред!

– Ти дори не знаеш имената им!

– Разбира се, че ги знам, Меги, Маги и Мегън, после идват онези със странните имена на скъпоценни камъни: Опал, Берил и Амбър...

– Амбър е тази, която е омъжена за Уилям Монтагю. Вече съм му изпратила покана, но той ще дойде сам, помни ми думите. Искрено съжалявам горката Амбър.

– Сама си е виновна. Омъжи се за него заради парите му и заради аристократичното му английско име.

– Тя беше само едно невинно петнадесетгодишно момиче. В тази женитба видя шанса си да се измъкне от Мейнют Касъл, свърталището на жените от рода Фицджералд, които са по-многобройни и от племето израелево. – Катлин без никакви угризения на съвестта направи плен завои по отношение на семейството си.

Ръцете на Шеймъс се стегнаха около нея.

– Само един Фицджералд може да надхитри един Монтагю.

– Съмнявам се, скъпи. Смятам, че за това трябва да бъдеш О'Тул.

Целуна я. Страстно и всеотдайно. Не можеше да чака повече. Тя бе най-голямата дъщеря на графа на Килдеър – най-красивата и най-умната от всички жени Фицджералд. Най-добрата. Шеймъс никога нямаше да спре да благославя щастливата си съдба.

В огромната кухня Мери Малоун разбъркваше овесената каша. Кейт Кенеди влезе и се огледа за поднос. В същия миг Пади Бърк отвори външната врата. Мери се усмихна на високия и снажен управител.

– Как е времето, господин Бърк?

– Вали като из ведро, госпожо Малоун.

Готвачката му сипа един черпак от кашата и я поля с малко уиски.

– Изяжте го, господин Бърк. Ще стопли премръзналите ви кости.

– Много сте внимателна, госпожо Малоун. Как е зъбоболът ви тази сутрин?

– Понамаля, господин Бърк. Вече не се чувствам толкова зле.

Кати Кенеди застла подноса със снежнобяла покривка и смигна на Пади Бърк.

– Нищо чудно, че се чувстваш по-добре. Снощи изпи толкова уиски, колкото да умъртви цял бик.

– Да, и се замислих за някои неща, Кати Кенеди. Една глътка уиски може да смекчи езика ти, не мислите ли и вие така, господин Бърк?

– Не ме въвличайте във всичко това, госпожо Малоун. Никак не ми се нрави идеята да бъде трън между две рози.

– Бих искала няколко от специалните ти пшеничени питки за господарката, Мери!

Готвачката погледна разтревожено към подноса, който Кейт подреждаше.

– Да не би тя да се чувства зле?

– Ни най-малко, Мери Малоун, Господарят реши, че трябва да закуси в леглото.

Мери бе потресена.

– Но това е неприлично!

Кейт завъртя очи.

– Ако ти кажа какви неща се вършат в онази спалня, косите ти ще се накъдрят, Мери Малоун.

Още не бе свършила, когато изневиделица влетя Шеймъс. Намръщената му физиономия не можеше да прикрие задоволството, което изпита от думите на икономката. Въпреки това я изгледа кръвнишки и взе подноса от ръцете ѝ.

– Аз ще го отнеса. Дватамата с Катлин не искаме да ни безпокоят.

Пади Бърк едва не се задави с кашата, а жените зяпнаха. После управителят набързо привърши със закуската си, защото скоро щяха да дойдат представители на всички богати англо-ирландски домове, за да приберат буретата с контрабандния френски коняк. Шеймъс предвидливо бе вдигнал цената, тъй като бе предположил, че търсенето ще се удвои.

– Задели ли две бурета за празненството, Пади?

– Да. Кога ще бъде?

– В неделя.

Пади потърка носа си.

– Разбрах, че в неделя ще пристигне стоката за „Капитан Лунна светлина“.

– Да. Така е още по-удобно.

„Капитан Лунна светлина“ наричаха ирландските бунтовници. Съществуваше тайно революционно общество, основано в началото на войната между Англия и Америка. Тогава затруднението на Англия се превърна във възможност за Ирландия. Докато Франция и Испания се съюзиха с колониите, тя застана на страната на англичаните. А когато английският флот изнемогваше, бяха събрани петдесет хиляди ирландски доброволци. Те се заклеха във вяност към английската корона, но след края на войната не се разпуснаха, а сякаш изчезнаха вдън земя.

Мъже като Едуард Фицджералд, граф на Килдеър и тъст на Шеймъс О'Тул, страстно желаещи да освободят родината си от ярема на английското потисничество, успяха да постигнат законодателна свобода. Но десет години по-късно ирландските католици все още не можеха да влязат в Парламента, нито пък да участват при избирането на членовете му. Едуард Фицджералд бе един от основателите на тайното общество на Обединените ирландци. Под прикритието на мрака той вършеше доста рисковани и неразумни неща за потъпканите и унижени католици. Богатството на Килдеър, трупано от поколения, изтичаше от ковчежетата му за оръжие, както и за храна на гладуващите селяни, които живееха в обширните му земи.

Шеймъс О'Тул нямаше състрадателното сърце на тъста си. За разлика от него той не бе роден със сребърна лъжичка в уста. Баща му бе изоставил майка му и двамата с нея преживяваха като режеха торф. Работеше от петгодишен.

Някога О'Тул е бил силен клан и Шеймъс се бе заклел, че един ден ще си върне могъществото. Вродената му хитрост се оказа много полезна от сребърната лъжичка. На дванадесет години бе сред екипажа на един търговски кораб, а на петнадесет вече го притежаваше. И на двадесет бе достатъчно богат и достатъчно ловък, за да съблазни дъщерята на граф.

Нечестивият съюз, който склучи с Уилям Монтагю пет години след сватбата, бе поредният му хитър ход. Братът на Монтагю – граф Сандуич, специален пълномощник на британското адмиралтейство, бе

назначен за министър на флотата по време на войната между Англия и Америка. За Шеймъс О'Тул това бе като да притежава разрешително за печатане на пари и той построи за Катлин великолепния замък Грейстоун. Постара се да бъде най-разкошния в целия Пейл. После Сандуич бе избран за вицековчежник и главен данъчен чиновник за Ирландия. Така О'Тул с помощта на Монтагю сложи цялото графство Дъблин в малкия си джоб.

Уилям Монтагю отвори поканата за празненството в Грейстоун. Тънките му устни се извиха в доволна усмивка. Високият му пост в адмиралтейството му позволяваше да контролира хора, кораби и товари, а благодарение на партньорството си с О'Тул бе станал по-богат от титулвания си брат. Но голямата любов на Монтагю бе силата, а не парите. Усещането за могъщество накара слабините му да пламнат от възбуда. Реши, че ще облече най-хубавата си униформа и ще отплава на личния си кораб за Дъблин.

По лицето му премина сянка на извратено задоволство, щом си помисли какъв ефект ще има тази покана върху Амбър. Какво ли не би направила тя, за да й позволи да го придружи? Усети как се втвърдява само при мисълта за уменията ѝ в леглото. Отвори вратата на кабинета си и извика:

– Джак!

Уилям бе назначил племенника си в адмиралтейството за свой секретар и младежът се бе оказал незаменим помощник.

– Събра ли необходимите сведения за онзи публичен дом на Лайм Стрийт?

– Да, милорд. – Просто „сър“ би било достатъчно, защото Уилям Монтагю не притежаваше благородническа титла, но Джак знаеше, че тя действа като афродизиак на чичо му. – Там задоволяват всякакви изисквания и момичета са покорни слугини... като ориенталките – добавете той, неспособен да прикрие внезапно обезелата го възбуда.

– Добро момче! – Уилям забеляза състоянието му. – Можеш да ме придружиш – предложи той и захвърли писалката.

Любовните игри не бяха новост за Джак Реймънд. Неговият баща, граф Сандуич, бе получил прякора „лорд Развратник“. Той бе женен за дъщерята на един ирландски виконт, която бе преживяла толкова много спонтанни аборти, че умът ѝ се бе поразстроил. Граф Сандуич се бе възползвал от това и бе настанил любовницата си Марта Реймънд в градската си къща на Пал Мал. Джак бе едно от петте му незаконни деца от

тази връзка и, за негов късмет, единственото момче. Макар че бъдещето му бе осигурено, той страдаше заради произхода си и нямаше да се успокои докато не приеме името Монтагю.

Когато двамата излязоха от сградата на адмиралтейството, Уилям бе в чудесно настроение.

– Искаш ли да ме придружиш на празненството, което организират семейство О'Тул следващата неделя? Ще отплаваме на „Дифенс“³⁴ и ти можеш да изпълняваш службата на мой лейтенант.

– За мен би било удоволствие, милорд. Никога не съм бил в Ирландия. Какво празнуват?

– Рождените дни... на синовете на О'Тул. – Монтагю изведнъж се умълча и въглчетата на устните му се отпуснаха. Завиждаше на О'Тул за тези синове. И двамата се бяха оженили за ирландки, но всичко, което Амбър създаде, бе една безполезна дъщеря и едно жалко подобие на син, който се свиваше от страх пред баща си в мига, в който го зърнеше. А докато плахостта бе желано качество у жените, у един мъж заслужаваше единствено презрение.

– Ще вземете ли Емералд и Джон със себе си, сър?

Монтагю не бе обмислял тази възможност, но сега, след като Джак го спомена, реши, че идеята не е лоша. Присъствието на деца на борда щеше да разсее всякакви подозрения относно естеството на товара.

– Преживяването може да е от полза за младия Джон – отбеляза Монтагю.

Синът му далеч не бе толкова зрял, колкото синовете на О'Тул. Не можеше дори да се мери с тях, затова времето, прекарано в компанията им, би могло да го поразбуди и накара по-бързо да възмъжее.

3. Защита, отбрана, съпротива (англ.). – Б.пр.

Глава 3

Емералд се бе изтегнала върху златистия пясък под топлите лъчи на слънцето. Въздухът сякаш бе наситен от някакво прекрасно очакване. Мекият морски бриз танцуваше в черните ѝ къдрици и галеше нежно лицето ѝ. Изпълваше я безкрайна радост, граничеща с щастието. Знаеше, че скоро, много скоро той ще дойде при нея.

Очите ѝ останаха затворени, а устните ѝ потрепнаха, сякаш докоснати от нежните крила на пеперуда. Усмихна се загадъчно и бавно повдигна клепки. Той бе коленичил пред нея и вперил напрегнат взор в лицето ѝ, а тъмносивите му очи преливаха от смях. Без да откъсва очи от неговите, тя бавно се надигна и застана на колене.

Нямаше нужда от думи. Копнежът да се докоснат изгаряше кръвта им. Протегнаха ръце едновременно. Пръстите галеха бузата, шията, рамото на другия. Ръката на Емералд се плъзна по гърдите му и се спря там, където бе сърцето му. Усети бясното туптене. Нейният ирландски принц! Наведе се, за да завладее устните ѝ със своите, но когато топлият му дъх ги опари, Емералд се събуди, мълвейки страстно:

– Шон, Шон...

Рязко отметна завивките, надигна се, прокара пръсти през облака от великолепни черни къдрици и изпъна дългите си крака. Не се облече, а излезе от спалнята си и изкачи трите стъпала. Както през повечето сутрини, когато баща ѝ отсъстваше, Емералд се плъзна в леглото до майка си, за да обсъдят плановете си за през деня.

Амбър, която обожаваше дъщеря си, улавяше всяко нейно настроение.

– Скъпа, днес ми изглеждаш различна?

Емералд се изчерви. За пръв път майка ѝ виждаше страните на дъщеря ѝ да порозовяват от някоя скрита мисъл.

– Сънувах...

– Принца ли?

Емералд кимна и се обгърна с ръце и се замисли за напъпилите си гърди.

– Радвам се за теб. Мисля, че вече порастваш. Как изглеждаше?

Лицето ѝ светна от възторг.

– Беше ирландец!

– Тогава пази добре сърцето си, скъпа моя, защото сигурно ще е

един очарователен измамник.

Амбър целуна тъмнокосата глава на дъщеря си и се измъкна от леглото. Отвори високия френски прозорец, и излезе на балкона, който водеше към наблюдателната кула. Погледът ѝ се насочи към хоризонта. Забеляза платната на приближаващ кораб. Идваше от Ливърпул. За да натовари ирландското уиски, което бе скрито в дълбоките подземия на къщата.

Обзе я внезапна тревога, тъй като забеляза, че корабът е прекалено малък, за да е търговски. Знача „Суолоу“⁴! Младата жена се втренич напрегнато през морската шир. Замоли се отчаяно сетивата ѝ да са я излъгали, но ледените пръсти вече бяха стиснали сърцето ѝ, затова бързо се върна в спалнята.

– Някой друг път ще отидем да разгледаме вълшебната долина, скъпа. Баща ти си идва. Върви и намери Джони. Кажу му да не излиза никъде. После бързо си ела. Трябва да се облечем както подобава.

Спалнята на Джони обаче се оказа празна. Без да губи нито миг, Емералд се спусна по стълбите, мина за по-пряко през кухнята и изхвъркна през задната врата. Пътном грабна някаква наметка за да покрие нощницата си.

Откри го в конюшните са да оседлава уелското си пони. Брат ѝ не притежаваше нейната тъмна красота. За съжаление бе наследил руменото лице на баща си и правите му кестеняви коси.

– Не бива да излизаш! Татко си идва...

Лицето на Джони пребледня, а очите му се разшириха ужасено. Емералд дори си помисли, че ще се метне на понито и ще изчезне. Ала след миг осъзна, че не би се осмелил да стори подобно нещо. Новината по-скоро го бе заковала на място.

– Какво трябва да направя? – отпаднал попита той.

– Разполагаме с един час. Преоблечи се и си сложи най-хубавата перука. Аз ще ти помогна с вратовръзката. И най-вече, Джони, опитай се да не издаваш страха си пред него.

– Лесно ти е да го кажеш, Емералд. Когато се върнем в Лондон, мама ще те изпрати в училището за млади девизи Сейнт Олбън, но аз ще отида във флотската дивизия към адмиралтейството. Това ще означава, че той ще ми нарежда денем и нощем какво да правя. Какъв кучешки живот ще бъде!

– Наистина съжалявам, Джони. Ако можеш, бих си сменила мястото

4. Глътка, гърло (англ.) – Б.пр.

с теб. – Не за пръв път Емералд си мислеше, че тя би трябвало да се роди момче, а Джони момиче. – Мама ще го усмири, винаги успява. Хайде ела, трябва да побързаме!

След по-малко от час Уилям Монтагю се изправи пред семейството си. Всички бяха в най-официалните си дрехи. Твърдият му поглед се плъзна по децата, после се спря върху красивата му млада съпруга. Тогава тя припряно пристъпи напред, за да го посрещне.

Направи дълбок поклон, давайки му възможност да огледа добре прекрасните ѝ пищни гърди, повдигнати от корсета. Белите кадифени полукълба надничаха от дълбоко изрязаното деколте на кремовата брукатена рокля.

– Добре дошли, милорд! Вече се бяхме затъжили за вас – със сладка усмивка излъга тя.

Забеляза, че е напудрила кехлибарените си къдрици и ги е вдигнала високо на главата си с панделки и дантела. Представи си как ги разпусна и те се стелят по голите ѝ гърди. Хвана ръката ѝ и ѝ помогна да се изправи. Много скоро щеше да я види отново на колене.

Очите му се присвиха, когато се насочиха към далечния край на стаята. Там децата му бяха застинали като мраморни статуи. Дъщеря му си бе сложила дантелено боне и бяла колосана къса рокля, под която се виждаха дантелени гащички и малки ботушки от ярешка кожа.

– Беше ли добро момиче? – грубо попита той.

– Да татко – отвърна Емералд ясно и твърдо.

Предизвикателно вдигнатата ѝ брадичка категорично показваше, че в никакъв случай нямаше да издаде страха си. Монтагю изгуби интерес към нея и отмести поглед към сина си.

– А ти добре ли се държа? – попита го още по-грубо.

– Д-да, сър – прошепна Джони.

– Тъкмо от това се опасявах, безгръбначен страхливец! На шестнадесет години би трябвало да развратничиш от единия край на Ангълси до другия.

Лицето на Джони стана пурпурночервено и баща му презрително се засмя.

– Почакай само да отидеш във флотата; много скоро ще те просветим.

Съблазнителният глас на Амбър отвлече вниманието на Уилям от децата му.

– Надявам се, че ще останете за през нощта, милорд.

„О, да – помисли си Монтаю – ще ми е нужна цяла нощ, за да изиграя игричката си за Ирландия.“ Измъкна един плик от вътрешния джоб на самото си и го вдигна високо.

– Реших да дойда от Ливърпул, за да ви донеса тази покана за тържеството, което организира семейство О'Тул.

– Тържество? – Гласът на Амбър пресека от вълнение.

– Шеймъс О'Тул всяка година празнува рождените дни на синовете си. Сега реших да заведа цялото си семейство, за да се похвали с него.

Амбър усети как в гърдите ѝ покълва надежда. През осемнадесетте години на брака им Уилям никога не ѝ бе позволил да се върне у дома в Ирландия. Младата жена знаеше, че не бива да храни големи илюзии, защото разочарованието след това е още по-мъчително. А то неминуемо щеше да последва. Ала въпреки гласа на разума, въображението ѝ се развихри и тя си представи как си отива у дома и как посещава всички членове на семейство Фицджералд. А и Джоузеф щеше да бъде там! Затвори за миг очи, за да овладее копнежа си.

Уилям се усмихна, когато видя унесеното ѝ изражение.

– Хайде да се качим горе и да обсъдим пътуването. Празненството ще бъде следващата неделя. Смятам да отплаваме на „Дифенс“.

Амбър дари съпруга си с ослепителна усмивка и покорно сложи ръка върху неговата. Цената, която щеше да ѝ поиска заради Ирландия, сигурно щеше да бъде много висока, но тя бе готова да я плати.

Сърцето на Емералд препускаше лудешки. Не можеше да повярва на ушите си. Мисълта, че отново ще види Шон О'Тул, бе достатъчно зашеметяваща. Но да отплава за Ирландия, за да присъства на празненството за рождения му ден, бе все едно дълго лелеяна мечта неочаквано да се сбъдне!

– О, Джони, не мога да отида на тържеството, облечена като малко момиченце – простена тя и повдигна с един пръст края на късата си колосана рокля.

– Той никога няма да ни заведе – убедено отвърна брат ѝ. – Той презира ирландците и дори не ги смята за човешки същества.

– Мама ще го убеди. Няма да устои на магията ѝ – увери го Емералд.

– Двамата са горе от часове. – Джони изглеждаше така, сякаш всеки миг ще повърне.

– Нима не разбираш? Тя го държи там, за да не може да ни измъчва.

Джони бе искрено благодарен, че Емералд е твърде наивна, за да

осъзнае саможертвата на майка им. Искаше му се и той да е в неведение. Знанието го изпълваше с чувство на безсилна вина.

– Когато татко каза, че ти вече трябвало да развратничиш, какво имаше предвид?

Джони се намръщи.

– Не мога да ти кажа, защото ще те шокира.

– Разбира се, че няма да ме шокира. Как ще се науча, ако ти не ми казваш нищо? Няма значение, ще попитам майка. Тя ми доверява всичко.

– Не, Ем, не питай мама. Да развратничиш означава да се съблечеш гол и... да спиш с... момичета.

Емералд наистина се шокира, а в главата ѝ заподскачаха различни непристойни картини.

– Не ти вярвам – едва чуто прошепна тя.

Поканата предизвика вълнение в Мейнют Касъл. Шон пристигна лично да я донесе. До имението, където живееше дядо му Едуард Фицджералд, имаше около двадесетина километра. Графът владееше стотици акри от красивото графство Килдеър, което се простираше край Ривър Рай чак до Салмън Лийп.

Една групичка младежи от рода Фицджералд се бяха събрали, за да наблюдават как рибата се завръща, за да хвърли хайвера си. Момичетата първи забелязаха Шон и с радостни писъци заобиколиха коня му. Момчетата също нямаха търпение да го поздравят, защото той беше любимецът на целия клан.

Всички заговориха в един глас:

– Какво те води насам, Шон? Нещо не е ли наред, Шон.

Шон се засмя и слезе от коня.

– Рожденият ти ден приближава. Какво искаш за подарък? – попита го тутакси една дръзка братовчедка, хвана ръката му и се облегна на нея, сякаш от близостта му краката ѝ се бяха подкосили.

– Не го обсебвай, Фиона. Остави малко и за нас! – извика Диъдри.

– Не се бийте за мен. За всички ще има достатъчно – пошегува се Шон. – В неделя устройваме празненство. Поканени сте!

Момичетата се разпищяха още повече.

– Наистина ли каниш всичките жени? – смаяно попита Рори.

– До една – потвърди Шон.

Момичетата се кискаха и си шепнеха какво ще му подарят и какво биха искали да му дадат.

– Обещавам ви по един танц – заяви Шон и разроши меките къдрици на две от девойчетата, които стояха най-близо до него.

– Наистина ли? – в хор попитаха те.

– Нима току-що не го казах?

Заедно се запътиха към замъка. Когато приближиха, чува чуковете и секачите на работниците. Дядо му вечно ремонтиреше нещо по старата сграда, която бе строена още в средните векове.

Едуард Фицджералд остави работниците и излезе напред за да посрещне внука си.

– Шон, ти ставаш все по-красив!

Прегърнаха се топло.

– Хайде да влезем вътре и да вдигнем тост по случай рождения ти ден. Не мога да повярвам, че ще навършиш деветнадесет години.

Шон подаде юздите на коня си на Рори, за да го отведе в конюшните. Когато минаха през сводестия вход, всичките лели Фицджералд се събраха, за да поздравят любимия си племенник.

– Шон, скъпи, колко е хубаво да те видя! – извика Мегън. – Как се оправя Катлин с онзи дявол, който има за съпруг?

– Тя никога не се оплаква – весело отвърна Шон.

– Не обръщай внимание на Мегън – обади се сестра ѝ Маги, която беше вдовица. – Тя остави сиренето ѝ да изсъхне твърде много, преди да го сложи в капана.

Шон разбра, че това бе образен начин да обясни защо сестра ѝ бе останала стара мома.

– Слънцето отдавна не огрява твоя прозорец, Маги – не ѝ остана длъжна Мегън.

Цяла тъпна от жени го докосваха, прегръщаха и целуваха, докато Шон се опитваше да си проправи път през голямата зала.

– Я оставете момчето да си поеме дъх! – сгълча ги старият граф.

– Всички сте поканени на празненството! – весело извика Шон, докато дядо му го теглеше към убежището на библиотеката.

– Жените винаги са били проклятието на Мейнют – промърмори Едуард Фицджералд и затвори вратата.

Шон снижи гласа си.

– Ще бъде в неделя. Тогава ще пристигне и стоката.

Графът на Килдеър наля на внука си един пръст уиски, след това сипа и на себе си.

– Радвам се, че баща ти не е оставил Джоузеф да донесе съобщението. Искам името му да е чисто като току-що паднал сняг. Той ще бъде

следващият граф и не бих желал да го обвинят в предателство. Държа да няма каквато и да било връзка между Джоузеф и „Капитан Лунна светлина“.

– Брат ми много добре знае какво прави. Но аз съм готов да ти помагам по всяко време.

Гърдите на Едуард Фицджералд се изпълниха с гордост. Погледът му се плъзна по косите на внука му, черни като дяволите на ада, и се спря върху широките му рамене.

– Шон, ти си наследил най-доброто от Фицджералд и от О'Тул. Притежаваш всичко – остър ум, кураж, вроден чар – но заради Катлин не мога да ти позволя да ме помагаш. Това ще разбие майчиното ѝ сърце. – Отпи от уискито си, за да покаже, че въпросът е приключен. – Кога ще пренесем товара в Мейнют?

– Същата нощ, с каруците, които ще извозят Фицджералд до празненството и ще ги върнат обратно.

Графът кимна, но лицето му остана мрачно.

– Ужасно нещо е да си ирландец!

– Докато не обмислиш останалите възможности – усмихна се Шон.

– Когато си отида, тази библиотека ще бъде твоя. Джоузеф може да вземе книгите по право и политика, но искам останалото да бъде за теб.

– Тези книги са като стари приятели.

– Ти си чел повечето от тях – историческите, легендите и митовете, народните приказки. Ти си единственият човек, който ще ги цени и пази.

Когато отвори вратата, пет-шест от жените Фицджералд все още се мотаеха из коридора, за да не изпуснат плячката си. След броени дни Шон щеше да навърши деветнадесет години, а това означаваше, че вече може да мисли за съпруга. И не бе ли съвсем логично бъдещата му жена да е Фицджералд? А ако пък нямаше намерение още да се обвързва с брак, а само да пофлиртува, то какъв по-добър избор?

Майката на Шон, Катлин, както и всичките ѝ сестри, беше изключително целомъдрена и непоковарена, но по-младото поколение нямаше чак такива морални задръжки и през следващите няколко часа поне седем дами се опитаха да го примамят да се качат горе и да разгледат някоя от наблюдателните кули.

Вроденото му чувство за хумор му помогна да се измъкне с чест.

– Горе има поне петдесет и пет спални. Едва ли си струва да рискувам живота си!

Въпреки че Шон бе предпазлив, завоеванията му бяха много и най-

различни. Заради забраната на майка му да се закача със слугините в Грейстоун, понякога се задиряше с дъщерите на арендаторите. Но обикновено търсеше и намираще удоволствие в Дъблин, където възможностите бяха безгранични. Дядо му имаше къща на модерната Мериън Роу, която Шон можеше винаги да използва. През последния месец там бе вкусил от прелестите на една сервитьорка от Брейзън Хед, на една продавачка на платове от Графтън Стрийт, на една актриса от Смоук Али и на незадоволената съпруга на сър Ричард Херон, висш чиновник в Дъблин Касъл.

Тогава видя леля си Тиара, обвита в пурпурни воали.

– Ако това е принцеса Тиара, която се опитва да ме примами да я последвам в тронната зала, аз се чувствам сериозно изкушен.

– Ако не се държиш добре, ще ти отпоря ушите – властно заяви тя.

Шон я хвана под ръка и с обич я целуна по бузата.

– Не забравяй да запазиш един танц за мен в неделя.

– Можеш да съобщиш на Катлин, че ние ще присъстваме на празненството.

Шон нямаше представа дали тя говори за всичките Фицджералд, или използва кралското обръщение за себе си. В следващия миг зърна една друга братовчедка, облечена в дълга бяла роба като манастирска послушничка. Странностите дебнеха човек на всяка крачка в Мейнют Касъл.

Седнала в лятната беседка в Ангълси, Амбър Монтагю си мечтаеше за приближаващото празненство много повече, отколкото Фицджералд, взети заедно.

Бе направила всичко, което съпругът ѝ бе поискал от нея. С усмивка и покорство бе понесла униженията и извратеностите. Ирландия и Джоузеф си заслужаваха цената. Дъхът ѝ секваше само при мисълта за щастието, което я очакваше. Вече бе решила какво ще облече. Оставаше само да се погрижи за гардероба на Емералд.

Беше горда да покаже красивата си дъщеря на синовете на Фицджералд и О'Тул. Чувстваше се замаяна от мисълта, че ще си отиде у дома. Вече усещаше мириса на торф, примесен с дъха на зелена трева.

– По кое време трябва да сме готови в неделя, Уилям? – попита тя, вперила нетърпелив поглед в лицето му, докато той смъкваше чорапа от дългия ѝ строен крак.

Мекият замечтан поглед обаче след миг изчезна от прекрасните ѝ очи, тъй като той изрече:

– Ти си ме разбрала погрешно, Амбър, скъпа моя. Изобщо не става въпрос за твоето заминаване.

Сърцето ѝ подскочи, после замря.

– Нали не мислиш сериозно, че бих подложил своята съпруга на унижението да присъства на някакво вулгарно празненство, организирано от недодялани и груби ирландци?

– Но, Уилям, те са моето семейство! Моят чичо е графът на Килдър!

– Точно заради това се ожених за теб. Но празненството на О'Тул ще се превърне в пиянска оргия. Нямам намерение да хвърлям своята перла на свинете. Ти си твърде изкусително блюдо, за да го показвам пред цял клан похотливи ирландци.

Амбър усети вкуса на пепел в устата си. Ако започне да го умолява, това само ще го накара да се опие още повече от силата си и да остане непреклонен. Отказът му бе окончателен и безвъзвратен.

– Смятам да заведа Емералд и Джон, както и племенника си Джек. Това пътуване ще се отрази добре на сина ни. Прекалено много се е вкопчил в полите ти. Възнамерявам да направя от него истински мъж. Всеки младок, който не издържа на пиене и жени, е жалък слабак и не става за нищо!

„Ако ще бъде само една пиянска оргия, защо тогава ще водиш Емералд?“, поиска да изкрещи Амбър, но се спря на време. Нямахше да лиши любимата си дъщеря от възможността да посети Ирландия и да се запознае с роднините си. Сърцето ѝ се сви от мъка и от устните ѝ се изплъзна тиха въздишка. Сега разбираше, че всичко е било поредната жестока игра. Имаше чувството, че са я пронизали право в сърцето. Не се осмеляваше да заплаче, защото се боеше, че ще закапят кървави сълзи.

За да я унижи докрай, Уилям размаха малкия камшик, който винаги използваше върху нея. Впери в лицето ѝ немигащите си студени очи и зачака да го целуне.

Глава 4

Когато първите розови пръски на зората докоснаха небето, Грейстоун вече кипеше от трескава дейност. Подаръците пристигнаха под прикритието на мрака за да не се развали вълшебният миг на изненадата.

Конярите на Фицджералд тайно вкараха в конюшните след полунощ два чистокръвни коня. Графът на Килдеър отглеждаше най-добрите състезателни коне и бе избрал един великолепен жребец за Джоузеф и един бързоног черен вихър за Шон.

Двама от капитаните на Шеймъс, братята Мърфи, докараха новите шхуни от корабостроителницата в Бъркхед близо до Ливърпул. Шеймъс ги предупреди да не разпъват платната преди четири часа сутринта. Сега те седяха в кухнята. Джоузеф и Шон също слязоха за закуска.

– Погледни какъв вятър е излязъл – каза Шон на брат си. – Чак тук вони на морски плъхове.

– Вие, копелета, изобщо не сте поканени – заяви Джоузеф.

Шон се включи в шегата.

– Само защото сте женени за Фицджералд, още не означава, че сте част от семейството.

Пат Мърфи се почеса по брадата.

– Дявол да ви вземе! Нито един от двама ви няма никога повече да стъпи на палубата на кораб, на който аз съм капитан!

Джо смушка Пат Мърфи, докато Шон издърпваше стола изпод брат му Тим. След миг със силен рев четиримата вече си разменяха юмруци и много скоро върху кухненския под се виждаше само една купчина от лакти и пищали.

Играта секна внезапно, когато Мери Малоун изля ведро студена вода върху тях.

– Засрамете се! Държете се като диваци, а днес ще празнуваме рождените ви дни! Веднага да се махате от кухнята ми! Трябва да приготвя храна за поне сто души, а вие ми се пречкате!

За миг братята застинаха, слисани от кипналия гняв на пълничката готвачка. После всички избухнаха в смях.

Тогава вратата се отвори и нахълта Шеймъс.

– Дай им само да лудуват наоколо, Мери Малоун – сухо заяви той.
– Толкова са възбудени, че ще е нужно нещо повече от ведро студена

вода, за да ги накараме да се държат прилично. Вие дяволи – обърна се той към синовете си, – ставайте бързо и се захващайте за работа. Присигнали са два кораба, които трябва да се разтоварят след закуска.

През смях четиримата се изправиха на крака.

– Нека братята Мърфи да се заемат с разтоварването, нали те са капитани на проклетите кораби – измърмори Шон, докато избърсваше водата от лицето си.

– Грешещ, капитан О'Тул – заяви Шеймъс, неспособен повече да крие усмивката си.

Шон и Джоузеф си размениха озадачени погледи, ала в следващия миг осъзнаха думите на баща си. И след като от гърдите им се изтръгна по едно мощно ура, двамата братя скочиха и хукнаха навън. Прекосиха тичешком просторните поляни на Грейстоун и се спряха чак когато пред очите им се разкри пристанището.

Двете шхуни, закотвени в залива, блестяха като два редки диаманта под лъчите на ранното утринно слънце. И макар че си приличаха, не бяха съвсем еднакви. По-високата бе в синьо и златисто; по-дългата – в черно и сребристо.

– Ще намерите документите за собственост при корабните дневници. Още днес можете да си подберете екипаж – извика Шеймъс. Искаше да ги остави сами. Синовете му вече бяха големи мъже и трябваше да изживеят удоволствието от първите стъпки върху палубите на собствените си кораби.

И бащата и синовете прикриваха чувствата си. Ирландците не се прегръщаха и целуваха пред хората. Но изпълненият с гордост поглед на Шеймъс проследи двамата младежи, докато крачеха по дългия каменен вълнолом. Ухилени до уши, Джоузеф и Шон се изкачиха на палубите. Не бе нужно да се питат кой кораб за кого е. Джоузеф се запъти с уверена крачка към шхуната в синьо и златно, а Шон без колебание се изкачи по мостика, водещ към дългия и лъскав кораб в черно и сребристо. Още от първия миг се влюби в прекрасните чисти линии, предвкусяйки радостта да пътува върху толкова бърз плавателен съд.

Шон му заговори, сякаш шепнеше на красива жена. Защото корабът бе като любовница, ревнива и със силно чувство за собственост, но способна на вярност и покорство, когато се отнасяш към нея с любов и грижи. Младият мъж прокара ръка по полираното перило. Погали шхуната с докосване, с очи, с топъл глас. Тя бе истинска красавица, която караше сърцето му да пее, кипваше кръвта му и подемаше въображението му към сияйно бъдеще. Трябваше само да го сграбчи с пълни шепи.

Когато роднините Фицджералд започнаха да пристигат с каруците, дългите дървени маси вече бяха подредени върху ширналите се зелени поляни на Грейстоун, а слугите сновяха чевръсто от кухнята, понесли отрупани с храна подноси.

Заприиждаха и останалите гости – все от стари ирландски семейства. Те носеха цигулки и скоро въздухът се изпълни с музика и смях.

Едуард Фицджералд се усмихна с обич на дъщеря си Катлин, която го бе дарила с двама здрави и прекрасни внука, за които всеки би му завидил.

– Искам да те предупредя, татко, че само през половината от деня ти разрешавам да се занимаваш с конспирация. Останалата част е за радост и веселие.

Сините му очи дяволито блеснаха.

– Жената си остава жена. Винаги ще намери начин да развали удоволствието на мъжа.

Щом се върнаха от пристанището, Шон и Джоузеф бяха заобиколенни от оживена тълпа млади хора. Те ги затеглиха към конюшните, където знаеха, че ги очакват нови изненади. Когато двамата младежи се появиха, яхнали прекрасните чистокръвни коне, лицата на родителите им и на дядо им засяха от гордост и щастие.

– Благодаря ви сър, той е великолепен. Реших да го кръстя Луцифер – заяви Шон и погали лъскавата черна шия на животното.

– Я ми кажете, млади дяволи, измислихте ли вече имена за корабите си? – подкачи ги Шеймъс.

Шон смигна на Джоузеф.

– Как иначе двама млади дяволи ще кръстят шхуните си, ако не „Сулфур“ и „Бримстоун“⁵?

– Според мен най-подходящо би било „Непочтителност“ – смъмри ги майка им, но очите ѝ сияеха от любов и гордост. Тя ги обожаваше и не би позволила и косъм да падне от тъмните им глави.

Никога досега Емералд Монтагю не бе изпитвала подобно вълнение. Още от малка, майка ѝ я бе засипвала с разкази за Ирландия и ирландците. Приказките, с които я приспиваше, бяха почерпени от богатия фолклор на родната ѝ земя. Първите песни, които Емералд научи, бяха песните на Ерин. Картините, които майка ѝ рисуваше с разказите си за

5. И явете имена означават сяр (англ.) – Б.пр.

любимия ѝ Изумруден остров и чудатите Фицджералд, я караха да копнее да ги види.

Амбър умело прикриваше тъгата си, че няма да ги придружи на празненството. Емералд подозираше, че майка и е скътала разочарованието дълбоко в душата си и е насочила цялото си внимание да подготви децата си за дългоочакваното посещение в скъпата ѝ родина.

Гардеробът на Джони не представляваше проблем. Той бе почти на седемнадесет години и всичките му дрехи бяха ушити от най-добрите шивачи в Лондон. И въпреки че на Ангълси предпочиташе да носи оветелите си панталони за езда, имаше тоалети, които биха накарали и най-изисканото конте да позелене от завист.

Емералд обаче се нуждаеше от пълно подновява на дрехите си.

– Всичките са за малки момичета – оплака се тя, докато се оглеждаше разочаровано. – Те са много хубави – побърза да добави момичето, за да не нарани чувствата на майка си, – но аз съм почти на шестнадесет години и вече не мога да нося къси колосани роклички и дълги гащички с дантели. Не искам Шон... искам да кажа семейство Фицджералд, да ми се смее!

Значи Шон О'Тул бе този, който бе завладял сърцето на дъщеря ѝ! Сигурно бе идвал на острова заедно с Джоузеф. Дано Бог да помогне на малкото ѝ момиче, ако момъкът притежаваше дори една стотна от ирландския чар и обаяние на брат си!

– Напълно си права, скъпа. В нашето семейство има твърде много жени, а те могат да бъдат доста зловни. Държа да ги засенчиш всичките. Трябва да сложиш новата си кадифена пелерина – на кораба може да бъде студено – но когато я свалиш, искам всички да ахнат.

– Да! – задъхано прошепна Емералд.

– Ела с мен в стаята ми. Ще прегледаме моите дрехи, за да изберем нещо подходящо, което да направим за теб.

В неделя сутринта Емералд за пръв път обу копринени чорапи, вместо дългите дантелени гащички. Докато майка ѝ ѝ помагаше да облеche зелената кадифена рокля, тя разтревожено я попита:

– Но аз нямам корсет! Какво ще правя?

– Скъпа, но ти не се нуждаеш от корсет – засмя се Амбър.

– Ами това? – Покри е длани високите си гърди.

– Това ще накара всяка жена в Ирландия да се пукне от завист. Вярвай ми, аз разбирам от тези неща.

От прозореца Емералд видя платната на бащиния ѝ кораб да се появяват на хоризонта от изток.

– О, Боже! – изпъскаха майка и дъщеря в един глас. Знаеха колко е трудно да се угоди на Уилям Монтагю.

– Остави го на мен – решително заяви Амбър. – Има време само колкото да огледа Джони. Приглади косата си. Може би не е зле да я вържеш с една панделка – извика през рамо тя, вдигна полите на роклята си и забърза към стаята на сина си.

Джони бе облякъл най-елегантното си тъмносино сако. Светлобежовите му къси до коленете панталони прилепваха без нито една гънка по бедрата му, а краищата им се губеха в снежнобелите чорапи. Брокатена жилетка в златисто допълваше изисканото му облекло.

– Вратовръзката ти би накарала и уелския принц да се засрами от своята, Джони. Днес изглеждаш толкова голям. – Думите ѝ целяха да му вдъхнат увереност. Тъмносиният цвят наистина му отива, реши Амбър и подпъкна един непокорен кичур, изплъзнал се изпод вързаната на опашка перука.

– Баща ти вече е тук. Искам да те види пръв, защото съм сигурна, че днес няма да има за какво да те упрекне. Стой до мен, докато го подготвям за Емералд.

Монтагю влезе сам в къщата. Огледа критично сина си и изражението на лицето му се смекчи, като видя колко мъжествен изглежда днес. Остана доволен и от покорството на жена си. Когато разбра, че няма да има отчаяни молби в последния момент, изпита нов прилив на сила и могъщество. Погледът му похотливо се плъзна по гърдите ѝ, напираси под тънката утринна рокля.

– Когато ги доведе у дома, ще остана за през нощта. Не е нужно да ме чакаш, Амбър, скъпа моя, аз ще те събудя.

– Уилям – меко започна тя, съблазнявайки го с мелодичния си глас, без той да се усети. – Искам днес дъщеря ти да изглежда като истинска дама... английска дама. Не съм била в Ирландия от години, но си представям, че техните жени все още обличат къси ленени рокли, които едва стигат до глезените им, както и самата аз навремето. Те не носят вносни копринени чорапи и брокат само от някаква криворазбрана гордост. Дрехите им се тъкат в Ирландия. Затова, когато видят Емералд в новата ѝ кадифена рокля, всички ще позеленеят от завист.

По даден знак Емералд слезе бавно по стълбите. Черните ѝ копринени къдрици танцуваха по раменете. Тъй като имаше малки и деликатни кости, баща ѝ все още я смяташе за дете. Ала сега видя, че вече

почти е станала жена.

– От главата до петите прилича на истинска дама, но косата ѝ е като къпинов храст. Няма ли някоя прилична перука? – сърдито попита той.

Амбър видя как зелените очи на дъщеря ѝ заискриха и побърза да заговори, преди да се е случило непоправимото:

– Това е мой пропуск, Уилям. Емералд, върви и сложи подходяща перука. Баща ти желяе да изглеждаш като истинска английска дама.

Джак Реймънд припряно подаде ръка, за да помогне на Емералд да се качи на борда. Тя му позволи, но щом стъпи върху палубата, побърза да се отдалечи. В очите ѝ не се виждаше непокорство, но то се бе притаило дълбоко душата ѝ. Видя как Джони се ръкува с Джак, който днес бе облякъл лейтенантска униформа и съвсем приличаше на чичо ѝ, особено по тънките устни. Макар че имаше стройна фигура и нелишено от привлекателност лице, на Емералд винаги ѝ се струваше, че нещо зло и застрашително струи от очите му.

Щеше да бъде благодарна, ако той бъде зает от сутрин до вечер с даване на разпореждания на екипажа. Винаги когато бе наблизко, имаше навика да се лепва за нея и да не я оставя нито миг на спокойствие. Тогава брат ѝ приближи и изхвърли от главата ѝ всички мисли за отблъскващия братовчед.

– Джони, още не мога да повярвам, че след малко ще отплаваме за Ирландия! – Тази сутрин пак бе сънувала прекрасния си сън. Сърцето ѝ бе преизпълнено с прелестното усещане за приближаващо щастие и безкрайна радост, че скоро ще го види. Нейният съвършен ирландски принц. Душата ѝ постоянно нашепваше името му: „Шон, Шон!“

– Надявам се да не люлее много. Не бих искал да се изложа пред татко. – Гласът на Джони прекъсна сладките ѝ мечти.

– Поеми дълбоко въздух. Ето го, идва.

– О, Господи, Емералд, направи нещо, за да отвлечеш вниманието му от мен!

Тя стисна ръката му и се извърна към баща си.

– Униформата ти е много елегантна, татко.

– Униформата придава на мъжа авторитет. Много малко са тези, които биха се осмелили да се опълчат срещу него. Запомни го, Джон. Не след дълго и ти ще се облечеш така. Не се безпокой, момче, ще направим истински мъж от теб.

С зъгълчето на окото си Емералд забеляза, че лицето на брат ѝ

пребледнява, явно започваше да му се гади. Затова бързо се наведе над перилото. Вятърът грабна перуката ѝ и я понесе по пенестите вълни.

– Оох! Но това бе най-хубавата ми перука!

Лицето на баща ѝ почервения от гняв. Той я сграбчи грубо за ръката, повлече я към стълбата за каютите и посочи към една платнена торба, окачена на стената.

– Знаеш ли какво има в тази торба?

Емералд мълчаливо поклати глава. От страх гласът ѝ бе заседнал на гърлото.

– Подивяла котка. Само посмей да направиш още нещо, което не ми е по вкуса, и ще я развържа.

Емералд въздъхна от облекчение, когато най-после пусна ръката ѝ. „Не е честно! Защо трябва винаги да търпя злостните му нападки?“ Въпреки това изпитваше задоволство, че бе успяла да спаси Джони от грубостта му и едновременно с това се бе отървала от отвратителната перука.

Шеймъс забеляза платната на кораба на Монтагю и слезе до пристанището, за да се увери, че има достатъчно място за акостирането и разтоварването на „Дифенс“. После поздрави съучастника си в престъплението и умело прикри усмивката си при вида на униформата му. „Сигурно е имал нужда от нея, за да му вдъхне смелост при пренасянето на оръжията!“

– Виждам, че пристигате без затруднения – любезно започна Шеймъс.

– Както винаги – с присъщото си английско високомерие отвърна Монтагю и хвърли завистлив поглед към двата нови кораба. – Твои ли са, Шеймъс?

– Не, на синовете ми. По-високият е на Джоузеф; онзи в черно и сребристо е на Шон – с гордост заяви Шеймъс.

– Като говорим за синове, бих искал да те запозная с моя. Това е Джон, а това е дъщеря ми Емералд.

Шеймъс се ръкува с Джон и елегантно се поклони на Емералд. Тъй като нищо не убягваше от вниманието му, видя как младото момиче се изчервява при споменаването на синовете му.

– Радвам се да ви приветствам с добре дошли в дома ми. Празненството вече е в разгара си. Градините са пълни с млади гости. Вървете и се забавлявайте. – Извърна се към Монтагю. – Твоите хора могат да разтоварват. Ако имаш нужда от помощ, наоколо има достатъчно яки

момчета.

Както обикновено, Монтагю не прояви желание да надзирава разтоварването и това бе една от причините за дългото им сътрудничество. Уилям се интересуваеше единствено от златото, което му носеше стоаката, а това бе идеално за О'Тул. Двамата се отправиха към къщата.

– Не докарах много амуниции за пушките, но следващата седмица мога да ти доставя още с отделен кораб.

– Това ме устройва – кимна Шеймъс. – Натовари го в Ангълси, а ние ще се погрижим за останалото. – Зърна облекчението, изписано върху лицето на Уилям и вътрешно се усмихна. Можеше да се обзаложи на сто златни лири, че амунициите вече са складирани в подземията. Обаче Монтагю бе твърде голям страхливец, за да превозва експлозиви. Твърде много грехове тежача на душата на Порочния Уили и затова никак не бързаше да се срещне със Създателя си.

Катлин видя двамата мъже, стисна предупредително баща си за ръката и пристъпи напред, за да поздрави Монтагю.

– Добре дошъл на нашето празненство, Уилям. – Протегна му ръка, а гостът най-безсрамно огледа красивото лице и съблазнителната ѝ фигура. Катлин знаеше, че всички англичани намират жените от семейство Фицджералд за много привлекателни. Затова никак не се бе учудила, когато Монтагю бе загубил ума си по петнадесетгодишната Амбър, която бе решила да го съблазни и оплете в мрежите си.

– Не дойдох сам. Доведох сина си и дъщеря си, за да ги запозная с роднините им по майчина линия.

– Време беше. А къде е Амбър?

– Тя ви изпраща извиненията си, но деликатното ѝ здраве не ѝ позволява да пътува по море – без да трепне отвърна Уилям.

„След като живее с теб, сигурно има желязно здраве, а колкото до изпитанието, то сигурно я съпътства през всеки ден от живота ѝ.“

– Ще отида да ги намеря и да се уверя, че се забавляват. Татко, налей на Уилям едно двойно уиски. Трябва да навакса, за да ви настигне с напитките.

Едуард Фицджералд и Уилям Монтагю от години не бяха кръстосвали пътищата си. Той бе дал на англичанина една от дъщерите на брат си. Знаеше, че малката лудетина няма да се примири с отказа му. Амбър бе съблазнила този аристократ, защото бе достатъчно умна, за да не му позволи никакви сексуални волности преди сватбата.

Едуард наля на госта си чаша от златистото ирландско уиски.

– Тя си късметлия, Монтагю. Имаш нещо, което на мен толкова ми

липсва – син. Колкото до дъщерята, тя е била неизбежна. Всички жени Фицджералд са родили поне по една. Съдбата е неблагоприятна към тях само по отношение на синовете.

– Доколкото знам, ти си едно от двадесет и три деца. Баща ти очевидно е създал и синове.

– Не много. И никой, освен мен, не оцеля. Единият умря още като бебе, другите трима живяха достатъчно дълго, за да създадат дъщери, но твърде рано се разделиха с живота. – Едуард вдигна чашата си. – За това предлагам тост за внуците! Какво щяхме да бъдем без тях?

Уилям Монтагю изруга наум. Фицджералд бяха толкова многобройно племе, че той никога не се бе замислял за бъдещите наследници на граф Килдеър. Досега изобщо не му бе хрумвало, че най-големият син на Шеймс О'Тул един ден щеше да наследи графската титла на дядо си. В главата му бавно започна да се оформя един план. Защо да не сгоди дъщеря си Емералд за Джоузеф Фицджералд О'Тул? В крайна сметка една дъщеря също можеше да се окаже полезна.

Глава 5

Емералд затаи дъх при вида на внушителната джорджианска постройка. „Значи това е «Замъкът на лъжите»“, помисли си тя, докато оглеждаше тълпата с надеждата да зърне познато мъжко лице. Когато не го откри, пое дълбоко дъх, събра цялата си смелост и приближи към една групичка от млади представители на рода Фицджералд.

– Здравейте, как сте? Радвам се да се запознаем.

Настъпи мъртвешка тишина. Погледът на момичетата се плъзнаха по новодошлата и се задържаха върху покритите ѝ с кадифе гърди.

– Гледай ти, сякаш е кралицата на Англия – презрително отбеляза Фиона, а останалите девойчета се изкискаха злорадо.

Емералд смело преглътна подигравката и опита отново:

– Аз съм Фицджералд по майчина линия... и съм наполовина ирландка.

– С коя от двете половини? Горната ли? – провлачен попита Фиона, тъй като двама младежи се бяха вторачили с възхищение в гърдите на новодошлата.

– Значи затова е толкова ниска – с насмешка подхвърли Диъдри.

Кръвта се отдръпна от страните на Емералд. Никога досега не се бе чувствала засрамена от дребната си фигура.

– И как се казваш? – попита друго момиче.

– Името на дамата е Емералд – разнесе се дълбок глас зад гърба ѝ, при което Емералд се извърна и погледна в тъмните усмихнати очи на Шон О'Тул.

Внезапно жестокостта на непознатите момичета вече нямаше никакво значение. Нищо нямаше значение, освен че той бе тук и ѝ се усмихваше, толкова близо, че можеше да го докосне. Тя отметна тъмните си къдрици през рамо и го дари също с ослепителна усмивка.

– Честит рожден ден, Шон.

Младият мъж си припомни последната им среща. Възхищението ѝ си личеше от километри. Сърцето му прескоча един удар. Обожанието, струящо от искрящите ѝ зелени очи, накара кръвта му да закипи. Погледът му обходи зелената ѝ кадифена рокля, която подчертаваше женствените ѝ извивки. После се наведе и прошепна:

– Нима тази елегантна дама наистина е Емералд Монтагю? Как успя само за една седмица да се превърнеш в красива жена?

Тя се засмя, зарадвана от това, че я смята за голяма.

Шон улови ръцете ѝ. Чу как си пое дълбоко дъх, докато ги повдигаше. Видя, че очите ѝ се спряха върху устните му и се досети, че може би за пръв път в живота си се замисля за мъжката целувка.

– Знам какво ти се иска да направиш – подразни я той.

– Моля? – ахна Емералд и страните ѝ порозовяха.

– Да потанцуваш, разбира се. Ще танцуваме ли? – Подаде ѝ ръка и когато тя я пое, я завъртя през зелената поляна. Наведе се и прошепна: – За останалото ще трябва да почакаме, докато останем сами.

Силните ръце в следващия миг се обвиха около тънката ѝ талия и Емералд се почувства така, сякаш се носеше по въздуха. Сърцето ѝ пееше от близостта му, а цялото ѝ същество бе обзето от трепетно вълнение. Когато музиката стихна, бе щастлива, че той не отдръпна ръцете си, а я поведе в следващия танц. Искаше да остане в прегръдките му завинаги, понесена във вихъра на звуците.

Фиона потупа Шон по ръката.

– Шон, ти обеща да танцуваш с всички нас.

– Вярно е – галантно склони глава той и преди да пусне Емералд, ѝ намигна и прошепна: – Ще се срещнем по-късно в конюшните.

И млади, и стари се трупаха около Шон. Верен на обещанието си, той танцува с всяка жена. А когато цигулките засвириха познатата мелодия, се разнесе възглас:

– Шон, танцувай жига за нас!

Винаги готов да изпълни желанията на околните, той скочи върху едно буре с бира и майсторски затанцува, без да изпусне дори една стъпка.

Макар че се смееше и разговаряше с всички наоколо, през цялото време не изпускаше Емералд от погледа си. Затова я видя как се запътва към конюшните. Нужна му бе само минута, за да се отърве от многобройните си братовчеди Фицджералд. Но преди да се отдалечи, баща му го дръпна настрана, за да разменят няколко думи насаме.

– Провери ли всички пушки, които стовариха от „Дифенс“?

– Да. Броят им излиза, но амуниците са много малко.

Шеймъс кимна.

– Знам. Ще трябва да ги докараме от Ангълси. – Дватама се присъединиха към Монтагу, който разговаряше Едуард и Джоузеф.

Разочарованието бе обляло по-големия брат като огромна студена вълна, когато бе разбрал, че Амбър не придружава съпруга си. Въпреки отвращението и неприязънта, която изпитваше към англичанина, той се

присъедини към него с тайната надежда да узнае нещо за любовницата си. Джоузеф бе започнал да подозира, че е заболял от любов.

– Цена високо поканата ти, Шеймъс, и бих искал да се реванширам. След като Джоузеф ще се обучава за политик, с радост му предлагам гостоприемството на дома си в Лондон за следващия сезон. Това ще му даде възможност да посещава Парламента и Камарата на общините и да вникне в нещата иззад завесата. Бих могъл и да го представя на някои влиятелни личности. Не забравяй, че брат ми, лорд Сандуич, има достъп до всеки известен дом в столицата, политически или светски, а освен това е близък приятел на Уелския принц.⁶

Шеймъс хвърли поглед към тъста си, за да прецени реакцията му. Фицджералд мразеше британския парламент с цялото си сърце.

Едуард обаче само се усмихна и заговори благосклонно:

– Лондон би бил едно безценно преживяване за Джоузеф. Макар че се надявам това никога да не стане, все пак съм твърде много циник и допускам, че един ден парламентите на Ирландия и Англия могат да се обединят.

Идеята за Лондон се стори безкрайно привлекателна на младия Джоузеф, защото много скоро и Амбър щеше да се върне в столицата. Той протегна ръка на Монтагю.

– Благодаря за поканата. Често съм плавал до Лондон, за да пренасям стока, но никога не съм имал възможност да се насладя на светския живот там.

– Тази година ще се върна малко по-рано. Адмиралтейството е затънало до гуша в разправиите с Франция. Позволили са ми да остана само още две седмици в Ливърпул.

Шон прехапа устни, за да не се изсмее в лицата им. В момента Джоузеф мислеше само за любовницата си. Но и самият той не би отказал една покана за Лондон, който бе световен търговски център, а войната с Франция в момента създаваше отлични условия за големи печалби. Двамата братя се спогледаха, а в следващия миг се извиниха и отдалечиха.

– Да не си полудял, Джоузеф? Похотта е изписана толкова ясно на лицето ти, че и слепец ще я види. Той ти предлага гостоприемството си, не и леглото на жена си. За Бога, Джоузеф, престани да ламтиш за забранения плод. Отпусни се и се наслаждавай на този следобед. Наоколо е

6. Има се предвид Джордж IV (1762–1830). Крал на Великобритания и Ирландия от 1820 година, когато наследява на трона баща си Джордж III, след като дълги години е бил регент заради необузданото си поведение. – Б.пр.

пълно с хубави жени. Отвори очи и виж това, което е под носа ти.

Джоузеф изпрати с поглед брат си, който се запъти към конюшните. Как щеше наистина да пропусне това, което е под носа му? Монтагу щеше да бъде тук през останалата част от деня, а Амбър беше сама на Ангълси. Младият мъж се усмихна. „Този следобед наистина ще се позабавлявам!“ Тутакси тръгна към къщата, за да вземе подаръка, който бе приготвил за любимата си. В мига, в който зърна прекрасните кехлибарени обици, реши, че Амбър⁷ ще се влюби в тях.

Когато влезе в конюшната, Шон завари Емералд да се любува на новия му чистокръвен жребец.

– Здравей отново, красавице. Този приятел се казва Луцифер.

– Досетих се, че е твой... подхожда ти. Изглежда опасен.

– Искаш да кажеш, че и аз изглеждам опасен, така ли? – засмя се младият мъж.

Тя го стрелна предизвикателно с поглед.

– Може би.

– И двамата сме кротки като агънца. Позволи ми да ти покажа. –

Шон разтри дългата черна муцуна на жребеца, потупа гальовно лъскавия му врат и се метна върху голия му гръб. – Искаш ли да дойдеш при мен?

Емералд се поколеба.

– Не се страхувай.

Тя отметна къдриците си.

– Аз не се страхувам. – В мига, в който приближи, той се наведе и я вдигна със силните си ръце.

– Оох! – задъхано извика тя и се вкопчи в черната грива.

Шон я настани между бедрата си.

– Няма да те оставя да паднеш. – Плъзна ръка около тънката ѝ талия и ароматът на косите ѝ го замая. Повдигна ги, притисна устни към тила ѝ и потръпна. – Ти си най-хубавото момиче днес.

Дочуха се обаче нечии стъпки и Шон рязко вдигна глава.

– По дяволите!

Някакъв официално облечен момък стоеше пред тях.

– Емералд, търсих то навсякъде.

– Джони! Това с Шон О’Тул. – Тя се плъзна надолу с виновно изражение на лицето.

– Ти сигурно си братът на Емералд. Добре дошъл в Грейстоун.

7. Amber – кехлибар (англ.) – Б.пр.

Младежът се изчерви до ушите.

– З-здравей! Надявам се, че нямаш нищо против, задето съм в коношнията. Аз съм луд по конете.

– Разбира се, че не – увери го Шон, опитвайки се да накара срамежливото момче да се отпусне. „Значи това е синът на Монтагю. Изглежда се страхува от собствената си сянка. И нищо чудно, сигурно баща му го е наплашил до смърт.“

– Истински красавец! – с благоговение изрече Джони и протегна ръка, за да погали Луцифер. – Смяташ ли да се състезаваш с него?

– Може би. – Шон скочи от коня. – Интересуваш ли се от конни надбягвания?

– О, да! – Очите на Джони светнаха. – Майка ми е казвала, че в Килдър се отглеждат и тренират най-добрите състезателни коне. Какво не бих дал да го видя. Дали всичко е същото, както когато тя е живяла там?

– Да – кимна Шон. – Пет хиляди акра разкошна гъста зелена трева се простира докъдето погледът ти стига и не се вижда нито ограда, нито дори дърво.

– Джони много разбира от коне – гордо заяви Емералд.

Покорен от топлото и приятелско отношение на Шон, Джони се осмели да сподели:

– Бих искал да ги отглеждам, но баща ми има други намерения за мен. Той ме кара да отида във флотата, въпреки че морето ме ужасява и страдам от морска болест.

– Много жалко, защото тъкмо смятах да те поканя на моята нова шахуна. – Шон погледна към Емералд с мълчалива молба.

– Благодаря, но предпочитам да остана тук с конете, ако нямаш нищо против – отвърна Джони.

– Чувствай се като у дома си. Може би един ден ще дойдеш в Грейстоун без баща си и тогава ще те заведе да погледаш надбягванията.

– Господи, това би било чудесно! – Джони импулсивно разтърси ръката на Шон. Не бяха много младите мъже, които се сприятеляваха с него и той не можеше да повярва, че О’Тул, който бе капитан на собствен кораб, се отнася към него като към равен.

– Май е по-добре да се върна на празника – извини се Шон.

– Това място е страхотно! Забавляваш ли се? – каза Джони на Емералд, когато любезният домакин излезе.

Младото момиче сбърчи нос.

- Забавлявах се, докато ти не ни прекъсна.
- Не бива да оставаш насаме с него.
- Та ти не ни даде подобна възможност!
- Съжалявам. Върви и го намери. Няма нужда да седиш тук с мен.

Емералд бавно се разхождаше покрай каменния парапет, когато Катлин О'Тул грациозно се спусна по стълбите, водещи към терасата.

– А, ето къде си била! Търсих те навсякъде, скъпа. – Улови малката ръка на момичето. – Ела с мен, бих искала да си поговорим насаме.

Емералд бе въведена във великолепната приемна. Катлин я настани край прозореца с изглед към вътрешната градина и пъкна чаша вино в ръката ѝ.

– Аз съм Катлин О'Тул. Разкажи ми всичко за моята скъпа братовчедка Амбър.

Така Емералд разбра, че дамата е майката на Шон. Предпазливо отпи глътка вино, после още една. След това думите се посипаха като дъжд.

– Майка ми е добре, но отдавна мечтае да си дойде за малко у дома. Баща ми така и не ѝ позволи... Мисля, че се страхува, че никога няма да се върне при него.

Сърцето на Катлин се изпълни със съчувствие.

– Е, тя е твърде красива млада жена и не можем да упрекваме баща ти, че се държи собственически спрямо нея.

– Много ѝ липсва семейството. Аз се опитах да се сприятеля с братовчедките си, но те ме смятат за враг, защото съм англичанка.

Катлин погледна прекрасното младо създание, облечено в елегантна кадифена рокля. Не се съмняваше, че жените от семейството се бяха държали като ревниви котки.

– Скъпо дете, те просто са се заяждали с теб. Позеленели са от завист заради красивата ти рокля и хубавите ти гърди. Само един поглед им е бил достатъчен, за да разберат, че ти ще бъдеш кралицата на празненството. Върви да танцуваш и да се забавляваш.

Емералд допи ароматното вино.

– Запознах се с вашия син на Ангълси. Беше дошъл по някаква работа свързана с адмиралтейството.

Катлин видя как дългите гъсти мигли на гостенката се свеждат срамежливо и бузите ѝ порозовяват. И двете вдигнаха едновременно глави, когато една висока фигура слезе по стълбите. За миг Емералд помисли, че тъмнокосата глава е на Шон, и Катлин я чу как поема дълбоко дъх.

– Джоузеф – извика майка му, – тук има една красива твоя роднина, която би искала да потанцува.

Джоузеф надникна в просторната гостна и разсеяно погледна към момичето, седнало до прозореца.

– Помислих си, че може да поизляза с шхуната на разходка в морето... – Не искаше да бъде груб, но нямаше търпение да събере екипажа си и да отплава.

– Великолепно! Нашата малка гостенка с удоволствие ще те придружи.

Светлината идваше откъм гърба му и Джоузеф не можеше да различи коя от многобройните му братовчедки е с майка му. Реши обаче, че ще успее бързо да се отърве от нея. Поклони се и галантно подаде ръка, а Емералд се смути и изчерви още повече, но му позволи да я изведе навън.

– Познавам ли те, красавице? – попита младежът и ѝ хвърли бегъл поглед.

– Не, аз се запознах само с брат ти Шон.

– Трябваше да се досетя – засмя се облекчено Джоузеф. – Всички хубави момичета се влюбват в него от пръв поглед. Би могла да го намериш на борда на новата му шхуна.

Емералд проследи с поглед ръката му. Сърцето ѝ затуптя лудешки като си представи, че Шон О'Тул е капитан на собствен кораб.

– Само пази сърцето си заключено – посъветва я Джоузеф и я остави, за да събере екипажа си.

Когато Уилям Монтагю съзря дъщеря си да вървя под ръка с Джоузеф О'Тул, стисна Шеймъс за лакътя.

– Идеална двойка. Една английска съпруга ще бъде голямо преимущество за Джоузеф, особено племенницата на вицековчежника на Ирландия.

„Хитър негодник! Много добре знаеш, че Джоузеф един ден ще бъде граф на Килдеър“, помисли си Шеймъс, но на глас каза:

– Идеята заслужава да се обмисли, Уилям. Ще го спомена на Катлин, но трябва да разбереш, че окончателното решение ще вземе Джоузеф. Моите синове сами правят избора си в този живот.

Емералд не бе единствената, която търсеше Шон О'Тул. Бриджет Фицджералд реши, че е дошъл моментът да поднесе специалния си подарък. Подозираше, че новият му кораб ще го привлече като магнит и затова го проследи с поглед, когато се запъти към пристанището, и след

няколко минути го последва на борда.

Тъмносивите очи на Шон се вдигнаха с очакване от корабния дневник, в който записваше сведенията за първия си курс. Надяваше се, че е Емералд. Но в следващия миг заблестяха развеселено, защото видяха млада жена в бяла рокля като на послушничка. „Тази дръзка лудетина най-малко подхожда за духовното поприще на манастира“.

– Честит рожден ден, Шон – промълви девойката и му подаде малък пакет. – Уших ти риза.

– Колко мило от твоя страна, Биди – усмихна се той и разгърна прекрасната ленена дреха.

– Облечи я... Да видим как приляга на широките ти рамене...

Белите зъби на Шон блеснаха за миг и той свали ризата си.

Бриджет мигом се притисна към голите му гърди.

– Реших да не се пазя за Христос!

– Но това е истинско богохулство, малка палавнице! – засмя се той.

Емералд Монтагю се качи на борда на лъскавата шхуна и с разгуптяно сърце се запъти към долната палуба.

– Шон? Тук ли си?

Понеже не желаше Емералд да го завари полугол с Бриджет, той и хвърли суров предупредителен поглед и ѝ заповяда:

– Нито дума!

После сграбчи ризата си, излезе от каютата и плътно затвори вратата зад гърба си. Облече се и отиде да посрещне Емералд. Поведе я в обратна посока.

– Знам, че предпочиташ да покажеш кораба си на моя брат, но мога ли аз да го заместя? – Зелените ѝ очи го предизвикваха.

– Знаех, че ще дойдеш – дръзко отвърна той.

– Не можах да устоя... – Устните ѝ се извиха в лека усмивка. – На желанието си да разгледам шхуната.

– Не си могла да устоиш на мен, Емералд.

– Никога досега не съм виждала чисто нов кораб. – Погледът ѝ се плъзна по разтворената му риза и се задържа. Също както в съня ѝ, я завладя вълшебното усещане за нещо прекрасно.

– Обзалагам се, че има много неща, които никога досега не си виждала. – Пръстите му горяха от желание да я докоснат. Протегна ръка и погали леко кожата, която украсяваше деколтето на роклята ѝ. После помилва страната ѝ, шията, рамото.

Копнежът да му върне ласката я изгаряше като огън. Прокара пръст по бродирания край на ризата му. Представи си какво ли бе да

почувства топлата му мургава кожа отдолу. Дланта ѝ се осмели да продължи и в следващия миг усети туптенето на сърцето му. Затаи дъх, когато той се наведе, за да завладее устните ѝ. Този път не сънуваше!

Устните му бяха твърди и настойчиви. Разтвориха нейните, за да вкусят от сладостта ѝ. Целувката сякаш продължи цяла вечност и когато най-после той се отдръпна, Емералд бе напълно замаяна.

– Имаш вкус на вино и на жена – пресипнало промърмори Шон. Докосна устните ѝ с върховете на пръстите си. Жадуваше за още.

Емералд смаяно осъзна, че това, което караше тялото ѝ да тръпне, бе желание. Отстъпи смутено назад и за да прикрие вълнението си, се извъртя и пристъпи към стълбите, водещи към палубата.

– Корабът наистина е много красив. Това там капитанската кабина ли е? – Преди да успее да я спре, тя отвори вратата и застина на прага.

Бриджет Фицджералд бе съблякла бялата си послушническа рокля и се бе излегнала гола върху леглото в капитанската каюта.

Емералд притисна длан към устните си. Внезапно разбра всичко.

– Ти си р-развратничел!

Шон не можа да сдържи смеха си.

– Ти май пак си чела енциклопедията, Емералд!

– Оох! – проплака тя, обърна се рязко и в бързината да се махне по скоро едва не се заплете в полите на роклята си.

– Емералд! – Веселието му мигом секна. – Видя ли какво направи! – Внезапно се ядоса на похотливата си братовчедка. – Защо не можеш да се държиш като дама? – В следващия миг въздъхна примирено. Все едно да искаш да откъснеш круши от бряст. Обърна се и хукна.

Изскочи на палубата и прегради пътя на Емералд.

– Емералд, не си отивай. Не ставай глупава, нищо особено не се е случило.

– Под „нищо особено“ сигурно искаш да кажеш, че се случва всеки ден! – Вятърът сграбчи черните ѝ къдрици и ги разпиля около лицето ѝ. Високите ѝ гърди се повдигаха развълнувано. Зелените ѝ очи искряха от възмущение. Денем мислеше за него, а нощем го сънуваше. От мига, в който за пръв път го зърна в пещерата, бе заслепена от този красив ирландец и бе решила, че е нейният принц.

Шон разбра, че невинността ѝ бе искрено възмутена и това го изпълни с тайна радост. Беше му приятно, че е толкова чиста.

– Моята горда малка красавица! – промърмори той почти на себе си.

Думите му преляха чашата.

– Мразя Ирландия! Мразя ирландците! Но най-много от всички мразя теб, Шон О'Тул!

Докато крещеше, страните ѝ пламтяха. Не можа да ѝ устои. Сграбчи я в обятията си и впи устни в нейните, вкусвайки божествения нектар от гореща ярост, обидено презрение и сладка невинност.

Емералд не се възпротиви, но в мига, в който я пусна, го зашлеви с всичка сила през лицето.

Шон се втрени смаяно в нея. Не можеше да повярва, че такава малка ръка може да удря толкова силно. Хвана китките ѝ, за да избегне по-нататъшни нападения, и ѝ се усмихна. Как бе възможно това дребно девойче едновременно да го вбесява и да го кара да изпитва наслада? Притисна я до здравето си младо тяло и впери тъмносивите си очи в нейните.

– Някой ден, моя горда красавице, ще направя нещо, за да си заслужи този шамар!

В този миг „Бримстоун“ вдигна котва и плавно се отдалечи от кея. Шон приближи към перилата и извика:

– Къде, по дяволите, отиваш?

Джоузеф направи фуния с дланите си и отвърна:

– Отгатни!

Мигом разбра.

– Да не си полудял? Връщай се обратно!

Изруга и се замисли дали да не последва брат си, но знаеше, че той направо ще го разпердушини. Затова само сви рамене. „Върви по дяволите, Джоузеф! Щом си толкова твърдоглав, ще трябва да си понасяш последиците“.

Когато си спомни за Емералд, тя вече не бе на кораба.

Глава 6

Катлин търсеше съпруга си. Току-що бе проверила агнетата, които се въртяха на шиш над огнището в кухнята, и сега искаше да се увери, че малките прасета-сукалчета, които се печеха в специално изкопани ями на двора, също ще бъдат готови навреме.

– Къде е Джоузеф? – попита Шеймъс жена си.

– Изведе младата Емералд да я поразходи с новата си шхуна. Струва ми се, че двамата доста си допаднаха.

– Какво ти казах? – Уилям смигна заговорнически на домакина си.

– Знаех си аз, че момчетата ще поискат да изпробват корабите си. А Шон?

– Той е с братовчедите си Фицджералд и Джон Монтагю в конюшните. Организират конни състезания. Провери прасенцата, Шеймъс. Искам всичко да е приготвено и сервирано навреме.

– Бъди спокойна, любов моя. Пади Бърк току-що сложи торф в огъня.

Проследи с поглед съпругата си, която се присъединяваше към сестрите си, и сърцето му се изпълни с гордост. В шестте графства нямаше жена, която можеше да се сравнява с неговата Катлин. После се обърна отново към тъста си и Уилям Монтагю.

– Елате с мен. Братята Мърфи са организирали боксов мач. Знаем, че и двамата обичат да залагат, така че да видим колко злато има в кесите ви!

Джак Реймънд се пръскаше от завист. Винаги досега бе смятал, че ирландците са жалки нищожества, родени и израснали в една потисната страна. И смяташе това за напълно естествено, защото те бяха по-низша раса. Но Фицджералд и особено братята О'Тул опровергаваха напълно тази теория.

Собственият му баща бе титулуван аристократ, докато Шеймъс бе само един презрян ирландец, ала въпреки това съдбата бе изключително благосклонна към синовете му, дарявайки ги с всичко, което човек можеше да си пожелае. Не само че живееха в огромна къща, пълна със слуги, готови да изпълнят и най-малкия им каприз, но си имаха процъфтяващ бизнес и собствени товарни кораби, което ги правеше безбожно богати. И като капак на всичко, двамата О'Тул бяха заобиколени от

любящо семейство, което ги обсипваше с искрено възхищение и обич. Да не говорим, че бяха надарени с красиви лица и стройни и снажни фигури. Тъкмо с тази несправедливост не можеше да се примири Джак Реймънд. Обаче това, което най-много го измъчваше и разяждаше душата му, бе щастието им.

Кръвта му кипваше от едва сдържана ярост, като гледаше как тези хора се наслаждават на живота. Правеха всичко със страст – независимо дали се отнасяше до пиене, ядене или танци. Те никога не спираха да се смеят и да се веселят. А фактът, че хора като него ги смятаха за по-низши същества, едва ли не за животни, изглежда никак не ги притесняваше.

Джак обаче нямаше да падне толкова ниско, че да се присъедини към просташките им забавления. Затова наблюдаваше отстрани – надменен и самотен. Искаше му се изобщо да не бе идвал и никога да не бе виждал тази радост и безгрижие. Но най-много му се искаше Емералд Монтагю да не бе тук, защото тайно я ухажваше и я смяташе за своя. Повече от всичко на света я искаше за съпруга. Днес обаче осъзна, че в лицето на двамата братя О'Тул има двама сериозни съперника.

Трябваше да влезе под кожата на чичо си. Да държи очите си отворени и ушите наострени за всяка информация, която би могла да му бъде полезна, ако я съобщи на Уилям.

Джак Реймънд не помнеше някога да е бил по-нешастен.

Джони Монтагю не помнеше някога да е бил по-щастлив. Макар че му бе трудно да го повярва, ирландските момичета изглежда го намираха за неустоим. Смътно усещаше, че дрехите, говорът и националността му го правеха по-различен от останалите млади мъже на тържеството. И явно жените добре осъзнаваха тази разлика. Те го обсадиха и заразпитваха за Лондон. Слушаха го с прехласнати лица. Взираха се възхитено в лицето му, суетяха се около него. Диъдри дори изтича да му донесе нещо за пиене, когато друга Фицджералд му поднасяше парче торта. Беше съвсем ясно, че можеше да си откъсне всяко едно от цветята, които танцуваха наоколо, но на него най-много му хареса русокосата Нан.

Шон О'Тул великодушно му предложи един от конете си за конно надбягване. Джони излезе втори и Нан го награди със звучна целувка, която го накара да се изчерви. В този миг за Джони Монтагю раят на земята се наричаше Ирландия.

Божествено блаженство бяха думите, които най-пълно описваха

състоянието на Амбър. По себе си нямаше нищо друго освен кехлибарените обици, които Джоузеф ѝ бе подарил. Тя се претърколи игриво в голямото легло.

– Имам още една изненада за теб, моя красавице – промърмори младият мъж, прилепил устни към грациозната ѝ шия. – Ще дойда в Англия.

Амбър застина. Отчаяно ѝ се искаше думите му да бяха истина.

– А сега следва и най-забавната част – Уилям ме покани.

– Уилям? – Тревогата засенчи прекрасните ѝ очи. Джоузеф зарови пръсти във великолепните ѝ коси.

– Едва не полудях при мисълта, че скоро ще си заминеш, но твоят съпруг разреши проблема. Покани ме в Лондон за новия сезон, за да се запозная от първа ръка с английската политика.

– О, Джоузеф, обещавай ми, че ще бъдеш внимателен. Ако той заподозре нещо, ще те унищожи!

– Ако подозираше нещо, щеше ли да ме покани в къщата си?

– Не бива да отсядаш при нас. Трябва да си наемеш квартира, за да мога да те посещавам.

Младият мъж коленичи.

– Ела при мен сега!

– Господ да ми е на помощ, Джоузеф, толкова много те обичам. Люби ме и ми обещавай, че ще си тръгнеш чак когато не ми останат сили да те спра.

В Грейстоун печените агнета и прасенца бяха готови и гостите се наредиха с чинии в ръка, докато Мери Малоун, Пади Бърк и Шеймъс О'Тул разрязваха сочното месо.

Шон прокле наум отсъствието на брат си. Джоузеф би трябвало да прояви достатъчно благоприличие, за да присъства на собственото си празненство. От стремеж да прикрие брат си, Шон непрекъснато се разхождаше между гостите, разговаряше с всеки, разменяше шеги, вдигаше наздрависи и благодареше за уважението. Докато извиняваше брат си за проявеното нехайство, гневът му се разгаряше.

Шеймъс напълни отново чиниите на Монтагю и племенника му Джак.

– А твоят екипаж кога ще се храни, Уилям?

– На борда на „Дифенс“ има чудесно оборудвана кухня. Моряците ще хапнат там.

– Не и днес. Джак, бъди така добър и иди да поканиш момчетата на

печено и бира.

– А като отиваш на пристана, виж дали Джоузеф О'Тул и дъщеря ми са се върнали.

Джак застина, ужасен от мисълта, че на Емералд ѝ е било позволено да се разходи с кораба на съперника му.

– Не се безпокой, тя е в пълна безопасност с Джоузеф – успокои госта си Шеймъс.

– Дано да си прав, защото иначе ще се наложи до края на деня да отпразнуваме и една сватба – пошегува се Уилям, но думите му прозвучаха съвсем сериозно. – Джак, ще отидеш ли да доведеш екипажа на „Дифенс“, за да се наслади на щедрот гостоприемство на О'Тул?

Когато Джак се качи на кораба, за да покани моряците да го последват в голямата къща, с изненада видя дребничката фигурка на Емералд, свита до стълбите, водещи към каютите и салона.

– Какво правиш тук съвсем сама, Емералд?

Тя го изгледа предизвикателно.

– Исках да бъда сама. Предпочитам собствената си компания пред онази сбирщина!

Джак слезе по стълбите и седна до нея.

– Всички мислят, че си излязла да се поразходиш с новата шхуна на Джоузеф О'Тул.

– Не бих се качила на кораба на който и да е О'Тул, дори да е последният мъж на земята! – заяви Емералд и презрително тръсна къдриците си. – Те нямат морал!

– Те не са достойни дори да лъскат ботушите ти. Ирландците са необразовани и мръсни варвари.

– Кой те е питал за мнението ти? Майка ми е ирландка и не желая да чуя и дума против нея! – Емералд бе готова да излее яда си върху първата ѝ попаднала жертва, само и само поне малко да облекчи задушавачата болка, загнездила се в сърцето ѝ.

„Малка кучка“, прокле я наум Джак. Баща му и чичо му знаеха как да се държат с жените – изискваха пълно и безусловно подчинение. Жените трябваше да се управляват с желязна ръка и добре да си знаят мястото. С усилие потисна желанието си да я сграбчи и да ѝ покаже кой е господарят. Стисна ръце в юмруци. Знаеше, че трябва да изчака, а ако плановете му се осъществят, един ден щеше да си достави удоволствието да я види на колене.

– Става късно. Не мога да те оставя тук сама в тъмното.

– Запази съжалението за себе си. Не ми е нужно твоето

състрадание. Върви и кажи на баща ми, че съм готова да тръгваме.

До слуха им достигна звука от приближаващ кораб. Чуха и шума от свиването на платната, последван от плясъка на котвата във водата. Внезапно дълбокият и сърдит глас на Шон О'Тул проряза тишината.

– Крайно време беше! Какви игри, по дяволите, играеш, Джоузеф? Докато се търкаляш в леглото със своята курва, аз трябва да оправдавам пред всички отсъствието ти!

– Внимавай какво говориш, братко! Амбър не е курва. Аз съм влюбен в нея.

– Престани да се залъгваш, Джоузеф. Ако наистина я обичаше, нямаше да рискуваш живота ѝ. Монтагю ще я убие, ако открие малката ви любовна играчка.

Емералд се опита да си поеме дъх, но не можа. Пръстите ѝ се вкопчиха пипнешком в златните копчета на униформата на Джек. Той улови шепите ѝ в своите и я притисна към гърдите си.

– Шшт – предупреди я тихо.

„Лъжи! Лъжи! Лъжи!“, ехтеше в главата ѝ. Отвори уста и с мъка глътна малко въздух, преди ръката на Джек да притисне устните ѝ. Тишината им позволи да чуят следващите думи на Джоузеф О'Тул.

– Няма да разбере. Твърде е зает да продава оръжия и да трупа злато. За Бога, защо тези оръжия не са натоварени на каруците за Мейнют?

– Изкрещи по-високо, та всички да чуят! Не виждаш ли, че „Дифенс“ още не е отплавал? Не можем да товарим, докато Монтагю не си е тръгнал.

Гласовете заглъхнаха. Джек Реймънд почувства как главата му се замайва от това, което току-що бе научил. Идеше му да полети. Една част от информацията щеше да сподели незабавно с Уилям, а другата щеше да запази за по-късно. Бавно осъзна, че Емералд все още се е вкопчила отчаяно в самото му. Внезапно му се прииска да се засмее на глас. Някой, който не даваше да се издума нито една лоша дума за майка му, неочаквано бе получил плесница.

Емералд ги помисли, че ще умре от болката, прорязала сърцето ѝ. Нима тази сутрин се бе чувствала толкова щастлива? Сега ѝ се струваше, че е било преди цяла вечност. Само за един кратък следобед целият ѝ свят се срути. Разрушен от проклетите ирландци!

– Емералд, трябва да дойдеш в къщата, за да се сбогуваш с домакините.

– Не мога... – отчаяно прошепна тя.

– Хайде, хвани ръката ми. Аз ще бъда до теб. Просто вдигни високо

глава и върви. – Джек взе пелерината ѝ и я наметна около раменете ѝ.

Мислите ѝ бяха толкова объркани, че му позволи да ѝ помогне да слезе от кораба и се облегна на ръката му, докато изкачваха стълбите към Грейстоун. Смехът и музиката, които долетяха до тях, докато прекосяваха тучната морава, ѝ поддействаха като удар. Как ѝ се искаше кракът ѝ никога да не бе стъпвал в „Замъка на лъжите“!

Уилям Монтагю погледна дъщеря си с нови очи.

– Много съм горд от теб. Днес се представи чудесно, момичето ми.

– Татко, бих искала да си тръгваме – промърмори тя.

– Какво, не желаш ли да потанцуваш? Ммм, може би си права. Една истинска дама не бива да лудува и да се излага. – Монтагю се извърна към Джек. – Намери Джон.

Сбогуването бе като сън. Емералд бе вдигнала високо глава, а на устните ѝ трептеше любезна усмивка, но не чу нито прощалните думи на Шон, нито усети целувката на Катлин върху бузата си.

На път за Ангълси Джони не спря да бърбори. Грейстоун бе оказал такова огромно въздействие върху него, че той сякаш не бе същият човек, Засипваше сестра си с поток от думи, а тя стоеше до перилата, потънала в нещастно мълчание. В крайна сметка почти не чу какво ѝ каза, но разбра, че брат ѝ е влюбен в Ирландия и всичко свързано с нея. После изобщо престана да долавя гласа му. Единствената ѝ мисъл бе докога ли ще ѝ стигнат силите да остане права.

Горе в офицерската каюта Джек Реймънд докладваше на Уилям Монтагю това, което бе научил през деня.

– Сър, в Грейстоун има малък параклис, където се отслужва католическа литургия, и аз подочух, че през нощта оръжията ще бъдат открити в каруци в Мейнута.

– Има много малко неща за О'Тул и Фицджералд, които да не знам, Джек – тихо рече Уилям. „Но това е едно от тях“, допълни наум. „За Бога, проклетият граф Килдър може всеки миг да бъде обвинен в предателство!“

Джек не съобщи всичко, което знаеше. Изпълнен със злорадство, той се наслаждаваше на тайната за Амбър и Джоузеф О'Тул, предвкушвайки бъдещото си тържество. Имаше толкова хора, които можеше да изнуди с нея, включително и Емералд, че дори не знаеше от кого да започне. Засега реши да не казва на никого. Това бе твърде ценна карта, за да я хвърля на вятъра. Трябваше добре да помисли, преди да я сложи на масата.

В мига, в който Амбър зърна лицето на дъщеря си, разбра, че нещо не е наред. Емералд беше бледа ката смъртник и едва се държеше на краката си.

Уилям изглеждаше изключително доволен от себе си, сякаш бе извършил нещо дяволски умно, а Джони не можеше да спре да бърби за конете на О'Тул. Амбър тутакси реши, че мъжете са пияни, и се зачуди дали това не е причината за тревогата на дъщеря ѝ.

– Емералд? – меко я повика тя.

Гъстите черни ресници се повдигнаха и разкриха горящите с трескав огън зелени очи.

– Майко...

Гласът ѝ бе изпълнен с обвинение и презрение. Амбър притисна ръка към гърдите си. Връзката между тях винаги е била здрава и силна. Дали през този ден не се бе скъсала? Не, това бе невъзможно. Прекаляваше с въображението си.

Обърна се към сина си. Страхуваше се да разбере на какво се дължи странното настроение на Емералд.

– Джон, много съм щастлива, че си се забавлявал, скъпи. Утре сутринта ще ми разкажеш всичко най-подробно. – Облиза нервно устните си и погледна крадешком към дъщеря си. „Някой я е наранил ужасно. Мили Боже, какво са ѝ сторили?“ Отново се взря в съпруга си. Той изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се пръсне от нетърпение да съобщи новините си.

– Има ли нещо, което искаш да ми кажеш, Уилям?

– Струва ми се, че убедих Шеймъс О'Тул да сгоди сина си Джоузеф за Емералд. Нашата дъщеря ще бъде следващата графиня на Килдър!

Амбър се втренчи изумено в зелените очи, които внезапно се бяха разширили от ужас.

– Джоузеф? Това е невъзможно!

– Не! – Емералд се олюля към баща си, после се строполи на пода.

Амбър коленичи и прегърна главата ѝ.

– Тя е болна!

– Глупости – изсумтя Уилям, вдигна Емералд и малко неуверено се заизкачва по стълбите. – Твърде много вълнения ѝ се събраха за един ден. Това е всичко.

Малко след като баща ѝ я остави върху леглото в спалнята ѝ, Емералд отвори очи и се отдръпна с погнуса от ръцете на майка си, която се опитваше да я съблече.

– Скъпа... ти припадна – объркано промърмори Амбър.

– Вече съм добре. Остави ме сама – прошепна Емералд. Болката в очите на майка ѝ можеше да се сравни само с тази, която разяждаше сърцето ѝ.

– Ще поговорим утре, след като баща ти си тръгне. Опитай се да поспиш.

Емералд извърна лице към стената. Единственото, за което копнееше, бе да се събуди и да открие, че целият ден е бил само един кошмарен сън.

Изпълнена с огромно безпокойство, Амбър влезе в спалнята. Искаше се доста смелост, за да му се противопостави, но трябваше.

– Емералд е твърде млада, за да се омъжва, Уилям.

Алчните му очи похотливо огледаха пищните ѝ форми.

– Ти бе дори по-малка от нея, когато ме улови в капана си.

– Онова... онова беше различно. Аз бях много по-зряла от Емералд.

– Не се тревожи, скъпа моя, аз само посях семето. Но възнамерявам да го отгледам. Искам да опаковаш багажа. Тръгваме за Лондон веднага щом приключа с делата си тук. Предстои ни да посрещнем в дома си и да забавляваме бъдещия граф на Килдър.

„Значи затова му е хрумнала тази идея. Той иска Джоузеф за зет само защото е наследникът на Килдър!“

Уилям приближи към жена си и собственически протегна ръка. Стисна грубо гърдите ѝ.

– Дойде ми наум, че ти можеш да ми бъдеш много полезна за плана. Ако сладката малка Емералд не успее да очарова младия дявол, не се съмнявам, че той ще се поддаде на фаталното ти привличане.

Глава 7

Емералд затвори очи. Чувстваше се емоционално изцедена. Единственото, което ѝ оставаше, бе да не вярва на това, което неволно бе чула. Защото не можеше да бъде истина. Нито лъжите за майка ѝ и Джоузеф О'Тул, нито тази отвратителна лъжа за годежа ѝ.

Изглежда Бог все пак се смили над нея и най-после изтерзаното момиче се унесе в сън.

Бе се изтегнала върху златистия пясък под топлите лъчи на слънцето. Въздухът сякаш бе наситен от някакво прекрасно очакване. Мекият морски бриз танцуваше в черните ѝ къдрици и галеше нежно лицето ѝ. Изпълваше я безкрайна радост, граничеща с щастието. Знаеше, че скоро, много скоро той ще дойде.

Очите ѝ останаха затворени, а устните ѝ потрепнаха, сякаш докоснати от нежните крилца на пеперуда. Усмихна се загадъчно и бавно повдигна клепки. Той бе коленичил пред нея и вперил напрегнат взор в лицето ѝ, а тъмносивите му очи преливаха от смях. Без да откъсва очи от неговите, тя бавно се надигна и застана на колене.

Нямаше нужда от думи. Копнежът да се докоснат изгаряше кръвта им. Протегнаха ръце едновременно. Пръстите галеха бузата, шията, рамото на другия. Ръката на Емералд се плъзна по гърдите му и се спря при сърцето. Усети бясното туптене. Нейният ирландски принц! Наведе се, за да завладее устните ѝ със своите, но когато топлият му дъх ги опари, той прошепна: „Давам те на Джоузеф.“

– Не искам твоята курва, искам си моята, искам Амбър! – гневно се развика брат му.

– Не, не, ние не сме курви! – Емералд отвори очи и се втрени ужасено в мрака. Сънят! Отново същият сън, но грозно изопачен. Дори красивото ѝ видение бе разрушено!

На сутринта излезе от къщата в мига, в който слънцето се показва на хоризонта. Не искаше да се среща с майка си, дори не искаше да бъде под един покрив с нея. Предпочиташе да бъде сама и затова потърси убежище в кристалната пещера.

Уилям Монтагю седеше в кабинета си в Ливърпул и проверяваше печалбата от курса до Ирландия. Освен официалните счетоводни книги, с които работеше Джек, той имаше и своя собствена. Не беше толкова

глупав, че да дели лъвския пай с брат си. Граф Сандуич може и да притежаваше мечтаната от него титла, но пък за сметка на това Уилям имаше мозък в главата си и бе хитър и за двама.

Не съжаляваше, че оставя Ливърпул. Това бе най-мрачното и потискащо пристанище в Англия. Дори публичните домове бяха втора класа. Отбеляза си цифрата в края на страницата и затвори книгата. Оставаше му да свърши още една работа, преди да тръгне за Лондон. Трябваше да си прибере митническите такси, които Ирландия дължеше на държавната хазна. Набързо щеше да отскочи до Дъблин Касъл, след което щеше да вземе семейството си от Ангълси.

Малките му хитри очички се присвиха при мисълта за новата шхуна на Джоузеф О'Тул. Дватамата с него можеха да се разберат много добре. Шеймъс все му отказваше единия от корабите си за търговия с роби, но може би лесно щеше да убеди сина. Уилям реши да опипа почвата, щом Джоузеф пристигне в Лондон. Едно бе сигурно – когато старият Фицджералд умре и внукът му получи титлата, повече никакво злато нямаше да се прахосва за ирландската патриотична кауза. Не и ако той имаше думата по въпроса.

Една идея започна да се оформя в главата му. Наля си чаша кехлибарено ирландско уиски. Отпи от ароматната течност в се усмихна, разкривайки жълтите си зъби.

Може би имаше начин да ускори наследяването на титлата!

Измина цяла седмица, откакто Джоузеф бе с Амбър, и това въздържание се отразяваше зле на настроението му. На закуска Шеймъс най-после не издържа и се обърна към сина си:

– Напоследък постоянно си кисел и раздразнителен. Не те свърта на едно място. Какво ще кажеш днес да отплаваш за стока?

– Смятам да отида до Дъблин за нови дрехи. Не мога да замина за Лондон с тези парцали.

– Ако става дума за амунициите от Ангълси, аз ще отида – обади се Шон.

– Ангълси ли? – възбудено го прекъсна Джоузеф. – Не, аз ще отида.

– По-добре аз – натърти Шон.

Шеймъс се усмихна.

– Остави Джоузеф да го свърши. Явно иска да види момичето на Монтагю.

Кръвта се отдръпна от лицето му и сините му очи се извърнаха невярващо към Шон. „Господи, нали не си ме издал?“

– Татко има предвид Емералд – уточни брат му.

– Емералд? – обърка се Джоузеф.

– Момичето, което изведе на разходка с новата си шхуна, дъщерята на Монтагю. Тази, за която той предложи да те сгоди.

– Дъщеря?!

– Да го сгоди? – ужаси се Шон.

– Да не би да сте били толкова пияни на празненството, че нищо не си спомняте? – раздразни се Шеймъс и се изправи. Подозираше, че както обикновено синовете му се опитват да се помайтапят. – Разберете се кой от двамата ви ще отиде до Ангълси. Мен ме чака доста работа.

Братята се втрениха слисано един в друг.

– Монтагю иска да ме сгоди за дъщеря си? – невярващ избъбри Джоузеф.

– Само през трупа ми! – гневно заяви Шон.

– Това решава нещата – отсече Джоузеф. – Аз отивам в Ангълси! Трябва да кажа на Амбър какво е намислила онази дърта свиня.

Шон не можеше да му възрази. Знаеше, че в края на седмицата Монтагю се връща в Лондон. Щеше да бъде по-добре Амбър да е далеч от брат му. Започваше дори да се съмнява в мъдростта на предстоящото пътуване на Джоузеф до столицата. Опита се да определи собствените си чувства към Емералд.

Какво точно изпитваше към нея? Припомни си първата им омагьосваща среща. Тогава го бе пленила с богатото си въображение и изненадващия полет на мисълта.

Сега бе изненадан от силното чувство за собственост, което внезапно бе завладяло сърцето му. Припомни си и плесницата, която му бе зашлевила на рождения ден. В очите му затанцуваха весели пламъчета. Разтри бузата си. Още усещаше парването на малката ѝ длан. Един мъж навярно никога не забравяше първата жена, която го е ударила.

Джоузеф О'Тул плаваше към Ангълси. Искаше да предупреди Амбър за планове на съпруга ѝ.

Уилям Монтагю в този момент бе посрещнат с всички почести на тържествена церемония в Дъблин Касъл от сър Ричард Херон, официалният представител на Англия.

Когато приключиха с митническите такси, Монтагю помоли за кратък разговор насаме с лорд Касълрей, чиято работа бе да управлява Ирландия и да съблюдава мира в страната. В момента на главата му се бяха струпали огромни неприятности. В четири различни графства

едновременно бяха избухнали бунтове и лордът трябваше да изпраща английски войници, за да потушат вълненията, преди цялата страна да въстане.

Уилям Монтагю пристъпи направо към въпроса.

– Имам ценна информация – доверително започна той.

– Колко струва, Монтагю? – цинично попита главният секретар.

Уилям придоби обиден вид.

– Нито пени, милорд. Единствено моята лоялност и дългът ми към Англия ме подтикнаха да дойда при вас.

– Тогава говори, Монтагю. Неприятностите ескалират с всяка изминала минута. Бунтът се разраства все повече и повече.

– Разполагам с информация относно „Капитан Лунна светлина“.

– „Капитан Лунна светлина“! – избухна Касълрей. – Има поне десетина подобни изменници, които въоръжават селяните и ги подтикват към предателство!

– Не се съмнявам, милорд. Но със сигурност бихте искали да арестувате поне един от тях. После едва ли ще бъде особено трудно да го накарате да назове имената на съучастниците си.

– Те умеят да мълчат. Имат невероятно родово чувство. То им е в кръвта. Да изгният в ада дано! Кой е този „Капитан Лунна светлина“?

– Името, което ще ви съобщя, принадлежи на могъщ и влиятелен благородник и затова бих желал да ми бъде гарантирана пълна анонимност.

– Имаш думата ми!

Двама въоръжени пазачи от Дъблин Касъл качиха тежкия железен сейф на борда на „Суолоу“. Когато малкият кораб потегли от пристанището на Дъблин, Уилям се почувства изпълнен с патриотизъм. След всичките злини, които бе извършил, днешната му постъпка бе нещо като опит за изкупление на греховете. А фактът, че в същото време помагаше и на себе си, го правеше безкрайно доволен. Нищо на тази земя не можеше да се сравни с усещането, че направляваш Съдбата.

Амбър се вкопчи в ръката на Джоузеф.

– Не биваше да идваш днес. Това е грешно, Джоузеф. Трябва да престанем да се виждаме.

– Замълчи, Амбър. – Освободи се от ръцете ѝ и я прегърна през раменете. – Никога досега не съм изпитвал подобни чувства! Не мога просто да се обърна и да си тръгна, сякаш нищо не е било!

Сянката на Емералд застана помежду им.

– Аз съм достатъчно възрастна, за да ти бъда майка, Джоузеф!

– За Бога, та ти си малко над тридесетте, млада и жизнена, а си омъжена за старец!

– Емералд сигурно е разбрала за нас. Гледа ме с такова отвращение и омраза. Дори не иска да стои под един покрив с мен. Излиза още при зори и се връща чак когато се мръкне.

– Аз дори не си спомням как изглежда това дете, Амбър. Нелепо е да се мисли, че можем да бъдем годеници.

– Казах на Уилям, че е твърде млада. Когато се върнем в Лондон, ще я изпратим в пансион. Багажът ни е опакован. Утре тръгваме, Джоузеф.

– Аз също ще дойда в Лондон!

Амбър тъжно се взря в сините му очи. Това не биваше да става. Щеше да го отведе в леглото и с тялото и ласките си да го убеди да се подчини на решението ѝ да се разделят.

Ала Амбър бе направила сметките си, без да отчете силата на Джоузеф да убеждава. Срещата им бе изпълнена с дива страст, подклаждана от горчивата мисъл, че може би е последна. Вкопчиха се един в друг. Устните им мълвяха нежни слова. Вричаха се във вечна любов. Накрая, изтощени от наслада, се отпуснаха в леглото.

Амбър, изпълнена с прекрасна нега, се унесе. Джоузеф остана буден, загледан в спокойно спящата жена до себе си. Не смееше да заспи. Знаеше, че моряците са натоварили амуниците и искат час по-скоро да прекарат кораба през митницата, за да се насочат към пристанището на Грейстоун.

Докато синьозлатистата шхуна на Джоузеф О'Тул напускаше водите на залива край остров Ангълси, Уилям Монтагю си тананикаше по палубата на „Суолоу“, Изведнъж му хрумна чудесна идея. Защо да чака до утре, за да вземе семейството си? Можеше да прекара нощта с Амбър и на сутринта да отпътуват. Колкото по-далеч се намираше, когато заповедта за арест пристигнеше, толкова по-малко подозрителен щеше да бъде.

Затова заповяда на капитана да насочи кораба на юг. „Суолоу“ заобиколи Пенмон Пойнт, мина покрай Боумарис Касъл и влезе от изток в залива на Ангълси. Тогава Монтагю зърна издутите от вятъра платна на шхуната на Джоузеф Фицджералд и предположи, че младежът е дошъл да натовари останалите амуници. Изкачи стълбите, издълбани в

скалата. Влезе в къщата. Посрещна го тишина. Сякаш домът бе изоставен. Навярно Амбър вече бе освободила слугите.

Стаите на долния етаж бяха празни, а коридора – отрупан с кутии и сандъци. Стъпките му отекнаха. Изведнъж погледът му бе привлечен от виолетовия копринен пенъоар, захвърлен върху стълбите. Мигом се насочи натам.

Щом влезе в стаята, го блъсна миризмата на секс. Пристъпи като хипнотизиран към леглото. Голото тяло на Амбър лежеше в чувствена извивка, все още отмаляло и влажно от изживяната страст.

Тя се раздвижи в съня си. Отвори в просъница очи и протегна голите си крака върху смачканите чаршафи. Когато чу приближаващите стъпки, устните ѝ меко промълвиха:

– Джоузеф?

Изведнъж всичко си дойде на мястото. Лицето на Уилям се изкриви от злоба. Внимателно обмислените му планове рухваха! Тази развратна ирландска курва бе съсипала живота му! Не само че му бе сложила рога, но и прелюбодействаше с мъжа, който бе избрал за съпруг на дъщеря си! С мъжа, който в резултат на хитро скроения му план много скоро щеше да стане граф на Килдър! Сякаш проклетите ирландци се бяха наговорили против него! От мига, в който бе зърнал Амбър Фицджералд, бе прокълнат навеки!

Заля го огромна вълна на дива ярост. Сграбчи Амбър за врата и завря лицето ѝ в чаршафа, там където любовникът ѝ бе излял семето си.

– Мръсна ирландска курва! Да се търкаляш в моето собствено легло с някаква си ирландска свиня! Ще те убия!

Грабна камшика за езда. Страхът, който видя в очите ѝ, възпламени желанието да я накаже за греховете ѝ. Виковете ѝ го изпълваха с перверзно удоволствие. Когато Амбър се опита да закрие гърдите си с ръце, камшикът се стовари с всичка сила върху лицето ѝ. А щом ръцете ѝ се стрелнаха към лицето и главата, той заудря по тялото. Отново и отново...

Амбър се изтъркаля от леглото на пода, но не можа да избяга от лудостта му. Започна да я рита. Писъците преминаха в тихи вопли. Накрая милостивата пелена на безсъзнанието се спусна върху нея и тя потъна в мрак.

– Върви си в Ирландия, където ти е мястото! Никога вече няма да видиш децата си! – Монтагю я ритна още веднъж, изплю се върху неподвижно сгърчената фигура и излезе. Извади ключовете от джоба си и я заключи.

Бесът му още не се бе уталожил.

– Джон! Емералд!

Изруга, защото не знаеше къде са спалните им. Мисълта, че е изпуснал от контрол собствената си съпруга, го въбесяваше. Изглежда цялата къща му се изплъзваше. Закле се, че незабавно ще промени положението, и излезе навън, за да потърси децата си, крещейки имената им.

Спотаена в кристалната пещера, Емералд чу гневните викове. Кога-то разпозна гласа на баща си, цялата изтръпна от зловещо предчувствие. Застина от ужас. По-рано през деня бе видяла кораба на Джоузеф О'Тул на хоризонта. Тогава бе побързала да се отдалечи от къщата. Възмущението от безсрамното поведение на майка ѝ я задушаваше. Но сега то бе заменено от вледеняващ страх.

Баща ѝ трябваше да пристигне чак утре. Ами ако бе заварил жена си в прегръдките на Джоузеф О'Тул? Емералд сграбчи кърпата си и колелливо се заизкачва по стълбите към къщата. Сърцето ѝ туптеше лудешки. Едва смогваше да си поеме дъх. Когато видя каменния вълнолом, си отдъхна с облекчение. Шхуната на О'Тул бе отплавала! Единственият кораб в пристанището бе този на баща ѝ.

Уилям Монтагю видя пръв дъщеря си. Не можа да повярва на очите си. Тя бе само по риза, която най-безсрамно очертаваше всички извивки на тялото ѝ. Дългата ѝ тъмна коса бе залепнала на мокри кичури по гърба ѝ, а краката ѝ бяха боси. Приличаше на мърлява селянка! На ирландка!

Емералд го видя да крачи към нея, размахвайки камшика си с изкривено от ярост лице, и се закова на място.

– Веднага в къщата! Облечи се! Нямах ли срам! Така ли се разхождаш из острова?

Видя, че момичето не помръдва, и диво изкрещя:

– Веднага! Да не би да си оглушала!

Думите му я извадиха от вцепенението. Втурна се покрай него, но камшикът изплющя през голите ѝ нозе. Емералд преглътна вика си и полетя към къщата. Паниката бе стегнала гърдите ѝ като железен обръч. Изтича по стълбите към спалнята си, макар да знаеше, че няма къде да избяга, защото чуваше стъпките му. Сърцето ѝ тутакси се изпълни с необясним страх за майка ѝ, който измести страха за самата нея. С треперещи ръце намъкна една фуста и припряно навлече роклята. Когато засрашителната фигура на Монтагю изпълни рамката на вратата, Емералд

сподавено прошепна:

– Къде е майка?

Видя с ужас как лицето му почервява от неконтролируема ярост.

– Да не си посмяла да споменеш името й! Вавилонската курва си замина! Избяга с отвратителния си ирландски любовник! За мен тя е мъртва! Качвай се на кораба!

– К-къде е Джони?

– Аз ще го намеря!

Емералд се отпусна отмаляла върху леглото. Баща й сигурно бе узнал за майка й и Джоузеф О'Тул! Какво се бе случило в къщата, докато е била в кристалната пещера? Майка й никога не би изоставила нея и брат й! Това бе невъзможно!

Тихо заплака. „Аз съм виновна, че тя си е отишла. Дори не приближавах към нея, гледах я с такава омраза и отвращение, че тя е решила, че повече не я обичам!“ Но как бе могла да избяга с Джоузеф О'Тул? Как бе могла да го предпочете пред собствените си деца?

С разгуптяно сърце момичето тихо се прокрадна по стълбите към спалнята на майка си. Завъртя дръжката на вратата и установи, че е заключена.

– Майко? – извика тихо тя, прилепила устни до ключалката.

Никой. Да не би да я е убил? Коленичи и погледна през ключалката. Видя само разхвърляното и празно легло. Побърза да се изправи. Не. Вътре нямаше никой. Още не можеше да го повярва, но явно баща й бе казал истината.

Чу шумове на долния етаж и крадешком се върна в стаята си. Събра набързо нещата си и ги стегна в малък вързоп. Повдигна полите на роклята си и видя кървавите дири, които бе оставил камшикът върху голите й нозе. Бяха се подули и я боляха. Майка й щеше да знае какви билки да им сложи, за да облекчи болката. Само че майка й я нямаше.

Обу чорапите и обувките си и хвърли поглед към огледалото. Косата й вече бе изсъхнала и се спускаше на буйни къдри по раменете. Огледа за последен път стаята. Тук бе прекарала толкова щастливи часове, наслаждавайки се на свободата си, на морето и на слънцето. Щастлива, до онзи съдбоносен ден, когато отиде в Ирландия. Това бе денят, в който целият й свят се бе превърнал на пепел. „Проклетата да си, майко! Проклетата да си затова, че си ирландка!“

Емералд смъкна багажа си на долния етаж. Моряците от „Суолоу“ изнасяха кутиите и сандъците. Сякаш ледена ръка я стисна за гърлото, щом чу гласа на баща си откъм конюшните. Явно сега изливаше гнева

си върху Джони. Когато видя брат си, се ужаси. Монтагю го бе ударил жестоко с камшика през лицето. Джони беше толкова бледен, че тя си помисли, че всеки миг ще припадне.

– Емералд! – дрезгаво изрече той.

– Никога повече не наричай сестра си с това нелепо име! Вулгарна ирландска приумица! От сега нататък тя ще бъде Ема, едно почтено английско име! – Погледна с отвращение към дъщеря си. – Покрий тази отвратителна ирландска коса!

– О, Джони, но ти кървиш! – прошепна тя.

– Името му е Джон! Ще направя мъж от него, дори и да му струва живота! – Очите му застрашително се присвиха. – Ако разбере, че вие двамата заговорничите с вашата майка, тази долна ирландска курва, ще ви убия!

Стомахът на Ема болезнено се сви. „Господи, майко, защо ни причини всичко това? Защо ни предаде? Защо избяга с това ирландско момче, което може да ти бъде син?“

– Бързо на борда! Не мога да ви гледам и двамата! От този ден нататък ще ви накарам да забравите всичко ирландско! Просто ще го унищожа.

Глава 8

Конят на Рори Фицджералд се бе запенил, когато влетя в двора на Грейстоун.

– Къде е баща ти?

Шон отвори уста, за да му се скара за безразсъдното отношение към животното, но изведнъж предусети надвисналата беда.

– Замина за Белфаст. Какво се е случило?

– Господи! – простена Рори.

– Влез, Рори. Нещо с дядо ли?

Рори кимна. Изведнъж го обзе страх да съобщи лошите вести на друг, освен на практичния и разумен Шеймъс О'Тул.

– Какво става тук? – властно попита Катлин.

– Имат заповед за арестуването му – избъбри Рори.

– Колко са? – изстреля Шон.

– Четирима войници. Претърсиха замъка и околните сгради и откриха оръжията.

На Шон му се искаше Рори да бе държал устата си затворена пред майка му.

– Мамо, ще го намеря и ще го изведе от страната!

– Баща ти няма да понесе да се забъркаш в тази история.

– Войниците все още ли са в Мейнют?

– Двама останаха. Другите двама си тръгнаха с доказателствата.

Шон незабавно отиде да потърси Пади Бърк, за да му съобщи тревожните новини.

– По дяволите! Баща ти привидно не е замесен, но той предаваше съобщенията между графа и Улф Тон.

– Ако знаеш къде е дядо ми или как бих могъл да се свържа с него, моля те да ми кажеш, Бърк!

Пади Бърк се поколеба. Шеймъс щеше да му откъсне врата, ако синовите му се забъркат в тази каша.

– Бърк, трябва да го намъкна от Ирландия. Ако се върне в Мейнют ще го арестуват!

– Свързката между бунтовниците в Дъблин е Бил Мърфи. Живее на Томас Стрийт.

Шон бе изненадан, че баща му и братята Мърфи са замесени в заговора. Но нали и двамата братя бяха женени за жени от семейство

Фицджералд.

– Мама е много разстроена. Аз заминавам за Дъблин. Ще се върна колкото се може по-скоро.

Шон се смая, когато видя Едуард Фицджералд, разположил се удобно в гостната на Мърфи.

– Дядо, има заповед за арестуването ти! Двама войници те чакат в Мейнуг.

– Исусе! Не искам да се замесваш в това. Изненадан съм, че баща ти те е изпратил, Шон.

– Не ме е изпращал. Той замина за Белфаст. Младият Рори се появи по тревога в Грейстоун и мама не е на себе си от притеснение. Трябва да те изведе от Ирландия, докато пристанищата са още отворени.

– Ако има издадена заповед за арест, нито едно пристанище няма да е отворено за мен. А ако копелетата ме арестуват на твоя кораб, това ще убие майка ти.

– На борда на „Сулфур“ има таен трюм – настоя Шон, но видя упорито вирнатата брадичка на дядо си. – Тогава нека поне един от братята Мърфи да ти помогне да стигнеш до Франция.

– Аз съм граф Килдеър! Нима и за миг можеш да допуснеш, че ще позволя на някакви си англичани да ме прокудят от страната ми? Никога!

– Твърдоглава ирландска гордост! Нали знаеш девиза на баща ми: „Винаги прави това, което ти е изгодно, и никога няма да сбъркаш!“

– Шон, момчето ми, щом искаме нашите хора да оцелеят, трябва да се освободим от задушавания гнет на англичаните. Това е работа за таква като мен. Ако един граф на Ирландия не застане начело на борбата срещу поробителите, то кой ще го направи?

– Тогава и аз ще застана до теб!

– Не, няма! Вие двамата с Джоузеф сте следващото поколение. Ако ние се провалим, вие оставате единствената надежда на Ирландия. Ако моето поколение не успее въоръжено въстание, вашето поколение ще трябва да се опита да извоюва независимостта по дипломатически път. Обещай ми, че ще държиш Джоузеф настрана от всичко това. Знаеш каква буйна глава е...

Въпреки че Шон О'Тул бе много разстроен от решението на дядо си, беше принуден да го приеме. Графът на Килдеър бе господар на себе си и сам избираше. Шон беше убеден, че така е редно.

Върна се направо в Грейстоун, надявайки се, че баща му се е

прибрал. Поне можа да увери майка си, че за момента дядо му е добре. Не ѝ каза обаче за твърдоглавието му, но го сподели с Пади Бърк.

Светлината чезнеше в небето, когато Джоузеф се прибра у дома от Дъблин. Беше отишъл там, за да си поръча нови дрехи за пътуването си до Лондон. Втурна се в къщата, сякаш самият дявол го гонеше по петите. Само един поглед върху преbledнялото му лице бе достатъчен да се разбере, че носи лоши новини.

– Цял Дъблин говори, че дядо е арестуван!

– Но аз се видях с него този следобед в къщата на Мърфи – възрази Шон.

– Точно там са го арестували... на Томас Стрийт. Хората разправят, че е имало стрелба!

– Света Дево! Веднага ще го откарат в тъмницата на Дъблин Касъл! Трябва да отида при него – настоя Катлин.

– Мисля, че е по-добре да изчакаш Шеймъс да се върне – опита се да я разубеди Пади Бърк.

– Не!

– Ще дойдем с теб – намеси се Джоузеф.

– Не!

– Аз ще отида с Катлин – рече Пади Бърк. – Вас ще държим настрана от цялата тази история.

Шон впи пронизващ поглед във верния Пади.

– Аз ще заведа майка си до Дъблин Касъл. Ти ще попречиш на Джоузеф да ни последва. Обещах на дядо, че ще държа брат си далеч от всичко това.

Впрегнаха каретата и потеглиха към града. Малки групички бяха наизлезли по улиците на Дъблин. Лицата на всички бяха мрачни и тревожни. Когато пристигнаха в замъка, майката на Шон настоя да я пуснат да поговори с арестанта.

– Аз съм Катлин Фицджералд, най-голямата дъщеря на графа на Килдър. Настоявам да видя баща си!

Наложи им се да чакат цяла вечност, докато ги препращаха от един чиновник на друг. Всеки път Катлин повтаряше искането си и всеки път следваха извинения, опити да ги забаламосат или директни откази. Шон бе възхитен от дързостта на майка си. Тя бе истинска смела и решителна ирландка и чиновниците един по един отстъпваха под напора ѝ.

Накрая ги съпроводи до една от килиите в подземията на Дъблин Касъл. Щом Катлин видя, че баща ѝ е ранен, кръвта ѝ кипна и тя се

нахвърли яростно върху стражата.

Графът на Килдеър също побесня, защото дъщеря му бе дошла в затвора и бе довела и внука му със себе си.

Шон подкупи пазачите, за да ги оставят малко насаме.

Гневът на Катлин обаче бе примесен с голяма доза страх.

– Ако умреш, никога вече няма да ти проговоря!

– Може и да мислиш, че имаш задължения към мен, но най-важната ти грижа са синовете ти. В момента и двамата трябва да се махнат от Ирландия!

– Нямаше никакво право да се принасяш в жертва на Ирландия, татко!

Шон разбра нещо, за което майка му бе в неведение – дядо му изпитваше силна болка и бе отслабнал от загубата на кръв. Когато очите им се срещнаха, той осъзна, че графът е наясно, че умира.

– Аз се борих да спася душата на народа си. Англичаните се опитват да ни унищожат, преследват ни, експлоатират ни. Шон, закълни ми се, че ще се погрижиш за Джоузеф!

Ръцете им се сплетоха.

– Ще се погрижа!

Силите напускаха Едуард, но все пак позволи на Катлин да превърже раната му. Тя я почисти доколкото можа и й сложи ленени ленти, които откъсна от долната си фуста. Пазачът отвори вратата.

– Времето ви изтече.

– Твоето време в Ирландия изтече, проклета английска свиньо!

Войникът вдигна приклада на пушката си, но Шон се изправи пред майка си и впи в него тъмните си сиви очи. Погледът му бе толкова засрашителен, че пазачът неволно отстъпи крачка назад.

– Ако нещо се случи с графа, ще ви съдим за убийство. – В niskия глас на младия мъж се съдържаше такава смразяваща кръвта заплаха, че стражарят побърза да изчезне.

Когато се прибраха у дома, Шеймъс вече се бе върнал. Той изслуша мълчаливо как Катлин излива безсилния си гняв, а после я прегърна със силните си ръце. Тя отпусна изнемощяло глава на гърдите му.

– Вие дяволи, още тази нощ потегляте за Лондон!

Малко след полунощ Шон и Джоузеф с трима души екипаж се качиха на борда на „Сулфур“. Беше решено, че остават в Лондон за месец, при условие че няма възбудено преследване срещу тях.

Братята О'Тул бяха разкъсвани от желанието да са със семейството

си в тези тежки за тях дни, но в същото време знаеха, че трябва да заминат, преди да бъдат замесени в надвисналата над цяла Ирландия беда. Това искаха и близките им, защото бе най-разумното решение. И двамата младежи обаче се чувстваха като плъхове, които напускат потъващ кораб.

„Сулфур“ взе курс към Англия и Шон застана на кормилото, докато Джоузеф си почиваше. Младият мъж вдигна поглед към звездите, които проблясваха като диаманти върху тъмното кадифе на небето. Докато корабът пореше морските вълни, той се замисли за случилото се.

Някой явно бе предал Едуард Фицджералд. Защо отново и отново се сещаше за Уилям? На пръв поглед нямаше нищо логично в подобно предположение. Монтагю бе замесен в контрабандната търговия с оръжия. Тъкмо той бе откраднал пушките и амунициите от собствената си страна. О'Тул и Монтагю бяха партньори от осемнадесет години и никога досега не се бяха предавали.

Запита се какъв би могъл да бъде мотивът. Какво би спечелил Лукавия Уили от подобно предателство? И тогава разбра защо желаше да сгоди дъщеря си за Джоузеф. Отговорът бе съвсем прост: за да я направи графиня на Килдър! Шон въздъхна и призна пред себе си, че единствената причина, поради която подозираше Монтагю, бе тази, че е англичанин. Но това бе съвсем основателна причина.

По-късно, когато най-после заспа, я засънува.

Тя седеше е гръб към него. Беше напълно гола. Гърбът ѝ бе красив, чувствено извит, кожата – като кадифе. Гъсти и тъмни коси покриваха раменете ѝ като облак дим. Той повдигна копринената маса, за да открие грациозната шия. Докосна я с устни, замаян от вкуса и аромата ѝ. После устните му се плъзнаха надолу. Тайното място бе толкова чувствително, че обезумя от страст. Искаше да я люби. Знаеше коя е и без да поглежда лицето ѝ. Защо винаги забраненият плод е по-сладък? Тя принадлежеше на Уилям Монтагю. Принадлежеше на Джоузеф О'Тул. Но не и на него. Не още.

Устните му се спуснаха още по-надолу. Върхът на езика му се плъзна по вдлъбнатината на красивото ѝ задниче. Желанието му бе толкова силно, че потръпна от копнеж. Обърна я нежно с лице към себе си и застина. От раната на корема бликаше кръв, а очите, които го гледаха, бяха на Едуард Фицджералд. „Шон, обещавай ми, че се грижиш за брат си Джоузеф.“

Събуди се. Бавно осъзна къде е. Проклет да е Уилям Монтагю! Проклет да е Амбър Монтагю! Проклет да е Емералд Монтагю!

Емералд Монтагю наистина си мислеше, че е прокълната. Грозната тухлена къща на Портман Скуеър, претрупана с антики и лишена от смеха на майка ѝ, приличаше на мавзолей. Емералд беше безутешна и оплакваше загубата на Амбър, сякаш бе мъртва. Искаше час по-скоро да замине за пансиона, в него виждаше едно щастливо избавление, но баща ѝ бързо разсея тази надежда, защото училището щяло да я отдалечи от него и от строгия му надзор.

Вместо това Монтагю назначи госпожа Ирма Блуджет за нейна гурвернантка. За Емералд тя бе по-скоро тъмничарка, шпионка и доверено лице на баща ѝ. Пред тази едра и кокалеста жена младото момиче изглеждаше като джудже.

След сияйната красота на майка ѝ, за Ема бе истинско мъчение да гледа госпожа Блуджет с нейните изпъкнали очи и грубо лице. Устните ѝ бяха толкова тънки, че почти не се забелязваха, а зъбите ѝ – малки и остри.

Монтагю най-подробно ѝ обясни задълженията.

– Искам от вас да унищожите всичко ирландско у дъщеря ми. За мен ирландците са гнусно и омразно племе! Повече никой няма да я нарича Емералд. От днес нататък тя е Ема. Освен това искам външният ѝ вид коренно да се промени, като се започне от косите, и се стигне до дрехите, говора, книгите, музиката, държанието и най-вече непокорството ѝ. Майка ѝ бе развратница, така че трябва да се погрижите това да не се предаде и на дъщерята. Искам да е послушна, скромна и най-вече покорна и тиха.

От деня, в който се появи госпожа Блуджет, животът на Ема се превърна ад. Всички огледала бяха махнати, въведен бе строг режим на хранене и наказание за всяка дума или действие. Гъстите черни къдрици бяха отрязани, а от сутрин до вечер трябваше да повтаря молитви, за да се пречисти от греховете си.

Госпожа Блуджет бе приела присърце възпитателните методи на Уилям Монтагю. Да се жали пръчката, означаваше децата да се разглезят. Ема се оплака на баща си, че госпожа Блуджет я бие. Отговорът му бе, че ако още веднъж даде на тази добра жена повод за това, ще получи още по-голям пердах от самия него.

В мълчаливото си нещастие Ема обвиняваше майка си, задето я бе изоставила и я бе обрекла на толкова безрадостен живот, че предпочиташе да умре.

Тъй като дните ѝ бяха мрачни и безнадеждни, Ема сънуваше почти

всяка нощ. Сънуваше майка си, но с мъка, обвинения, оплаквания и сълзи. Сънуваше и Шон.

Бе се изтегнала върху златистия пясък под топлите лъчи на слънцето. Въздухът сякаш бе наситен от някакво прекрасно очакване. Мекият морски бриз танцуваше в черните ѝ къдрици и галеше нежно лицето ѝ. Изпълваше я безкрайна радост, граничеща с щастието. Знаеше, че скоро, много скоро той ще дойде.

Очите ѝ останаха затворени, а устните ѝ потрепнаха, сякаш докоснати от нежните крилца на пеперуда. Усмихна се загадъчно и бавно повдигна клепки. Той бе коленичил пред нея и вперил напрегнат взор в лицето ѝ, а тъмносивите му очи преливаха от смях. Без да откъсва очи от неговите, тя бавно се надигна и застана на колене. Нямаше нужда от думи. Копнежът да се докоснат изгаряше кръвта им. Протегнаха ръце едновременно. Пръстите галеха бузата, шията, рамото на другия. Ръката на Емералд се плъзна по гърдите му и се спря при сърцето. Усети бясното туптене. Нейният ирландски принц! Наведе се, за да завладее устните ѝ със своите, но когато топлият му дъх ги опари, той се превърна в Джоузеф О'Тул, „Реших да те взема. Притежавах Амбър, но сега искам и теб!“

Тук се събуждаше, изпълнена с вина, защото в съня си винаги тръгваше с него, за да види отново майка си.

– Мразя Ирландия и всички ирландци!

Никога в живота си не бе изпитвала омраза, но сега мразеше Ирма Блуджет, мразеше баща си, мразеше всички О'Тул, тайно мразеше дори и майка си.

Когато Амбър се съвеси, бяха изминали една нощ и един ден от заминаването на Монтагу и децата ѝ. Макар че в първия миг не го осъзна, рамото ѝ бе изместено, имаше три счупени ребра и натъртени бъбреци. Опита се да се помръдне, но я прониза толкова силна болка, че остана да лежи неподвижно, надявайки се някой да дойде и да ѝ помогне.

Нощта отново настъпи. Изгаряше я мъчителна жажда, затова напрегна цялата си воля и бавно допълзя до вратата. Откри, че е заключена. Нямаше сили да я отвори. Отново потъна в безсъзнание. Отвори очи на сутринта.

С помощта на лявата си ръка се придвижи през стаята до медната ваза с цветята. Беше ги брала с трепетното предчувствие за посещението на Джоузеф. Нима това е било вчера? Сега ѝ се струваше, че оттогава е изминала цяла вечност. Извади увехналите стръкчета и доближи

вазата до устните си. Водата имаше отвратителен вкус. Изплю първата глътка, но когато осъзна, че това е единствената течност, с която разполага, отпи пак. Вонеше!

Изведнъж си спомни за гарафата с коняк, която Монтагю държеше в шкафа до малкия камшик. Изправи се на колене и се протегна към лавицата. От болка едва не изтърва шишето. С треперещи ръце го поднесе към напуканите си устни и отпи. По тялото ѝ се разли приятна топлина. Болката сякаш намаля.

С медната ваза разби ключалката. Нужно ѝ бе доста време. Когато възстанови дишането си, бавно облече единствените дрехи, които имаше – дрехите, които Джоузеф бе свалил от нея... Сложи си кехлибарените обици.

Стълбите бяха такова изпитание за Амбър, че тя направо се свлече надолу по корем. Кутиите и сандъците с дрехи ги нямаше. Помагайки си с лявата ръка, се придвижи до огледалото в коридора. Отражението ѝ я ужаси. Лицето ѝ беше моравосиньо. Олюля се и ръката ѝ се изплъзна от ръба на масичката, за която се бе уловила. Тупна на пода. Болката едва не я накара отново да изгуби съзнание, но когато утихна, Амбър разбра, че при падането рамото ѝ се бе наместило.

Килерът с провизиите бе празен. Слугите бяха изчистили всичко. Откри в градината малко ситен лук и магданоз, с които успя да залъже глада си. Заради счупените си ребра не можеше да извади вода от кладенеца, но на дъното на кофата бе останало малко.

Знаеше, че трябва да стигне до Ирландия и до Джоузеф. Той бе единствената ѝ надежда. Когато мракът се спусна отново, Амбър почти с пълзене измина разстоянието до селото и зачака една от рибарските лодки, които отплаваха при изгрев слънце. Мъжете се втренчиха изумено в нея, сякаш бе някоя луда. Накрая един от рибарите я позна. Взеха я и я откараха до родната ѝ земя, на която кракът и не бе стъпвал от седемнадесет години. Щом пристигнаха, Амбър свали сватбения си пръстен и го сложи в шепата на мъжа, който ѝ бе помогнал да слезе на брега.

– Много ви благодаря. Вземете го, на мен повече няма да ми трябва!

Глава 9

В късния следобед „Сулфур“ навлезе в широкото устие на Темза и мина покрай мрачния Тауър. На митницата го провериха и му разрешиха да хвърли котва.

– Смятам, че би било по-добре да отседнем някъде, вместо да приемем гостоприемството на Монтагю – заяви Джоузеф.

Макар че Шон копнееше да се срещне с Емералд, горещо приветства предложението ни брат си. Много по-разумно бе Амбър Монтагю и Джоузеф О'Тул да не са под едни и същи покрив.

– Добра идея. Хубаво е да се поогледаме, преди Лукавия Уили да разбере, че сме тук.

Лукавия Уили обаче узна за пристигането им само след час. Получи съобщение от митницата и още едно от управлението на флотата, че братята О'Тул са акистирали.

Шон и Джоузеф тъкмо изнасяха сандъците си на палубата, когато „Дифенс“ приближи плавно до шхуната им. На борда бяха Уилям Монтагю, синът му Джон и племенникът му Джак.

– Виж ти какво чудесно съвпадение! – сърдечно извика Уилям.

„Чудесно, как ли пък не!“, помисли си Шон.

– Не знаех, че толкова скоро ще дойдете в Лондон, но сте повече от добре дошли. Всичко наред ли е в Грейстоун?

– Не би могло да бъде по-наред – отвърна Шон, преди Джоузеф да успее да отвори уста. Ако тази свиня имаше пръст в сполетелите ги неприятности, вече знаеше за тях.

– Джак, Джон, качете сандъците на борда – разпореди се Монтагю и двамата млади мъже незабавно слязоха от „Дифенс“, за да изпълнят нарежданията му.

Шон повика моряците.

– Ще се срещнем след месец точно тук, момчета. Ако дотогава Лондон не ни омръзне и не се отправим с плуване преждевременно към дома – смигна им той.

– На връщане докарайте и „Бримстоун“. Омръзна ми Шон да ми дава заповеди – пошегува се Джоузеф. После и двамата братя станаха сериозни. – Помогнете на дядо, ако можете – помоли ги Джоузеф.

– Нека Бог ви пази – благослови ги Шон. – Дано всичко да е наред.

След това О'Тул се качиха на борда на „Дифенс“. Шон усещаше, че

единственият човек, дето искрено им се радва, е младият Джони, тъй като се залепи за него и не отделяше възхитения си поглед от новия си приятел.

– Случаят си плаче за отпразнуване – шумно ги приветства Уилям Монтагю и дружески се ръкува с тях. – Знам едно място, което е точно за двама млади развратници като вас. Когато брат ми Сандуич се завърна от Изтока, откри „Диван клъб“. Гарантирам ви, че нищо не може да се сравни с него.

„Джак изглежда нетърпелив, а Джони – разтревожен“, помисли си Шон. Не смяташе, че брат му Джоузеф има някакво желание да посещава публичен дом. Единствената жена, която искаше, бе Амбър. Самият той изпита известно любопитство. Не бе запознат с обичаите на Изтока и нямаше нищо против да опита от насладите на Ориента, дори и в известна степен да противоречаха на принципите му.

Петимата мъже се отправиха към капитанската каюта. Монтагю им наля по чаша превъзходен френски коняк и предложи тост.

– Да прием за греховете на плътта!

Шон улови, че Уилям хвърли бегъл поглед към брат му Джоузеф и изведнъж се изпълни с подозрение. Дали брат му забеляза? Но дори и да бе така, Джоузеф отлично се прикриваше. Шон обаче реши, че трябва да сподели подозренията си. Искаше да го предупреди, че Монтагю си играе с него като котка с мишка, защото навярно подозира за връзката му с Амбър. Щеше да му намекне, че вероятно той е издал дядо им, както и това, че графът на Килдеър умира. Джак Реймънд подхвърли някаква цинична шега. Джоузеф отметна глава назад и избухна в смях. Шон реши да отложи разговора за утре, за да остави брат си да се наслаждава на първата си нощ в Лондон.

В каретата на път за „Диван клъб“, Монтагю ги забавляваше с разкази за околосветското пътешествие на граф Сандуич.

– Моят брат е обиколил и Италия, Гърция, Кипър и Египет. Той останал очарован от султана на Османската империя. Един истински тиранин, който управлявал с изключително разточителство, блясък и жестокост. Брат ми особено харесал и полигамията и подчинението на жените. А наистина когато жените си знаят мястото, животът е много приятен.

Шон видя как Джоузеф стисва устни и очите му се присвиват. Брат му явно не можеше да спре да мисли за Амбър. Щеше да бъде истинско чудо, ако преживееха вечерта без размяна на юмруци!

Пристъпвайки вратите на „Диван клъб“, човек сякаш се озоваваше в друг свят. Из въздуха се носеше уханье на тамян, а до слуха ти доли- таха звуците от флейти, цитри и цимбали.

В първата стая ги посрещна един евнух, който им предложи богат избор от дрехи, тюрбани и кинжали. Уилям Монтагю даде тон като избра дълга широка роба, която се пристягаше в кръста с копринен пояс, златист тюрбан и малък кинжал. Племенникът му Джак последва при- мера му и си избра пъстро одеяние и сребърен нож.

Братята О'Тул бяха слисани. Джоузеф се отказа от нелепото облек- ло, тъй като видя колко смешно изглежда Монтагю. Джони, разкъсван от колебанието да последва примера на баща си или да предпочете си- гурността на собствените си дрехи, се обърна към Шон:

– Ами ти?

Шон всъщност се забавляваше. Пъстроцветните пищни дрехи не накръняваха мъжествеността му, а чувството му за хумор му подсказва- ше, че ако иска преживяването да е пълно, не е зле облеклото му поне малко да отговаря на обстановката. Затова направи компромис и свали ризата си. Сложи кремава копринена туника върху панталоните си. Джони се усмихна с облекчение и направи същото.

Въведоха ги в някаква вътрешна стая, разкошно обзаведена с пищ- но ориенталско великолепие. Стените бяха целите в огледала, а подът бе покрит с дебел източен килим, по който бяха разпръснати многобройни възглавнички. В средата ромолеше фонтан, сред който се издигаше ста- туя на гола нимфа. От зърната на гърдите ѝ бликаше вода. Палми в голе- ми саксии допълваха илюзията за пустинен оазис. Шон прехапа устни. „Липсва само една камила“.

В следващия миг вратата се отвори. Влязоха пет жени с подноси. Те бяха облечени в прозрачни шалвари и въпреки че лицата им не се виждаха от булата, гърдите им бяха напълно голи. Коленичиха и им поднесоха по една малка чашка с турско кафе. Шон отпи от черната теч- ност. Беше сладка, но с особен непознат привкус.

Върху всеки поднос лежеше малък камшик. Монтагю и Джак Рей- мънд взеха своите и ги размахаха във въздуха. Братята О'Тул не послед- ваха примера им.

– Това са робини. Те са длъжи да изпълняват всяко ваше желание. Ако не задоволят господарите си, очакват да бъдат набити с камшик – обясни Монтагю.

– Нима няма да имам възможност сам да си избира курвата? – сар- кастично попита Джоузеф.

Монтагю се засмя.

– Тези тук са длъжни да задоволят само жаждата ви. Оттатък има безброй девици. Можеш да си избереш която си пожелаеш. И по-добре да не избереш само една. Тук полигамията е за предпочитане.

Двама огромни черни евнуси разтвориха широките врати и разкриха харема. На ниските дивани лежаха оскъдно облечени красавици. Тъй като бе топло, робите, застанали покрай стените, раздвижваха въздуха с огромни ветрила от щраусови пера. Завеси от ситни мъниста водеха към уединените ниши.

Монтагю мушна с камшика си едно от момичетата, което тутакси се свлече на колене пред него, а той се излегна на дивана и посочи към друга жена.

Джоузеф се отпусна върху една дълга възглавница на пода до три жени, които пушеха наргилета. Не бе в настроение да се забавлява, но нямаше нищо против да попуши. Джони се бе залепил за Шон и той реши да окуражи младежа. Погледът му се спря върху най-младото момиче в стаята. Веднага смушка дискретно приятеля си.

– Защо не поговориш с нея? Има много мило лице.

Джони последва съвета му, а в това време Шон си избра една наложница с дръзки черти и протегна ръка.

– Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя пхна ръката си в неговата, сведе ресници и се остави да я поведе към една от мънистените завеси. Погледи му се плъзна по широкия диван, достатъчен да побере двама души. Полуоблеченото момиче коленичи пред него.

– Какво ще желаете, господарю?

– Ще направиш ли всичко, което пожелая?

– Да, господарю.

– В такъв случай искам да забравиш за задълженият си и да си поговорим.

Смаяният ѝ поглед срещна неговия. В сребристите му очи танцуваха весели искрици. Момичето се закиска.

– Хайде, кажи ми що за място е това? – Шон се изпъгна върху дивана и ѝ даде знак да се присъедини към него. – Разкажи ми всичко. – Усмихна се със задоволство, докато тя се разполагаше, а гърдите ѝ дръзко се люлееха.

– Приличаш ми на истински мъж. Не си като обичайните клиенти. Да ми прости Господ, но тези неприятни старчоци не са способни на нищо, ако не си поиграят на господар и робиня. Принудени сме да ближем

я проклетите им крака, я разни други отвратителни места, а в повечето случаи се налага да понасяме ударите на камшика, за да ги възбудим.

– Защо работиш тук?

– Плащат добре. Печеля сто проклети пиастъра⁸ за нощ.

– Само една лира!

– Да, но в другите публични домове плащат още по-малко. Освен това винаги съществува възможност някой благородник да те хареса и да те вземе за любовница.

– Как се казваш?

– Турска наслада – оповести тя и едва не се задави от смях. – Истинското ми име е Нели Каргър. Наистина ли предпочиташ само да си говорим? – Пъхна длан под надиплената му туника и я плъзна надолу по стройното му бедро. Мъжествеността му мигом се втвърди. – Господи, единственото, което може да накара дъртите развратници да се възбудят, е масажът с балсам.

– Ти наистина си наслада! – засмя се Шон. – Името много ти отива. Защо да не се насладим на едно старомодно любене, а после да попушим нещо екзотично?

– О, с удоволствие! Имаме турски тютюн, хашиш, опиум. Само кажи какво предпочиташ.

На тръгване от „Диван клъб“ всички, с изключение на Джони, носеха следи от преживяната оргия. Джек едва се държеше на краката си, а Уилям изглеждаше като изцеден.

Шон беше замаян от хашиша, а Джоузеф се нуждаеше от помощта му, за да стои прав. „Какво ли е имало в онова наргиле?“

Когато се качиха на палубата на „Дифенс“, разходката изглежда го бе поосвежила, защото вече не се нуждаеше от подкрепата на брат си. Шон го пусна и се облегна на перилата. Впери поглед в това, което се славеше като най-големия и велик град на земята. Светлините на фенерите блещукаха и го къпеха в божествено сияние.

Изведнъж зад гърба му се разнесе някакво ръмжене, последвано от ругатни.

– Ирландска измет! Ще те науча как се краде чужда жена!

Джек Реймънд и Джоузеф се биеха, докато Уилям Монтагю стоеше настрана и крещеше нещо на екипажа. Без да се поколебае нито за миг, Шон сграбчи тежкия дървен кол за притягане на въжетата и се спусна

8. Старо название на испанската монета песо. – Б.пр.

към вкопчените един в друг мъже.

– Английски копелета! – изкрещя той и прегази по пътя си няколко моряка.

– Обесете ги за палците на ръцете! – изрева Монтагю.

Шон на мига здраво бе сграбчен. Побеснял от ярост, той се опита да изрита най-близкия моряк в слабините. В същото време наблюдаваше безпомощно как други трима държат Джоузеф. Миг преди да потъне в пелената от непрогледен мрак, зърна ужасеното лице на Джони.

Бавно идваше в съзнание. Първата му мисъл бе, че под влияние на хашиша преживява някакъв кошмар. Сякаш нямаше ръце, но раменете му изгаряха от болка. Разтърси глава и усети как цялото му тяло се полюшва бавно във въздуха. Болката в раменете продължаваше, но все още не усещаше ръцете си. Най-после дойде напълно в съзнание и впи поглед в мрака. Облекчението бе краткотрайно, защото разбра, че виси, завързан за ръцете като къс сушено месо. Отново изгуби съзнание.

Когато пък се свести, болката в раменете бе непоносима. Протегна врат напред и погледна към оковите. Нищо чудно, че не чувстваше ръцете си – те бяха здраво вързани и напълно изтръпнали. От устните му се отрони цинично проклятие. Отпусна глава и се опита да различи нещо в тъмнината. „Господи, не!“ Отсреща върху палубата се полюляваше друго тяло. Джоузеф!

– Джо, Джо!

Не получи отговор и реши, че по-добре брат му да е в безсъзнание, отколкото да страда от непоносима болка. В главата му заподскачаха множество въпроси. Вече не се съмняваше, че Уилям Монтагю знаеше, че Джоузеф е съблазнил жена му. Кучият син бе планирал това отмъщение и нарочно ги бе поканил в онзи публичен дом, за да ги замае и отслаби бдителността им. А след това ги бе повел като беззащитни агнета на заколение! „Господи, нищо чудно, че англичаните смятат всички ирландци за тъпащи!“ Почувства се отвратен от себе си.

Болката, пронизваща цялото му тяло, бе непоносима. За щастие след малко отново изпадна в блажено безсъзнание. Когато пак се свести, сивата зора току-що бе осветила небето. Главата на Джоузеф висеше отпусната на гърдите и Шон с ужас видя, че върху палубата капе кръв. На корема му имаше дълбока рана.

Шон все още не чувстваше ръцете си, но поне имаше глас. Закрещя с всички сили. Мачтата потрепери. Неколцина униформени моряци го наобиколиха, но никой не смееше да го освободи без изричната заповед

на Монтагю. Накрая се появи Джек Реймънд. Огледа Джоузеф, хвърли мрачен поглед към Шон и отида да събуди чичо си.

Когато Джек отвори вратата на каютата, Монтагю тъкмо навличаше флотската си униформа.

– Кой крещи така? – грубо попита той.

– Шон О'Тул... Джоузеф е мъртъв – избъбри племенникът му с преbledняло лице.

Искра на триумф припламна за миг в малките очички на Монтагю, но тутакси угасна при мисълта за последствията.

– По дяволите, какво ще правим?

Джек разбра, че в момента чичо му е уязвим и побърза да се възползва от ситуацията.

– Шон О'Тул е убил брат си, разбира се. Едно жестоко и хладнокръвно убийство.

– Великолепно, Джек – с облекчение въздъхна Монтагю. Нямахше нужда да добавя, че му е длъжник – племенникът му отлично го знаеше.

Монтагю се качи на палубата.

– Свалете ги!

Прерязаха първо въжето на Джоузеф и положиха вкочаненото му тяло върху палубата.

Шон го наблюдаваше в ужас, най-после осъзнал жестоката му участ.

Джек стоеше на колкото бе възможно по-голямо разстояние от него, докато срязваше кожените ремъци, които стягаха крайниците му. Но нямаше защо да се притеснява. Шон, който не усещаше нито ръцете, нито краката си се свлече като парцалена кукла.

Подпирайки се на лакти, запълзя към брат си и спря безпомощно до безжизненото тяло. Това бе най-ужасният момент в живота му – да стои на колене пред един англичанин, който бе промушил брат му като псе.

– Джоузеф е мъртъв! – Не искаше да повярва на очите си.

– Да! Ти го уби – заяви Монтагю.

– Проклетата да е черната ти душа, английски уроде!

– Момчета, оковете го във вериги! – извика Монтагю. Бяха необходими четирима, за да изпълнят заповедта му.

– Промушили сте го или ти, или твоят блюдолизец Джек. И двамата взехте по един кинжал в онзи бордей! И то само защото е дал на Амбър единственото удоволствие, което някога е изпитала в живота си!

– Дръжте го здраво – нареди Монтагю и го ритна с всичка сила в слабините. – Имам много свидетели, които ще разкажат какво се е

случило миналата нощ на борда на „Дифенс“. – В този миг зърна сина си. – Джон, говори! Ти си ги видял как се бият!

Джони три пъти отвори уста, преди да събере сили да проговори.

– Аз бях пиян, татко.

Тъмносивите очи на Шон го пронизваха като остри кинжали.

– Кажете истината, Джони! – Когато видя как лицето на момчето се сгърчи от страх, надеждите му угаснаха. Докато го влачеха на долната палуба, погледът му не се отделяше от неподвижното тяло на брат му. Огромна вина изпълни сърцето му.

– Джоузеф, Джоузеф, аз се заклех на дядо, че ще се грижа за теб!

Отново изгуби съзнание. После започна да блънува. Палците на ръцете му бяха почернели и подути.

През следващите двадесет и четири часа ту идваше в съзнание, ту отново потъваше в мрак. Някой беше до него, молеше го да пийне глътка вода, бършеше трескавото му чело със студена вода, масажираше ръцете му, мълвеше името му.

– Всичко ще бъде наред, Шон, всичко ще бъде наред. – В изгарящо-безпамятство, той си мислеше, че му говори Джоузеф и се чувстваше почти щастлив. Ала когато най-после отвори очи, видя, че това е бил Джони Монтагю.

– Съжалявам, Шон, наистина съжалявам. Единият ти палец е гангренирал. Корабният лекар каза, че трябва да се отреже.

Шон впи поглед в измокреното от сълзи лице на младежа.

– Току-що изгубих брат си. Какво значение, по дяволите, има един палец?

Джони го освободи от оковите и му помогна да се дотърпи до каютата на корабния лекар. Помещението не блестеше от чистота, нито пък лекарят. Той наля на Шон канче ром, но младият мъж отказа с презрение. Хирургът пресуши канчето, което очевидно не му бе първото за деня. После постави ръката на Шон върху една дъска и взе ножа за рязане на месо.

– Дяволски ще те заболи, момче.

Един бърз удар и палецът бе отрязан до втората става. Шон едва не откъсна езика си, когато прехапа устни, за да задуши вика, а когато лекарят притисна върху раната парче нагорещено желязо, припадна.

Съдебният процес в адмиралтейството бе кратък. Доказателствата бяха набързо скалпени. Шон О'Тул бе обвинен в убийството на брат си. Подписът му бе подправен, Уилям Монтагю предаде уличаващото

доказателство, а Джек Реймънд бе главният свидетел против него. Съдиите останаха глухи за всички протести на Шон, за всички опити да докаже истината, както и за горещите му ирландски проклетия.

Така четиридесет и осем часа след пристигането му в Лондон, Шон О'Тул бе осъден на десет години каторга на борда на „Улидж“.

Глава 10

Амбър Фицджералд – вече не се смяташе за Монтагю – се отправи пешком към „Замъка на лъжите“. Моравите петна по лицето ѝ бяха избледнели, но не можеше просто да потропа и да попита за Джоузеф. Къщата бе пълна с твърде много слуги, които щяха да зададат безброй въпроси. Затова изчака да падне мрак. Тогава видя някакъв мъж да влиза в пристройката до входната кула. Спомените ѝ се избистриха. Позна Пади Бърк, дори и след толкова години.

Той отвори на плахото ѝ почукване и гъстите му вежди се смръщиха.

– Иисусе Христе и всичките му Апостоли, кой е направил това с лицето ти, момиче?

– Господин Бърк, аз съм Амбър Фицджералд. Можели да се видя с Джоузеф?

– Влез вътре! Ти си полужива! Не те познах, докато не ми каза името си. – Отиде и ѝ наля чаша вода.

– Имате ли мляко, господин Бърк? От няколко дни не съм слагала нищо в уста.

Мъжът я настани пред огъня, в който гореше голяма буца торф, и ѝ наля чаша мляко. После я измери с проницателен поглед.

– Монтагю ли ти стори това?

Амбър кимна.

– Джоузеф...

– Пресвета Дево, Джоузеф и Шон заминаха за Лондон... да погостуват на твоя съпруг. – Видя как сломеното изражение на лицето ѝ се сменя с ужас. – По-добре да доведе господаря – реши Пади.

– Братовчедка ми Катлин у дома ли е?

Пади се поколеба. Днешният ден бе истинска трагедия за Катлин. Баща ѝ бе умрял от раните си в тъмницата на Дъблин Касъл и тя бе докарала тялото му в Грейстоун. Утре щяха да погребат мъртвия граф.

– Домът е в траур. Бащата на Катлин, твоят чичо Едуард, бе арестуван от англичаните и умря от раните си.

– О, не...

Пади сложи голямата си ръка на рамото ѝ и макар че предизвика болка, докосването му ѝ подежда успокоително.

– Ще отида да доведе Шеймъс.

Мери Малоун и Кейт Кенеди, облечени в черно, седяха в голямата кухня.

– Беше напълно здрав! – Мери поклати глава и се прекръсти.

– Разбрах, че си е отишъл, защото миналата нощ чух банши⁹ – промърмори Кейт.

– Къде е господарят?

– Отнесе господарката в леглото. Бедната! Напълно е изтощена – отвърна Кейт. – Един ирландец може да посрещне каквото и да е зло, достойно вдигнал глава, но всичко се превръща в безпомощно страдание, когато Смъртта отнесе човек от семейството.

Пади се качи на горния етаж, почука на вратата на спалнята и тихо повика:

– Шеймъс?

След минута господарят отвори и пристъпи в коридора.

– Имаме неочакван гост. Не бих те безпокоил, ако не беше важно. – И Пади разказа на Шеймъс за Амбър, който въпреки това се сепна, като я видя.

– Монтаю ли те подреди така? И защо?

Въпросът увисна във въздуха, докато Амбър се опитваше да измисли по-тактичен начин да му съобщи, че двамата със сина му Джоузеф бяха извършили прелюбодеяние. За съжаление нямаше такъв. Облиза нервно устни.

– С Джоузеф бяхме любовници. Нямаше къде другаде да отида.

Шеймъс отстъпи назад, сякаш го бе пробола в сърцето.

– Джоузеф отплава при Монтаю!

– Знам, Пади ми каза. – Сълзите рупнаха.

Шеймъс я изгледа гневно със студените си сини очи.

– Неприятностите винаги идват по три – горчиво изрече той и даде знак на Пади да го последва в наблюдателната кула.

– Ще трябва да замина за Лондон, но не и утре. Катлин ще се нуждае от мен за погребението. Не й казвай нито дума, човече. И без това й се насъбра твърде много. – Обикаляше из стаята като звяр в клетка. – Погрижи се за Амбър, дай й пари и всичко, от което се нуждае, но махни тази курва час по-скоро от Грейстоун.

9. Зъл дух в ирландската и шотландската митология, чийто вой предвещава смърт в дома. – Б.пр.

Четири дни по-късно корабът на Шеймъс О'Тул навлезе в устието на Темза и се отправи към пристанището.

Уилям Монтагю го очакваше. Посрещна го в кабинета си в адмиралтейството, заобиколен от всички символи на властта.

– Монтагю, дошъл съм да узная къде са синовете ми!

– Седни, Шеймъс. Страхувам се, че имам лоши новини за теб. Твоят прокълнат син Шон се сби с брат си Джоузеф и го уби още през първата им нощ в Лондон.

– Лъжец! – Шеймъс удари с юмрук по бюрото от орехово дърво.

– Стана на борда на моя служебен кораб „Дифенс“. Видях всичко със собствените си очи. Видяха го и племенникът ми Джак, и синът ми Джон.

– Трима проклети лъжци! Къде е Шон?

– Осъден на десет години каторжен труд. Нашият английски съд прояви голямо милосърдие, като не го обеси за братоубийство.

– Къде е тялото на Джоузеф? – Шеймъс О'Тул целият трепереше от усилието да не склочи ръце около врата на Монтагю. Но нямаше никаква полза да го убива, а животът го бе научил винаги да прави това, което е изгодно.

– Случи се преди пет дни. От адмиралтейството го погребяха в двора на църквата. Дълбоко съжалявам за тази трагедия, Шеймъс.

– Не, не съжаляваш – безизразно изрече О'Тул.

– Как можеш да кажеш подобно отвратително нещо за мен?

– Видях се с Амбър Фицджералд.

Монтагю се ужаси.

Шеймъс О'Тул се надигна, за да си върви. Повече не можеше да понася тази английска измет.

– Едно ще ти кажа, Монтагю. Ако кракът ти стъпи на моя територия, смятай се за мъртъв.

О'Тул се запъти право към сградата на Олд Бейли¹⁰, за да се срещне със съдиите и да разбере подробностите около делото на Шон и присъдата му. Там не откриха никакви документи, но когато Шеймъс обясни къде се е случило нещастieto и кои са били замесени, го осведомиха, че всяко престъпление, което става на борда на кораб на адмиралтейството, се гледа от военноморския съд.

Председател на този съд бе граф Сандуич, братът на Уилям

10. Главният лондонски криминален съд. – Б.пр.

Монтагю. Шеймъс О'Тул разбра, че е победен. Но само за момента. Щеше да се върне отново с внимателно обмислен план и да подкупи когото трябва. Беше готов на всичко.

Бяха му нужни още два дни, за да получи разрешение за ексхумация. После качи ковчега на борда на „Бримстоун“. Когато корабът вдигна котва и напусна водите на лондонското пристанище, Шеймъс се запита колко ли дълго любимият му син е бил граф на Килдър. „Може би ден, не повече.“ Сърцето му тежеше като олово. Самият той бе заповядал на двамата братя да дойдат в Лондон. „Как ще се изправя пред Катлин?“

Амбър Фицджералд не знаеше къде да отиде. За Дъблин не можеше и дума да става – не искаше членовете на семейство Фицджералд да узнаят за съдбата ѝ. Най-после реши да отиде в Уиклоу, пристанищен град в съседното графство.

Шеймъс О'Тул бе проявил голяма щедрост, давайки ѝ злато, с което би могла да изкара поне една година. Какво обаче щеше да стане с нея, когато това злато свърши? Никога повече не искаше да моли за милостиня!

Ако имаше възможност да вложи парите в нещо, Амбър бе убедена, че ще успее. Накрая реши да рискува и да ги изхарчи за къща в Уиклоу. Работеше по осемнадесет часа на ден, заклевайки се, че някога ще си отмъсти.

Обръснаха главата на Шон Фицджералд О'Тул и му дадоха платнени панталони, платнени обувки и памучна риза. Като нов затворник той бе изпратен на най-долната палуба на стария търговски кораб „Джъстис“¹¹, където бяха наблъскани петстотин затворника, които вършеха най-тежката работа. Товареха и разтоварваха, пренасяха огромни греди, почистваха, но най-непосилното бе изгребването на пясък, тина и камъни от дъното на Темза.

Осъдените гъмжаха от паразити и тънеха в мръсотия. Храната бе оскъдна, а легла нямаше. През нощта ги оковаваха по двойки; привързваха единия към стената, а другия – с железни вериги за него. После люковете се затваряха, погребвайки петстотинте нещастника в зловонен мрак.

Ежедневно някой се разболяваше и умираше. Набързо го

11. Справедливост (англ.) – Б.пр.

погребваха в близкото тресавище.

През първия месец от затворничеството си Шон направи седем опита за бягство. Всеки път бе залавян и пребиван до смърт. Накрая разбра, че търпението и упоритостта са единственият начин да оцелее. Не се страхуваше от смъртта. Хиляди пъти бе пожелавал да беше умрял вместо Джоузеф. Но най-после бе осъзнал, че смъртта е най-лесният начин да се избавиш от всичко. Животът бе истинският ад.

Мизерията, гладът, паразитите, постоянната жажда го измъчваха много повече от мръсната и убийствена работа. Сърцето му бе изпълнено с такава ярост и омраза, че скоро престана да се уповава дори на божията милост. Разбра, че единствено вярата в собствените му сили може да го спаси от това изпитание.

Най-важното бе да оцелее. Трябваше да оцелее, за да си отмъсти. А затова му бяха нужни само три неща – храна, сън и работа. Всичко друго нямаше значение. Мислеше единствено за оцеляването. На него бяха посветени силите и волята му.

В началото пазачите го наказваха безмилостно и постоянно го следяха. После се научи да съдържа езика си. Но в сънищата си бе свободен. През първите дни бе твърде уморен, за да сънува, но след като привикна с тежката работа, започна да заспива в мига, в който сложеше глава върху дървения под. В съня си кръстосваше с шхуната си далечни морета, хранеше се с амброзия, любеше се с красива жена с коси като тъмен пушек...

Първата година бе най-тежка. След това привикна. Изгради желязна стена около себе си, която го предпазваше от всички чувства, с изключение на едно – жаждата за мъст. Омразата му бе изгаряща – единственото живо нещо в душата му.

Умееше да контролира болката, глада, умората, мъката и мислите си. Единствено спомените за семейството му бяха помрачени от вината. Закле се да не се отдава на тях, докато не си възвърне свободата. Колкото до омразата – тя се разпростря върху всички членове на фамилията Монтагю – брата, граф Сандуич, племенника Джак, съпругата Амбър, сина Джон и дъщерята Емералд. Щеше да си отмъсти на всеки един. Вместо молитва, всяка нощ си повтаряше: „Ще ги унищожа, дори и ако трябва да извървя целия път до ада!“

Не го бе грижа, че бисквитите са пълни с гърици, че овесената каша е гранясала, хлябът – плесенясал, или че водата вони. Заради

младостта и силата си той плашеше по-старите и слаби затворници и си присвояваше част от тяхната дажба. Правеше го без никакво угризение на съвестта, защото вече нямаше съвест.

Постепенно някогашният весел и жизнерадостен младеж изчезна. Превърна се в най-неуморният работник на борда на „Джъстис“. Тежкият труд му харесваше, защото укрепваше мускулите му и стопяваше всяка излишна тлъстина. След втората година вече не го приковаваха към стената на кораба, а към затворника до него. Така поне от едната страна бе свободен от тежките железни окови.

През третата година вече се бе научил напълно да контролира гнева си. Често обаче правеше саркастични забележки и подхвърляше остроумия, на която дори пазачите се смееха. Жаждата за оцеляване бе в ирландската му кръв – смесица от фатализъм и надежда. Шестте века, през които Ирландия бе потискана и унижавана, времената на глад, мизерия, убийства, робство, гонения, бяха научили ирландците как да оцеляват. Това се предаваше от поколение на поколение. Единственото, което не можеше и нямаше да контролира, бе жаждата за отмъщение!

Тя бе единственото му удоволствие. Смъртта би била твърде милостиво избавление за враговете му. Смъртта е сладка и нежна награда. Животът и превръщането му в бездна от нещастия – това бе истинският ад. Искаше враговете му да живеят достатъчно дълго, за да изпият до дъно горчивата чаша на страданията, да изпитат цялата болка и унижения, които бе замислил за тях.

Четвъртата година от затворничеството дойде и отмина. Премести-ха го на втората палуба. Любимата му работа бе да изгребва тиня от дъното на Темза. Бе великолепен плувец и гмуркач и я вършеше безупречно. Студената вода изобщо не му правеше впечатление, нито мокрите дрехи, които съхнеха на гърба му.

Както тялото му бе станало гъвкаво, жилаво и мускулесто, така и умът му се бе изострил като бръснач. Когато започна петата година на борда на затворническия кораб, Шон вече знаеше, че следващият му опит за бягство трябва да бъде успешен.

Неохотно изплува от дебрите на съня. Вонята го блъсна в ноздрите. Нищо не смърдеше толкова отвратително, колкото мъжете, които с години са затворени на едно място. Урината, повръщаното, потта, гноясалите рани и човешкото нещастие образуваха една смесица от изпарения, които се просмукуваха във всяка дъска и греда на затворническия кораб.

До ушите му достигнаха познатите звуци – суха кашлица, храчене

и проклетия, примесени с постоянното дрънкане на веригите и пляска на мътните води на Темза. Размърда се леко върху твърдите дъски и опъна мускулите си. Постоянно го боляха. Когато се раздвижи, няколко хлебарки се разбягаха изпод дългите и пълни с мръсотия нокти на краката му.

Ноктите на глада пък дращеха празния му стомах. Отвори очи. Тъмнината не бе вече пречка за погледа му. Ноздрите му се разшириха, поемайки познатата воня. Стържещите и хрипливи звуци бяха музика за ушите му. Болката в мускулите и гладът бяха доказателство, че е жив. Беше оцелял още един ден. И се бе приближил към заветната си цел.

Дългоочакваното и бленувано отмъщение!

Пазачът свали оковите и Шон се изправи.

– Тази сутрин се усеща дъхът на пролетта – отбеляза дебелият надзирател.

Шон повдигна черните си вежди.

– Аз пък си мислех, че тази странна воня идва от теб.

Пазачът бе свикнал с язвителните му подмятания и прие снизходително забележката. Дори запомни фразата, за да я използва по-късно и да блесне с остроумието си пред другарите си.

Шон се нахвърли като вълк върху овесената каша. След като погълна своята дажба, без колебание омете и тази на затворника, до когото бе прикован. Той изглеждаше някак си отпуснат днес и не проявяваше интерес към храната. После ги строи за проверка на палубата. Устните на Шон се извиха в язвителна усмивка.

– Аз съм най-щастливото копеле на тази земя. Коя друга работа освен гмуркането и изгребването ще ми позволи едновременно и да се изкъпя?

След час той наистина бе най-щастливото копеле на земята! На дъното на Темза лежеше нож, който щеше да му помогне най-после да осъществи плановете си. Не го взе веднага. Първо изплува на повърхността, за да провери къде са пазачите. Щом видя, че вниманието им не е насочено към него, се гмурна отново и склучи пръсти около дръжката на ножа с почти любовна милувка.

Беше истински късмет, че го намери, но сега се бе изправил пред друг проблем – да го скрие. Не беше подходящо да го затъкне на кръста си, защото половината щеше да се вижда. Можеше да го стиска между краката си за кратко време, но не и през целия ден. Помисли си да го остави някъде и да си го вземе привечер, но се отказа, защото не искаше нито за миг да се разделя с ценната си придобивка.

Имаше само едно място, където можеше да го скрие – на дъното на памучните си панталони. Щеше да пъкне острието във вдлъбнатината между задните си полукълба. Навярно щеше да бъде невъзможно да го държи там през целия ден, но Шон О'Тул бе готов да приеме предизвикателството.

По време на часовете тежка работа острието не веднъж се вряза в плътта му, но с всяко пробождаване на Шон му идеше да извика ликуващо. След пет часа задните му части се бяха схванали от непрекъснатото напрежение на мускулите, но той не издаде болката си нито с дума, нито с действие. Дори посрещаше мъчението с радост, защото то бе доказателство, че е жив и че това е последният ден от затворничеството му.

Изведнъж една мисъл прониза съзнанието му: „Колко ли души ще трябва да убия, за да извоювам свободата си?“ Тукатси я отпъди. Нямаше никакво значение. Този път щеше да успее!

Не седна за обяд. Остана прав, докато нагъваше коравия хляб и рядката зелена супа. В този миг се закле, че никога повече няма да сложи зеле в устата си.

– Защо не поседнеш? – предложи му един от пазачите.

– Не, благодаря – ухили се накриво Шон. – Ако седна след тази зелена супа, ще се осера до ушите!

Пазачът си отбеляза наум днес да не яде от супата.

Безкрайният работен ден най-после свърши. Преди да ги оковат за през нощта, затворниците получиха купа овесена каша и по една плесеня сала бисквита. Мъжът, към когото Шон бе оковаван през последния месец, отново не прояви интерес към храната, затова Шон припряно изяде и двете порции.

Когато и последният от затворниците си легна, пазачите ги оковаха по двойки, затвориха люковете и ги оставиха в мрака. Шон О'Тул овладя нетърпението си. Почти пет години бе чакал този миг, можеше да почака още пет часа. Затворниците на горната палуба бяха по-добре, защото отстрани имаше два отвора с железни решетки. Не след дълго очите му привикнаха с мрака.

За да минава времето по-бързо, броеше вдишванията и издишванията си. Когато стигна до хилядното вдишване, повечето от затворниците бяха заспали.

Придържайки веригата, за да не дрънчи, Шон се размърда и леко побутна мъжа до себе си.

Нищо.

Отново го разтърси. Дори го ръгна по-силно в ребрата. Не последва отговор. Вгледа се в лицето му. Дори в полутъмното помещение се виждаше, че бе станало сивкаво. Изведнъж Шон изумено установи, че е привързан за труп. След миг се съвзе от шока и се опита да освободи с ножа китката си. Но железото не поддаде. Не искаше да рискува да счупи острието, затова се отказа.

Не му хрумна нищо друго и просто отсече китката на мъртвия затворник. Повдигна я, внимателно изрязва палеца и го взе със себе си.

Предвижи се към най-близкия отвор. Хвана решетката и започна да я кърти. Двама затворника се надигнаха и задърпаха заедно с него. Самите те не можеха да се освободят, но бягството на един от тях щеше да бъде победа за всички останали.

Отворът бе доста тесен. В един миг Шон се изплаши, че раменете му са прекалено широки, за да се промъкне през него. Но решителността му не се поколеба – ако се наложеше щеше да счупи рамото си, но да успее. И успя. Тихо се плъзна навън и се потопи в черната вода. Цялото му същество се изпълни с безгранична радост.

Глава 11

Ема Монтагю седеше отпуснато пред огледалото. Днес бе нейният двадесет и първи рожден ден, но тя не се вълнуваше. Животът ѝ бе монотонен, мрачен и скучен. Нямаше никаква надежда, че и рожденият ѝ ден ще бъде по-различен.

Изминалите пет години бе преживяла в мъки и страдания под строгото ръководство на Ирма Блуджет и в резултат всичко у нея се бе променило. Ема се бе превърнала в пасивно и отпуснато същество. В началото се бе бунтувала, но ужасните телесни наказания, които ѝ налагаха госпожа Блуджет и баща ѝ, най-после я убедиха, че животът ѝ ще бъде много по-поносим, ако се подчини и се приспособи към изискванията.

Тъмната ѝ жива външност бе обявена за твърде ирландска и бе заличена с напудрени перуки и бледа пудра за лице. Дрехите ѝ бяха винаги в пастелно розово или синьо, така че приличаше на дрезденска пастирка. Баща ѝ беше доволен – тя стана бледа и безлична.

Стараше се никога да не мисли за майка си, защото това я разстройваше твърде много. Как можа да изостави децата си, които я обожаваха? Мисълта, че никога не я е обичала, ѝ бе непоносима. Не ѝ позволяваха да посещава модните сладкарници и младежките партита, защото баща ѝ и госпожа Блуджет ги намираха за вулгарни и неприлични. Светският ѝ живот се ограничаваше до следобедния чай с възрастни госпожи – уважавани и почитани стълбове на обществото и редките вечери с баща ѝ, когато той сметнеше, че е полезно за политическата му кариера.

Омразата ѝ към грозната тухлена къща на Портман Скуеър бе смекчена и сведена до обикновена антипатия. Омразата бе твърде силно чувство за една благовъзпитана дама. Понякога през деня си мечтаеше да се омъжи – това бе единствената ѝ надежда за избавление. Но сънищата ѝ бяха съвсем различни. Често се събуждаше зачервена от срам и вина, след като отново бе сънувала порочния Шон Фицджералд О'Тул. Какво невинно и глупаво малко момиче беше, когато за пръв път се срещна с него и реши, че той е нейният ирландски принц. Повтаряше си, че не е като майка си. Никога няма да бъде развратна и вулгарна, няма да се поддаде на покварената ирландска кръв, която течеше във вените ѝ.

Втрени се в огледалото и с ужас видя как една сълза се търкулва по бузата ѝ. Побърза да я избърше, решена да не плаче на рождения си

ден. Неблагодарница! Да се отдава на самосъжаление, когато живее в голяма къща, пълна с безценни антики и прислуга!

От гърдите ѝ се изтръгна тежка въздишка. Позвъни за камериерката. Заедно с нея в стаята се появи и госпожа Блуджет. Ема едва прикри раздразнението си. Нямаше значение какво ще избере да облече за тържествената вечеря. Госпожа Блуджет нямаше да го одобри и щеше да я накара да сложи нещо друго. Слабите ѝ рамене унило се отпуснаха. Какво значение всъщност имаше? Всичките ѝ сатенени рокли в постелни тонове си приличаха като две капки вода.

На вечерята присъстваха чичо ѝ Джон, граф Сандуич и синът му Джак. През цялото време Ема имаше чувството, че баща ѝ, брат ѝ, чичо ѝ и братовчед ѝ споделят някаква тайна, в която само тя не е посветена. По-късно, когато Джак Реймънд я придружи до оранжерията, разбра всичко. Той бе поискал ръката ѝ.

Ема за миг загуби дар слово. Не искаше да се омъжва за Джак; знаеше, че никога няма да го обикне. Но какъв избор имаше? Нямаше други ухажори, нито пък се надяваше да има. Мисълта завинаги да остане стара мома и да живее в този грозен мавзолей до края на дните си вледняваше кръвта ѝ.

Ако приемеше предложението на Джак, поне щеше да има възможност да се измъкне от задушавашото опекунство на баща си, а Ирма Блуджет щеше да отиде да разрушава нечий друг нещастен живот. Можеше и да откаже. За миг се наслади на мисълта да се опълчи на баща си, обаче сравни Джак с него и реши, че той е по-малкото зло.

Отчаяно се нуждаеше от някой, който да я обича и когото тя да обича. Вярваше, че децата ще запълнят мъчителната празнота в живота ѝ. Щеше да ги обожава и да бъде най-добрата майка на този свят. „Няма земна сила, която да ме накара да изоставя децата си“!

Решението, което трябваше да вземе, бе трудно и Ема реши да се посъветва с единствения приятел, който имаше на този свят, Джон. Затова остави Джак Реймънд да чака отговора ѝ в оранжерията и се запъти да търси брат си.

– Джак ме помоли да се омъжа за него – припряно започна Ема. Знаеше, че всеки миг могат да ги прекъснат.

– А, очаквах го отдавна.

– Тогава защо не ме предупреди?

– Ем, мислех, че знаеш. Той се влачи след теб от години и предложението му не е изненада.

– Предполагам, че съм го забелязвала, но просто не съм искала да

мисля за това.

Джон много добре я разбираше. Понякога бе по-удобно да погребеш нещо дълбоко в съзнанието си и никога да не го изваждаш на повърхността. Бедата е, че всеки път, когато бръкнеш в черните дълбини, те се размътват.

– Прие ли?

– Не още. Той ме чака в оранжерията...

– Трябва сама да решиш, Ем.

– Е, ако приема, ще мога да се измъкна от тиранията на баща ни, но аз не обичам Джак и се страхувам, че никога не ще го обикна.

– Решението е твое, Ем.

– Наистина ли е? – тъжно го погледна тя. – Мисля, че решението е на баща ни, а аз нямам смелостта да му се опълча.

Джон бе ужасен. Къде бе изчезнало онова дръзко момиче, което бе хвърлило перуката си в морето? Когато бяха деца, винаги бе по-смела от него, макар и с три години по-малка. Колко пъти бе искал да е имал нейния кураж да се противопостави на баща си през онази нощ, когато Джоузеф О'Тул бе убит. Ако можеше да върне всичко назад, бе убеден, че ще съумее да застане до Шон О'Тул и да изобличи лъжците.

Толкова много се възхищаваше на Шон и толкова искаше да му подражава, но когато го поставиха на изпитание, най-безславно се провали. Презираше собствената си страхливост. Така и не узна дали баща му бе убил Джоузеф, или това бе дело на Джак, но със сигурност беше или единият, или другият. От обвиненията, които изрече през онази нощ Шон О'Тул, ставаше ясно, че за всичко бе виновна изневярата на майка му. Питаше се горчиво дали и тя е мъртва. Всеки път обаче отпъждаше тягостната мисъл. Предпочиташе да вярва, че е жива и свободна в Ирландия. Радваше се, че е избягала от покварения му и зъл баща.

Монтагю се бе опитал да направи от него офицер. Мести го от кораб на кораб. Джон страдаше от морска болест през всеки нещастен ден от живота си. После по някакво чудо баща му коренно промени намеренията си и го назначи в кабинета си. В същото време повиши братовчед му Джак от поста личен секретар в лейтенант.

Джон беше добър в работата си, но колко мразеше баща си!

Вгледа се в бледото лице на сестра си. В гърдите му избуя надеждата, че тя ще се реши да прати Джак по дяволите.

– Е, май повече не мога да отлагам – примирено рече Ема. После лицето ѝ светна. – Като сватбен подарък ще помоля Ирма Блуджет да бъде уволнена.

Шон О'Тул преплува разстоянието от „Улидж“ до Гринич. После извървя пеш осемте километра до Лондон. Никога досега в живота си не се бе чувствал толкова развълнуван и въодушевен. Мислите за истинска храна, гореща баня и жена му даваха крила. Това бяха първите му фантазии от много време насам, като се изключат тези за отмъщението. Нямаше да бърза с удоволствието. Щеше да яде бавно и да се наслаждава на всяка хапка. Да се къпе дълго в ароматната вода. И да обладава продължително.

Мина през покрайнините, където се редуваха игрални и публични домове. С рязко движение смъкна пелерината на един минувач. Когато мъжът се извърна, за да протестира, само един поглед върху крадеца бе достатъчен, за да му затвори устата.

Шон се обви с черното наметало и закричи по Сейнт Джеймс Стрийт. Зоркият му поглед бързо набеleyа жертвите. Те трябваше да бъдат богати и пияни, а по това време в Мейфеър почти всеки мъж на улицата отговаряше на въпросното изискване. Така че лесно отмъкна три кесии.

Докато се придвижваше обратно към по-запуснатите квартали, Шон се усмихна на себе си. Успя да избяга и да напълни джобовите си със злато, без да се налага да убива никого. Късметът се бе обърнал на негова страна. И Сатаната не можеше да спаси враговете му.

Влезе в някаква кръчма близо до Блэкфрайърс и седна на една маса с гръб към стената и лице към вратата. Ароматът на храна и бира накара стомаха му да се присвие болезнено. Поръча си бифтек, пай с бърбечета, стриди и халба тъмно пиво.

Когато сервитьорката постави блюдото на масата, той се втренчи в него наслаждавайки се на златистата коричка на сочното месо и вдъхвайки аромата на подправките.

Очите му се присвиха, предвкушвайки пиршеството. Поднесе първата хапка към устните си. Притвори очи в блажено задоволство.

Наслади се на всеки залък. Накрая плати със сребърна монета от шест пенса. Когато сервитьорката се върна с рестото, видя, че клиентът ѝ е поставил една златна лира върху масата. Тя проблясваше примамливо на светлината на свещите. С усилие момичето отмести поглед и го насочи към мъжа.

– Има ли още нещо, което мога да направя за вас, милорд? – Не приличаше на благородник, но всеки, който бе готов да похарчи толкова пари, заслужаваше уважение.

– Какво ще направиш за една златна лира?

– Всичко! – Отново сведе поглед към монетата.

– Всичко? – меко попита Шон.

Момичето облиза устни и се замисли за миг. Непознатият изглеждаше опасен, но колко често ти се случва в този живот да спечелиш цяла златна лира за една нощ? Кимна в знак на съгласие.

– Искам единична стая и баня за през нощта. Както и сапун, бръснач и остра пила.

Шон плати на съдържателя и последва момичето по стълбите. С помощта на прислужника качиха горе вана, а сервитьорката я напълни с гореща вода и отиде в конюшната да потърси пила.

Когато се върна, Шон О'Тул стоеше в средата на стаята, все още загърнат в пелерината.

– Как ти е името, девойче?

– Лизи, милорд.

– Е, Лизи, аз имам нужда от бръснене, подстригване и старателно почистване на въшките и всякакви други гадинки.

Лизи се изкиска. Беше толкова мръсен!

– Като влезете във водата, всички те ще изплуват.

– Преди да вляза, ти ще трябва да изпилиш белезниците от китката ми.

– Това ли криете под пелерината?

– Не се бой, Лизи, няма да те нараня.

Устните му се извиха в полуусмивка, която обаче не достигна очите му.

– Добре, вярвам ви... макар че май не би трябвало.

После се заеха с оковите на дясната му ръка. Лизи гледаше очарована как Шон стисна пилата с лявата си ръка, подпря я с чуканчето от отрязания си палец и започна да стърже напред-назад, без да обръща внимание на обелената кожа и кръвта, която обагри китката.

Накрая железото поддаде. Оковите изведнъж се разделиха и Лизи отскочи стреснато назад, когато издрънчаха на пода. Шон ги вдигна, сложи ги на масата и ги покри с черната пелерина. После бързо се съблече и влезе в хладната вода.

– Сигурно е изстинала... Позволете да ви донеса едно горещо ведро...

– Нека първо се измия с тази. Ще имам нужда от още, за да измия цялата мръсотия.

Лизи се смая, когато го видя гол. Под дрипите се криеше силно, гъвкаво и мускулесто тяло.

– Ще вземеш ли бръснача, за да ме освободиш от буйната грива?

Момчето пристъпи зад него. Когато повдигна черните сплъстени кичури, ѝ хрумна, че сега той е в нейна власт, затова с нараснала увереност го подстрига и внимателно изпощи вършките.

– Обзалагам се, че имате доста за разказване – осмели се накрая да изрече тя.

– Едва ли би искала да знаеш, Лизи. – Гласът му бе тих, но категоричен.

След като оформи косата на врата му, се зае със сплъстената брада. Беше ѝ трудно, защото не смееше да приближи прекалено много.

– Аз не хапя – меко каза Шон.

Погледна го в тъмносивите очи.

– Обзалагам се, че е тъкмо обратното.

– Ти си смело момиче, Лизи. Свърши чудесна работа!

– Стомахът ми е здрав – смигна му тя.

Шон отметна глава и избухна в смях.

Когато космите на брадата се скъсиха до половин сантиметър, взе бръснача от ръката ѝ и внимателно се обръсна. Очите на Лизи се разшириха от изумление. Превръщението бе смайващо. Лицето му бе слабо и с високи скули, а тъмните му очи горяха с жив пламък. Истински мъж! Сърцето ѝ се разтуптя. Приличаше на самия Сатана.

Шон О'Тул излезе от мръсната вода и уви една кърпа около слабите си.

– Ще повикаш ли прислужника да напълни отново ваната?

Когато момчето донесе вдигащите пара ведра, Шон му даде щедър бакшиш и го отпрати. После взе ръката на Лизи и пхна, в шепата ѝ златната лира.

– Благодаря ти.

Свали кърпата, влезе в чистата вода и се отпусна. Усецането бе толкова прекрасно, че потръпна от удоволствие. Вдигна поглед към Лизи и видя, че тя го наблюдава с явен копнеж.

– Искаш ли да се присъединиш към мен?

– Господ да ми прости... Вече започвах да си мисля, че никога няма да ми предложите, милорд.

Слънцето вече се издигна на небето, а той още спеше. Лизи с неохота се измъкна от леглото, започна да се облича и му хвърли тъжен поглед.

– Ирландците могат да научат англичаните на едно-две нещица –

промърмори тя.

Шон О'Тул спеше с дълбокия и спокоен сън на праведниците. Когато се събуди, вече се бе свечерило. Мръсните му дрехи бяха изпрани, изсушени и подредени до леглото.

– Лизи, ти си много мила. Това няма да ти е от полза в този жесток свят!

Облече се и се загърна отново с черната пелерина, за да скрие дрипите. Зави внимателно отрязания пръст в една кърпа и я пхна под мишница. Слезе долу и закуси обилно с овесена каша, задушено агнешко и ланкаширско сирене. Не си спомняше някога през живота си да е вкусвал такава вълшебна храна.

Лизи сияеше. Шон се развесели, тъй като я хващаше да се изчервява.

– Тръгваш ли си? – Тайно се надяваше, че ще остане още ден-два.

– Тръгвам си, Лизи. Но никога няма да те забравя.

Даде ѝ още пари и се сбогува.

– Бог да те пази – развълнувано прошепна тя.

Шон се вгледа изумено в нея. Нима наистина това момиче вярваше в Бог?

Отправи се към Майър. На Корк Стрийт се намираше магазинът на Швейцер и Дейвидсън – изискани шивачи, чиито клиенти бяха само от висшето общество. Когато Шон влезе в магазина, двамата собственици се втренчиха ужасено в него. Той обаче побърза да извади кесията със златни монети. Отношението им мигом се промени. Засипаха се любезности и угоднически усмивки. Купи си костюм, риза, бельо, чорапи и обувки. Облече новите си дрехи, зави в един вързоп старите и поръча да ги унищожат. След това си избра още два комплекта – дневно и официално облекло. Плати и каза на шивача, че ги иска за утре вечер.

Когато излезе от магазина, навън вече се бе стъмнило, а човек трудно можеше да устои на нощен Лондон. Шон се поразходи из улиците, наслаждавайки се на свободата си. Когато стигна Странд, влезе в хотел „Савой“, за да си вземе стая. Погледна администратора право в очите и заяви:

– Багажът ми ще пристигне утре. Искам легло с ленени чаршафи. Кърпите да се сменят два пъти на ден. Бъдете така добър да ми дадете името и адреса на най-добрия майстор на ръкавици в Лондон. Изпратете ми и бутилка от най-качественото ирландско уиски.

Шон Фицджералд О'Тул се изправи пред огледалото в стаята си. От

почти пет години не бе виждал образа си. Впи равнодушен поглед в лицето на мъжа, което го гледаше отсреща. Младостта си бе отишла. Беше отслабнал, но тялото му бе жилаво и мускулесто. Лицето срещу него бе лице на истински келт – тъмно, сурово и опасно. Принц на Мрака!

Когато часовникът удари полунощ, заключи вратата на стаята си и закрачи към Портман Скуеър.

Глава 12

Джон Монтагю бавно изплува от дебрите на съня, за да усети, че нещо не е наред. Тогавя почувства студеното острие на ножа между краката си.

Не смееше да помръдне, нито да диша. Върхът на оръжието пареше слабините му.

– Джони, момче, помниш ли ме?

Не можеше да забрави този дълбок глас с ирландска мелодичност.

– Шон... Шон О'Тул. Господи, пак ли кошмар?

– Кошмар наяве, Джони.

– К-какво искаш?

– Помисли малко. Сигурен съм, че сам ще се сетиш.

Единствено накъсаното дишане на Джон нарушаваше тишината. Накрая той с мъка проговори:

– Да си отмъстиш?

– Умно момче!

– Шон, аз съжалявам... през онази нощ се държах като най-долен страхливец. Бях толкова изплашен от баща си, че не смеех да му се противопоставя. Кълна ти се, не знам кой от двамата е убил Джоузеф, но е или баща ми, или Джак Реймънд.

Думите му бяха посрещнати със смразяваща тишина и уплашеният до смърт млад мъж задавено избъбри:

– Всеки божи ден оттогава съжалявам, че не казах истината.

– Ти ме предаде с мълчанието си, но това ще е последният път, когато го правиш, без да си получиш заслуженото наказание.

– Кълна се, че ако можех да върна времето, щях да застана до теб и да кажа истината!

– Благодаря на дявола, че нищо не може да се върне, Джони, защото Джоузеф едва ли би се радвал да умре втори път, а аз със сигурност няма да се забавлявам да прекарам още пет години на борда на затворническия кораб.

– Прости ми, Шон, прости ми! Не подозираш колко много ти се възхищавах и колко много се презирах за това, което ти причиних!

– Ако още веднъж пресечеш пътя ми, не само ще се разделиш с палците на ръцете си, но и с всички атрибути на мъжествеността!

Джон Монтагю трепереше толкова силно, че сам можеше да се

нарани с ножа между краката си.

– Успокой се! – Шон отдръпна оръжието. – Няма да го направя тази нощ.

Джони пое дълбоко дъх, макар че думите на нечакания посетител не го успокоиха много.

Шон О'Тул драсна клечка кибрит и запали свещите, поставени на нощната масичка до леглото.

Джони втренчи разширените си очи в него. Напълно се бе променил. Само гласът му си бе останал същият. Както и тъмносивите очи, които горяха със сребрист пламък.

– Не си ли дошъл да ме убиеш?

– Не искам да те убивам. Това, което искам, са тялото и душата ти, Джони Монтагю.

– Какво желаеш да направя? Само ми кажи и ще го сторя. – Надигна се и приседна на ръба на леглото. Шон придърпа един стол и се настани срещу него.

– Ти работиш в управлението на адмиралтейството. Заповядвам ти да вземеш всички документи по делото ми и да ги унищожиш. Името Шон Фицджералд О'Тул не бива да съществува там. Всяка следа за арестуването и осъждането ми трябва да бъде заличена. Ако не го направиш, Джони, ножът ми ще се върне.

– Ще бъде точно както го искаш. Те няма да могат да те арестуват отново, защото няма да има никакъв документ за твоето „престъпление“ и за твоята присъда.

Устните на Шон се извиха в лека усмивка. Протегна крака, опря ги на леглото и скръсти ръце зад главата си.

– Аз бях извън света. Какво се случи през изминалите пет години, Джони?

– Майка ми избяга няколко дни след празненството за рождения ти ден. Оттогава двамата със сестра ми не сме я виждали. Тя беше влюбена в брат ти, но аз не съм сигурен дали е узнала за смъртта му... Дори не знам дали е жива...

– Амбър е курва.

– Ирландска курва!

– Едно на нула за теб, Джони. Ти май не си толкова безгръбначно, каквото изглеждаш.

– Предполагам знаеш, че дядо ти, Едуард Фицджералд, умря от раните си?

– Разбрах, че няма да се оправи... Това е още един гроб, който тежи

на съвестта на баща ти. Смятам, че Монтагю е бил доносникът.

Очите на Джони се разшириха от изненада, но като се замисли, осъзна, че никак не е изключено.

– Струва ми се, че баща ми е способен на всичко. Мразя го и го презирам!

– Добре, това ще те направи верен съюзник, защото ако не си ми съюзник, значи си ми враг.

– Аз съм твой доброволен съюзник, Шон, никога няма да ти бъда враг!

– Предполагам, че семейното ви богатство се е умножило, а бизнесът ви е процъфтял като дърво край залив?

– Да. Вече имаме цяла флотилия от търговски кораби известни като „Монтагю Лайн“.

– Ммм, струва ми се, че ще се окажеш доста ценна придобивка за мен, Джони. Ще се видим в събота. Така ще имаш достатъчно време, за да се погрижиш за онези документи.

– Сестра ми се омъжва в събота.

– За кого?

– За братовчед ни Джек.

Лицето на Шон застина в зловеща маска. После бавно се усмихна. Усмивката отново не достигна очите му.

– Може би графът на Килдеър ще присъства? – с тези думи се поклони и изчезна в мрака.

На Джон Монтагю му трябваше известно време, за да осъзнае, че Шон О'Тул сега бе графът на Килдеър.

Шон прекара почти цял ден в работилницата на майсторите на ръкавици, препоръчани му от хотелския служител. Те го увериха, че Уелският принц и неговият близък приятел Бо Бръмъл¹² поръчват ръкавиците си единствено при тях.

Той показа лявата си ръка и обясни, че когато си сложи ръкавицата, иска тя да изглежда напълно нормална.

Двамата майстори се хванаха на работа. Направиха множество скици на ръката. След това я сравниха с другата, а после го отрупаха с предложения.

12. Бо Бръмъл (Джордж Брайън), 1778 – 1840 г. Прочут британски франт и законодател на модата. Въвежда дългите панталони като дневно и вечерно облекло за мъжете. Приятел на Уелския принц, бъдещия Джордж IV, по-късно се скарва с него и заради дългове е заточен във Франция, където умира в лудница. – Б.пр.

Накрая изработиха пробни ръкавици. Прилегнаха чудесно. Отвърте монтираха дървен палец. Когато О'Тул надяна ръкавицата и я опъна, бе невъзможно да се отгатне, че липсва пръст. Шон остана толкова доволен, че си поръча още две дузини.

Остатъка от деня прекара в пазаруване. Купи си нови кожени ботуши, ботуши за езда, панталони и няколко сака. Поръча си копринени и ленени ризи, долно бельо, жилетки, вратовръзки, носни кърпички от фин муселин, шапки, няколко пелерини и палта. Дори се сдоби с тънко бастунче от палмово дърво с абаносов връх. Заповяда всичко това да бъде доставено на името на граф Килдър в „Савой“.

Докато вървеше надолу по Бонд Стрийт на път към хотела, се спря, за да се полюбува на скъпоценностите, изложени на витрината на един бижутериен магазин. Погледът му бе привлечен от сребърната брошка във формата на делфин. Влезе, за да я огледа по-отблизо. Когато бижутерът я постави в обличената му в ръкавица длан, Шон видя, че делфинът е изработен от чисто сребро, а окото му е от изумруд. Идеален подарък за жена на име Емералд. Каза на бижутера да го опакова, после попита дали може да получи още една кутия със същата форма и размери, както тази на брошката.

Когато се прибра в стаята си и огледа покупките, видя, че всичко, което е избрал, е или черно, или бяло. Усмихна се иронично на себе си.

През същата нощ Шон Фицджералд О'Тул извади палеца от дъното на гардероба, където го бе скрил, и го постави в празната кутийка. Потри доволно ръце, после взе две малки картички с емблемата на хотел „Савой“. Върху едната написа: „За булката“, а върху другата – „За младоженеца“. После подписа и двете: „Граф Килдър“.

Ема Монтагю се събуди в деня на сватбата си, изпълнена с най-противоречиви чувства, но доминиращото бе примирението. Тя не възрази, когато баща ѝ и Джак и съобщиха, че бъдещият ѝ съпруг ще носи нейното име. Знаеше, че той копнее да заличи незаконното си рождение.

Това, което истински я разстрои, бе заявлението, че ще живеят при баща ѝ на Портман Скуеър. Опита се по всякакъв начин да убеди Джак да се настанят другаде. Обясни му, че ако той не може да си позволи да купи къща, биха могли да си наемат. Не беше нужно да е голяма. Но, разбира се, Джак в никакъв случай нямаше да се задоволи с някаква си къщичка, когато можеше да живее в огромния дом на Монтагю.

Ема събра цялата си смелост и отиде при баща си, но той упорито настояваше, че младоженците трябва да живеят в семейното имение и

като голямо благоволение предложи да преустрои третия етаж и да го превърне в самостоятелен апартамент за зет му и дъщеря му.

Докато Ема се обличаше, започна да осъзнава, че вместо да се измъкне от опеката на баща си, след сватбата ще се окаже с двама господари. В бялата си рокля, с белия венец на главата и булото върху напудрената перука, младоженката изглеждаше бледа като смъртник. Сватбената церемония се състоя в къщата на Портман Скуеър, оставяйки у нея кошмарното усещане, че това е доживотният ѝ затвор.

Чуваше някак си отдалече и като в мъгла думите на свещеника. Ясният отговор на Джак: „Заклевам се“ я стресна и я извади от унеса ѝ. После единствените думи, които достигнаха до съзнанието ѝ, бяха: „Ще му се подчиняваш ли?“ Покорното ѝ „да“ бе чуто от малцина.

На тържеството присъстваха много хора, но Ема познаваше твърде малко от тях. Сватбените подаръци бяха подредени върху дългата маса в балната зала. За да ги отвори, новобрачната двойка седна на украсените с дърворезба столове върху специалната платформа.

Графът на Килдеър плъзна малките си изненади сред другите и се оттегли в най-тъмния ъгъл. Високият ръст му позволяваше да вижда над главите на повечето присъстващи. Тъмносивите му очи съзряха първо Уилям Монтагю. Бе остарял и погрознял.

Желанието за отмъщение лумна в гърдите му. Почти изпита съжаление към Лукавия Уили. После погледът му се отмести към платформата и се спря върху Джак Реймънд Монтагю, както сега се наричаше. Зениците му се разшириха от удоволствие, докато чертаеше плановете си за него.

Чак накрая погледът му се спря върху младоженката. Нима това бледа, дребно и безинтересно момиче бе дивото, бликащо от живот създание, което бе срещнал в кристалната пещера? Сигурно паметта му си играеше никакви шеги с него. Жената, която владееше еротичните му сънища нямаше нищо общо с истинската Емералд. Не съжали, че е толкова безлична и скучна. Всъщност не изпита никакви чувства към нея.

Никой не разпозна високия тъмнокос мъж с тъмносиви очи. В мига, в който Джони го зърна в дъното на стаята, се приближи към него.

– Що се отнася до адмиралтейството, ти никога не си съществувал.

Устните на Шон се извиха в мрачна усмивка, после погледът му се плъзна по лицето на граф Сандуич.

– Искам да узная имената на враговете му – меко рече той. „Всички врагове на Монтагю са мои съюзници.“

– Разбирам – промърмори Джони, преди да изчезне в тъпата.

Шон едва съдржаше нетърпението си, докато наблюдаваше младоженците. Когато неговият подарък най-после попадна в ръцете на Емералд, той видя как лицето ѝ за миг се оживява. Но вниманието му бе насочено към Джак, който в този момент отваряше другата малка кутийка.

Младоженецът се отдръпна отстранено, а после кръвта се оттече от лицето му и то стана смъртно бледо.

Докато Джак търсеше своя тъст, за да му покаже зловещото съдържание на кутийката, граф Килдеър напусна сватбения прием.

Ема Реймънд Монтагю седеше нервно в леглото и чакаше съпруга си. Нещо се бе объркало късно следобеда на сватбения прием, защото той и баща ѝ се затвориха за два часа в библиотеката. Не очакваше обаче да споделят неприятностите си с нея, много отдавна се бе научила, че жените не бива да се месят в мъжките работи. Но може би, когато Джак най-после се появи в спалнята, ще ѝ разкаже.

Плъзна се от леглото, за да вземе малката кутийка. Повдигна капак. Очите ѝ светнаха от удоволствие. Мислите ѝ се понесоха години назад към онзи съдбоносен ден, когато бе възседнала делфина в кристалната пещера и нейният Ирландски принц я бе открил.

Върна се в леглото, все още стискайки малкото съкровище. Докосна окоото на делфина.

– Емералд – прошепна тя, очарована от изящното бижу.

Картичката бе подписана от графа на Килдеър, но навярно Шон О'Тул бе избрал брошката. Не си спомняше дали е видяла графа този следобед, но повечето лица ѝ се сливаха в неясно море.

Притисна делфина до гърдите си и усети учестените удари на сърцето си. Не го показва на Джак. Нямаше и да го покаже. Той бе толкова притеснен, че дори не я попита какво има в малката кутийка. Запита се защо съпругът ѝ все още го няма и започна да се чуди дали изобщо ще дойде. Всъщност предпочиташе да спи сама.

Стисна брошката в дланта си, пъкна я под възглавницата и заспа.

Тя се бе изтегнала върху златистия пясък под топлите лъчи на слънцето. Въздухът около нея бе наситен от някакво прекрасно очакване. Мекият морски бриз танцуваше в черните ѝ къдрици и галеше нежно лицето ѝ. Изпълваше я безкрайна радост, граничеща с щастието. Знаеше, че скоро, много скоро той ще дойде.

Очите ѝ останаха затворени, а устните ѝ потрепнаха, сякаш ги докоснаха нежните крилца на пеперуда. Усмихна се загадъчно и бавно

повдигна клепки. Той бе коленичил пред нея, вперил напрегнат взор в лицето ѝ, а тъмносивите му очи преливаха от смях. Без да откъсва очи от неговите, тя бавно се надигна и застана на колене.

Нямаше нужда от думи. Копнежът да се докоснат изгаряше кръвта им. Протегнаха ръце едновременно. Пръстите галеха бузата, шията, рамото на другия. Ръката на Емералд се плъзна по гърдите му и се спря при сърцето. Усети бясното туптене. Нейният Ирландски принц! Наведе се, за да завладее устните ѝ със своите, но когато топлият му дъх ги опари, Емералд се събуди.

Отдръпна се от мъжа, който се бе надвесил над нея и който се канеше да я целуне.

– Ема, какво има?

– Н-нищо, бях заспала... Стресна ме...

Той я притегли към себе си и покри устните ѝ със своите. В същото време ръцете му започнаха да свалят нощницата ѝ.

Ема се скова. Изуми се, когато установи, че Джек е напълно гол, а само след миг и тя ще бъде гола.

– Джек, недей! Моля те, спри!

– Какво, по дяволите, ти става?

– Това е грешно... порочно...

– Ема, но ти си моя съпруга! Не си позволих да те докосна, преди да се оженим, обаче няма да чакам повече!

Грубо раздра нощницата и стисна гърдите ѝ.

Тя извика леко и той с отвращение се отдръпна от нея.

– Мили Боже, нима не знаеш какво става между един мъж и една жена?

– Ами... да... то е толкова покварено и развратно... Аз не съм като майка си... Аз съм целомъдрено и... добро момиче...

Опитвайки се да изглежда търпелив, макар че едва се сдържаше, Джек кимна.

– И така е трябвало да бъде, докато не се омъжиш. Но със съпруга ти е съвсем различно. Аз имам правото да използвам тялото ти когато пожелая. Ако престанеш да се държиш като дете, ще се насладиш на това, което ще ти направя.

Ема се съмняваше с цялото си същество.

– Лежи мирно и спри да ме отблъскваш.

Ема не беше напълно невежа. Знаеше, че мъжът и жената съединяват телата си, за да направят дете. Просто досега не бе осъзнавала колко неприятно е всичко това. Решително затвори очи и остана да лежи

неподвижно.

Джак я облада грубо и тя не изпита нищо друго освен отвращение и болка. Когато свърши и се излегна задъхан до нея, Ема се почувства осквернена, но в същото време облекчена, че най-последно всичко е свършило.

Джак се надвеси над нея.

– Ти си едно студено малко същество, но бъди сигурна, че аз ще те променя.

Докато съпругът ѝ хъркаше, безмълвните сълзи се стичаха по лицето ѝ. „Мразя и презирам всички мъже!“ Искаше ѝ се да избяга в съня, но благословеното забвение не идваше. От години се чувстваше като в капан, но сега решетките сякаш завинаги се бяха затворили около нея. Почувства, че ѝ се повдига при мисълта, че утрешната нощ ще бъде повторение на сегашната. В своята невинност тя бе смятала, че бракът ще бъде нещо като бягство. Оказа се ад.

Глава 13

Шон О'Тул се отправи към пристанището, за да си запази билет за Ирландия. Там узна всичко за „Монтагю Лайн“. Осемте частни товарни кораба в момента не бяха в пристанището, но Шон научи имената им, размера, както и по кои маршрути пътуват.

После изчака в застлания с плочки двор на Уайтхил, който се намираще близо до адмиралтейството, докато Джони Монтагю привърши работата си за деня, за да му даде списъка с враговете на братята Монтагю. Шон го прегледа набързо. Някои не му бяха познати, но други бяха влиятелни фактори в политиката.

- Как мога да се свържа с теб? – попита Джони.
- Не можеш – тихо отвърна Шон. – Аз ще те намеря.
- Джони Монтагю нито за миг не се усъмни в думите му.

На следващата сутрин графът на Килдеър отпътува от Лондон за Дъблин, придружен от внушителен багаж. Когато обвитият в мъгла бряг на Ирландия се очерта на хоризонта, Шон О'Тул си помисли, че никога досега не е виждал подобна красота. Очите му заискриха със сребрист пламък, докато корабът навлизаше в пристанището с формата на подкова. После насочи поглед към полетата и хълмовете, покрити с буйна трева.

Взе кон под наем от конюшните на Брейжън Хед и заплати да откарат багажа му до Грейстоун. Сърцето му преливаше от радостно очакване, примесено със страх. Чувстваше се като блудния син. Дали баща му ще заколи угоено теле, когато го види? Съмняваше се, защото се връщаше сам и Джоузеф не бе до него.

Препусна по пътеката към портите на имението, после мина под извитата входна арка. Първият човек, когото видя, бе Пад и Бърк. Управителят го позна веднага, макар че се бе променил до неузнаваемост.

– Слава на Бога! – промърмори Пади, прекръсти се и хвана поводите на коня. – Добре дошли у дома, милорд.

– Господин Бърк, Бог няма нищо общо със завръщането ми. Дяволът бе този, който ми помогна да избягам, за да си отмъстя. Но как ме позна?

– Усетих присъствието ви. Не ви познах с очите си. Станали сте по-голям, по-висок, по-слаб и по-мускулест.

Шон леко се усмихна.

– Къде е баща ми?

Пади Бърк се поколеба за миг.

– Горے в кулата, милорд.

Шон хукна натам, вземайки по две стъпала наведнъж. Шеймъс О'Тул седеше до прозореца с пушка върху коленете.

– Аз съм Шон, татко. Дойдох си.

Шеймъс се втренчи в лицето му. Най-накрая заговори.

– Прости ми. Опитах всичко, за да те освободя, но Монтагю се оказа по-силен.

– Скоро няма да е. – Шон вдигна глава и продължи: – Татко, аз не съм убил Джоузеф, трябва да ми повярваш.

Шеймъс вдигна ръка, за да го накара да замълчи. Очите му горяха като два въглена в недрата на ада.

– Нима смяташ, че е нужно да ми го казваш? Знаем кой е убил Джоузеф и кой те отдели от мен за пет години. Английската сган! – Изплю се с отвращение. – Сега, след като си свободен, ще можем да си отмъстим.

– Не се съмнявай нито за миг в това! Къде е мама?

– Отвън, в градината. Знаеш колко много те обичаше...

Шон се спусна по стълбите, вземайки отново по две стъпала наведнъж. Запъти се с уверена крачка към заградената с каменна ограда любима градина на майка си. Погледът му се плъзна по лехите с пролетни цветя, търсейки жената, която обичаше най-много в живота си. Не я съзря. После насочи очи към плачещата върба.

Сърцето му спря за миг, когато коленичи пред малкия надгробен камък.

Катлин Фицджералд О'Тул Обичана завинаги

Смяташе, че е достигнал дъното на омразата, но сега, коленичил пред гроба на майка си, разбра, че се в лъгал.

Цели пет години бе планирал отмъщението си за двата живота, които Монтагю бяха унищожили. Нито за миг не бе и помислил, че са отнели и трети, Катлин беше сърцето и душата на Грейстоун, обичаната и уважавана господарка, която всички обожаваха. Застанал на колене, Шон се закле.

Пади Бърк сложи ръка на рамото му.

– Случилото се разби напълно сърцето й. Отиде си преди две години. Шеймъс сега живее в кулата с мен. Не можа да остане долу без нея. Едва не полудя, когато я загуби. Прекара сърдечен удар и краката му едва го държат. По цял ден седи с пушка в скута и чака Уилям Монтагу да се появи. Кълне се, че един ден щял да дойде.

– Смъртта е твърде великодушно избавление за Уилям Монтагу, господин Бърк. Първо ще трябва да изпие до дъно горчивата чаша на страданието.

Шон прекара следващия ден съвсем сам на борда на „Сулфур“. След това се качи при баща си в кулата и остана изненадан, защото узна, че и той има план за отмъщение.

– Аз не съм си губил времето, докато те нямаше, Шон, момчето ми. Пет години мислих само за това. На борда на всеки кораб на Монтагу има поне по един Фицджералд, както и на повечето кораби на адмиралтейството.

Шон се усмихна.

– Това със сигурност ще ми спести много време. Ти си най-умният мъж, който някога е живял на тази земя, татко!

Прислугата в Грейстоун още не можеше да свикне с огромната промяна на Шон О'Тул. Сега той бе граф на Килдеър и всички се отнасяха към него съвсем иначе, но не преставаха да обсъждат метаморфозата му и да гадаят какво ли е преживял.

Кейт Кенеди, която пиеше чай в кухнята с Мери Малоун, поклати глава и заяви:

– Той вече не е онова весело и обичливо момче, което напусна за мъка. Някога този дом бе пълен със смях и веселие, трополене на крака, шегички и закачки.

– Аз ли не знам? Сега е толкова тих... Стъпките на Шон едва се чуват. Сърцето му е разбито...

– Станал е много придиричлив! Сменя бельото си по три пъти на ден. Ще трябва да наема една жена, която да пере само неговите дрехи. И никога не си сваля ръкавиците... Все едно, че не иска да се докосва до нищо с голи ръце, за да не се измърси.

– И това не е всичко, Кейт Кенеди. Когато сядат да се храни, сякаш изпълнява някакъв специален ритуал. Кърпите трябва да са снежнобели, храната да се сервира само в най-финия порцелан и кристал и да е от изискана по-изискана.

Шон прегледа счетоводните книги и с облекчение установи, че независимо от всичко бизнесът им процъфтяваше. Значи щеше да използва собствената им флота, за да унищожи Монтагю.

Една вечер, след като бе прекарал вече седмица у дома, той посети Пади Бърк и баща си в кулата. Те му разказаха за ужасното въстание, което бе избухнало след убийството на дядо му, и за жестокостите на англичаните.

– Онова копеле Уилям Пит¹³ продължава да предлага обединение, за да се прехвърли със закон управлението на Ирландия от Дъблин в Уестминстър. И без съмнение ще купи проклетите гласове с тлъсти подкупи!

– Съжалявам, че трябва да ви напусна толкова скоро, но имам неотложна работа в Англия – тихо каза Шон.

– Сега, след като вече си граф Килдеър, вероятно ще заемеш място на дядо си, за да се посветиш на каузата – замислено се обади Пади.

Шон стисна челюсти.

– Ирландия може да почака, господин Бърк. Имам много по-важна кауза.

– Напълно си прав – съгласи се Шеймъс. – Дано Бог те закриля по време на пътуването ти.

Шон О'Тул с отбран екипаж от здрави и предани момчета отпътува за Лондон на борда на „Сулфур“. По време на плаването прегледа внимателно списъка, който Джони Монтагю му бе дал, и си отбеляза няколко имена. Сър Хорас Уолпол и синът му бяха умни политици, които се противопоставяха на всичко, което Джон Монтагю, четвъртият граф Сандуич, отстояваше в Камарата на лордовете. Сандуич обаче бе получил постове си в адмиралтейството благодарение на близкия си приятел херцог Бедфорд и когато двамата обединяха силите си, бе трудно да бъдат победени.

Шон се усмихна на забележката, която бе надраскал Джони срещу името на херцога на Нюкасъл. Момчето явно беше доста по-умно, отколкото изглеждаше на пръв поглед, защото бе подчертало, че херцогът

13. Уилям Пит (младши, 1759–1806) – британски премиер от 1783 до 1801 г. и от 1804 до 1806 г. Известен с подкрепата си за Камарата на общините, с борбата си срещу корупцията, суровите финансови реформи и опитите си за обединението на Англия и Ирландия. Син на прочутия Уилям Пит Старши, който три пъти е бил министър-председател през периода 1746–1768 – Б.пр

на Нюкасъл е заклет враг на херцог Бедфорд.

Граф Килдър реши да покани хората от списъка на обяд в хотел „Савой“ и да им изброи всички предателства, които Монтагю бяха извършили срещу краля и страната си.

Дните след сватбата минаваха за Ема Реймънд Монтагю като на-сън. От години се бе научила да крие чувствата и мислите си, за да бъде съществуването ѝ в грозната къща на Портман Скуеър поне що-годе поносимо.

В живота ѝ със смущаваща точност всеки ден се повтаряше едно и също. Точно в четири и половина следобед я заливаше вълна на отвращение и я обземаше ужас. Отначало не ѝ бе ясно на какво се дължи това, но после осъзна, че точно в четири и половина той напускаше адмиралтейството и с нейната безопасност бе свършено. За да се избави от задушавачото безсилие, Ема грабваше пелерината си и излизаше на кратка разходка.

Днес обаче повече от всякога се чувстваше като в капан. Миналата нощ, след като Джек прекара два часа в неуспешни опити да задоволи страстта си, накрая се заоплакваше от нея.

– Ти не си само студена, ти си направо фригидна! Има нещо сбъркано у теб, Ема... Ти не си нормална!

– Не биваше да се жениш за мен – нещастно промълви тя, искайки с цялото си сърце наистина да не го бе правил.

– Не може повече да продължава по този начин. От утре вечер всичко ще се промени. Няма да търпя сълзите ти! Ще откликваш на желанията ми, Ема, ще ми даваш повече топлина! Аз все едно се любя с труп!

Точно в четири и половина, обхваната отново от вълната на отвращението и страха, Ема грабна пелерината си и изскочи от къщи. Вместо обаче да се разходи около площада, този път краката ѝ сами я отведоха на Бейкър Стрийт, където бе по-тихо, по-рядко минаваха файтони и въздухът бе много по-чист.

Внезапно някаква карета отби и спря точно до нея. Любопитството я изтръгна от мъчителните мисли. Вратата се отвори и някакъв мъж заста на срещата ѝ. Зелените очи върху деликатното сърцевидно лице се разшириха от изненада.

– Емералд?

Погледът ѝ бавно обхождаше всяка келтска черта. Тъмносивите очи... високите скули... Бе облечен в бяло и черно. Черни ботуши,

черни, плътно прилепнали панталони и черна пелерина, която обгръща-ше широките му рамене. Безупречно опънатите ръкавици от черна ярешка кожа довършваха картината.

– Шон... – Знаеше, че не може да бъде никои друг.

Той ѝ протегна ръка.

– Ела! Повози се с мен, Емералд.

Поколеба се. Знаеше, че не бива да го прави. Беше омъжена жена; такива неща просто не се правеха. Не беше виждала Шон О'Тул от пет години. Той бе ирландец и олицетворение на всичко, което я бяха научили да мрази и презира. Стоеше пред него, обзета от страх. Нима не осъзнаваше колко различни бяха сега? И никога вече нямаше да бъдат същите...

Погледна към протегнатата му, ръка и сложи своята в нея.

Без да каже нито дума, Шон ѝ помогна да се качи и почука по покрива с абаносовото си бастунче – сигнал за кочияша да тръгва.

Мислите ѝ бясно препускаха. Той се бе променил напълно. Младостта си бе отишла. Сега лицето му бе на зрял мъж – дръзко, мъжествено и опасно. Всичко бе изваяно с твърди линии, дори устата, която толкова често я бе целувала в сънищата ѝ. Тялото му също бе променено – по-слабо и по-мускулесто, сега то излъчваше сила и особено могъщество.

– Ела с мен да разгледаш „Сулфур“, Емералд.

– Сега ме наричат Ема.

Сребристите му очи се впиха в нейните.

– Не, сега те наричат Емералд и винаги ще бъдеш Емералд. Имаш много красиво име.

Внезапно осъзна колко мразеше да ѝ казват Ема – бе толкова безлично и грозно.

– Не бива да идвам с теб до Темза. Трябва да се връщам у дома.

– Защо? – меко попита младият мъж. – Чака ли те някой?

Емералд си помисли за Портман Скуеър и потрепери. Не бързаше да се върне у дома, но щеше да си има сериозни неприятности.

– Приличаш на агне, поведено на заколение.

Запита се дали ще се осмели да посети „Сулфур“ и изведнъж разбра, че ще го направи, щом Шон О'Тул е с нея, Когато каретата спря, Емералд зърна през прозореца високите мачти и чу кръска на чайките.

Той отново ѝ протегна ръката си, обвита в черна ръкавица.

– Ще дойдеш ли, Емералд?

Позволи му да ѝ помогне да слезе от каретата и двамата поеха към

пристанището. Шон не пусна ръката ѝ, докато не се качиха на палубата. Видя как тя вдига глава и ноздрите ѝ се разширяват и потръпват от соления дъх на морето. Емералд пое дълбоко въздух, все едно се бореше за живота си и сякаш току-що я бяха пуснали на воля. През последните дни Шон правеше точно същото и жеста ѝ му бе до болка познат.

Наблюдаваше я напрегнато, без нито за миг да отделя поглед от нея. Видя как празнотата в очите ѝ изчезва и те заблестяват. Видя как малката ѝ ръка се плъзва галъовно по махагоновото перило, видя как страните ѝ пламват, сякаш си бе спомнила как някога го бе заварила полуголу с Бриджет Фицджералд.

– Като че ли беше вчера...

– Не беше вчера, Емералд. Изминаха пет години.

Извърна се и го погледна.

– Мислех, че никога вече няма да те видя. След като майка ми... умря... баща ми ни отведе в Лондон. Там заживяхме съвсем различен живот. Не знам нищо за семейството ти. Къде си бил през тези пет години? Какво си правил?

Шон я погледна с присвити очи и се извърна.

– Ще ти разкажа всичко по време на пътуването ни до Ирландия.

– Какво? Искаш да кажеш, че... – Млъкна и усети, че корабът се движи, а платната са вдигнати. – Какво правиш? Не мога да ти позволя да ме отведеш там!

Очите му развеселено блеснаха.

– Аз те отвличам, Емералд.

– Да не си полудял, Шон О'Тул? Аз съм омъжена!

Настроението му се подобри.

– Да. Ти си омъжена за моя враг Джек Реймънд. Другият ми враг е Уилям Монтагю, твоят баща. Те двамата притежават нещо твърде ценно, което смятам да им отнема.

– И какво е то?

– Емералд.

– Ти си луд! Не можеш да го направиш!

– Аз вече го направих, Емералд.

Младата жена изтича към кърмата точно навреме, за да види как „Сулфур“ напусна водите на Темза.

Шон приближи, без да откъсва поглед от нея. Зелените ѝ очи се разшириха от уплаха, когато протегна облечената си в черна ръкавица ръка към главата ѝ. Дръпна напудрената перука и я остави на вятъра. Черните къдрици се разпиляха диво по раменете ѝ, а Емералд се

втренчи невярващо след перуката и избухна в смях.

„Обзалагам се, че това е първият път от пет години, когато тя се смее.“ Искаше му се да освободи чувствата си и да се наслаждава на свободата. Разпозна и най-малкия нюанс от преживяванията ѝ, защото ги бе изпитал, след като избяга от затвора. Тъканите бяха толкова богати, че ти се искаше да ги докосваш, цветовете – толкова живи и наситени, че правеха всичко да изглежда разкошно, пищно и прекрасно. Красотата на околния свят извикваше сълзи в очите. Толкова добре го знаеше.

– Монтагю са те превърнали в бледа и превзета английска дама. Възнамерявам да махна всеки слой, докато накрая се появи отново онази буйна ирландска красавица.

– Но всички от фамилията Монтагю мразят и презират ирландците.

Шон широко ѝ се усмихна.

– Знаем. Какво сладко отмъщение!

Емералд осъзна, че той наистина мисли това, което казва. Наистина я отвличаше и отвеждаше със себе си в Ирландия. И тя не можеше да направи нищо. Върна се в миналото. След първата им среща вярваше, че един прекрасен ден той ще дойде на своя голям кораб и двамата щастливи ще отплават за Ирландия. Тогава това бе само една прекрасна фантазия, а днес бе истина.

Шон О'Тул в действителност извършваше нелюдничавото, невъзможно и възмутително нещо! Дълбоко в сърцето си Емералд чувстваше облекчение, че няма да ѝ се наложи да се върне на Портман Скуеър, за да види лицата на двамата Монтагю, които обитаваха онзи мавзолей.

Глава 14

– Емералд?

Тя подскочи. Намираще се на борда вече две нощи, но почти не го бе виждала.

– Какво искаш?

– Да престанеш да се плашиш от сянката си. Да се освободиш от страха. Това е един демон, който е впил жестоките си нокти в теб и не ти дава да дишаш. – Не посегна да я докосне, така че тя нямаше повод да се отдръпне. Направи широк жест с ръка към морето и небето. – Искам да оцениш Ирландия и това, че си ирландка.

Емералд вече виждаше как островът изплува от мъглата.

– Точно тук морските ветрове се срещат в див танц, който продължава вече векове. Това е романтичен и загадъчен остров, необикновено място, извън времето и пространството. Това е рай и ад. Опий се от красотата му. Тя ще живее винаги в кръвта ти. Поеми дълбоко дъх, Емералд. Усещаш ли го?

Ноздрите ѝ потрепнаха, докато вдишваше с наслада. Ухаеше на зелени и тучни треви, на екзотичност и опиянение.

– Да... Какво е това, което усещам?

– Свобода. Най-великолепният аромат в света.

Емералд пое въздуха с пълни гърди и погледна към променящото се небе. „Да, свобода. Аз се чувствам така, все едно съм излязла от затвора.“ Извърна очи към Шон О'Тул.

– Нима си бил в затвора?

– Да, бях. – Тъмните му очи не се отделяха от лицето ѝ.

– Имат ли баща ми и Джек нещо общо с това?

– Те ме изпратиха там.

Бе потресена, но не и изненадана. Баща ѝ бе способен на всичко, а Джек бе негов покорен слуга. Значи затова я бе отвлякъл – за да ги накаже! В гърдите ѝ забълбука смях. Да, това щеше да бъде наказание за тях, ала не защото я обичаха, а защото Шон О'Тул им бе отнел собствеността.

Докато я наблюдаваше, Шон разбра, че е много уязвима и никак нямаше да е трудно да я съблазни. Но това не би му доставило удоволствие. Не се интересуваеше от Ема, малката английска мишка. Искаше да срещне предизвикателството на една истинска ирландска красавица.

Искаше я искряща от радост, очарователна и покоряваща, властна и игрива. Искаше я свободна и неспокойна, дръзка и красива. Чак тогава щеше да я съблазни. Каква върховна победа!

Емералд чакаше търпеливо, седнала върху едно намотано въже, докато „Сулфур“ акостираше край каменния кей. Шон приближи и отново ѝ подаде ръката си в черна ръкавица.

– Ела. „Замъкът на лъжите“ те очаква.

Сложи ръката си в неговата и му позволи да ѝ помогне да слезе от кораба. Поведе я по пътеката, минаха под извитата входна арка, прекосяха широката зелена морава и се озоваха пред входа на величествената джорджианска постройка, известна като Грейстоун.

Посрещна ги Кейт Кенеди, икономката на дома. Тя се поклони дълбоко пред господаря си.

– Добре дошли у дома, милорд.

Без да откъсва поглед от жената до себе си, Шон рече:

– Това е Емералд Фицджералд, Кейт. – Устните му извиха. – Тя ще живее с нас.

Емералд се смути и се опита да издърпа ръката си, ала той не ѝ позволи. Вместо това пръстите му стиснаха малката ѝ длан, за да ѝ вдъхват смелост. Испита благодарност, когато тя вдигна гордо глава.

– Ще се настани в спалнята, свързана с моята. – Отмести за миг поглед от Емералд и смигна на Кейт. – От там се разкрива прекрасна гледка. – По устните му пробяга злобна насмешка, след което се запъти към голямата извита стълба и на Емералд не ѝ оставаше нищо друго, освен да го последва.

Стаята бе декорирана в светложълто и създаваше илюзията, че е окъпана в слънчева светлина. Високите прозорци с малки ромбовидни стъкла гледаха към благоуханни градини и гори. Зад тях се издигаха вълнистите зелени хълмове, които преминаваха във величествени, обогрени в пурпурно и златно планини.

Следван от Кейт, Шон мина с Емералд през свързващата врата и я покани в спалнята си.

– Ако се измориш от гледката, можеш да идваш тук. – Отведе я до прозорците към дивото море. Наблюдаваше внимателно лицето ѝ.

Изглежда той никога не я изпускаше от поглед и това я изпълваше с необяснима увереност. Сякаш изведнъж бе станала по-висока и по-красива. Испита желание да тръсне предизвикателно глава и да отметне черните си къдрици. С порозовели страни измъкна ръката си от тази на Шон и отново се върна в жълтата стая. За пръв забеляза, че

помещението е пълно с огледала – висяха по стените, до леглото, над тоалетната масичка. Отражението и показваше колко безцветна и незабележима е в строгата си английска рокля. Сведе поглед, така както бе свикнала.

Шон отново се извиси край нея. Емералд засрамено смутолеви:

– Нямам други дрехи! – Лицето ѝ пламна, когато осъзна какво може да си помисли Кейт.

Шон гръмогласно се засмя.

– Трябва да си благодарна, че нямаш още като тези които носиш. Тук имаме платове от цял свят. Утре ще си избереш. Разполагаме с топове коприна, кадифе и дантели в най-различни цветове и оттенъци.

– Не мога да ти позволя да ме обличаш!

Шон сви рамене.

– В такъв случай ще трябва да се разхождаш гола наоколо, защото възнамерявам да изгоря това, с което си сега. Освен ако, разбира се, ти не пожелаеш да си доставиш удоволствие и да го направиш сама?

– Да! – неволно извика Емералд.

Шон ѝ се усмихна одобрително.

– Значи оставаш гола.

– Засрамете се, милорд! Да карате момичето непрекъснато да се изчервява заради собственото ви порочно удоволствие! – сгълча го Кейт.

Шон вдигна очи към тавана, после смигна на Емералд.

– Заобиколен съм от жени. Трябва да съм си изгубил ума, след като отвляхох и доведох тук още една.

– Отвлекли сте я? – ахна ужасено икономката.

Очите на Шон се спряха за миг върху устните на Емералд, задържаха се върху гърдите ѝ, а после отново се вдигнаха към зелените ѝ очи.

– Просто не можах да устоя – рече той, изчезна в спалнята си и затвори вратата зад гърба си.

За да прикрие смущението си, Емералд приближи до високите прозорци. Млечнобялата мъгла нахлуваше на талази през тях и тя внимателно ги затвори.

– Къде е господарката? – Никъде досега не бе зърнала и следа от Катлин О'Тул.

– В гроба си, Бог да даде мир на душата ѝ. Ще се върна след малко, за да ви помогна да се настаните, госпожо.

Когато остана сама, Емералд усети, че краката ѝ треперят и ще трябва да седне, ако не иска да се свлече на пода, затова се отпусна в мекото широко легло. Мислите ѝ бяха напълно объркани. Чувствата ѝ

се бореха едно с друго. Все едно че в нея се бяха вселили две различни жени: едната бе Ема, а другата – Емералд.

„Какво ли е намислил?“, запита Ема.

„Много добре знаеш!“, отговори Емералд.

„Не знам нищо“, превзето възрази Ема.

„Иска да се разхождаш гола из къщата!“, заяви Емералд.

После реши, не няма смисъл да продължава този спор. Изведнъж се почувства слаба и безпомощна.

Мислите ѝ отлетяха към тихите и щастливи дни на остров Ангълси, когато лежаха изтегнати един до друг върху топлия златист пясък. Тогава бе толкова омаяна от красивия млад ирландец. Той открадна сърцето ѝ и никога не ѝ го върна. Внезапно осъзна, че сега е още по-красив със слабото си мускулесто тяло, тъмното изваяно лице и тъмносивите очи, чийто пронизващ поглед достигаше до най-съкровеният кътчета на душата ѝ.

„Ти си същата порочна развратница като майка си!“, обвинително издигна глас Ема.

„Може би...“, замечтано отвърна Емералд.

Прокара длан по брокатената покривка с богата зелена бродерия. Ситни цветчета обсипваха тънки клончета, мънички насекоми се гушеха в листата, пойни птички надничаха от шубраците. Замисли се за ръката, която с толкова любов бе създавала тази красота.

Пристъпи към високите прозорци и впери поглед в тъмните сенки на дърветата. В детството си запленена слушаше приказките за омагьосаните гори. Тогава чу шум от отваряне на врата и сърцето ѝ подскочи. „Той идва!“

Но в стаята влезе Кейт Кенеди с купчина чисти чаршафи и кърпи.

– Леглото вече е оправено – осмели се да отбележи Емералд.

– Така е, дете, но не и според изискванията на господаря. Той е фанатик по отношение на спалното бельо. Трябва да е безупречно чисто, свежо изгладено и гладко като коприна. И да ухае на лавандула.

– Разбирам... – бавно промълви Емералд. Значи господарят възнамеряваше да използва леглото.

– Ще трябва да свикнеш с изискванията на графа всичко да е свършено.

– Графът?

– Той е граф Килдеър, не знаехте ли, госпожо?

Емералд поклати объркано глава.

– Ще кажа на Мери Малоун да ви приготви нещо за ядене. Сигурно

умирате от глад.

Останала сама, Емералд се отпусна в елегантния люлеещ се стол и си припомни болезнената нощ след празненството по случай рождения ден на Шон. Тогава баща ѝ бе обявил: „Говорих с Шеймъс О’Тул да сгодим Емералд и Джоузеф. Нашата дъщеря ще бъде следващата графиня на Килдeър!“

След като Шон е граф Килдeър, значи Джоузеф е мъртъв. Някъде дълбоко в подсъзнанието си винаги бе смятала, че майка ѝ е избягала с него. Имаше толкова много въпроси, на които Шон не ѝ бе отговорил. Нима цялото му семейство бе измряло? Младата жена пристъпи неуверено към свързващата врата. След кратко колебание се осмели да почука. Никой не отговори. Отвори с трепереща ръка и надникна. Стаята бе празна.

Горе в кулата трима мъже седяха край масата и отпиваха от чашите с кехлибарено ирландско уиски.

– Нямаше те цял месец. Вече започнах да се тревожа.

– Никога не се тревожи за мен, татко. Аз се смея в лицето на съдбата и я пращам по дяволите! Заклех се да ги унищожа и нищо няма да ме спре.

– Монтагю са много хитри...

– Когато става дума за хитрост, проклетите англичани са само едни жалки аматьори.

Пади Бърк се намръщи.

– Довел си тяхното момиче със себе си?

– Да, господин Бърк – тихо рече Шон.

– Много лошо, че не си довел баща ѝ – обади се Шеймъс. – В мига, в който сянката му падне върху моята земя, ще бъде мъртъв!

– Не го искам мъртъв, татко! Поне не още. Имах продължителна среща със сър Хорас Уолпол и неколцина други амбициозни политици. Казах им, че е сложил ръка на цяла Източна Ирландия и може безнаказано да внася и изнася контрабандни стоки. Те знаеха, че митницата е подкупена, но не подозираха Монтагю. След това ги осведомих, че е използвал високото си положение в адмиралтейството, за да продава оръжия на предишния граф Килдeър, оръжия, които са били предназначени за войната във Франция. Изтъкнах, че е успял в това си начинание единствено с помощта на брат си Сандуич.

– А те повярваха ли ти?

– О, да. Реакцията им бе толкова буйна, все едно бях хвърлил барут

в огъня.

Шеймъс изпи уискито си и доволно облиза устни.

– Монтагю са прекалено заети да мразят и презират ирландците. Те явно ни подценяват.

– Беше ми нужно известно време, за да се сприятеля с херцога на Нюкасъл. Той е истински късметлия, херцогинята е много очарователна и отзивчива жена – добави Шон и отпи глътка уиски.

– Надявам се, че не си си поставил за цел да колекционираш чужди съпруги. Мисля, че отвличането на дъщерята на Монтагю е напълно достатъчно.

Устните на Шон се извиха в познатата лека усмивка.

– Те са толкова податливи на неустоимия ирландски чар.

– Как може Нюкасъл да ни помогне?

– Той е ухото на краля. Точно в този момент разказва на Негово Величество, че Монтагю притежават два кораба за нелегална търговия с роби. Те са твърде умни, за да ги регистрират на свое име, затова се водят на Джек Реймънд.

– Отмени ли се със закон разрешението за търговия с роби? – попита Пади.

– Английският парламент е приел забрана, господин Бърк, но това не може да спре тази отвратителна дейност. Кралят и министър-председателят са вбесени, че английските плавателни съдове продължават да са въвлечени в подобна престъпна търговия. А когато узнаят, че главата на адмиралтейството притежава кораби, които пренасят роби, незабавно ще го осъдят.

– А не смяташ ли, че приятелството на Монтагю с Уелския принц може да ги спаси? – разтревожено попита Шеймъс.

– Запомни едно, татко: крал Джордж управлява Англия. Дебелият му син е само посмешище.

– Добре. Ако онези мръсни копелета изгубят постове си в адмиралтейството, това ще предизвика страхотен скандал и ние ще получим жадуваното отмъщение!

– Само част – меко каза Шон. – Вследствие на скандала те ще изгубят положението си в обществото, но ще продължават да бъдат богати. Възнамерявам да ги унищожа и финансово. Вече дадох нареждания на капитаните на половината от нашите кораби.

Пади Бърк видя как младият граф Килдър решително стисва устни. Той често се усмихваше, но Пади бе забелязал, че усмивката не достига до тъмносивите му очи.

Шон остави чашата си на полицата на камината.

– Смятам да ви пожелаая лека нощ.

Пади Бърк го изпрати до вратата.

– Момичето знае ли, че майка ѝ живее надолу по крайбрежието в Уиклоу?

– Не. Не знае нищо за Амбър и това напълно ме устройва.

– Смяташ ли да я изнасилиш?

– Да я изнасиля? Аз не искам само тялото ѝ, господин Бърк. Аз възнамерявам да завладея душата ѝ.

Съвършените обноски и изисканите маниери не можеха да прикрият жестокостта на мъжа, който се бе изправил пред Пади Бърк. Той знаеше, че зад чара и остроумието на Шон О'Тул се крие истински Принц на Ада.

Емералд вечеря сама. Храната бе превъзходна, несравнима по вкус и качество с тази, която се поднасяше на Портман Скуеър. Всеки път, когато вратата се отваряше, сърцето ѝ подскачаше, но всеки път това се оказваше Кейт Кенеди.

– Пригответе ми топла вана, госпожо!

Емералд, свикнала да се подчинява, веднага стана. Изненада се от големината на банята. Цялата бе облицована в бял мрамор и навсякъде имаше огледала. В едно сребърно кошче бяха струпани най-различни видове сапуни, мазила и гъби, а до него бе подредена цяла купчина от снежнобели пухкави турски кърпи.

Трябваше да повика на помощ цялата си смелост, за да свали дрехите си. Когато пръстите ѝ посегнаха към сребърната брошка, която бе закопчала на долната си риза, за да остане скрита от любопитни погледи, внезапно осъзна, че Шон е присъствал на сватбата ѝ. Дали лично бе донесъл подаръка? Защо, о, защо, не я бе отвлякъл, преди да стане законна жена на Джек Реймънд? Сега всичко бе толкова объркано! Въздъхна тежко, сведе поглед и започна да се къпе.

Когато се върна в светложълтата спалня, разбра, че ще трябва да спи с долната си риза, защото нямаше нощница. Изкачи се на леглото и пръстите ѝ нервно се склучиха около сребърния делфин. Цялата бе скована и напрегната в очакване на появата му. Той беше истински дявол! Защо не идваше, за да може всичко да приключи по-бързо? Нямаше да се бори с него. Потръпна от отвращение, като си помисли за физическото насилие на Джек.

Свещите бавно догаряха и Емералд започна да се прозява. Замисли

се за невероятните неща, които се бяха случили днес. За миг се запита какво ли ще направят баща ѝ и съпругът ѝ, когато открият, че я няма. Накрая сънят я обори и очите ѝ бавно се затвориха.

И след милион години нямаше да узнаят къде е...

В къщата на Портман Скуеър Джак Реймънд и Уилям Монтагю знаеха отлично къде е. И двамата стискаха зъби в безсилен гняв, докато се взираха в кратката бележка, която им бяха предали! Макар че не бе подписана, със сигурност разбираха кой е подателят.

„Когато в корема на Емералд започне да расте ирландското копеле, ще я върна при любящото ѝ семейство.“

– Трябваше да убиеш ирландската свиня в нощта, в която прониза брат му Джоузеф! – изкрещя Монтагю.

– И двамата забихме ножовете си в тялото на Джоузеф О'Тул. Не си мисли, че ще си измиеш ръцете!

– За Бога, затънали сме до гуша в тази история! Не е нужно сега да се хващаме за гърлата!

Наистина имаха достатъчно тревоги и позорът на Емералд бе само една от тях. Графът на Сандуич не само бе обвинен в некомпетентност и корупция, но и го разследваха за предателство. Монтагю всячески се опитваха да отречат слуховете, но всички в Лондон говореха за скандала.

– Ще отидем и ще я доведем обратно! – отсече Джак.

– Не можем да го направим. В мига, в който стъпим на тяхна земя, ще бъдем мъртви. Шеймъс О'Тул чака от години да направи тази фатална грешка.

– Тогава изпрати Джон да преговаря и да разбере колко искат О'Тул, за да ни я върнат – отчаяно предложи Джак.

– Сага Шон О'Тул е могъщият граф на Килдеър. Смяташ ли, че Джон ще може да се разбера с него?

– Той е единствената ни надежда...

Без повече да се замисля за безопасността на Джон, Монтагю се съгласи и добави:

– Изгори тази бележка, преди да е попаднала в ръцете на прислугата. Вече имаме достатъчно скандали в семейството.

Глава 15

Ранните слънчеви лъчи проникваха през високите прозорци на светложълтата спалня в Грейстоун. Емералд тъкмо осъзнаваше, че е сама, когато Шон влезе през междинната врата. Тя притисна чаршафите до брадичката си и сведе мигли.

– Не искам да пропуснеш нито една скъпоценна секунда от този великолепен ден! – В очите му танцуваха дяволити пламъчета. В следващия миг дръпна със замах завивките.

Емералд се сви на топка. Дяволитите искрици помръкнаха.

– Дявол да го вземе, няма никакво удоволствие да се закачаш с момиче, което не иска да участва в играта!

– Какво желаеш? – предпазливо промърмори тя.

– Да вдигнеш мигли и да откриеш прекрасните изумрудени очи. Да се засмееш като истинска кокетка. Да изживееш всички вълнения, присъщи на една прелестна жена. Теб са те държали в кутия. Аз току-що отворих капака! Когато нещо те забавлява, трябва да се смееш толкова силно, че сълзи да потекат по лицето ти. Когато си ядосана, трябва да видя как мяташ зелени мълнии. Искам да отвърщаш на удара с удар, на предизвикателството с предизвикателство. Когато ти дърпам завивките, очаквам да ме ритнеш и да се изплюеш в лицето ми. Желая да видя как разтърсваш къдрици и се възхищаваш на красотата си пред всяко огледало в къщата. А сметките ти за дрехи да са такива, че все едно се опитваш да ме направиш просяк. Искам да те видя да изгаряш от страст!

Думите му бяха толкова неочаквани, че Емералд свали коленете си, които бе притиснала до гърдите си.

Тогава той видя сребърната брошка.

– Искам да носиш бижута върху долната си риза, защото си необикновена и екстравагантна, а не защото се опитваш да ги скриеш. Дявол да те вземе, Емералд, та ти си ирландка! Докажи го!

Думите му ѝ вдъхнаха смелост и тя повдигна клепки. Видя, че е обул високи черни ботуши и тесни панталони за езда. Бялата ленена риза бе отворена край врата, а ръцете му отново бяха в черни кожени ръкавици. Шон приседна на леглото до нея.

– Какво искаш да правиш днес?

Преди Емералд да успее да отговори, в стаята влезе Кейт Кенеди с поднос със закуска. Гледката обаче я закова на място.

Шон намигна на изчервената Емералд.

– Кейт, аз съм мъж, а не някакъв проклет монах. Тази жена ме привлича като магнит. – Устните му се извиха. – По-добре е да привикваш към това. – Стана от леглото, взе подноса от ръцете на икономката и го постави върху коленете на Емералд.

– Изпратих човек да доведе шивачката от Дъблин, но тя ще е тук поне след още няколко часа. Ако ти намеря нещо прилично да облечеш, ще поиздиш ли с мен, Емералд?

Тя кимна и Шон напусна стаята. Тогава установи, че ѝ е много полесно да се храни, без да бъде непрекъснато под подигравателния му поглед.

– Той спа в собствената си спалня – смутено осведоми Кейт.

– Не е моя работа къде спи графът. По-добре да си тръгвам – рече възрастната жена и затвори решително вратата зад гърба си.

Емералд дъвчеше бавно, премисляйки всяка една дума на Шон. Макар че нямаше много опит с ухажори, бе сигурна, че той я ухажда. Увереността в собствената ѝ привлекателност нарасна.

Шон се върна и хвърли върху леглото една риза и чифт мъжки панталони за езда.

– Давам ти точно пет минути. Когато си готова, почукай на вратата ми.

През следващите четири минути Емералд се визира неуверено в мъжките дрехи, които се очакваше да облече. Внезапно обаче осъзна, че отпуснатото ѝ време изтича и бързо навлече ризата и панталоните.

След това почука плахо на междинната врата. Шон веднага отвори и ѝ се усмихна.

– Хей, ирландке, никога ли няма да се научиш? Когато един мъж ти дава пет минути, ти го изхвърляш през вратата, за да поохлади нетърпението си.

– Моля те поне за миг да бъдеш сериозен. Не мога да изляза така... Само ме погледни!

– На конярите ще им потекат лигите. Ти имаш най-апетитното дупе, което съм виждал, а високите ти, дръзко щръкнали гърди направо ще пробият ризата. Какво те притеснява?

Емералд отчаяно изпъшка.

– Вие, сър, вие сте моят проблем!

Шон постави облечения си в черна кожа пръст под брадичката ѝ и я повдигна, докато очите ѝ срещнаха неговите.

– Ирландке, та ние едва сега започваме!

Емералд бутна пръста му, постави юмруци на кръста си и леко разкрачи обутите си в панталони крака. Тъкмо отвори уста, за да го скастри, когато той изневиделица я сграбчи и я вдигна на раменете си.

– Дръж се, ирландке! – С този вик препусна навън, Емералд отново отвори уста, за да закрещи, ала той направи нещо още по-лошо. Преметна крак през полирания парапет и двамата се понесоха грациозно надолу и се приземиха върху дебелия килим.

– Оох! – Оказа се просната върху Шон.

– Аз омекогих удара – разсмя се той.

– Та ти си по-твърд и от пода!

Шон завъртя многозначително очи.

– Ирландке, нямаш представа колко си права!

В този миг се появи господин Бърк, следван по петите от две кучета, които, щом видяха двойката на пода, побързала да се присъединят към забавата. Ловджийската хрътка на Шон се изтърколи по гръб и възторжено замаха лапи. Сивата хрътка се настани в скута на момичето и с наслада облиза ухото ѝ с дългия си розов език.

Взмутеният писък на Емералд се превърна във весел смях.

– Оох, винаги съм искала да имам куче, но те така и не ми позволиха – задъхано изрече тя.

Шон взе ръката ѝ, изправи я на крака и двамата побягнаха, последвани от кучетата.

– Можеш да имаш две! – великодушно ѝ предложи Шон. – А може и котка. Какво ще кажеш и за едно пиле? – престори се, че хуква да гони хвъркатото.

– Престани, Шон, престани!

Емералд се смееше и едновременно с това се опитваше да си поеме дъх.

– Харесва ми да си играя с теб! – Думите му накараха сърцето ѝ да трепне.

След миг Шон откъсна очи от нея и нехайно рече:

– Помещението със седлата, юздите и другите принадлежности за езда е ей там. Намери си чифт ботуши по мярка. През това време аз ще оседлая конете.

Когато я повдигна, за да я сложи върху седлото, Емералд си помисли, че иска ръцете му да останат още малко на кръста ѝ.

– Една дама не бива да язди по този начин – припряно рече тя, за да прикрие смущението си.

– Аз не искам да бъдеш дама – промърмори тихо Шон,

представяйки си я как го възсяда и двамата се понасят в дива езда. – Ще ти покажа и други начини – добави младият мъж и устата му пресъхна.

– Това Луцифер ли е, жребецът, който навремето получи като подарък за рождения си ден?

Шон кимна и погали лъскавия черен врат.

– Тогава беше още съвсем младо жребче.

– И ти.

Погледите им се срещнаха за миг и Емералд използва възможността, за да зададе въпроса, която я измъчваше:

– Ти графът на Килдеър ли си?

– За теб не искам да бъда граф. А просто Шон.

– Значи брат ти Джоузеф е мъртъв?

– Надявам се да почива в мир... – Устните му приближиха нейните.

– Емералд, днес грее слънце и настроението ни трябва да бъде безоблачно. Небето обаче се променя бързо, така че ще имаме достатъчно време и за тъга и меланхолия.

Разбра, че няма да ѝ каже нищо, колкото и да настоява. Погледна нагоре и реши да остави тревогите зад гърба си. Това бе любимата ѝ Ирландия и тя щеше да се наслади на всеки миг в нея. Докато препускаше с коня, небето над нея постоянно се променяше. В един миг бе ясно и светлосиньо, а в следващия надвисваше сиво и застрашително. После внезапно златните слънчеви лъчи пронизваха облаците и мракът се разсейваше. И това се повтаряше отново и отново.

Шон посочи към меките хълмове.

– Цветовете се сменят като с магическа пръчка.

И Емералд видя как златистото поле става светлозелено, после тъмно, преминава през нюанс на синьото и пурпурното, за да почернее.

– Въздухът също се променя в различните часове на деня. Сутрин е лек, следобед – тежък, а вечерта като по чудо става кристален.

– Ирландия е толкова необикновена...

– И без значение колко мрачен и сив е бил денят, когато слънцето залязва през зимата, небето е обагрено в червено, розово или жълто.

– Думите ти са като крем.

Забележката ѝ извика в съзнанието му такава еротична картина, че мигом стана мраморно твърд.

Тогава кучешкият лай зад тях ги осведоми, че не са сами. Шон препусна в галоп и сивата хрътка се стрелна край него. Емералд не бе яздил така, откакто бе напуснала Ангълси. Стисна кобилата с колене и двете се понесоха след дявола, който я бе увлякъл в тази дива надпревара.

Препускаха край бреговете на Ривър Лифи и се възхищаваха на водните птици и дивите цветя. Шон забави ход, за да може Емералд да го настигне.

– Искаш ли да видиш Салмън Лийп?

Тя кимна. Чувстваше се вече уморена и нямаше търпение да слезе от седлото.

Спряха там, където Ривър Рай и Ривър Лифи се сливаха. Шон завърза конете за един храст, обсипан с цветове. Мястото беше вълшебно. Едната река се спускаше като буен водопад върху другата. Шон улови ръката на Емералд, за да се спуснат към брега. После се излегна по корем върху буйната зелена трева и я придърпа до себе си.

Младата жена наблюдаваше като омагьосана как огромните красиви риби правеха неуспешни опити да достигнат до върха на водопада, после падаха обратно със силен плясък.

– О, бедните създания!

– Наблюдавай ги внимателно. Следващият път ще успеят.

– Падащата вода ги връща назад! Виж! Една успя! – радостно извика Емералд.

– Единственият начин е да стрелнат глави във водата точно там, където пада върху скалите, да се задържат за миг и после да се понесат по течението.

– Но защо го правят?

– По инстинкт за самосъхранение и размножаване. – Урокът, който бе научил от рибите, се бе оказал много ценен за самия него.

– Сигурно много пъти си лежал тук. – Ръцете им бяха толкова близо, че Емералд протегна своята и стгуши длан в неговата. Черната кожа ярко контрастираше с белотата ѝ. Сребристите му очи се взряха в сърцевидното ѝ лице, после той бавно поднесе ръката ѝ към устните си и нежно целуна върха на всеки пръст.

Интимният му жест я накара да изтръпне. По цялото ѝ тяло се разля приятна вълна на удоволствие. Шон О'Тул бе замайващо и опасно мъжествен.

Начинът, по който се чувстваше, не беше нов за нея, той винаги ѝ бе въздействат така. През годините бе успяла да потисне мислите си за него, ала това направи сънищата ѝ още по-живи и ярки. Когато бе с него, както в този момент, Емералд не можеше да се контролира. Присъствието му я завладяваше напълно.

– Ела, ирландке! – Изправи я на крака. – Време е да се заемем с гардероба ти.

Кейт Кенеди настани госпожа Макбрайд и помощничката ѝ в приемната. Шивачката изпадна във възторг, когато я помолиха да отиде в Грейстоун. В същото време умираше от любопитство да разбере коя е жената, за която графът бе готов да пръсне толкова пари.

Госпожа Макбрайд се опита да подпита Кейт Кенеди, но икономката бързо я сръза. Тя наистина обичаше да поклюкарства, но не и с чужди хора.

Когато господарят се появи, следван от раздърпаната и разрошена Емералд, Кейт посочи към приемната.

– Кажете на Мери да им поднесе вкусен обяд. Ще се видим с тях след час.

След тези думи Шон сложи крак на долното стъпало и протегна ръка към Емералд.

– Ела.

Докато двамата се изкачваха по извитата стълба, сърцето ѝ бясно туптеше. Шон умееше да я държи в напрежение. Не знаеше какво може да очаква в следващия миг от него.

Стаята на третия етаж не беше особено голяма. В средата се издигаха купчина от най-различни платове, а от пода до тавана се редяха дървени лавици, запълнени с топове в най-различни разцветки и десени, донесени от всички краища на света.

– Разгледай ги и си избери. Ако не можеш да стигнеш някой плат, използвай стълбата – рече Шон. – Аз ще се върна след малко.

Стълбата бе на колела и леко се плъзгаше по пода. За една жена тази стая беше като пещерата на Али Баба. Емералд беше във възторг. Очите ѝ постепенно привикнаха с ярките цветове. Пръстите ѝ докосаха с благоговение тъканите.

Шон се върна. Бе се измил и сменил ризата си.

– Още ли не си избрала нищо? Очаквах да намеря купчина, висока колкото планина.

– Всичко е толкова красиво! – Очите ѝ искряха от удоволствие, но тя не посягаше към платовете.

– Какво ще кажеш за това кафяво. Отлично качество! Става за удобен костюм за езда. А от виненочервеното ще излезе елегантна следобедна рокля. Предлагам ти този светлосин сатен за вечерен тоалет.

Видя как очите ѝ помръкнаха.

– Дрехата за езда трябва да бъде удобна...

– Удобна, безцветна, старомодна и – грозна!

Емералд го стрелна неуверено с поглед.

– Защо ми се подиграваш?

– Опитвам се да те предизвикам да кажеш собственото си мнение и да си избереш точно това, което ти харесва – на теб самата, не на другите или на мен, Емералд! Бъди екстравагантна, разточителна, достави си удоволствие! Или не знаеш как?

Дълбоко в душата си, в нейните най-тайни и съкровени кътчета, Емералд чувстваше, че е родена да се забавлява и да се радва на живота, затова вдигна брадичка и посочи към един топ шарена коприна, после към друг в изумруденозелено. Шон веднага ги свали от лавиците. Когато стигна до муселина, ѝ бе много трудно да избере между светложълто, оранжево-розово, бледолилаво или резеда. Погледна към Шон, видя дяволитите искрици в сребристите му очи и величествено заяви:

– Всичките!

Той се усмихна и Емералд разбра, че искрено се забавлява.

– Няма ли да е непрактично да си поръчам кремав костюм за езда?

– Дяволски непрактично – заяви той и добави плата към купчината.

Пръстите ѝ се плъзнаха с копнеж по жълтокафявия лен.

– Не искам да бъда алчна...

– Защо не? Поучи се от мен и взимай от живота колкото искаш.

Думите му я окуражиха да си избере един изключително фин бял плат със сребриста нишка. Вълната бе толкова фино изпредена и толкова мека, че Емералд въздъхна с копнеж. После дръзко си избра аленото, представяйки си колко добре ще контрастира на черната ѝ коса.

Когато реши, че е задоволила всичките си желания, благодари любезно, а Шон вдигна купчината, отнесе я в спалнята ѝ и я стовари върху леглото.

– Госпожа Макбрайд е настанена в съседната стая. Искаш ли да обядваме?

– О, твърде съм развълнувана, за да ям. Не може ли да започнем?

– Прави това, което ти харесва. Негъпеливостта е твърде възбуждаща у една красива жена.

Емералд затаи дъх. Шон О'Тул също беше възбуждащ. Погледът, който ѝ хвърли, не издаваше с нищо намеренията му, но развълнува сърцето ѝ.

Прекара следващите два часа с госпожа Макбрайд, която ѝ взе всички мерки и ѝ описа последната мода. Много дами си поръчваха дрехите при нея и тя бе в крак с всички новости от Лондон и Париж. Емералд сама направи някои доста дръзки предложения. Госпожа Макбрайд

разбра, че младата жена знае точно кои цветовете ще подчертаят смуглата ѝ красота.

Графът надникна през вратата.

– Госпожо Макбрайд, може ли да си кажем по една дума?

Сърцето на шивачката заби по-учестено. Графът бе изключително очарователен и отправяше исканията си любезно, а не рязко.

– Дали бихте ушили на дамата вечерна рокля от това пурпурно кадифе, а може би и подходяща пелерина, подплатена с бял сатен?

– Разбира се, Ваша светлост!

– Помолих Кейт да събере няколко прислужнички, сръчни с иглата. Използвайте, които стаи си харесате, само уведомете икономката ми.

– Благодаря, милорд. Изглежда, че сте помислили за всичко.

– О, госпожо Макбрайд – каза той, все едно мисълта току-що му бе хрумнала, – ще можете ли да ушите и една от онези симпатични малки маски от червено кадифе? Възнамерявам утре вечер да заведа дамата на театър, а не искам цял Дъблин да узнае, че тя е дъщерята на Уилям Монтагю. Особено като се има предвид, че съвсем неотдавна се омъжи.

Жената запримига смаяно. На можеше да повярва на невероятния си късмет. Току-що бе научила нещо, от което щеше да излезе страхотен скандал! Всички в Пейл познаваха Уилям Монтагю, брата на вице-ковчежника и главен данъчен инспектор на страната. Представи си как щяха да зяпнат клиентките, когато им съобща, че граф Килдър е взел за любовница дъщерята на Монтагю и че живеят заедно, без изобщо да се крият.

Глава 16

До следобед на следващия ден две стаи на горния етаж и една на долния бяха превърнати в шивачници. Когато Шон влезе, Емералд забеляза, че всички жени спряха работата си и втренчиха възхитените си погледи в него. Тъмната му мъжествена красота бе толкова завладяваща и неустоима!

Усмихна се тайно. Тази сутрин не му бе дала възможност да издърпа завивките ѝ, защото беше вече напълно облечена, когато той влезе през междинната врата. Устните му се извиха в лека усмивка, след като видя, че този път е с една крачка преди него. Това му хареса – явно ставаше дръзка и предизвикателна, точно както искаше.

– Хрумна ми, че бих желала тесни черни панталони за езда и черни кожени ръкавици също като неговите – заяви Емералд на госпожа Макбрайд, а косият поглед, който му хвърли изпод тъмните си мигли, бе толкова изкусителен, че за пръв път се почувства жена от главата до петите. След миг обаче забрави за ролята си на съблазнителна и нетърпеливо попита: – Наистина ли довечера ще ме заведеш на театър?

– Ако това ще ти достави удоволствие? – Шон поднесе ръката ѝ към устните си. Емералд не можа да прикрие вълнението си.

– Само да видиш роклята ми! Просто няма да повярваш, че това съм аз!

– Трябва да се приготвиш, ако ще ходим в Дъблин. Кейт те чака в стаята ти.

Един час по-късно трябваше да признае, че Кейт Кенеди бе идеалната камериерка. Тя твореше направо чудеса с четката за коса. Емералд знаеше, че никога през живота си не е била толкова елегантна. Роклята от пурпурно кадифе разкриваше млечнобелите ѝ рамене и голяма част от високите ѝ твърди гърди. Малката кадифена маска я правеше загадъчно предизвикателна.

Дълбок и плътен глас я накара да се извърне от огледалото.

– Готова ли си, красавице? – Видът му секна дъха ѝ. Черните вечерни дрехи контрастираха със снежнобялата колосана риза и вратовръзка. В официално облекло изглеждаше като истински граф. Бе магнетичен. Желанието възпламени кръвта ѝ.

Копнееше да я вдигне на ръце, да я отнесе в спалнята си и да я

целува през цялата нощ. Малка въздишка се отрони от устните ѝ, когато той приближи, нагласи подплатената с бял сатен наметка на раменете ѝ, взе ръката ѝ и рече:

– Да вървим.

В каретата я настани на отсрещната седалка.

– Искам изцяло да се наслада на красотата ти.

Близостта му разтуптя сърцето ѝ. Кръвта запулсира във вените ѝ. Видя как тъмносивите му очи припламват, докато обхождат бавно и чувствено очите и устните ѝ, а накрая се задържат върху високите ѝ гърди. Емералд също го изпиваше с поглед. Първо устните му, после силните му, облечени в черни кожени ръкавици ръце. Копнееше тези устни да завладеят нейните, а тези ръце да я стиснат в страстна прегръдка. Сексуалното напрежение помежду им стана толкова непоносимо, че Емералд изпита желание да изкрещи. Внезапно дълбокият му плътен глас проряза тишината.

– Какво предпочиташ? Пиеса, опера или камерна музика?

Обясни му, че е невежа по отношение на театъра.

– Сигурна съм, че ще се наслаждавам на всичко, което избереш.

Думите ѝ го накараха да се усмихне.

– Обещавам ти, че наистина ще се наслаждаваш – интимно промърмори младият мъж. Емералд подозираше, че изобщо няма предвид театъра. Сякаш я любеше с очите си и я вкусваше с думите си. Целуна пръстите ѝ.

Емералд копнееше да направи много повече. Затвори очи и си представи устните му върху своите. Нима той не бе разбрал, че жадува да бъде целувана? Когато отвори очи, здрачът се бе спуснал и в каретата цареше полумрак. Шон изглеждаше някак си потънал в себе си. Дали потискаше желанието си, защото тя бе забранен плод?

Той беше видял как Емералд затваря очи, за да скрие копнежа си зад спуснатите мигли. Извитите ѝ устни очакваха целувките му. Гладът му по нея нарастваше с всеки миг. Но той искаше копнежът ѝ да се превърне в ненаситно желание, а желанието в болезнена необходимост, която да изгаря тялото ѝ и да опустошава мислите ѝ. Чак тогава щеше да я направи своя и да завладее тялото и душата ѝ.

Ангажира ложа, най-хубавата в залата. Преди светлините да угаснат, мъжете открито се възхищаваха на красивата жена, а жените насочваха театралните си бинокли към Емералд, изгаряйки от завист.

Шон забеляза, че спътницата му се наслаждава на цялото това

внимание. Явно ѝ даваше увереност в самата нея, а тази увереност я правеше още по-красива.

Оркестърът засвири увертюрата и завесата се вдигна. Шон видя как Емералд се навежда напред и съсредоточава цялото си внимание върху сцената. Не можеше да откъсне поглед от нея. Тя бе толкова прелестна! Как ли страдаше съпругът ѝ? Представата за болката, която изпитваше Джак Реймънд, го изпълни с безкрайно задоволство. Слуховете за тази вечер щяха много бързо да стигнат до Лондон и да се забият като нож в сърцето му.

Емералд се радваше толкова искрено на вечерта, че Шон не можа да устои и я заведе в ресторанта близо до театъра, за да се насладят и на една късна вечеря. Настани я в дискретно сепаре, отделено от главната зала с плътна завеса. Внимателно я слушаше, докато тя развълнувано му разказваше колко много ѝ е харесало представлението.

Този път Шон се настани до нея, което бе доста по-интимно. Докато я наблюдаваше как говори, видя сиянието в очите ѝ. Тя цялата излъчваше някакъв особен блясък, който я правеше още по-изкусителна. Свещите хвърляха меки сенки и превръщаха вечерята в романтична среща.

Пръстите им се преплетоха, когато ѝ подаде чашата с шампанско.

– Имаш ли представа колко си красива тази вечер? Само се погледни! – Кимна към огледалната стена. Емералд вдигна очи, за да види отражението си, а той се наведе и леко целуна голото ѝ рамо. – Какво те прави толкова ослепителна, моя красавице?

– Щастието...

След вечерята Шон наметна пелерината около раменете ѝ, а ръцете му собственически я притиснаха. Топлият му дъх опари ухото ѝ.

– Тази вечер няма да се връщаме в Грейстоун. Ще пренощуваме в градската ми къща на Мериън Роу.

Емералд се чувстваше така, сякаш мехурчетата на шампанското танцуваха по вените ѝ. Когато каретата се понесе по смълчаните улици на Дъблин, ѝ се зави свят от трепетно очакване. Вместо с „ирландке“, той бе започнал да се обръща към нея с „красавице“. Обожаваше нещата, които ѝ казваше. Дали тази вечер щеше да ѝ признае, че я обича? За какво повече би могла да мечтае...

Шон отвори входната врата и поздрави прислужника, който от десет години наглеждаше градската къща на О'Тул. После взе Емералд в прегръдките си и я отнесе в една от спалните на горния етаж.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му. Притисна се към гърдите му,

отмаляла от желание. Леко се олюля, когато краката ѝ докоснаха дебелия килим. Не шампанското бе замаяло главата ѝ, тя бе пияна от усещането на твърдото му тяло. Изобщо не забеляза елегантната спална гарнитура от палисандрово дърво. Имаше очи единствено за Шон.

Той взе ръката ѝ и я поведе към високото огледало.

– Искам да се видиш, красавице!

Видя двойка влюбени. Тъмната му фигура явно контрастираше с пурпурночервената ѝ рокля. Шон свали пелерината от раменете ѝ и я остави да падне върху килима. После махна маската. Накрая пръстите му започнаха да измъкват фибите от косите ѝ. Тежката лъскава маса се разпиля върху голите ѝ рамене.

– Истинска ирландска красавица! – заяви младият мъж и за пръв път в живота си Емералд осъзна колко ослепително привлекателна е.

Шон я поведе към тоалетната масичка и я настани пред огледалото.

– Искам да се приготвиш за лягане – дрезгаво изрече той. Тъмносиите му очи я хипнотизираха. Миглите ѝ свенливо потрепнаха.

– Нямам какво да облека... – едва чуто прошепна младата жена.

Шон побутна към нея един кристален флакон с парфюм.

– Това ще е достатъчно.

Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха. Видя го как взема четката със сребърна дръжка.

– Когато те видях за пръв път, си помислих, че косата ти прилича на облак тъмен дим. Мамеше ме да я докосна. Мога ли да разреша косите ти, Емералд?

Тя кимна безмълвно и потръпна от вълнение. Дългите лъскави кичури пукаха под четката.

– Няма ли да свалиш ръкавиците си?

Молбата ѝ го проряза като остър нож. Бавно смъкна дясната и зарови пръсти в копринената маса. Те докосваха, галеха, играеха си с непокорните черни къдрици. Напълни шепата си с тях и ги поднесе към ноздрите си, вдишвайки с наслада аромата им. После ги отметна от шията ѝ и оголи вдлъбнатината, обикновено скрита от чужди погледи.

Емералд се задъха, когато пръстите му започнаха да разкопчават роклята ѝ. Отдолу не носеше нищо и се питаше дали той го бе отгатнал. Усети как топлиите му устни се спускат по извивката на гърба ѝ. Наслади се на сладните тръпки.

В следващия миг ръцете му се пхнаха под роклята и обхванаха голите ѝ гърди. Възбудата ѝ се усилваше и от това, че наблюдава действията му в огледалото. Очите му не се отделяха от нейните. Тя бяха

потъмнели от страст, докато гледаше как лицето ѝ излъчва ненаситно желание. Пръстите му разтриваха зърната на гърдите ѝ, докато те се втвърдиха като малки диаманти.

Усещането на ръцете му върху всяка гърда бе различно. Тогава Емералд изумено осъзна, че гали едната с гола длан, а другата с ръкавица. Само представата за черната кожа върху млечната ѝ белота я накара да почувства влага между краката си. От гърлото и се изтръгна дълбоко стенание. Силните ръце на Шон се спуснаха надолу към кръста ѝ.

Емералд задъхано видя как пурпурното кадифе се свлича. Остана съвсем гола пред огледалото. Шон я притисна до сърцето си, а тя зарови глава в широкото му рамо, докато я отнасяше в леглото.

Положи я по гръб, разпиля косите ѝ по възглавницата и сведе устни към нейните.

Толкова дълго бе чакала и копняла за тази целувка. Меките ѝ устни се разтвориха, а тялото ѝ се изви в дива страст. Вкусът му я правеше ненаситна и жадна за още и още.

Устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ. Думите му затрептяха до кожата ѝ.

– Лека нощ, Емералд.

Усети как в гърлото ѝ се надига отчаян вик, когато той тихо преко-си стаята и изчезна през междинната врата. Викът се превърна в глухо ридание.

– Люби ме... Шон, люби ме...

Емералд се въртеше неспокойно в широкото легло. Сънят бягаше от очите ѝ. Всичките ѝ сетива бяха толкова напрегнати, че дори допирът на хладните чаршафи до кожата ѝ я възбуждаше. Трябваша ѝ часове, за да укроти бесните удари на сърцето си и да охлади кръвта си.

Постепенно осъзна, че чувствата и копнежите ѝ са съвсем несвойствени за нея. Нали тя мразеше толкова силно физическата близост между мъжа и жената? Нали се отвращаваше от съпружеските си задължения? Съвестта започна да я гризе. Наистина бе студена и безчувствена с Джек. Обвиненията му във фригидност бяха напълно справедливи. А ето че сега въздишаше и жадуваше за Шон О'Тул.

Изпитваше огромна благодарност към този мъж. Той не само ѝ бе дал свободата, но бе върнал и индивидуалността ѝ. Не можеше да спре да го обича, както не можеше да спре да диша. Устните ѝ се извиха в мека усмивка. Вярваше му. Дали обаче да остави всичко да се развива по негово желание, или да ускори развръзката?

Когато се събуди, клепачите ѝ тежаха и се чувстваше така, сякаш изобщо не е спала. Преди да стане от леглото, Шон влезе в стаята с поднос.

Погледът ѝ се плъзна по панталоните му за езда и бялата риза, разтворена на врата.

– Съжалявам, че нямаш други дрехи, за да се преоблечеш, Емералд.

Младата жена махна нехайно с ръка.

– Напоследък изобщо не ме е грижа за условностите.

– Да не би да съм създал чудовище? – пошегува се той.

– Може би, но тази сутрин съм едно много сънливо чудовище. –

Отметна назад разрошените си вълнисти коси и го стрелна многозначително изпод гъстите мигли.

Шон приседна на леглото.

– Тази сутрин очите ти са като на истинска ирландка. Имаш тъмни кръгове, все едно че си се разтривала с изцапани със сажди ръце. – Наведе се над нея, но тя постави подноса със закуската помежду им.

– Да не си посмял да ме целунеш – предизвикателно промълви Емералд. – Не започвай нещо, което нямаш желание да довършиш.

Шон отметна глава назад и се засмя.

– Изглежда, красавице, че изведнъж си станала много сведуща по тези въпроси!

Младата жена сви грациозно рамене и остави чаршафа да падне и да разкрие част от рамото ѝ.

– Просто реших да си изработя няколко собствени правила за тази възхитителна игра, която и двамата играем.

По-късно в каретата, когато Шон понечи да се настани срещу нея, Емералд властно рече:

– Не, не, седни до мен.

Той ѝ хвърли развеселен поглед, а тя се сгуши удобно в наметката си и се облегна на рамото му.

– Не спях добре. Моля те да ме събудиш, когато стигнем. – Прозя се сладко, закривайки устните си с ръка и отпусна глава на гърдите му. Представи си подигравателния му поглед и сякаш прочете мислите му: „Май се научи да играеш тази игра прекалено добре.“

Обаче не след дълго равномерното полюшване на каретата и топлината на тялото му наистина я унесоха. Шон чу дълбокото ѝ и спокойно дишане, усети как доверчиво се отпуска и се учуди, че се чувства

достатъчно сигурна, за да заспи в ръцете му. Глупава малка жена! Да повярва в Принца на Ада!

Внимателно я настани, за да ѝ е по-удобно, и я прегърна. Мигом обаче осъзна грешката си. Мекото ѝ тяло отново пробуди желанието му. Опита се да го контролира, но не достигна особен успех. Слабините му запламтяха, а членът му се втвърди. Раздвижи се леко, за да освободи напрежението в тесните панталони за езда, но това само влоши нещата. Желанието му се усили и болката запулсира.

Пелерината ѝ се бе смъкнала от раменете, разкривайки чувствената извивка на пълните ѝ гърди. Не можеше да откъсне поглед от нея. Ароматът на топлото ѝ тяло дразнеше ноздрите му. Миналата нощ се бе проявил като истински глупак. Тя беше гола в леглото, а тялото ѝ тръпнеше и се извиваше от несподелена страст!

Шон опъна дългите си крака и Емералд се плъзна надолу между бедрата му, правейки сладката болка почти непоносима. Топлината на телата им се смеси и проникна в кръвта му. Знаеше, че няма да издържи още дълго и ще я завладее.

Докато я притискаше в скута си, младият мъж осъзна колко е дребна и крехка и в гърдите му се надигна желание да я закриля. То бе толкова силно, че заплашваше да го погълне. Не можеше да позволи обаче на чувствата да се намесят в това съблазняване. Дали не бе направил тактическа грешка? Като се бе въздържал, изчаквайки Емералд да го пожелае страстно, той бе позволил собственото му желание да стигне твърде далеч.

Дали да не я съблече и да я обладае в каретата? Погледна през прозореца и разбра, че няма достатъчно време. Изруга тихо. Как щеше да дочака до следобеда?

Глава 17

Когато каретата спря в двора на Грейстоун, Емералд отвори очи, протегна се чувствено и бързо се надигна. Кратката дрямка я бе освежила, затова бодро скочи, изтича пъргаво по стълбите и влезе.

Кейт Кенеди я посрещна с ръце на хълбоците.

– Крайно време беше! – Погледна вечерната рокля. – Да не би онзи дявол да ви е държал будна до сега?

– Прекарахме нощта на Мериън Роу.

Кейт завъртя очи.

– Значи въпросът ми си остава в сила.

Емералд бе започнала да оценява циничното остроумие на Кейт.

– Кейт, умирам от глад. Иди и опустоши кухнята на Мери Малоун, а през това време аз ще видя как се справя госпожа Макбрайд. После се качи горе да ми помогнеш да се преоблека. Ще ти разкажа каква великолепна вечер прекарах!

На Шон му бяха нужни няколко минути, за да придобие приличен вид и да слезе от каретата. После се запъти направо към горния етаж. Всичките му сетива бяха изпълнени с усещането за Емералд. Жадуваше да я вкуси! Да се наслади докрай на прелестите ѝ! Възнамеряваше да прекара целия следобед, посветен на тези порочни занимания.

Прекося бързо стаята си и отвори междинната врата. Знаеше, че тя първо ще свали пурпурната си рокля и не искаше да пропусне гледката.

Чака цяла вечност, но Емералд не се появяваше. „Къде, по дяволите, се мотае?“ Десетина минути крачи нагоре-надолу из стаята, после реши да оползотвори времето си и да се съблече. Остави обаче междинната врата леко открената; не искаше да се лиши и от най-малката подробност.

Изведнъж, за негов ужас, спалнята на Емералд се изпълни с жени. Чу гласа на госпожа Макбрайд и хихикането на помощничките ѝ. Едва сдържа гнева си, искаше му се всички да пропаднат вдън земя. Пое дълбоко дъх, укроти гнева си и се смърми за проявеното нетърпение. Ала отново изпадна в отчаяние, тъй като видя купчината дрехи върху леглото на Емералд, които явно очакваха нейното одобрение.

Кейт Кенеди приближи до леко откренатата врата. Погледът ѝ се плъзна с одобрение по мускулестото гъвкаво тяло на господаря ѝ.

– Май ще е по-добре да се облечете. Тя има да пробва много дрехи,

преди да се заеме с вас – заяви икономката и твърдо затвори вратата под носа му.

„Проклети жени!“ Всички се бяха наговорили против него. Бавно и неохотно Шон си obu панталоните и отвори гардероба, за да извади чиста риза. Знаеше, че трябва да потърпи още малко. Нима не бе завършил най-доброто училище по търпение? Трябваше само да се съсредоточиш върху това, което желаш, да знаеш с абсолютна сигурност, че ще го получиш и да се възползваш от всяка възможност, която би ти помогнала да постигнеш целта си.

Засмя се на собствената си глупост. Да обладаеш една жена съвсем не е въпрос на живот и смърт. Сложи си черните кожени ръкавици и слезе в кухнята при Мери Малоун. Беше забравил колко е гладен.

Двама Фицджералд, капитани на кораби, ухажваха кухненския персонал, забавлявайки го с разни измислени истории за Канарските острови.

– А да знаете какви са обичаите им, когато правят любов!

Мери Малоун избърса с престилката сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

Щом видяха господаря на Грейстоун, мъжете тутакси станаха сериозни. Те се завръщаха от специална мисия и нямаха търпение да му разкажат, че всичките му планове са се увенчали с удивителен успех.

– И двата кораба? – остро попита Шон.

– Да, информацията, която ни дадохте, бе съвсем навременна – потвърди Дейвид. – Тези нещастници никога няма да намерят пътя обратно до Брега на слоновата кост.

– Някакви затруднения при продажбата на корабите?

– Не, продадохме ги в Гибралтар и разделихме парите между членовете на екипажа, както ни заповядахте. Мисля, че беше прекалено щедро от ваша страна. Дали обаче не трябваше да задържим корабите?

– Не, Дейвид. Никога нямаше да можем да се отървем от миризмата на роби. – Изведнъж си припомни вонята на натъпканите в трюма мръсни и въшлясали затворници и апетитът му тутакси се изпари. – Имаше ли някакъв ценен товар?

Дейвид Фицджералд се ухили самодоволно.

– Хиляда мускета, четиридесет и два инчови.

– Добра работа, Дейви! Ще ги разпределим между нашите екипажи.

Пади Бърк знае кои кораби се нуждаят от допълнителни оръжия.

– Той вече ни даде списък и взе един мускет, за да го покаже на Шеймъс.

– Ще наредя да изпратят няколко бъчонки с бира на твоите момчета. Утре ще им дам новите заповеди.

– Колкото по-сатанински е планът, толкова повече се забавляват.

– В такъв случай ще изпаднат в истински възторг – сухо каза Шон.

С тези думи излезе и се отправи към конюшните. Рязко спря. Природата сама му предоставяше шанс. Хукна обратно към къщата. Взимаше по две стъпала наведнъж. Без да чука, нахлу в спалнята ѝ.

– Емералд, навън вали!

Няколко чифта женски очи се вторачиха в него, но той говореше единствено на нея, сякаш бяха сами.

– Никога не си изпитвала нещо толкова вълшебно като ирландския летен дъжд! – Прокара длан през косите си. – Ела да се разходим.

Прислужниците си размениха погледи, изразяващи заключението, че графът е полудял, но Емералд, облечена в нова светлозелена муселинена рокля, се усмихна щастливо.

– Това е засега, дами. Аз отивам да си поиграя в дъжда.

Хванати за ръка, двамата отвориха вратата на кухнята и излязоха навън.

– Седни на стъпалото. – Когато тя се подчини, Шон събу ботушите си, а после коленичи пред нея, за да свали чехлите ѝ. – Трябва да си боса, когато тичаш под ирландския дъжд – това е едно от основните правила. – Преди да я събуе, поднесе върховете на пръстите ѝ към устните си. Емералд бе очарована от галантния му жест.

Изправи я на крака.

– Трябва да тичаме като вятъра, за да не се намокрим, докато стигнем до конюшните. Готова ли си?

– Готова съм, милорд!

Втурнаха се през смях и спряха рязко до задната врата, която изведждаше към поляната. Шон огледа внимателно зеления муселин, покриващ раменете и гърдите ѝ.

– Сигурна ли си, че си суха?

– Да!

– Добре. Тръгваме!

Ръка за ръка те бавно поеха през поляната. Тучната зелена трева тукси ги измокри до коленете.

– Почувствай колко е мек и топъл. – Повдигнаха лица нагоре. – Улови дъждовните капки с миглите си, остави ги да влязат в носа ти.

– Вълшебно е! Мога дори да го помириша! – извика младата жена и с език вкуси дъжда.

– Хубаво ли е?

– Възхитително!

Шон повдигна ръката ѝ, вдъхна мократа кожа, после прокара език от китката нагоре по вътрешната страна на ръката и стигна до лакътя, облизвайки ситните дъждовни капчици.

– Ммм, намокрената от дъжд кожа е опияняваща! Опитай и ти...

Емералд го стрелна предизвикателно с поглед изпод натежалите от дъждовните капки дълги мигли. После доближи език към шията му. Ръцете му я обхванаха и я притиснаха. Усети нарасналата му и твърда мъжественост.

– Дъждът кара всичко да расте – прошепна Шон.

– Истинско вълшебство!

Измъкна се от прегръдката му и се понесе с танцова стъпка по поляната, потънала до раменете в диви дъхави цветя. Шон се спусна след нея, улови я и я повали върху зелената трева.

Емералд се засмя, загледана в мургавото му лице. С всяка изминала минута все повече се влюбваше в него.

– Размърдай раменете си. Трябва да се измокриш навсякъде.

Емералд размърда не само раменете си, а Шон завъртя очи в пресорен ужас.

– Сега е твой ред! – Шон се претърколи в мократа трева и този път тя се оказа отгоре. Затърка ожесточено твърдото си тяло в нейната меко-та. И двамата се задъхаха от желание.

Емералд не искаше играта им да свършва. Шон умееше да я предизвиква и възбужда, но после внезапно спираше, оставяйки я опустошена. Този път обаче бе решила да го накара да забрави задръжките си. Забеляза една особеност в играта му. Когато тя откликваше, той се отдръпваше. Дали да не смени тактиката?

– Шон, ще ме заведеш ли в градината?

Очите му, сребристи като дъжда, погледнаха в нейните с неприкрито желание. Наблюдаваше как чувствените ѝ гърди се надигат и спускат. Тя несъмнено изгаряше от страст и го искаше дълбоко вътре в себе си. Само преди миг цялата се извиваше под него. Защо, по дяволите, сега го караше да я води в градината?

Шон се усмихна мило и очарователно.

– Когато ме молиш толкова сладко, не мога да ти откажа – изрече той с търпение, каквото нямаше. – За мен ще бъде истинско удоволствие да те заведа в градината.

Последва я през обширната морава на Грейстоун. Измокрените

рози бяха свели глави, но щом слънцето ги огрееше, отново щяха да се изправят, безсрамно перчейки се с красотата си.

За да се заслони от дъжда, Емералд застана под младия дъб.

– Не мърдай! – нареди Шон. Приличаше му на фея. Протегна се към един клон и силно го разтърси. Милиони дъждовни капки се посипаха върху нея. Тя отметна глава и звънко се засмя. После се разходиха покрай блесналите цветни лехи. Уханието им бе толкова силно, че опияняваше като гъсто вино.

Шон се наведе, откъсна един разцъфнал цвят и го поднесе към устните ѝ, за да пие. Завладяна от играта, Емералд нагази в малкото езерце и се наведе да откъсне една водна лилия, пълна с дъжд. Засмя се дяволично и го изля върху него.

Без да се поколебае нито за миг, Шон нагази във водата след нея, с ликуващ вик я вдигна на ръце и притисна устни към ухото ѝ:

– А сега идва най-хубавата част. Ще се трием един в друг, докато се изсушим.

Пренесе я през парадния вход до подножието на витата стълба. Устните му не се отделяха от ухото ѝ.

– Обвий мокрите си крака около мен!

Емералд се подчини. Дъждовните ѝ ръце обвиха врата му, а краката ѝ – кръста му. В тази интимна поза той изкачи стълбите, спря пред вратата на спалнята си и я отвори. Емералд повдигна лице и погледите им се срещнаха.

– Сега не е ли време да те ритна в слабините, да се изплюя в лицето ти и да те отпратя да поохладиш страстите си през следващите два часа?

Ала на Шон не му бе до остроумия. Приблужи лице към нейното.

– Не! Сега е време да ми отдадеш всичко, което желая! – Затвори вратата с крак и я остави в средата на стаята. – Не мърдай!

Дръпна завесите. Небето се бе проявило и късната следобедна светлина нахлу в стаята. Шон донесе купчина кърпи. Първо изсуши косата ѝ, която се разпиля по раменете ѝ в хиляди черни къдрици.

Емералд стоеше като хипнотизирана. Той не бързаше, но явно бе обмислил всичко до най-малката подробност. Знаеше точно коя част от тялото ѝ да открие. Разкопча роклята ѝ. Мокрият муселин плътно прилепваше към гърдите. Шон бавно го свали до кръста. Долната риза, станала прозрачна от водата, го последва. Втрънчи се жадно в голите ѝ гърди.

Освободени на воля, те дръзко навиряха розовите си връхчета, целите блестящи от дъжда. Видя как той свали едната си кожена ръкавица

и помисли, че ще вземе кърпа, но се излъга. Вместо това и двете му ръце се пъгнаха под полите ѝ и бавно се плъзнаха по мокрите ѝ бедра. Когато стигнаха до голото ѝ задниче, я притиснаха силно. Шон сведе глава и езикът му заблiza влагата от гърдите ѝ.

Докато устните му се придвижваха бавно към шръкналите розови връхчета, ръцете му се плъзгаха към слабините ѝ. В мига, в който езикът му облиза втвърденото зърно, палците му притиснаха мократа цепка между краката ѝ. Цялото и тяло потрепери. Горещият му дъх опари малките твърди пъпки и те настръгнаха още повече.

– Една жена се възбужда, когато мъжът пъхне ръце под роклята ѝ. Това я кара да мисли, че той върши нещо много порочно и тя се чувства като истинска развратница.

Емералд простена, когато пръстът му погали пулсиращата женственост. Това, което бе казал, бе истина. Той бе порочен, а тя – развратница. Искаше ѝ се да изкрещи от удоволствие.

Ближеше я от шията до пъпа. После устните му се насладиха на гърдите ѝ. В същото време палците му, единият гол, а другият в черна кожена ръкавица, чертаеха кръгове върху нежната розова пъпка, скрита между мокрите къдрави косъмчета, които покриваха венериния ѝ хълм.

Устните ѝ мълвяха несвързани любовни слова, докато той си играеше с тялото ѝ, събуждайки усещания каквито не бе и сънувала.

– Оох... Ахх... Ммм... Оох...

Шон разбра, че никога досега не е била задоволявана. По тялото му премина дива тръпка. Съпругът ѝ бе отнел девствеността ѝ, ала явно никога не ѝ е бил истински любовник.

– Сега е време да гледаш какво ще правя с теб – дрезгаво промърмори той. – А аз ще гледам как реагираш на удоволствието. Дръпна надолу зелената муселинена рокля и ѝ помогна да се освободи от нея. Емералд застана чисто гола пред него и той започна да я люби с поглед.

Караше я да се чувства красива. Взе една кърпа, усука я като въже и я пъгна между краката ѝ. Започна да я дърпа напред-назад, бавно и чувствено. Видя как в очите ѝ се разгаря пламъкът на страстта, а викът се надига в гърлото ѝ. После я привлече в прегръдките си и впи устни в нейните.

Продължи да я целува. Бе сигурен, че никога не е познала върховното удоволствие и блажената отмала на освобождението. Искаше да я научи да бъде толкова сексуална, че да се подмокрят само от неговото докосване.

Плъзна се на колене, така че долната част на тялото ѝ легна върху

твърдите му бедра. Мушна пръст в кадифената ѝ мекота и застина. Клепачите ѝ бяха натежали от чувственост. Искаше само с целувка да я доведе до оргазъм, да почувства как женствеността ѝ се стяга и пулсира.

Емералд разтвори широко крака, подканвайки го да проникне понавътре, но пръстът му остана неподвижен. В същото време езикът му правеше с устата ѝ всички онези неща, за които тялото ѝ жадуваше. Най-последно бе възнаграден. Усети как слабините ѝ пулсират и се стягат от нарастващото напрежение. Устата ѝ бе разтворена, за да не пречи на жаркото триене на езика му.

Усети невероятното трептене около пръста си – първо съвсем леко, после по-силно и по-силно. Езикът му продължи чувствения си танц, докато Емералд се извиваше в екстаз. Достигна върха толкова силно и бързо, че Шон се изплаши, че стегнатите ѝ мускули ще задържат пръста му завинаги. Тя изкрещя. Искаше ѝ се да припадне от удоволствие.

Шон бе толкова доволен от всеотдайния ѝ отклик, че реши да я възнагради. Издърпа пръста си и покри с длан венериния ѝ хълм. Замилва, застиска и заразтрива, докато тръпките ѝ не се превърнаха в необуздан трепет.

Внезапно остър пукот разцепи въздуха, Емералд отвори очи и настръхна.

– Какво бе това?

– Изстрел! – Шон вече се бе изправил и се бе запътил към вратата.
– Баща ми!

– Баща ти?

Не бе видяла никакви следи от присъствието на Шеймс О'Тул в Грейстоун и бе предположила, че и той е мъртъв. С треперещи ръце навлече мократа муселинена рокля и последва Шон.

Изтича навън. Прекоси моравата. Запъти се към морето. Групичка мъже се бяха събрали на пътеката, която водеше към пристанището. Емералд спря. Не смееше да продължи по-нататък, защото внезапно разпозна брат си Джони. Видя как мъжете му помогнаха да се изправи на крака. Страхът я сграбчи за гърлото. Осъзна, че именно по Джони бе стрелял бащата на Шон.

Глава 18

Повдигна края на мократа си рокля и босите ѝ крака сами прелетяха разстоянието.

– Джони, Джони, добре ли си?

Макар че беше блед и изглеждаше силно изплашен, гласът му прозвуча сравнително спокойно:

– Добре съм, Емералд!

Тя се хвърли към него и го прегърна, почти плачейки от облекчение.

Английските моряци, които придружаваха Джон на борда на „Суолоу“, стояха малко настрана, вперили свирепи погледи в ирландските моряци, командвани от Фицджералд. Въздухът бе наситен с напрежение и всеки миг можеше да избухне.

– Не искам неприятности – кратко рече Шон. – Връщайте се на корабите си.

Мъжете хвърлиха предпазливи погледи към кулата на замъка, но се подчиниха.

– Някой се опита да те убие! – Емералд разтърси брат си, за да го накара да се опомни.

– Ем, ако Шеймъс О'Тул е искал да ме убие, вече щях да съм мъртъв.

Шон възнагради Джон с усмивка и го потупа одобрително по гърба.

– Правилно. Да влезем вътре. Ще ти сипя едно питие.

Двамата се отдалечиха като близки приятели, оставяйки Емералд с отворена уста. Преди седмица бе изчезнала от дома си, а Джони не изглеждаше изобщо изненадан, че я вижда в Грейстоун. Двамата с Шон се държаха свойски. Дали брат ѝ често идваше тук? И ако е така, защо, по дяволите, някой ще стреля по него? „Проклети мъже! Много грешат, ако си мислят, че ще ме държат в неведение!“

Ирландската кръв на Емералд кипна. Повече нямаше да крие гнева си. Възнамеряваше да си го излее на някого. Отправи се към пристройката до кулата. Почука небрежно на вратата и влезе, без да дочака отговор. Посрещна я Пади Бърк.

– Кой е виновникът за стрелбата? – гневно попита тя.

– Беше само един изстрел – поправи я управителят.

Очите ѝ замятаха зелени искри.

– Кой? – Сложи ръце на кръста си.

Пади Бърк посочи с пръст към кулата.

– Господарят.

Емералд го изпрати с поглед, докато излизаше, а после се запъти към каменната стълба.

Шеймъс О'Тул седеше край прозореца и стискаше малък телескоп. До него, подпрени до стената, имаше четири пушки.

– Едва не уби брат ми!

Шеймъс доволно се засмя.

– Не съм се опитвал да го убия, иначе вече щеше да е мъртъв. Исках само да го изплаша.

– Изплаши мен! Защо стреля?

– Защото е Монтагю.

– Аз също.

– Никога не се хвали с това, момиче. – Светлосините му очи я огледаха внимателно от главата до петите. – На вид си Фицджералд, с което вече можеш да се гордееш. Ела по-близо до прозореца, за да те разгледам по-добре.

Пристъпни напред, защото не искаше той да си помисли, че се страхува от него.

– Приличаш много на моята Катлин. Нищо чудно, че Шон се е влюбил в теб. Да не би да си се разхождала под дъжда, момиче? Тя също обичаше да го прави. – Погледът му се замъгли и Емералд изпита странното чувство, че се е отнесъл в миналото. Реши, че Шеймъс О'Тул е малко неуравновесен. Вероятно не бе отговорен за действията си. В противен случай защо ще живее в тази кула като отшелник, след като има огромен и красив дом? Някой ще трябва да заключи тези оръжия. Довечера ще поговори с Шон за това.

– Върви и свали мокрите дрехи, красавице. Ще закъснееш за вечеря.

Емералд остана с впечатлението, че Шеймъс говори на съпругата си.

– Аз... аз... Отивам веднага!

Когато се върна в стаята си и се погледна в огледалото, реши, че прилича на дрипава циганка. Избра бледолилавата копринена рокля, за да ѝ възвърне част от самочувствието и да ѝ вдъхне смелост. В главата ѝ се въртяха множество въпроси, които възнамеряваше да постави.

Завъртя се рязко, когато междинната врата се отвори.

– Любов моя, съжалявам, че преди малко ни прекъснаха толкова грубо, но нямах никаква представа, че брат ти ще реши да наmine днес.

Емералд не се изчерви.

– Къде е той?

– В стаята за гости, разбира се! Да отидем ли да го вземем за вечеря?

Прехапа устни. Искаше да говори с Джони насаме. Шон обаче протегна галантно ръка и щеше да изглежда детински, ако му откажеше. Когато излязоха в коридора, видяха че Джон вече е там и тримата тръгнаха към трапезарията на долния етаж.

Шон издърпа стола й.

– Ще седнеш ли помежду ни, любов моя?

Джони й се усмихна.

– Никога не съм те виждал толкова сияеща, Ем!

После двамата мъже потънаха в разговор, от който напълно я изключиха. Говореха за търговски кораби, товари и курсове. След това обсъдиха адмиралтейството, политиката, Камарата на общините, Камарата на лордовете. Обмениха мнения за министър-председателя Пит, за Нюкасл, Бедфорд и крал Джордж. Разговаряха с нещо като код, който явно отлично разбираха. Джон споменаваше неща като: „онази информация, която ме помоли да събера“ и „онази тайна работа“, а Шон си служеше с фрази като: „онзи поверителен бизнес“ или „имам нова задача за теб“.

След като свършиха с основното блюдо, те изоставиха сериозните разговори и започнаха да си разменят шегички и закачки. Конете бяха основната тема. Шон обеща на Джони да го изведе на езда в Къра, а брат й попита дали можел да посети Мейнута и някаква жена на име Нан Фицджералд.

Емералд ги слушаше с все по-нарастващо възмущение. Как смееха да се държат така, сякаш тя изобщо не съществуваше? Очакваше Джон да обясни защо е дошъл, а Шон да й даде разяснения относно баща си и изстрела.

Накрая захвърли кърпата си и удари силно с юмрук по масата. Сребърните прибори се раздрънчаха.

– Престанете!

И двамата мъже се обърнаха любезно към нея.

Емералд тръсна черните си къдрици и се обърна към Джон.

– Отсъствам от къщи вече цяла седмица! Как ме намери?

– Татко ми каза, че си в Грейстоун.

– Господи! От къде знае?

– Аз го осведомих, разбира се – спокойно се обади Шон. – Какво удоволствие е да раниш врага си, ако не завъртиш ножа в раната и не я посипеш със сол?

– Да ме заведеш вкъщи ли те изпратиха?

Джони погледна към Шон.

– Да разбере колко пари ще поиска.

Шон избухна в смях.

– Кажим им, че притежанието е девет десети от закона. Това се отнася както за кораба, така и за сестра ти. Ще задържа и двете.

– Нямах нищо против да ме затрудниш още повече, нали? – сухо попита Джони.

– Ни най-малко. Бедите каляват характера.

– Е, предполагам, че „Монтагю Лайн“ ще трябва да се справи и с един кораб по-малко – философски сви рамене Джон.

– Е, всъщност тази седмица ще станат три кораба по-малко.

– Благодаря на Бога за това! – пламенно възкликна Джон.

– Уверявам те, че Бог няма нищо общо.

– Дяволите да ви вземат и двамата! Ето че пак го правите! – извика Емералд.

Брат ѝ се смая.

– Кога се научи на такива лоши обноски?

– Всичко е наред, аз я научих. Обичам моите жени да са диви и своенравни, за да имам удоволствието да ги укротя.

В следващия миг младата жена грабна една чаша с вода и я изля върху подигравателната физиономия на Шон О'Тул.

– Струва ми се, че лудостта е ваша семейна черта! – След като произнесе присъдата си, тя напусна величествено трапезарията.

Гневно обиколи няколко пъти стаята си, хвърли няколко възглавници, накрая удари с юмрук по леглото, напразно опитвайки се да излее яда и възмущението си. Вече знаеше, че Шон е силна личност и макар че не разбра по-голямата част от разговора им, се досети, че има някаква власт над Джони и го използва като пионка в сложната си шахматна игра.

Знаеше обаче, че няма да изкопчи нищо от Шон. Ако искаше да разбере какво става, ще трябва да подпита брат си. Тогава на вратата се почука тихо. Емералд се зарадва надявайки се, че е Джони, но се оказа госпожа Макбрайд.

– Донесох ви нощния тоалет и халата.

– О, благодаря ви, госпожо Макбрайд. – Остана слисана. Не подозираше за интимното облекло, което Шок бе поръчал специално за нея.

– Всъщност халатът бе моя идея, за да не измръзнете в тези одеяния – обясни тихо модистката. – Мъжете обичат такива работи. Когато става дума за леглото, практичността им се стопява като сняг на слънце.

Страните на Емералд пламнаха.

– Много любезно от ваша страна.

– Тъй като по-голямата част от гардероба ви е готова, двете с Моли утре се връщаме в Дъблин. Когато привършим с останалите неща, които графът ни поръча, ще ви ги изпратим незабавно.

Емералд нямаше представа за какво става дума. Шон обичаше да ѝ прави изненади.

– Искам да ви благодаря, госпожо Макбрайд. Свършихте чудесна работа. Никога досега не съм имала толкова красиви дрехи!

– За мен е рядко удоволствие да обличам такава дама като вас. Надявам се, че отново ще се възползвате от услугите ми. Довиждане, лейди.

По-късно влезе Кейт Кенеди, която запали лампата и започна да сваля чаршафите на леглото. От време на време хвърляше по някои поглед към явно разгневената Емералд.

– Те все още ли са на масата, Кейт?

– Не, отидоха в пристройката до входа, за да обсъдят плановете си. Сигурно няма скоро да си легнат.

Емералд изобщо не можеше да си обясни защо брат ѝ ще прекара вечерта с мъжа, който бе стрелял по него.

– Кейт, Шеймъс О'Тул... дали не е малко нестабилен?

– Да, краката не го държат.

– Не, имах предвид тук. – Емералд почука по слепоочието си.

– Искате да кажете дали е луд? Господи, не! Мозъкът му си е съвсем добре. – Кейт реши, че е намерила отговора. Ето защо в трапезарията се бе разлетяла перушина. – Между другото, не се учудвайте, ако тази нощ е малко шумно. В пристанището има три кораба, а знаете какви стават моряците, като си пийнат малко повече бира.

– Благодаря, Кейт. Ще се изкъпя и ще си легна.

Емералд огледа купчината нощници. Бяха прелестни. Избра си бялата коприна, украсена с фина бродерия, взе халата от мека вълна и ги отнесе в банята.

Върна се след час. Всички огледала в спалнята ѝ показваха колко е

красива тази вечер. Приличаше на младоженка. „Стегни се и спри да мечтаеш“ Загърна се в пухкавия халат и се измъкна в коридора. Щеше да почака Джони в стаята му. Сви се в големия люлеещ се стол. Беше готова да чака и цяла нощ. Беше решена да научи всичко, което брат ѝ знаеше.

– Ем, какво, за Бога, правиш в тъмното?

Джони Монтагю остави свещника върху полицата на камината и запали лампата.

Емералд бе задрямала, но бързо се разсъни.

– Стоя в тъмното, защото там мъжете държат жените! Трябва да ми кажеш какво става!

– За кое? – колебливо попита Джон.

– Подозирам, че Шон те използва като пионка и те заставя да заговорничиш срещу баща ни.

Джони улови ръцете ѝ.

– О, Ем, той си мисли, че ме насилва, но никога не е имало по-дovolна пионка от мен. Шон смята, че това е неговото отмъщение, но то всъщност е моето!

– Какво смятате да правите?

– Да ги унищожим! Не ме питай за подробности, по-добре да не ги знаеш.

– Наясно съм защо ние двамата с теб мразим баща ни, но не разбирам какво се е случило, та О'Тул ненавиждат всички Монтагю.

– Нима Шон не ти е казал?

– Шон си държи устата затворена. Когато я отворя, то е, за да каже нещо остроумно или да ми шепне комплименти.

Джони я пусна и огледа богато обзаведената стая. После пое дълбоко дъх и се стовари в отсрещното кресло.

– Когато баща ни научил, че Джоузеф О'Тул е наследник на Килдър, решил да те сгоди за него. След което съобщил на властите, че Едуард Фицджералд въоръжава бунтовници. Знаел е всички подробности, защото именно той доставяше оръжията. Решил обаче да се отърве от стария граф, за да можеш ти да станеш графиня веднага след като се омъжиш.

Когато англичаните арестували дядо им, Джоузеф и Шон били изпратени в Лондон. Но баща ни вече знаел, че майка ни и Джоузеф О'Тул са любовници. Направо полудял. И замислил жестоко отмъщение.

Същата нощ, в която братята О'Тул пристигнаха в столицата, той

ни заведе в един луксозен бордей – „Диван клъб“. По-късно на кораба избухна ужасна разправия. Всичко бе предварително замислено. Джек Реймънд помагаше. Джоузеф беше намушкан, а татко заповяда да обещат двамата братя за палците на ръцете. На сутринта Джоузеф бе мъртъв, а Шон трескаво бълнуваше. Палците на ръцете му бяха почернели. Наложиха се да отрежат единия.

– Отрязали са го? – ужасено прошепна тя.

– Защо смяташ, че винаги носи ръкавици? Както и да е, това не е най-страшната част от историята. Почти веднага след като Шон дошъл в съзнание, татко го арестувал за убийството на собствения му брат. В адмиралтейството набързо са скалпипили процес, татко е предявил обвинението, Джек Реймънд е бил главен свидетел. А аз бях напълно парализиран от страх и не казах нито дума в защита на Шон.

Той бе осъден на десет години на борда на един затворнически кораб. Повечето мъже не оцеляват там и няколко месеца. Но Шон О'Тул оцелял. Цели пет години живял с омраза и жажда за отмъщение и накрая успял да избяга.

Лицето на Емералд пребледня като платно. Затвори очи, а сълзите безмълвно се застичаха по страните ѝ. На гърлото ѝ заседна голяма буца и едва не я задави.

– Добре ли си, Ем?

Не можа да му отговори.

– Изненадан съм, че Шон ме търпи. Та нали съм Монтагю. А как те докосва? Трябва много да те обича, Емералд, за да забрави, че и ти си Монтагю.

Ръката на Емералд се стрелна към гърлото ѝ в напразен опит да облекчи непоносимата болка, която заплашваше да я задуши.

– Защо ти никога... – Гласът ѝ пресекна.

– Защо никога не съм ти разказвал това? Защото знаех, че го обичаш. Не съм нито сляп, нито глух. Ти веднъж го нарече своя Ирландски принц. Мама ни напусна, животът ни се превърна в истински ад, не можех да добавя и това към нещастieto ти.

Искаше ѝ се да го попита защо тогава я бе оставил да се омъжи за Джек Реймънд, но не бе честно да го обвинява. Нали сама бе взела решението. Мили Боже, как ненавиждаше съпруга си! Сега разбираше, че той се бе оженил за нея само и само да стане Монтагю. Проклятие! Никога вече не искаше да има нещо общо с него. Тя беше Фицджералд! Сега и завинаги!

Джони наля чаша ирландско уиски и ѝ я подаде. Емералд поклати

глава. Знаеше, че не може да говори, камо ли да преглъща. Погали нежно лицето на брат си, загърна се по-плътно в халата и се върна в стаята си.

Приблужи тихо до междинната врата. Погледна надолу и видя, че през прага се процежда светлина. Толкова се нуждаеше от него! Искаше да му даде душата и сърцето си, да го защити с любовта си, така че никой повече да не може да го нарани.

Видя отражението си в огледалото и разбра, че трябва да се овладее. Отиде до умивалника, наля в шепите си вода от каната и наплиска очите си. Приседна на леглото и се опита да успокои дишането си. След няколко минути успя да си поеме въздух, но знаеше, че не би могла да си легне.

Копнежът по Шон изцяло я бе завладял. Той бе нейната любов и нейният живот. Трябваше да му го каже! Да разбере какво означава за нея! Взе лампата и завъртя дръжката на междинната врата. Тя тихо се отвори и младата жена пристъпи безшумно в спалнята.

Шон видя приближаващата се светлина и се подпря на лакът.

– Емералд?

С цялото си сърце искаше да промълви името му, но отново ѝ бе невъзможно да заговори. Докато пристъпваше към леглото, Шон видя, че ръцете ѝ треперят, а очите ѝ плуват в сълзи. Стана и взе лампата.

– Какво има? Какво не е народ?

Краката ѝ омекнаха и тя се отпусна върху леглото.

Шон бързо скри под завивката лявата си ръка и протегна дясната към нея. Жестът му преля чашата, сълзите ѝ рукнаха на воля и тя горко се разрида.

Пръстите на Шон се заровиха в косите ѝ и той притегли главата ѝ към гърдите си.

– Шшт, успокой се... – Устните му нежно докоснаха веждите ѝ. – Каквото и да се е случило, аз ще го оправя. – Задържа я за малко в прегръдките си, после допря устни до ухото ѝ. – Довери ми се, любов моя.

Емералд вдигна глава и тежко преглътна:

– Джони ми разказа какво са ти сторили...

Глава 19

Очите на Шон застрашително блеснаха.

– Дяволите да го вземат!

– Шон, аз те обичам толкова много, не мога да го понеса...

Той изскърца със зъби от раздразнение.

– А ако сега се разплачеш, аз няма да мога да го понеса!

Повдигна брадичката ѝ и впи очи в нейните. Беше толкова млада. В бялата си копринена нощница изглеждаше невинна, чиста и неопетнена. Но това нямаше да е задълго, не и ако успееше да си отмъсти.

– Не плачи заради мен, Емералд. Аз не го заслужавам.

Тя се усмихна боязливо.

– Позволи ми да обичам и твоята тъмна страна. – Искаше да го пречисти от жестокостта и грубостта.

– То не е просто тъмна страна, Емералд... Върви си, преди да е станало твърде късно за теб.

В отговор тя мушна ръка под завивките и улови ръката му.

– Не! – Шон подскочи като опарен.

– Шон, аз те обичам. Обичам те целия. Ръката ти е част от теб, моля те не я крий!

– Ето я, по дяволите! Погледни това грозно нещо! – Отметна завивките и извади на показ отсечения си палец. Тъмните му очи се взираха напрегнато в лицето ѝ. Реши, че е невероятна в усилието си да прикрие отвращението си.

Очите му се разшириха, когато Емералд протегна ръка и пое неговата. Приблужи я до бузата си, притисна я галовно, после я покри с целувки. Сълзите ѝ окъпаха белязания му навеки пръст.

Шон простена, сякаш принуден да вземе решение противно на разума си.

– Ела, ела при мен!

Отметна завивките и Емералд се плъзна в леглото до него. Привлече я в прегръдките си и притисна треперещото меко тяло към твърдите си мускулести гърди. Залюля я в силните си ръце, погали главата и гърба ѝ, докато тя доверчиво се отпусна.

„Защо не избяга от мен, Емералд? Защо ме улесняваш толкова много?“

Дълго я люля нежно в прегръдките си. Най-последно риданията ѝ

стихнаха и тя притисна буза до сърцето му. Никога не се бе чувствала толкова сигурна и защитена. Да лежи до него в леглото, бе все едно да се отпусне в голям и топъл пашкул. Това бе всичко, за което копнееше.

Повдигна лице, за да го погледне. Мургавата му красота бе неустойима. Прокара пръст по тъмните му вежди и високите скули, после по наболата брада върху квадратната челюст. Испита такова удоволствие, че внезапно ѝ се прииска да опознае всяка част от него.

Тялото му бе все още непознато за нея и тя желаше да изучи всеки твърд и изваян като на гръцка статуя мускул. Копнееше да го гледа, да вдъхва уханието му, да го вкусува. Осъзнаваше, че сигурно ще ѝ бъдат потребни години, за да разбере какво се крие в мислите и сърцето му, ала сега бе готов да сподели поне тялото си с нея. А за Емералд това бе достатъчно.

Ако го обичаше всеотдайно, може би щеше да излекува дълбоките му душевни рани и той щеше да повярва в нея, а някой ден да ѝ довери най-съкровено си. Очите му представляваха две тъмни бездни, но ръцете му бавно се повдигнаха, за да обхванат лицето ѝ, после устните му докоснаха леко слепоочието и брадичката ѝ.

Тя последва примера му – помилва мургавото лице, а устните ѝ вкусиха от тъмната красота. Шон обсипа с целувки шията и раменете ѝ, хапейки копринената ѝ плът и шепнейки любовни слова. Емералд отвърна на ласките му – обходи с устни силния врат, потри буза в изпъкналата ключица, погали мускулестите рамене.

Ръцете на Шон се спуснаха надолу по тялото ѝ. Усещането бе толкова вълнуващо, че Емералд испита желание да закрепши. Ала милувките му още не бяха интимни. Целуна дланта ѝ, после устните му проследиха тънките сини венчки по китката ѝ. Плъзна върха на езика си по вътрешната страна на ръката ѝ. Вълшебни тръпки пробягаха по тялото ѝ.

Изучавайки я бавно и чувствено, Шон възбуждаше и изостряше сетивата ѝ. Емералд искаше да прави същото с него. Вдигна ръцете му над главата. После започна любовната си игра – прокарваше устни по чувствените места, гушеше се до мускулестите гърди, шепнеше любовни признания, вдъхваше опияняващия мъжки аромат. Обсипа с целувки вдигнатите му ръце, после плъзна тялото си нагоре по неговото, за да може да целуне пръстите.

Гърдите ѝ се търкаха в лицето му и изпълваха ноздрите му с женското ѝ ухание. Той затвори очи и пое дълбоко дъх, вкусвайки нейната събудила се страст. Емералд изведнъж обхвана с устни ранения му палец и бавно го засмука. Искаше да му докаже, че белезите по тялото му

не я плашат, а още повече я възбуждат и я карат да го желае.

Шон внезапно бе завладян от неистова и дива страст. Почувства се като хищна птица, която преследва плячката си, за да я разкъса. Успя обаче да потисне грубата похот. По-късно може би щеше да се отдаде на животинската страст. Този първи път Емералд трябваше да се наслади на всеки миг.

За да задоволи поне малко примитивната си сексуална жажда, Шон постави ръце на кръста ѝ и я повдигна, докато устните му докоснаха леко къдравите копринени косъмчета между бедрата ѝ. После устата му я завладя. Емералд извики. Когато проникна навътре с горещия си език, все едно я прониза светкавица!

И в най-разюзданите си сънища не си бе представяла, че един мъж може да прави подобно нещо. Ала невероятното усещане ѝ хареса толкова много, че тя разтвори широко крака, разкривайки женствеността си, както цветето разтваря листенца под топлите слънчеви лъчи. Извиваше се и стенеше от удоволствие. Шон измъкна езика си и заблиза малката гореща розова пъпка, оросена от влагата на страстта. Когато вкуси нейния крем, устните му станаха ненаситни, а виковете ѝ отекнаха до най-високата кула.

Завивките отдавна се бяха свлекли от дивата им чувствена игра и двамата алчно се вкусуваха с погледи.

- Само ако можех да направя същото и за теб – простена Емералд.
- Какво? – дрезгаво попита Шон.
- Да те любя с устата си.
- Малко невинно момиче...
- Моля?

Тя се протегна и докосна огромната му мъжественост. Шон едва не изкрещя и цялото му тяло потрепери.

– О! Толкова е дебел и твърд. Нямах представа, че е толкова чувствителен. Мислиш ли, че моите устни и език ще му доставят удоволствие?

- Може би... малко...

Отначало го докосна съвсем леко, несигурна каква ще бъде реакцията му. Тя обаче бе светкавична и Емералд тутакси стана по-дръзка. Любопитна да опознае формата, цвета и вкуса му, тя забрави страха си от големината му. Дори се изпълни с радостна възбуда, когато видя как се удължава и удебелява под нежните ласки на езика ѝ.

– Достатъчно, красавице... – изстена младият мъж, зарови пръсти в косите ѝ и нежно я отдръпна от себе си, преди да се изпразни. Тогава за

пръв път Емералд осъзна еротичната си власт над него и лицето ѝ пламна. Шон никога не бе виждал по-красива и страстна жена. Точно този миг беше чакал толкова дълго. Сега щеше да я направи изцяло своя.

Премести се над нея и разтвори копринените ѝ бедра. Нагласи пулсиращата главичка на члена си срещу малката розова пъпка и бавно, но твърдо я прониза. Отвътре бе толкова гореща и тясна, че той извика от наслада. Когато навлезе докрай, започна да ѝ шепне как ще я накара да се почувства и колко прекрасно е най-после да бъде в нея.

Емералд изгаряше. Тялото ѝ се разтърсваше от буйни тръпки и се извиваше, изпълнено от огромната му мъжественост. Искеше да му отдаде всичко. Обви бедра около кръста му. Когато той започна да навлиза диво и яростно в нея, горещото триене я накара да обезумее от възбуда. Обичаше тежестта на тялото му, обожаваше пулсиращата и тръпнеща пълнота, която изпълваше докрай, наслаждаваше се на мускусното ухание на кожата му.

Бе почти полудяла от страст. Викаше и хапеше раменете му с малките си остри зъби. Усещаше как той я носи все по-нагоре и по-нагоре, сякаш изкачваха някакъв връх, извисил се над тъмна бездна. Задържа се там за няколко мига, после се хвърли заедно с него от ръба в екстаза на забравата. Когато той избухна в нея, Емералд изкрещя от чувственото удоволствие, което тялото му ѝ бе донесло.

Бе се вкопчила в него и не искаше да му позволи да излезе от нея. Пръстите ѝ нежно галеха гърба му. Целуваше го пламенно. Той я бе накарал да се почувства цялостна, бе ѝ доставил такова огромно удоволствие, че ѝ се струваше, че никога няма да му се насити.

Пръстите ѝ внезапно напипаха дълбоките резки по гърба му. Разбра, че това са белези от камшици. Изпадна в дива ярост. Не я бе грижа, че бяха обезобразили красивото му тяло, но когато си представи колко безпомощен е бил, колко много самоконтрол му е бил нужен, за да оцелее, сърцето ѝ едва не се пръсна от мъка. Искеше да убие баща си, да убие Джек Реймънд, да убие всеки, който му бе причинил болка.

Шон усети гнева ѝ. Изтърколи се по гръб, но без да я пуска, така че тя се озова отгоре му. Знаеше един начин, който щеше да укроти беса ѝ и отново да запали страстта ѝ. Зарови пръсти в косите ѝ и приближи устните ѝ към своите. Подложи ги на такова обстойно изследване, че много скоро всички мисли излетяха от главата ѝ. Езикът му нахлуваше в устата ѝ дръзко и настойчиво, опиянявайки я със силни тласъци, а ръцете му я караха да тръпне и да се извива, отдадена изцяло на страстния му повик.

Преди зазоряване Емералд бе напълно изтощена от любов. Беше я обхванала такава блажена отмала, че дори клепачите ѝ се струваха прекалено тежки, за да ги повдигне. Най-сетне събра сили и се размърда.

– Трябва да се върна в стаята си, преди слугите да са ме заварили тук.

Ръцете му се склочиха като железен обръч около нея.

– Няма да има никакви тайни притичвания между стаите. Възнамерявам да си лягам с теб всяка вечер и да те целувам всяка сутрин. Ето така. – Устните му докоснаха леко веждите ѝ, плъзнаха се по слепоочията, после нежно целунаха клепачите. Когато стигнаха до устните ѝ, тя го очакваше, готова да му се отдаде без всякакви задръжки.

Тя бе толкова мека, топла и податлива. Точно такава я искаше. Шон стана от леглото и подпъкна завивките под нея.

– Тази сутрин ще обиколим с конете нашето графство, а после и съседното.

Когато Емералд изпъшка, той се засмя.

– Не и ти, красавице. Ще кажа на Джони, че си яздила цяла нощ!

– Шон!

– Ммм, дали и прекрасните ти гърди са се изчервили? – Отметна чаршафа и ги целуна. После ги обхвана собственически с шепи и нежно ги потърка. – Исках те още когато бе на шестнадесет... Ала си заслужаваше чакането, красавице. Почини си добре, за да накараме после нощта да експлодира.

Думите изпратиха горещи тръпки по тялото ѝ и отново възпламениха желанието. Как щеше да дочака нощта?

Шон беше избрал два от най-добрите чистокръвни жребци. Копитата им тропояха ритмично. Джони Монтагу беше в стихията си. Лицето му бе светнало от вълнение и той не спираше да задава въпроси относно великолепните ирландски коне и да попива жадно всяка дума на Шон за тучните поляни на Мийд, където се отглеждаха най-добрите екземпляри в Килдеър – център на конните надбягвания.

Прекараха следобеда в Мейнют. Шон уреди да се пренесат книгите от библиотеката на дядо му в Грейстоун и помоли Нан Фицджералд да забавлява госта. Отначало Джони се притесни. За петте изминали години Нан се бе превърнала от хубаво момиче в красива жена. Ала в душата си бе останала същата – най-милото и нежно същество, което бе срещал.

Нан много бързо му помогна да се отпусне, макар че и нейното

сърце се разтуптяваше при вида на младия благороден англичанин. За да го забавлява и да го държи по-далеч от другите обитателки на Мейнът Касъл, тя го заведе да разгледат кулите на замъка.

– Поласкан съм, че не си ме забравила.

– О, Джони, не бих могла да те забравя! Толкова често си мисля за теб.

– Не си омъжена или сгодена, нали?

Нан припряно поклати глава, надявайки се, че новините няма да го окуражат прекалено много, ала Джони се изчерви от собствената си дързост и се умълча. Нан реши, че не може да чака още пет години, за да даде шанс на тяхната връзка и като много други млади жени преди нея събра цялата си смелост:

– Джони, вярваш ли в любовта от пръв поглед?

– Да – сериозно отвърна той. – Точно това се случи между сестра ми и Шон.

– Вярно ли е, че той я е отвлякъл и я е съблазнил? – развълнувано попита Нан, мигом забравила за тях двамата.

– Истина е. Това не беше хубаво от негова страна, но сестра ми е толкова влюбена, че направо сияе от щастие.

– Колко романтично... Сега, след като отново се срещнахме, аз осъзнах, че също съм влюбена – избъбри Нан и се олюля, а Джони сграбчи ръцете ѝ и неуверено ги докосна с устни. После се целунаха, притискайки се един в друг, забравили за всичко на света.

Когато Шон се изкашля зад тях, те виновно отскочиха. Преструвайки се, че не е забелязал нищо, той помоли Нан Фицджералд да им прави компания през остатъка от следобед. Показаха на Джони Монтагу просторните конюшни, пасищата и многобройните ферми за отглеждане на коне. Шон забеляза замечтаното лице на госта си.

Когато Джони въздъхна тежко и промърмори: „Как бих искал да съм се родил тук“, Шон разбра, че е постигнал целта си. Да му показва великолепни коне в присъствието на очарователната Нан Фицджералд бе най-финото мъчение за младия англичанин.

На път за Грейстоун, докато Джони говореше с тъга за това, което оставяше зад себе си, Шон засили изтезанието, като му напомни за това, което го очаква.

– Ще те отведе в Лондон на борда на „Полумесец“. Знаем, нямаш търпение да се завърнеш у дома. Да тръгнем утре, устройва ли те?

– Жесток негодник! – сухо процеди Джони.

– Безмилостен – съгласи се Шон и в очите му блеснаха сребристи

пламъчета.

Джони реши, че изстрелът на Шеймъс О'Тул е бил в негова полза. Сега английският екипаж смяташе, че е избягнал смъртта на косъм. Ирландските моряци свалиха всички оръжия и амуниции от борда на „Суолоу“, оставяйки впечатлението у англичаните, че са пленници. Джони реши, че е по-добре да не разсейва убеждението им, че могат всеки миг да бъдат убити по прищявка на Шон О'Тул. Отчасти защото това донякъде бе истина, отчасти защото щеше да му е от полза, когато Уилям Монтагю започнеше да ги разпитва.

– Следващата седмица, когато „Монтагю Лайн“ остане без по-голямата част от своите кораби, ще трябва да посъветваш баща си да купи още. Разбира се, аз ще осигуря парите. Видяш ли някакви проблеми относно този план?

– Аз съм много лош моряк, но на суша се справям отлично с бизнеса. Документите са моята стихия. Баща ми ми се доверява изцяло. – Джон помисли за миг. – Когато става дума за застраховането на товара, аз лавирам между капките. Поне един на всеки два кораба не е бил застрахован. Това ни спестява доста пари и е обичайна процедура сред притежателите на търговски линии.

Шон запази невъзмутимия израз на лицето си.

– Станах акционер на „Лойдс“ в Лондон. Мога да ти кажа точно кои кораби на Монтагю са застраховани и кои не са.

– Оставяш ли понякога нещо на случайността?

– Много малко, Джони. Разполагах с цели пет години, за да обмисля плановете си. А сега, когато Съдбата ми се усмихна и ми предостави графска титла и богатство, имам намерение да ги осъществя докрай.

Джони Монтагю не бе изненадан. Защо англичаните винаги подценяваха ирландците? Мислите му се насочиха към Емералд. Надяваше се, че тя няма да направи тази грешка. За нейно собствено добро се надяваше да бъде достойна партньорка на Шон О'Тул.

Емералд не можеше да спре да си тананика. За нея днес светът изглеждаше съвсем различен. Всичко и всички бяха красиви. Спалнята от палисандрово дърво сияеше с неземан блясък, стъклата на прозорците блестяха като златни. Когато Кейт смени чаршафите, те ѝ се сториха побели и по-свежи, закуската ѝ имаше вкус на амброзия, дори водата във ваната бе необичайно приятна.

Напълни къщата с цветя. Ароматът и багрите им я опияняваха. Сърцето ѝ преливаше от радост и тя искаше да я сподели с всички.

Реши следобед да посети бащата на Шон в кулата. Гневът ѝ към него се бе стопил, отстъпвайки място на съжалението.

Набра цял наръч бели и жълти цветя и ги връчи на смаяния господин Бърк.

– Предайте на господаря си, че Емералд Фицджералд е дошла да го види.

По дяволитите пламъчета в очите на Шеймъс О'Тул Пади Бърк разбра, че се радва на посещението.

Емералд се изкачи по каменните стълби, настани се на един висок стол срещу Шеймъс и прие да изпие малка чаша френски коняк. Сърцето ѝ бе преизпълнено с топлина. Заради Монтагю семейството на О'Тул бе сполетяно от толкова беди. Любимата му съпруга Катлин навярно бе умряла от разбито сърце, когато бе узнала, че и двамата ѝ сина са изгубени.

Емералд умело поведе разговора към отминалите по-щастливи времена. Шеймъс обичаше да си спомня.

Когато се надигна да си върви, той рече със светнало лице:

– Ела пак! Ти донесе слънцето със себе си!

– Ще дойда, ще дойда – щастливо обеща младата жена.

Емералд реши да се преоблече за вечеря. Избра пъстрата копринена рокля и втъкна розова клонка в косите си.

От високите прозорци на спалнята си видя как двамата ездаци влизат в двора. Представи си, че Шон вече оглежда Грейстоун с надеждата да я зърне. Повдигна полите си и изтича да го посрещне.

В мига, в който я забеляза, той скочи от коня си. Беше не по-малко нетърпелив от нея. Разтвори ръце и тя се сгуши до гърдите му. Вдигна я високо и я завъртя във въздуха. Захапа я лекичко за ухото и прошепна:

– Нима цялата тази красота е заради мен?

Тя повдигна лице и промълви:

– Нима ти не си високателният и придиричлив граф на Килдеър?

– Аз съм, госпожо. – Страстната целувка отне дъха ѝ. – Ухаеш на рози и обещания. Не бива да те докосвам, преди да съм отмил миризмата на коне и пот от себе си.

Емералд подуши мъжкото му ухание и потръпна от удоволствие.

– Миризмата на кон, примесена с тази на кожа е истински афродизиак.

– Ако бях убеден, че това е истина, щях да забравя за банята и вечерята и веднага да те отнеса в леглото.

В този миг Джони излезе от конюшните, но побърза да отстъпи

назад.

Емералд се престори, че току-що го е забелязала.

– О, скъпи, аз съвсем забравих, че ние имаме гост. Предполагам, че все пак ще трябва да почакаме. Вече съм поръчала на Мери Малоун да приготви любимите ти ястия.

Тази вечер в трапезарията Джони бе този, който се почувства изолиран. Макар че те учтиво го включваха в разговора, Емералд и Шон не откъсваха погледи един от друг. Когато поднесоха десерта, Джони дори забележа, че си държат ръцете под масата. „Ако тя съумее да укроти звяра, който се крие в Шон О'Тул, може би ще се окаже достойна партньорка за него!“ Накрая, когато повече не можеше да понася копнежа в очите им, той се извини и им пожела лека нощ.

Шон пусна краката на Емералд върху дебелия килим, заключи вратата и свали кожените си ръкавици.

– Не спирай... Позволи ми да узная всичките ти тайни... – нежно промълви тя, а пръстите ѝ вече разкопчаваха корсажа на роклята ѝ.

– Не се събличай, искам да изпитам удоволствието сам да го направя.

Емералд отпусна ръце и жадно впи поглед в Шон, който припряно свалеше дрехите си.

– Винаги ли получаваш това, което искаш? – подразни го тя.

– С малко ирландски чар и приятелско внушение.

Смолисточерни къдрави косъмчета покриваха гърдите му и се стесняваха в тънка линия през плоския корем, после се губеха надолу в слабините. Беше изключително надарен и чувствен.

Докато пристъпяше към нея, членът му стърчеше гордо напред. Емералд остана напълно неподвижна, докато ръцете му се плъзнаха под копринените ѝ поли. Пръстите му заиграха. Женствеността ѝ се навлажни – гореща, хлъзгава и мека. После той се разкрачи, повдигна я и я нагласи върху мраморния си член.

Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му и ноктите ѝ се набиha в твърдата плът. Когато разкопча всички копчета на роклята ѝ и пусна гърдите ѝ на воля, тя вече се задъхваше от желание. Езикът му си поигра малко със зърната, ала това бе достатъчно, за да ги накара да се втвърдят и да шръкнат като остриета на копия. Усещаше, че тя едва сдържа страстта си.

Тогава повдигна копринените поли на роклята ѝ, обхвана на

Кристалната пещера

задничето ѝ и проникна дълбоко в нея с един единствен силен тласък.
Див вик се изтръгна от гърлото му.

Нощта наистина експлодира.

Глава 20

Шон лежеше отпуснат в леглото, а Емералд се бе сгушила напълни изтощена до него, опряла глава на гърдите му. Обичаше я такава мека и преситена. Ръцете му разсеяно погалиха гърба ѝ, а устните му я целунаха леко по косата. Чувстваше се омагьосан, запленил и в същото време обезпокоен. Не биваше да се привързва към нея. Нямахше задълго да бъдат заедно. Всичко това трябваше да свърши. „И ще свърши“, напомни си младият граф.

Телата им бяха влажни от пот и страст. Изглежда желанието му към тази жена бе неутолимо. Дали някога щеше дай се насити?

– Утре ще отведе брат ти и екипажа му в Англия. Искаш ли да дойдеш с мен? Ще се оставиш ли да те вмъкна тайно в Лондон, а после отново да те измъкна? Много съм добър в тези неща.

Ръката ѝ се плъзна надолу и леко стисна члена му, който тутакси нарасна и набъбна под ласката ѝ.

– Да вмъкваш и да измъкваш? Да, много си добър в това – подразни го тя, опитвайки се да спечели време. За нея Лондон бе синоним на Монтагю, а не искаше никога повече да ги вижда. Ала не желаше и да бъде далече от този мъж, дори и за няколко нощи. Надигна глава. – Трябва ли да заминаваш?

Шон целуна ъгълчетата на устните ѝ.

– Ще бъдеш в безопасност. Ще дойдеш ли?

Знаеше, че ще го последва и на края на света. Устните ѝ се извиха в загадъчна усмивка.

– Убеди ме!

Шон О'Тул умееше да убеждава, при това не само жените. Преди „Полумесец“ да акостира в лондонското пристанище, екипажът на Монтагю, всички до един, бяха подкупени от него.

Емералд тъжно се сбогува с брат си.

– Джони, много се тревожа за теб. Как ще се изправиш пред татко? Той ще побеснее от загубата на „Суолоу“!

Джони я целуна.

– Ще му бъде доста скъп урок. Не се тревожи за мен, Емералд. Не напразно се грижа за финансите на Монтагю. Знам как да се справя.

Внезапно Емералд се почувства по-спокойна за брат си. Той явно

бе извървял дълъг път и вече не беше онова малко момче, треперещо пред баща си.

По една случайност завръщането на Джон стана в подходящ момент. Крал Джордж бе уволнил граф Сандуич от високия му пост в адмиралтейството заради неоспорими обвинения. Уилям беше объркан.

– Благодаря на Бога, че се върна! Ние сме съсипани! Благодарение на глупостта на брат ми, златните врати на адмиралтейството завинаги се затвориха за нас. Изхвърлиха го, защото имаше твърде много врагове, които желяха провала му. А неговият провал е и наш! Цялото ни семейство е в немилост!

– Това просто не е истина, татко. Брат ти е този, който е в немилост, а не ти. Брат ти е уволнен от високия си пост, а не ти. Това със сигурност ще се отрази на финансите ни, но брат ти ще бъде отритнат от обществото, а не ти. – Джон се забавляваше да манипулира баща си с полуистини.

Джак Реймънд се опита да успокои тъста си.

– Моят баща има приятели много високо във властта. Той ще се изправи на крака.

– Този кучи син сигурно наистина ще се съвземе! Аз съм този, който ще пострада! Махай се от погледа ми! Не можа да се справиш със собствената си съпруга! Не заслужаваш място в дома ми!

– Татко, седни, преди да си получил удар – нареди Джон. – Сега ще имаме повече време и средства да инвестираме в търговските кораби. Не се нуждаеш от брат си, граф Сандуич, нито от неговия пръв приятел, херцог Бедфорд. „Монтагю Лайн“ е твоето спасение. Това е много доходен бизнес. Мисля, че дори можем да го разширим. – Джон реши засега да не споменава загубата на „Суолоу“. Баща му и без това щеше много скоро да го научи.

После прикри задоволството си със загрижена физиономия.

– Боя се, че О'Тул отказа да ни върне Ема. Обаче погледни на това откъм добрата му страна – помисли колко пари ще спестиш.

Шон остави Емералд в един от разкошните апартаменти на хотел „Савой“ и излезе, за да се погрижи за някои дела. Когато се върна вечерта, имаше изненада за нея.

– Но аз мразя лондонските къщи – възрази тя. – Те са грозни и мрачни. – „На теб също няма да ти харесат – каза си мислено – приличат на гробници.“

Шон взе ръцете ѝ.

– Доверя ми се. Ела да я погледнеш. – Наведе глава, за да си отградне една целувка. – Искаш ли да те убедя?

– Да, моля те – промърмори младата жена и подканващо разтвори устни.

Еlegantната къща в Олд Парк бе пълна противоположност на мавзолея, в който бе израснала. Предните й прозорци гледаха към Ротън Роу, а задните – към великолепните цветни градини на Грийн Парк. Стаите бяха прясно боядисани в бледозелено и бяло и обзаведени с елегантни френски мебели.

– Аз само ще я наема, и то заедно с прислугата – обясни Шон.

Емералд не се нуждаеше от повече убеждаване; влюби се в къщата на мига, но погледна неуверено към красивия мъж, когото обичаше с цялото си сърце.

– Ще се чувстваш ли удобно тук?

– Да не би да намекваш, че съм само един невеж ирландец?

Тя го стрелна дяволито с очи.

– Е, можем да си вземем една свиня и няколко кокошки, ако това ще те направи щастлива.

– А ти винаги ли си щастлив?

– Винаги, откакто съм с теб, моя прелестна красавице.

– Не сме ли истински късметлии, че се намерихме?

Нанесоха се на следващия ден и графът събра прислугата, за да я инструктира. Изискванията му бяха съвсем конкретни. Открито заяви, че е особено взискателен относно бельото, покривките за маса и чаршафите. По всяко време на деня и нощта в къщата трябваше да има топла вода, а храната да се приготвя от специален готвач.

Най-главното бе да се пази в тайна самоличността на дамата му. Той щеше да отсъства по работа през по-голямата част от деня и през това време в къщата не биваше да се допуска никой без неговото изрично разрешение.

По-късно лично той доведе двама посетители – единият бе перукер, а другият – бижутер.

– Модата в Лондон е станала направо абсурдна! Щом отиваш в театъра, имаш нужда от напудрена перука с щраусови пера.

– О, знам! Наблюдавах изисканото общество, излязло на разходка в парка. Всички бяха напудрени, целите в дрънкулки и дантели!

Докато Емералд пробваше перуките, Шон разгледа скъпоценностите, които бижутерът бе донесъл. Накрая избра една изящна огърлица с

диаманти. Щеше да стои великолепно на нейната вечерна рокля от пурпурно кадифе. После си я представи само с огърлицата и реши, че ще почака до вечерта, за да ѝ даде подаръка.

– Утре сме поканени на голямо празненство в дома на херцог Нюкасъл.

Очите ѝ се разшириха.

– Откъде познаваш херцога?

– Реших да спечеля приятелството му, след като разбрах, че имаме общи врагове.

– Имаш предвид Монтагю?

– Може и така да се каже. Нюкасъл е толкова щастлив от успеха на кампанията си против Сандуич, че дава голям бал в чест на победата.

Емералд сви рамене.

– Моят чичо е ужасен човек. Какво се е случило?

– Кралят го е изгонил от адмиралтейството – нехайно отвърна Шон.

Емералд бе потресена. Графовете Сандуич управляваха адмиралтейството от времето на Чарлз II¹⁴. Погледна замислено Шон. Как, за Бога, бе успял да постигне падението на чичо ѝ? Не се съмняваше, че именно неговата ловка ръка стои зад нещастията, постигнали граф Сандуич. Разбираше желанието му за отмъщение. Той бе наранен от Монтагю, не само физически, но и душевно. Скрытите му рани нямаше да заздравеят, докато не постигнеше възмездие.

– Нима на бала ще допуснат една Монтагю? – със същия нехаен тон попита тя.

– Ти ще бъдеш неузнаваема с перуката и маската.

Емералд много скоро разбра, че Шон я бе излъгал. Двама лакеи, облечени в пищни униформи, стояха на прага на блестящата бална зала и посрещаха гостите. Единият поемаше наметките на дамите, а другият обявяваше имената на пристигналите. О'Тул подаде подплатената ѝ с бял сатен пелерина и съобщи:

– Граф Килдър.

После я хвана под ръка и двамата пристъпиха в балната зала. Всички погледи се насочиха към тях. Чу се шумно ахване, последвано от тишина. Емералд реши, че сигурно дрехите им са причина за това всеобщо

14. Чарлз II (1630–1685). Крал на Великобритания и Ирландия от 1660 година, когато Парламентът гласува възстановяването на монархията. Опитите му да върне католицизма в Англия довеждат до войната с Холандия през 1672–1674. Влиза в конфликт с Парламента и го разпуска през 1681 година. Наследен е от Джеймс II. – Б.пр.

смайване. В пурпурната си кадифена рокля и с блестящите диаманти на шията, тя контрастиреше на фона на присъстващите дами в пастелни тонове и перли. Шон пък бе единственият мъж в черно.

Ала домакинята, херцогиня Нюкасъл, бързо я извади от заблудението ѝ.

– Колко забавно, че племенницата на Монтагю е дошла да празнува провала му!

– Как отгатнахте самоличността ми, Ваша светлост? – сковано попита Емералд.

Херцогинята хвърли предизвикателен поглед към Шон.

– Скъпа моя, двамата с Килдър сме много близки.

Очите на Емералд блеснаха гневно зад маската. Беше бясна, че Шон я е излъгал. Испита и ревност. Обаче успя да се засмее и да потуша ръката на спътника си с ветрилото.

– Значи е истина, хитри дяволе, че ти харесват по-възрастни жени?

Херцогинята застина. Шон поднесе нехайно ръката ѝ към устните си, изпълнен с възхищение към остроумната си партньорка, която се оказва достойна съперничка на надутата англичанка. Бе готов да се обзаложил, че Емералд би сложила в малкото си джобче всички присъстващи.

Нюкасъл също се приближи, за да ги поздрави. Емералд стрелна предизвикателно Шон и се отдалечи с херцога под ръка. През цялата вечер повечето мъже се въртяха около нея. За тях изглежда нямаше никакво значение чия дъщеря или племенница е. Те просто се възхищаваха на красотата и чувствеността, която излъчваше.

И завиждаха на любовника ѝ. Щом успяваше да задоволи опасния граф Килдър, значи бе истинско съкровище в леглото. Емералд бе поразена от успеха си. Получи поне три предложения за покровителство, в случай че вече се е отегчила от настоящия си любовник. Отклони ги със смях, макар ме в душата си не се чувстваше спокойна.

Досещаше се, че навярно цял Лондон знае, че е изоставила съпруга си, за да стане любовница на граф Килдър. Освен това разбираше, че Шон О'Тул съвсем съзнателно парадирал с последното си завоевание. Каква наивна глупачка е била. Разбираше, че той я бе отвлякъл, за да вбеси Монтагю, но това явно не му стигаше. Искаше целият проклет свят да узнае какво бе направил!

Макар че във всички женски погледи се четеше явна покана, Шон не флиртуваше с никоя дама, а прекара вечерта в обсъждане на делови проблеми със силни и влиятелни мъже. Емералд почти съжали. Тя би могла да се състезава с друга жена, но не и с болезненото, изгарящо

желание за мъст.

Докато слушаше най-новите клюки, младата жена изпи доста чаши шампанско. Лондонският хайлайф явно се самоизяждаше с всевъзможни злостни слухове, пръскайки мръсотия и кал върху всеки и всичко. Само няколко часа, прекарани в това отбрано общество, я накараха да се почувства цинична и омърсена.

Шон, потопен в разговора си с Нюкасъл, изобщо не забеляза настороението ѝ.

– Смятам, че именно скандалът с робите свърши работа. Както и доказателството за подкупи и държавна измяна, което ни предоставихте. Правителството ще ви бъде благодарно, ако предприемете нещо и по отношение на тези кораби, чието съществуване петни страната ни.

Шон студено се усмихна.

– Ваша светлост, вече съм изпълнил желанието ви.

Най-после Шон дойде, за да избави Емералд от партньора ѝ по танц, и заяви, че е готов да си тръгват. Когато стигнаха до вратите на балната зала, тя се извърна, за да огледа препълнения дансинг. После решително свали маската си и я захвърли. Групата мъже, стоящи наблизо, се заблъскаха да я хванат.

С мрачно изражение на лицето, Шон обви ръка около кръста ѝ и я избута през вратата. Веждите му бяха смръщени, а челюстите здраво стиснати, докато намяташе голите ѝ рамене.

– За какво, по дяволите, бе всичко това? – процеди през зъби той, когато заслизаха по стъпалата на огромната резиденция на Пикадили. – Държа се като малка курва.

– Но, Шон, скъпи, та аз съм точно това – сладко измърка тя. – Твоята курва. Ти се постара цял Лондон да го узнае.

– Качвай се в каретата! – По тона му си личеше, че едва сдържа гнева си.

Емералд не му обърна внимание.

– Желаете ли да падна на колене, милорд, и да ви обслужа още тук?

Той я сграбчи за раменете и я разтърси толкова силно, че зъбите ѝ затракаха.

– Престани! Изкарваш ме извън кожата ми.

– Много добре познавам избухливия ви характер, милорд. Може би бих могла да ви успокоя. Хайде, елате, устните ми са зажаднели да ви оближат.

Шон я повали върху седалката и впи устни в нейните, показвайки ѝ

кой е господарят. Ала Емералд не можеше да бъде укротена толкова лесно, не и без да покаже на какво е способна. В следващия миг захапа устата му и задраска лицето му.

Той отскочи от нея и яростно изруга.

– Малка кучка!

Както му бе обещала, тя облиза устните му и вкуси кръвта.

Двамата влязоха мълчаливо в къщата на Мейфеър. Емералд изтича по стълбите към просторната спалня и освободи камериерката. Гневът се разгаряше в гърдите ѝ. Беше помислила, че диамантите са израз на любовта му; сега вече знаеше, че той просто бе искал да парадирва с тях и с нея пред омразните англичани. Макар че вече бе късно след полунощ, гневната престрелка тепърва предстоеше.

Шон се задържа в салона, опитвайки се да охлади гнева си с чаша френски коняк. Когато напълно възвърна самообладанието си, изкачи бавно стълбите и влезе в спалнята, почти готов да ѝ прости.

Емералд нарочно се обърна с гръб към него.

Той усети как отново губи самообладание.

Бе свалила перуката с перата, но все още беше с роклята и бижутата. Без да го поглежда, разкопча пурпурното кадифе и остави дрехата да се плъзна в краката ѝ. Напълно гола, само по копринени чорапи и с диаманти, седна пред тоалетната масичка и взе четката за коса.

Усещаше тъмносивите му очи. Наведе глава напред, така че косите ѝ почти докоснаха килима, а после ги отметна назад, оставяйки ги да се разпилеят като тъмен облак по белите ѝ рамене. После пристъпи към леглото, за да извади нощницата си изпод възглавницата. Златистата прозрачна дреха бе създадена да дарява удоволствие на мъжете. Не я облече, а я отнесе до тоалетната масичка и я метна върху облегалката на стола. После се втренчи в отражението си. Отново отметна коси и прокара четката през тях, след което бавно и чувствено среса черните къдрици между краката си.

– Какви игри, по дяволите, играеш?

Емералд изпусна четката, сложи ръце на кръста си и предизвикателно пристъпи към Шон.

– Курвенски! Нали точно това искаш? Просто за последен път се възхищавах, на диамантите, преди да ти ги върна.

– Те са твои.

– Не мисля. Те са собственост на Шон, както и самата аз. И аз, и те сме само за показ...

– Престани! – тихо, но твърдо заповяда той. Нужна му бе толкова

воля, за да не я събори на пода и да не я обладае начаса. Желанието му се примесваше с гняв.

– Когато миналата нощ ми даде бижутата в леглото, аз не осъзнах значението им. Нямах представа, че съм заплатила за тях със секс. Или съм дала само първата вноска? – И двамата знаеха, че нарочно го предизвиква. Искаше да изпита женската си власт над него, да разбере дали може да разбие контрола му на хиляди малки парченца.

Той протегна силните си ръце и здравата я разтърся.

– Ако искаш фойерверки, ще си ги получиш.

Бори се с него като подивяла котка. Наслаждаваше на това, че бяха равностойни партньори и всеки докарваше другия до лудост. Накрая и двамата се предадоха. Шон се отказа, защото физически бе по-силен от нея и не искаше да ѝ причини болка. Емералд не устоя, защото не искаше да нарани мъжката му гордост. Любовта ѝ към него беше безгранична, а той точно сега ѝ бе показал колко много означава тя за него.

По-късно лежеше сгушена в прегръдката му и си нашепваха любовни слова.

– Моя сладка любима, аз наистина исках да се похваля теб, да покажа на онези безцветни англичанки какво означава истинската ирландска красота. Ако не желаш, не е нужно никога повече да си слагаш огърлицата на обществено място, но ти нямаш свои пари, а тя ще ти даде известна финансова сигурност.

– Скъпи мой, ти си моята сигурност.

Шон я притисна до сърцето си.

– Обещаваш ли ми, че ще я задържиш?

– Обещавам! Но нека не приемаме повече светски покани. Тази вечер се наслушах на клюки. Ще ми стигнат до края на живота. Не ме интересува дали съпругата и любовницата на херцога на Девъншир са забременели по едно и също време. Предпочитам да си отида у дома.

– Още малко, мила моя. Няколко мои търговски кораба са в пристанището в Лондон. Преди да тръгна, трябва да поговоря с капитаните им. Тази нощ ще ти покажа градините на удоволствието. Ще бъдем само ние двамата. Ходила ли си някога във Воксхол или Ранело?

– Разбира се, че не. Никога не съм правила нищо порочно или неприлично.

– Докато аз не те откраднах...

Емералд игриво се засмя.

– За да заживея постоянно в грях. – Плъзна заобленото си коляно между твърдите му бедра. – Ти ме научи да бъда страдна и порочна! И

никога да не казвам не!

Глава 21

– Какво е направил той? – изрева Уилям Монтагю и лицето му придоби морав оттенък.

– Конфискувал е „Суолоу“. Бях безсилен. Показахме се в капан. Фицджералд бяха двойно повече от нас. Извадих дяволски късмет, че останах жив, и то не благодарение на теб!

– Какво искаш да кажеш?

– Знаел си, че Шеймъс О'Тул ще застреля всеки Монтагю, който се появи пред очите му. Вие двамата ме избрахте за изкупителна жертва. Радвай се, че ти е върнал поне екипажа.

– И за какъв дявол ми е екипаж без кораб? Ние все още имаме сключен договор за доставка и транспортиране на коне за армията, въпреки че заради моя проклет брат ни изхвърлиха от адмиралтейството. Но ако има някакво забавяне, ще ни отстранят и от този бизнес и аз няма да мога да се покажа пред Бедфорд. А той е много влиятелен и все още може да ни помогне с връзките си.

– Днес ще купя нов кораб. Ако искаме да печелим, не бива да губим екипажа.

– Можеш да се заемеш с документите, но Джек ще реши кой кораб да купи. Ти не разбираш нищо от шхуни.

– Вратата ти в моите качества наистина е трогателна, татко – сухо рече Джон.

– Щях да свърша тази работа лично, ако не ме мъчеше дяволската подагра!

Джон знаеше, че няма смисъл да му обяснява, че пристъпите са следствие от постоянните му избухвания.

След като се разделиха, Монтагю седна зад бюрото с мрачно изражение. Защо всичко внезапно бе тръгнало на зло? Поклати глава. Ако трябваше да бъде искрен, животът му от години бе изгубил сладостта си. Откакто Амбър го напусна. Никой не можеше да го успокои и приласкае, както го правеше тя. Никой не бе в състояние да облекчи болките от ужасната подагра, така както мехлемите и отварите, които тя приготвяше. Нямахше представа какво е станало с нея, но предполагаше, че живее в Ирландия, вероятно със семейство Фицджералд в Мейнют. Може би бе време да ѝ прости и да я прибере обратно.

Джон Монтагю и Джак Реймънд бавно се разхождаха покрай лондонското пристанище. Джак бе изумен от броя на корабите на О'Тул, пуснали котва в залива.

– Ако някога се срещна с онзи кучи син, ще го убия с голи ръце!

Джон се засмя.

– Имаш тази възможност. Там е „Полумесец“. Шон сигурно е на борда.

Джак остана слисан.

– Нима е плавал с теб?

– Монтагю не всяват страх у него. Предполагам, че миналата нощ е бил почетен гост на големия бал на Нюкасъл, който той даде в чест на победата си над Сандуич.

Джак Реймънд стисна зъби в безсилен гняв.

– Довел ли е със себе си и моята съпруга?

– Разбира се, че не – излъга Джон. – Не е глупак. – Кимна в посока на „Полумесец“. – Говорим за вълка...

Реймънд рязко вдигна глава и видя силуета на О'Тул, който нехайно се бе облегал на перилото. Втренчи се невярващо в мургавото жестоко лице. Никога не би го познал. Въпреки небрежната си поза, Шон изглеждаше толкова застрашителен, че вътрешностите на Джак болезнено се свиха.

Защо не бе отгървал света от тази ирландска измет още навремето? Може би обаче не е късно. Между тях имаше толкова омраза и кръв, че никога нямаше да бъде в безопасност, докато Шон О'Тул е жив. Мисълта, че този проклет ирландец бе откраднал Емералд изпод носа му, бе непоносима, но имаше и нещо по-лошо. Джак Реймънд подозираше, че тя доброволно е тръгнала с похитителя си. И когато успееше да си я върне, щеше да я накара да плаща за това през остатъка от живота си!

Джак Реймънд ускори крачката си, а Джон прикри презрителната си усмивка. Знаеше, че не е достоен противник на О'Тул и на всяка цена щеше да избягва сблъсък с него.

Двамата прекараха сутринта по офиси, а следобеда огледаха една ирландска шхуна и един двумачтов търговски кораб, току-що пристигнал от Гибралтар, който обаче се стори подозрително познат на Джон, макар че бе прясно боядисан. Когато видя следите от гасена вар, използвана, за да се премахне отвратителната миризма на роби, се досети, че това е техен плавателен съд, бивше тайно притежание.

Потръпна обаче от задоволство, докато превъзнасяше качествата на шхуната, защото знаеше колко много мрази Джак Реймънд всичко

ирландско.

– Не – отсече накрая той. – Търговският кораб има много по-голям трюм, а и поне няколко години няма да се нуждае от боядисване.

– Въпреки това аз лично предпочитам шхуната – тя е много по-бърза. Но предполагам, че ще трябва да се подчиня на решението ти. Все пак имаш повече опит от мен.

– Ти си тук, за да оформиш документите.

– Още днес ще уредя „Гибралтар“ да бъде прехвърлен официално на „Монтагю Лайн“. Ти можеш да си поговориш с капитана, ако вече не е мъртво пиан. – В мига, в който Реймънд се отдалечи, Джони затвори очи и се помоли: „Господи, моля те само за едно – дано да присъствам, когато баща ми открие, че е купил обратно своя собствен проклет кораб!“

Шон О'Тул усети как космите на врата му настръхват. Това особено чувство остана и след като Джак Реймънд се изгуби от погледа му. Не беше страх, а по-скоро предупреждение, че се задава нещо. Откритото противопоставяне не бе в стила на Реймънд, но О'Тул нито за миг не го подценяваше. Омразата и ненавистта в погледа му достатъчно ясно показваха, че Джак ще се опита да си отмъсти.

Следобедът вече преваляше, когато осъзна, че всъщност Емералд е причината за безпокойството му. Реши веднага да се прибере, но мина по заобиколен път, в случай че го следят.

Откри я в банята и почувства такова облекчение, че краката му омекнаха.

– Облечи се! Помолих прислужницата да ти опакова нещата. Заминава ме.

– Шон! Ти ми обеща да ме заведеш във Воксхол!

Той се втреничи объркано в нея и зарови пръсти в косата си.

Ръката ѝ се стрелна към гърлото.

– Плашиш ме! Какво не е наред?

Осъзна, че сигурно изглежда доста странно и се опита да се отпусне.

– Няма нищо. Миналата нощ ме помоли да те отведе у дома. Само се опитвам да те зарадвам.

– Каж ми истината! Просто си забравил за Воксхол, нали?

Шон се засмя.

– Ах, моя красавице, като те видях в банята, мигом забравих за всичко. – Вече се чувстваше глупаво заради нелепите си притеснения. В

края на краищата, докато е с нея, нищо лошо не може да ѝ се случи. Наблюдаваше я как прокаравя гъбата по високите си твърди гърди, които се подаваха над водата.

Емералд проследи погледа му и разбра какво въздействие има върху него. Затова се отпусна по гръб, вдигна гъбата и я стисна. Водата потече по изящните ѝ рамене. Потопи отново гъбата и повдигна единия си крак, за да го облее. Това бе достатъчно. Устните ѝ се извиха в доволна усмивка, когато видя как Шон сваля самото и развърза вратовръзката си.

Миг по-късно плъзна ръце под нея, повдигна я от ваната и я сложи в скута си. Не го бе грижа, че водата се стичаше и мокреше дрехите му. Целуна я по ухото.

– Не виждам защо да не направим и двете неща. Ще те заведа във Воксхол, а после ще се качим на кораба и ще отплаваме.

Емералд завъртя задничето си, за да се нагласи по-удобно.

– Не искам да изпусна фойерверките – невинно рече тя.

Шон захапа лекичко ухото ѝ.

– Аз ще ти дам проклетите фойерверки!

– Обещавах ли? – Облегна се на ръцете му. Членът му себе втвърдил и набъбнал и издуваше мокрите панталони.

Шон обхвана с длани заоблените ѝ гърди и леко ги повдигна. Те бяха толкова чувствителни, че Емералд извика. Той мигом застина.

– Да не би да те нараних, любов моя? Аз съм толкова груб дявол.

Младата жена вдигна ръка и го погали по бузата.

– Разбира се, че не си ме наранил. Ти никога не би могъл да го сториш.

Когато Джек Реймънд се върна при кея Ботолф, където се намираше главното управление на „Монтагю Лайн“, се изненада от присъствието на Бауърс, капитан на „Суолоу“, и неговия помощник в кабинета на Уилям Монтагю. Двамата моряци не виждаха смисъл да си губят времето с обяснения защо са позволили на екипажа да загуби кораба. Затова стояха безмълвно, докато Монтагю беснееше и ги отрупваше с всевъзможни обиди. Накрая нареди на капитана да накаже екипажа си заради малодушното и недостойно поведение. Моряците не споменаха, че не им е платено за курса до Ирландия, но когато Монтагю ги заплаши, че няма да има възнаграждение до края на годината, вече бяха готови да се разбунтуват.

Всичко това беше добре дошло за Джек. Може би страхът за годишните заплати щеше да ги направи по-податливи на неговия план.

Ако се съгласяха, щеше да им обещае щедра сума. Погледна към Монтагю.

– Е? – изрева тъстът му.

– Имаме нов кораб. Сигурен съм, че капитан Бауърс ще предупреди хората си и в бъдеще ще бъдат по-внимателни.

– Тези копелета не заслужават друг кораб! – изрева Уилям, но това бе само за изпускане на парата.

Джак Реймънд упъти моряците към „Гибралтар“ и им изтъкна положителните му качества. Освен това се постара Уилям да научи, че се е наложил над Джон, който е настоявал да купят някаква ирландска шхуна.

Накрая останаха насаме.

– Ще отида да се уверя със собствените си очи, че този кораб си заслужава парите. Може би ще вечерям „При Уитби“. Ще се срещнем там в осем часа.

Реймънд се присъедини към капитан Бауърс и помощника му, които тръгнаха да събират хората си от „Кърваво ведро“, свърталището, където Джак никога досега не се бе осмелявал да влезе. Там завари двама моряци от „Херон“, друг кораб на Монтагю, и боцмана му.

Седна при тях.

– Аз черпя. Имам едно предложение, което ще напълни джобовете ви с пари.

Мъжете наостриха уши и впериха погледи в него. Интересът им обаче продължи, докато Реймънд не спомена „Полумесец“.

– Откъде, по дяволите, ще се слобием с толкова барут – неохотно попита капитан Бауърс.

– Господи, та аз нямам намерение да хвърлям във въздуха цялото пристанище. Не е необходим чак толкова експлозив, за да се взриви един кораб.

– А как ще го качим на борда – рече скептично помощник-капитанът. – О’Тул има денонощна вахта.

– Давам ви по две лири, ако унищожите „Полумесец“!

Те поклатиха глави.

– Пет!

Капитан Бауърс въздъхна с огромно съжаление.

– Не бих се съгласил на никаква цена, О’Тул е безжалостен.

Джак се направи.

– Долни страхливци! За десет лири мога да накарам да убият човек, а всеки моряк в лондонското пристанище ще ми отреже ръката и за

половината сума.

С тези думи изхвърча от кръчмата. Боцманът на „Херон“ го последва.

Щом останаха сами, капитан Бауърс се подсмихна.

– Ако уведоим О’Тул, той ще ни даде два пъти повече от Джако.

Даниълс, боцманът на „Херон“, забърза след Джек Реймънд, за да го настигне, преди да е сключил сделката с някой друг. Заради войната с Франция не бе трудно да се достави барут. Складовете на флотата бяха претъпкани с всевъзможни експлозиви.

– Аз може би се интересувам от предложението ти, приятел. Да се достави буре с барут е детска игра, но да се запали фитилът не е шега работа. Явно на твоите хора от „Суолоу“ не им стиска.

– Как ще го качиш на борда?

– Има си начини.

– Например?

– Мога да се мушна, докато товарят стока. Или да пробия дупка в корпуса. Ти не бери грижа за това.

– Ще ти дам пет лири сега, а останалите утре, когато свършиш работата.

– Искам ги закуп, приятел. Барутът е опасно нещо...

Джек не възрази, отброи монетите и ги пхна в ръката му.

Даниълс плю върху тях и се усмихна. Знаеше, че търговските кораби рядко правят курс до Дъблин, без да пренасят някоя контрабандна стока. Само трябваше да изчака. Под прикритието на мрака всички бурета изглеждаха еднакви.

Шон и Емералд вървяха хванати за ръка из увеселителните градини на Воксхол. Алеите под дърветата бяха романтично осветени от цветни китайски фенери. Между лехите, статуите и фонтаните се виеха пътечки, които извеждаха към танцови площадки и най-различни атракции.

Спряха, за да погледат двойка актьори, и се смяха от сърце на малката сценка, представяща вечната битка между половете. Емералд се присъедини към актрисата и извика:

– Бракът е узаконено робство, институция на тиранията!

Останалите жени се присъединиха към нея и освиркваха мъжа всеки път щом понечеше да си отвори устата.

Шон издърпа спътницата си от тълпата и рече през смях:

– Изглежда обичаш да сееш раздори. Май трябваше да те заведе на

боксов мач.

– Не, не мога да гледам как двама мъже си разменят юмруци.

– Не винаги са мъже. При „Фигс“ в Оксфорд Роуд има двубои за жени. Стискат по половин کرونا във всеки юмрук. Ако изтърват, губят.

– Измисляш си!

– Не, не си измислям. Лондончани са най-странните хора на земята.

Емералд се разсемя.

– Май си прав. Само погледни тези хора. Те не са дошли тук, за да видят Воксхол, а по-скоро Воксхол да види тях. Разхождат се важно и маниерничат, все едно че са актьори на сцена. И тези смешни костюми! Жените приличат на проститутки, а мъжете на клоуни!

Шон я прегърна и притисна към себе си.

– Те наистина са проститутки и клоуни.

Когато стигнаха до навеса с разхладителните напитки и закуски, Шон настоя да опитат от всичко. Вкусиха и от стридите, и от черния хайвер, и от пируга с месо, и от печените кестени, и от кейка със сливи. Изпиха и по чаша сладко вино.

Привечер откриха някаква пътека, която водеше към градинска бeсeдка, но само след две целувки уединението им бе нарушено от друга влюбена двойка. Тогава се отправиха надолу по реката, за да погледат фойерверките. Когато се умориха от шумната тълпа, се качиха на една лодка, която ги откара до пристанището, а от там тръгнаха пеша към „Полумесец“.

Кейвовете бяха лошо осветени, защото по-голямата част от бизнеса се вършеше под прикритието на мрака. Над реката се стелеше мъгла, която придаваше още по-злокобен вид на пейзажа, а полюшващите се във водата кораби приличаха на привидения.

– Далече ли е? – уплашено попита Емералд и се вкопчи здраво в ръката на Шон.

Той я прегърна през раменете и я привлече към себе си.

– Не се бой. „Полумесец“ е до онзи търговски кораб. – Космите на врата му обаче отново настръхнаха. Отдаде го на нервността на Емералд.

Бяха стигнали до половината на подвижното мостче, преди морякът, който стоеше на вахта, да ги види и да вдигне фенера, за да провери кой се качва на борда.

– Добър вечер, сър, ще предам на капитан Фицджералд, че сте вече тук. Приливът скоро ще настъпи.

– Кажы му, че след като настаня дамата, ще отида при него на руля.

Още очи не са излишни в нощ като тази!

– Да, да, сър.

Стълбата, водеща към каютите, тънеше в мрак. От мъглата светлината на фенерите бе придобила зловещ жълтеникав оттенък.

В капитанската каюта се таеше боцманът на „Херон“. Бе се качил на борда, понесъл бурето с барут на рамо. В същото време се товареха буретата с нелегален френски коняк. Когато чу приближаващите стъпки, затаи дъх и вдигна пистолета.

Шон завъртя дръжката. Щом отвори, космите на врата му щръкнаха като бодли. С едната ръка бутна Емералд зад гърба си, а с другата измъкна малкия пистолет от колана си. Сърцето му се бе качило в гърлото. Преди да успее да насочи оръжието, нападателят драсна парче кремък и запали ветроупорния фенер.

– Дяволски късмет, че не стреля, иначе щеше да ни изпратиш право в ада – разнесе се подигравателен ирландски глас.

– Дани? Дани Фицджералд? – Шон не го бе виждал пет години. – Какво, по дяволите, правиш тук?

Дани потупа бурето с барут.

– Тук съм, за да взривя „Полумесец“, което се оказва дяволски лесна работа. Твоята охрана е нула. Имаш врагове отвън и аз действам за тях.

– Баща ми ми каза, че на борда на всеки кораб на Монтагю работи по един Фицджералд.

Мъжът кимна.

– Боцман съм на „Херон“. Там ме знаят като Даниълс. Докладвам редовно на братята Мърфи.

– Благодаря ти, Дани, за лоялността към семейство О'Тул.

Дани сви рамене.

– Шеймъс плаща много добре.

– Капитанът ми и целият екипаж здравата ще си изпатят!

– Какво друго можеш да очакваш от едни проклетите Фицджералд? – с невъзмутима физиономия подхвърли боцманът на „Херон“.

Емералд се опита да разбере какво става.

– Баща ми ли те нае да взривиш кораба на Шон?

– Съпругът ти.

– Джак? О, Господи! Шон, той иска да те убие! – Емералд затрепери.

Шон й намигна.

– Чудя се защо?

– Заради мен – прошепна тя, без да споделя веселото му настроение. Очите ѝ се насълзиха.

– Е, за тази работа ще е нужен някой по-способен от Джак Реймънд, моя красавице. – Настани я да седне и ѝ наля чаша коняк.

– Пийни една глътка. Сега се връщам.

Отвън се чу шумът от веригата на котвата.

– Приливът започва – каза Дани и се запъти към вратата.

– Не забравихте ли нещо? – извика след него Емералд.

– Извинете. – Дани вдигна бурето с барута на рамото си. – Трябваше да взема парите, преди да ги предложи на някой друг – обясняваше той, докато двамата с Шон вървяха към стълбата. – Повечето от хората на Монтаю са подкупени.

– Със сигурност взеха и моите пари – иронично отвърна Шон.

– След като Монтаю е опитал веднъж, ще опита и втори път.

– Предупреждението е предпазна мярка, Дани – рече Шон и вдигна бурето от рамото му. – Господин Фицджералд! – изрева той и закричи по палубата към капитана на кораба.

Ръцете на Дейвид Фицджералд замръзнаха върху руля.

Глава 22

Както често се случва, нощната мъгла бе предвестница на горещина. На следващия ден, когато „Полумесец“ минаваше покрай остров Уайт, слънцето светеше ярко и над английския канал се носеше само лек западен бриз.

Шон опъна широк навес, за да може Емералд да прекара деня на палубата и да наблюдава моряците. Тя гледаше като омагьосана как се катерят като пъргави маймуни по високите мачти.

В Корнуол се запасиха с прясна вода и провизии, а Шон заведе Емералд на брега, за да разгледа Ландс Енд. Когато се изкачиха на високата скала, я прегърна през кръста и ѝ посочи блестящото море.

– Казват, че това е било плодородна и богата земя. Морето я погълнало през единадесети век. Простираше се чак до островите Сили. Някои се кълнат, че са виждали изгубения град от това място, където сме ние сега.

– О, да, легендарната Лайънси! Когато бях малка, майка ми много ми е разказвала за нея. Палати и високи кули често изплували от морето.

– Вярваш ли в митовите и легендите, Емералд?

– Да, да! А ти не вярваш ли?

Шон се загледа в спокойните води, а очите му станаха сребристи. Поклати глава.

– Някога вярвах. Дръж се здраво за вярата и детските си спомени, не ги оставяй да ти се изплъзнат, както стана с мен.

Меланхолията му продължи и през следващия ден, докато ѝ показваше забележителностите покрай бреговете на Уелс и ѝ разказваше мрачни легенди. После я научи как да предсказва времето по мълчаливите и сурови планини.

– Ако върховете им са обвити в мъгла, трябва бързо да си потърсиш заслон, но ако можеш да ги видиш ясно, ще бъде горещо, както се очертава през следващите няколко дни.

Показа ѝ различни морски птици. Много скоро тя вече можеше да отличава голямата гагарка, буревестника и чайките.

На третия ден Емералд се присъедини към Шон на руля, докато той заместваше капитан Дейвид Фицджералд и насочваше „Полумесец“ през канала Сейнт Джордж към Ирландско море.

По негово настояване тя дори хвана кормилото. Почувства се много смела, макар да знаеше, че силните му ръце са готови всеки миг да поправят евентуалната грешка.

– Отгатни накъде сме се насочили – промърмори Шон в ухото ѝ и ръцете му тутакси покриха нейните.

Емералд го погледна през рамо и видя веселите искрици в очите му. Разбра, че тъжното му настроение си е отишло и сърцето ѝ се изпълни с радостно вълнение.

– Подскажи ми малко.

Той ѝ се усмихна.

– По-добре сега аз да поема кормилото! Проливът Мени е доста тесен.

– Ангълси!

– Имаш щастливи спомени от този остров. Искам и днешният ден да се превърне в такъв незабравим спомен. Спомен, който винаги ще пазиш в сърцето си. Искам за нас двамата следващите няколко часа да бъдат най-прекрасните в живота ни.

Оставиха моряците да плуват в бистрите води и хванати за ръка се упътиха към кристалната пещера. Съблякоха се мълчаливо. Бяха в пълна хармония.

После със затаен дъх заизследваха блестящия лабиринт, чиито стени диамантено искряха. По спокойната повърхност на езерото танцуваха безброй цветни лъчи.

Докоснаха с благоговение скъпоценните кристали. След това потопиха пръстите на краката си в бистрата вода.

Шон наблюдаваше великолепната красота на Емералд, окъпана от цветовете на дъгата и призрачните сенки.

А тя се наслаждаваше на тъмната му мъжка хубост и се опияняваше от близостта му. Той я бе научил да се възхищава на красотата на цветовете и звуците и да изживява докрай настоящия миг, забравяйки и миналото, и бъдещето.

Улови ръката ѝ. Бавно навлязоха в езерото. Сякаш се озоваха във вълшебно царство. Емералд усети как кожата и настръхва, кръвта ѝ закипява от желание, тялото ѝ изтръпва от страстна нега, а сърцето и се изпълва с любов. Да бъдат тук заедно бе най-голямото блаженство.

Игриво плуваха и са плискаха. Тя се покатери на гърба му, обви ръце около врата му, а той се гмурна надълбоко, преструвайки се на делфин. Докато се закачаха и целуваха, външният свят се стопи, останаха само те двамата в чувствения си рай, понесени от вълните на радостта и

свободата. Накрая се хвърли тръпнеша от копнеж в прегръдките му.

Шон я повдигна върху каменния ръб на езерото и се настани до нея. Когато я притисна към себе си, младата жена почувства, че двамата навеки са свързана с доверие и любов.

– Само ти можеш да ме държиш толкова близо до себе си и в същото време да се чувствам толкова свободна!

Не се нуждаеха от думи и обяснения. Оставиха дрехите си в кристалната пещера и излязоха навън, под палещите лъчи на слънцето. Кораловият пясък ги мамеше, а те не желаеха да устоят на примитивното изкушение. Емералд се излегна и блажено се протегна, оставяйки топлината да проникне във всички кътчета на тялото ѝ.

Затвори очи. Знаеше, че никога няма да бъде по-щастлива. Шон Фицджералд бе целият ѝ свят. Не можеше да си представи, че няма да го познава, да гледа грациозния начин, по който се движи, че никога няма да чуе дълбокия му плътен глас да мълви името ѝ. С него се чувстваше цяла. И вечна.

Докато лежеше върху златистия пясък под топлите лъчи на слънцето, въздухът сякаш бе наситен от някакво прекрасно очакване. Мекият морски бриз танцуваше в черните ѝ къдрици и галеше нежно лицето ѝ. Изпълваше я бе крайна радост, граничеща с щастието. Знаеше, че скоро много скоро той ще я люби.

Очите ѝ останаха затворени, а устните ѝ потрепнаха, сякаш докоснати от нежните крилца на пеперуда. Усмихна се загадъчно и бавно повдигна клепки. Той бе коленичил пред нея, вперил напрегнат взор в лицето ѝ, а тъмносивите му очи преливаха от смях. Без да откъсва очи от неговите, тя бавно се надигна и застана на колене.

Нямаше нужда от думи. Копнежът да се докоснат изгаряше кръвта им. Протегнаха ръце едновременно. Пръстите им галеха бузата, шията, рамото на другия. Ръката на Емералд се плъзна по гърдите му и се спря при сърцето. Усети бясното туптене. Нейният Ирландски принц!

Наведе се, за да завладее устните ѝ със своите, а когато топлият му дъх ги опари, Емералд зашепна името му с пламенна страст:

– Шон, Шон...

Устните му се плъзнаха по шията ѝ.

– Кожата ти е като гореща коприна. Обичам да те докосвам и вкувам, когато си стоплена от слънцето.

Прокара пръсти по кадифената падина между гърдите ѝ, продължи надолу към пъпа, после ги мушна между краката ѝ и докосна най-съкровената част на женствеността ѝ. Повдигна ги към устните ѝ.

– Вкуси!

Тя ги облиза. Премрежените ѝ очи гледаха как той засмуква медната ѝ влага. Нещата, които правеше с нея, винаги я караха да се чувства дива и грешна.

После разпиля косите ѝ около сърцевидното ѝ лице. Очите му бяха потъмнели от страст. Чувстваше се толкова привлечен от нея, че това като че ли граничеше с натрапчивата мания за притежание. Повтаряше си, че времето им изтича. Затова трябваше изцяло да ѝ се наслади.

Само ако... стисна юмруци и прогони мисълта. Не биваше! Искаше просто да гледа и да чува, да помирихва и вкусува, да докосва. Един ден всичко щеше да свърши. Не биваше да усложнява нещата с тъмните си мисли. Тя може и да не забременее още месеци, даже година. Все още нямаше защо да се отказва от нея.

Бе я научил да живее за момента, да му се отдаде изцяло и докрай. В този миг бяха заедно. Само това имаше значение. Хиляди нощи и дни и един-единствен незабравим светъл час. Желанието изгаряше кръвта му, но той овладя пламъците, за да достави пълно удоволствие на Емералд.

Бедрата ѝ се вдигнаха високо и се обвиха около кръста му, тя се изви на дъга. Шон я прониза дълбоко с твърдия си пулсиращ член. Бе я научил да взима без колебание това, което желае. Необузданата ѝ страст и ненаситната ѝ жажда му доставяше невероятна наслада.

Знаеше, че обича да прониква дълбоко в нея, после да излиза навън, отново и отново, докато тя се гърчи и извива под него, стенийки от удоволствие. Всеки път, когато излизаше, тялото ѝ тръпнеше от неудовлетворен копнеж, а всеки път, когато отново навлизаше, политаше до нови висоти на екстаза.

Никога досега не бяха сливали телата си толкова бясно и нетърпеливо, както в този миг върху горещия пясък под изгарящите лъчи на слънцето. Кръвта им бе като огнена река. Освободиха се от всякакви задръжки и изцяло се отдадоха един на друг.

Златистите пламъци в очите на Емералд се превърнаха в оранжеви, после в кървавочервени и накрая в пурпурни. Тя остана над бездната на вулкана за няколко дълги прекрасни мигновения. После, неспособни да издържат повече пулсиращото удоволствие, и двамата избухнаха едновременно и телата им потръпваха неистово, докато той изливаше семето си в нея.

Лежаха прегърнати цял час, целуваха си, шепнеха си любовни слова, сякаш се бяха пренесли в друг свят. После Емералд затвори очи и се

унесе в сладка дрямка. Шон впи поглед в лицето ѝ, за да запомни завинаги как е изглеждала през този особен и за двамата ден.

Когато най-после се върнаха на кораба, екипажът ги изненада с изобилие от морски лакомства. Запалиха огън на брега и изпекоха рибата, скаридите и раците, които в изобилие се въдеха сред скалите. Слънцето, пясъкът и морето и вкусните морски дарове бяха прекрасен завържи на деня.

„Полумесец“ достигна залива край Грейстоун късно през нощта. Шон и Емералд бавно изкачиха пътеката. Вървяха прегърнати през кръста, а главата на Емералд се облягаше леко на стройното му тяло, едва достигайки до рамото. Не искаха денят да свършва, но слънцето и морският въздух, любовната игра и опустошителната страст бяха изтощили Емералд.

Шон я отнесе на ръце в спалнята и я съблече. Тя едва държеше главата си изправена и непрекъснато се прозяваше. Шон се плъзна в леглото, сгуши тялото си до гърба ѝ и собственически я прегърна. Докато се унасяше в сън, устните ѝ се извиха в блажена усмивка. Никога досега не се бе чувствала по-добре.

Не помнеше някога да се е чувствала по-зле! Надвеси се над ръба на голямото легло и повърна в нощното гърне. Кейт Кенеди, чула обезпокоителните шумове, забърза към господарската спалня. Разкрилата се пред очите ѝ сцена, я закова на място.

– Вие сте бременна – заяви без заобикалки икономката.

Емералд повдигна бледото си нещастно лице.

– И аз това си помислих. – В следващия миг ѝ се повдигна. Наведе глава и отново повърна.

След като неразположението ѝ премина, Кейт смени чаршафите и ѝ помогна да се изкъпе. Макар че понякога езикът на възрастната жена бе доста остър, обикновено тя се държеше мило и внимателно. Дори се радваше на присъствието на Емералд в Грейстоун. Когато Катлин умря, изглежда отнесе със себе си и сърцето и душата на имението. Емералд бе внесла живот в голямата каменна къща.

Докато отхапваше от препечената филийка и отпиваше от разреденото вино, сърцето ѝ преливаше от щастие. Емералд тайно се радваше на мисълта за дете. Единствената причина, поради която бе позволила на баща си да я убеди да се омъжи, бе надеждата да има деца, а мисълта, че именно Шон О'Тул е баща на детето, което растеше в утробата ѝ, я изпълваше с неземно щастие.

Единственото, което я тревожеше, бе реакцията му. Той беше непредказуем и властен мъж, който искаше да контролира хората и случайностите. Ако бебето не влизаше в плановете му, може би щеше да се ядоса.

Препечената филийка и разреденото вино успокоиха стомаха ѝ. Емералд избра една от най-хубавите си рокли, вчеса старателно косите си и се спусна на долния етаж. Влезе в библиотеката, за да подреди книгите, които бяха докарали от Мейнут. Гледката на подвързаните с кожа томове ѝ достави огромно удоволствие. Може би следобед ще вземе някой, ще отиде да навести Шеймъс и да му почете.

– Ето къде се криеш!

Тя вдигна изненадано глава и видя Шон. Не бе чула кога е влязъл.

– Много си красива в жълто. Слънцето е направило кожата ти златиста и струва ми се, че забелязвам истински ирландски лунички по върха на носа ти.

Младата жена умираше от желание да сподели новината с него, ала не знаеше как да пристъпи към деликатния въпрос.

– Тази сутрин си станала рано.

– Когато се събудих, се почувствах доста зле. Кейт смята, че съм бременна.

– Глупости! – сръза я Шон. – Според мен яде твърде много раци. – На челото му се появи разтревожена гънка и той помилва бузата ѝ. – Или просто си слънчасала.

– Е, каквото и да е било, вече се чувствам много по-добре.

– Хубаво. Искам днес да си починеш. Вчерашните ни любовни изпълнения изтощиха и двамата ни – смигна ѝ той. – Радвам се, че си решила да се насладиш на по-малко уморителното четене.

Искаше да я види как се изчервява и тя не го разочарова.

– Мога да прекарам цяла година в тази библиотека и пак няма да ми омръзне. Тук има всичко – старинни легенди, вълшебни приказки, книги за приключения, исторически и географски четива. Смяташ ли, че на баща ти ще му харесат?

– Сигурен съм, особено ако и ти вървиш заедно с книгите. Много по-приятно е да гледаш една красива жена, отколкото да се вираш през телескопа.

След като Шон излезе, Емералд се замисли над думите и реакцията му. Той беше толкова убеден, че има и друго обяснение на сутрешното ѝ прилошаване, че тя му по вярва. Обаче, когато на следващата сутрин отново ѝ се повдигна и това се повтори няколко пъти през седмицата

Емералд отново се запита дали не е бременна. Шон обаче ставаше много рано и затова не знаеше за сутрешните ѝ неразположения. Всеки път, когато Кейт Кенеди споменаваше за състоянието ѝ, той отказваше дори да обсъжда възможността за предстоящо дете.

След като икономката намекна за неохотата му, Емералд започна да се страхува. Явно той не бе доволен, че е бременна! А нямаше никакви съмнения, че детето е негово. Обаче пред закона бебето щеше да се смята официално за дете на Джек Реймънд, защото той все още бе неин съпруг. Емералд си представи колко собственически чувства ще има Шон и колко възмутен ще бъде от обстоятелството, че друг мъж се смята за баща.

Но може би това не е всичко. Може би просто Шон не обича деца. Възможно ли бе да е недоволен от новината, защото не желае да споделя Емералд с никое друго човешко същество? Сигурно трябваше да му даде време да свикне с мисълта.

Емералд тайничко се усмихна. Той можеше и да го отрича, но тя със сигурност знаеше, че носи под сърцето си детето на Шон Фицджералд О'Тул.

Реши занапред да не му казва нищо. Ще му отделя повече внимание, за да го накара да се увери, че го обича до самозабрава и че той е и винаги ще бъде господар на сърцето ѝ, а след няколко месеца, когато гърдите ѝ започнат да се наливат с мляко и коремът ѝ порасне от плода на тяхната любов, повече няма да може да отрича очевидното.

Емералд въздъхна със задоволство. Закле се да бъде идеална майка. Всичко ѝ се струваше толкова прекрасно. Никой и нищо не можеше да развали чудото, което тяхната любов бе сътворила!

Глава 23

Когато „Сребърна звезда“ – един от търговските кораби на О’Тул – пристигна в Грейстоун, неговият капитан Лиам Фицджералд донесе безброй съобщения за графа, а също и писмо за Емералд. Лиам го занесе на Шон.

Шон завъртя писмото в ръка и тутакси позна почерка на Джони Монтагу. Можеше да се досети защо ѝ пише. Тогава я видя да излиза от градината, понесла голям наръч хризантеми.

– Здравей, моя красавице. На какво се дължи тази твоя необуздана страст към цветята?

– Никога преди не съм имала градина. Нашата къща в Лондон бе заобиколена от сив тротоар. Цветята там растат само в парковете. Като малка ме наказваха много строго, ако откъсна някое.

– Е, щом това те прави щастлива, можеш да обереш всички цветя в Грейстоун. Видя ли поляната зад конюшните? Пълна е с маргаритки.

– Всъщност тези цветя ме натъжават – меко рече Емералд.

– Ах, красавице, с всеки изминал ден все повече и повече заприличаваш на истинска ирландска. Первазите на всички прозорци са отрупани с цветя. Можеш да си откъснеш каквото ти сърце поиска. Ти ги галиш, вдъхваш аромата им, радваш се на красотата им, а сега ми казваш, че те натъжавали.

– Защото са есенни. Лятото е толкова кратко... Докато се обърнеш и листата на дърветата вече са опаднали и зимата е на прага.

За да прогони тъжното ѝ настроение, Шон я взе в прегръдките си заедно с цветята и я вдигна високо.

– Нашето лято бе горещо и сладко. Никога не съжалявай, че си е отишло и никога не го забравяй, Емералд. Спомените ще го направят вечно. – Очите му потъмня от желание. – Вече няма да мога да вървя през мокра трева и да не се възбудя. Ти караш сезоните да разцъфтява.

Когато я пусна на земята, телата им се докоснаха и Емералд си помисли, че иска завинаги да остане в прегръдките му. Тогава Шон пхна ръка под ризата си.

– Ето, има писмо за теб.

Погледна го със светнали очи. Бе адресирано до Емералд Фицджералд, а не до Емералд Монтагу, от което тя мигом разбра, че е от Джо-ни. Не го отвори веднага. Първо потопа цветята във ваза и ги отнесе в

библиотеката. Там се отпусна в дълбокото кресло до прозореца и счупи восьмичния печат. От вътре изпадна второ писмо.

Скъпа Емералд,

Моля те бъди добра и го предай на Нан. Досега никога не съм изпитвал подобни чувства, към друго момиче и знам, че никога няма да изпитам. Душата ме боли, когато си помисля дали ще мога отново да я видя... Как бих могъл обаче да си мечтая една Фицджералд да изпитва мили чувства към мен, след като все още помня нещастната връзка между нашите родители? Но истината е, че не зависи от мен.

В края на миналия месец ходих до Съмърхил, една ферма в Мийд, за да избира и купя коне за армията. Когато узнах, че Мейнут е на по-малко от двадесетина километра, се метнах на коня и отидох да видя Нан. Никога преди не съм действал толкова импулсивно. За мен е истинско мъчение да бъда далеч от нея, а само един Бог знае кога отново ще мога да дойда в Ирландия.

Толкова много ви завиждам на вас двамата с Шон. Бих продал душата си само за един миг щастие, каквото открихте заедно.

Твой любящ те брат, Джони

Емералд вдигна поглед от листа. В този миг Шон влезе в библиотеката и седна зад бюрото, за да прочете писмата си. Джони Монтагю бе писал и на него.

„Херон“ и „Гибралтар“ щяха в края на седмицата да натоварят пет хиляди коня от пристанището Дройеда. Монтагю бил платил за тях в брой и щял да удвои парите си, след като ги достави на армията. Джон го уверяваше, че корабите не са застраховани, нито пък животните. Застраховките при такива случаи били много скъпи, тъй като винаги имало големи загуби.

Шон внимателно прочете и останалите писма и накрая вдигна поглед към Емералд.

– Утре ще трябва да отида до Мейнут. Ще дойдеш ли с мен?

Откъде би могъл да знае той, че тя се чуди как да повдигне въпроса за едно посещение в Мейнут? Беше сигурна, че не е отварял нейното писмо. Съмняваше се и че има свръхестествени способности, но по някакъв начин бе отгатнал желанието ѝ.

– Какво те накара да ми го предложиш? – предизвикателно попита

тя.

Граф Килдеър се усмихна.

– Просто една вярна догадка. Знам от кого е писмото ти. – Протегна своето. – Почеркът му ми е добре познат. В началото на миналия месец аз организирах нещата така, че Джони и Нан Фицджералд да бъдат доста време заедно. Неизбежното се случи. Предполагам, че брат ти е лудо влюбен.

– Нека да довърша вместо теб. Ти си решил, че един брат няма да си направи труда да пише на сестра си, освен по много важна причина. А когато си ме видял да прехапвам устни, си се запитал как ще доставя любовното писмо и си ми предложил да те придружа до Мейнют!

Шон я привлече в прегръдките си.

– Когато те видя да прехапваш устни, винаги ми идват наум порочни мисли.

– Престани! Как ще се изправя пред жените от семейство Фицджералд?

Той взе ръцете ѝ, разтвори ги широко и я огледа от глава до пети.

– Ти си достойна съперница за всяка жена на тази земя, не само си красива, но и умна, духовита и смела. Не се преструвай, че нямаш кураж да се срещнеш с жените от семейство Фицджералд.

Тя го стрелна дяволито с поглед изпод дългите си мигли.

– Аз не само ще се срещна с тях, но ще бъда с гордо вдигната глава. Та нали също съм Фицджералд!

Шон обхвана лицето ѝ в шепи.

– Но най-красивата!

Емералд се повдига на пръсти и му поднесе устните си. Той обсипа лицето ѝ с малки и страстни целувки. След миг се отдръпна с неохота.

– Чака ме доста работа.

– Разбира се, сър, усещам доказателството за това. – Плъзна длан между телата им и погали онази част от тялото му, която внезапно бе предявила нуждата си от внимание.

Ръцете на Шон се пъхнаха под полите ѝ и погалиха голите ѝ бедра.

– Радвам се, че прекарваш толкова време в библиотеката, може да се окаже доста полезно за образованието ти.

Емералд прокара върха на езика си по горната му устна.

– Трябва и подходящ учител, и помагала...

– Напълно си права, наистина се нуждаеш от бюро. – Повдигна я и я постави върху полираната повърхност. Разтвори широко коленете ѝ и се пъхна между тях.

– Изпитвам неутолима жажда за познание – увери го тя, вдигна ръце и зарови пръсти в черните му къдрици.

Шон разкопча панталоните си и изпъшка, когато набъбналият и пулсиращ член щръкна навън.

– Аз съм много взискателен учител!

Тя се изви предизвикателно към него, после се отдръпна.

– Нека да започваме с урока.

Едва изрекла тези думи, ръцете му обхванаха задничето ѝ и той проникна в нея. Бе очарован от липсата на всякакви задръжки. Очевидно притежаваше силата да я накара да забрави и за слугите, и за факта, че е средата на деня.

Телата им толкова горещо копнееха едно за друго, че след секунди и Шон забрави за всичко. Страстта им избухна опустошително и диво. Устните му заглушиха виковете на Емералд. Освобождението му бе толкова силно, че тя изкрещя, когато горещото му семе се изля в нея. Ненаситната ѝ кадифена ножница го държеше толкова здраво, че изцеди и последната капка.

– Взех ли изпита, сър? – промърмори Емералд, когато отново можеше да мисли.

– С отличен – дрезгаво отвърна Шон и добави: – Сега трябва да се погрижа за други неотложни дела, но остава домашното.

Емералд избра няколко книги, които да занесе в наблюдателната кула, после съвсем импулсивно взе и една от вазите с хризантеми.

Щом я видя, лицето на Шеймъс светна.

– Ставаш все по-красива; моето момче изглежда добре си знае работата.

Тя се изчерви, питайки се дали господин Бърк бе научил от Кейт, че вероятно е бременна.

– Моята Катлин цъфтеше и сияеше, когато беше бременна. И ти си същата.

– Значи вие знаете тайната ми – меко промълви младата жена.

– Каква тайна? Всеки, който има очи, може да види, че си като зрял плод.

– Освен Шон...

– Е, това е първото му дете. – Наведе се към нея, сякаш щеше да ѝ довери нещо. – Мъжете не се чувстват удобно при тези безкрайни разговори за бременности и раждания. Имаш нужда от жени, с които да споделяш.

– Аз нямам семейство...

– Ти си Фицджералд! В къщата има повече жени от твоя клан, отколкото пчели в кошерите.

– Усещам техните ужилвания... Жените Фицджералд ме мразят...

– Стара история. Тогава ти им бе съперница. Вече не си, защото носиш детето му. Когато разберат, ще видиш как ще те заобиколят с грижите си, ще ти дават съвети и ще ти се радват, ще те командват и ще те пазят. Благословени Боже, дете, никой ли не те е научил на тези неща? Нима трябва да поема и ролята на майка?

Емералд внезапно избухна в сълзи.

– Какво, по дяволите, направих пък сега? – обърна се слисано Шеймъс към Пади Бърк.

Господин Бърк се изкашля.

– Мисля, че е свързано с майка й.

– Съжалявам – прошепна Емералд и избърса сълзите. – Заклех се, че вечно ще я мразя, задето ме е изоставила, но не мога. Тя ми липсва толкова много...

Шеймъс и Пади си размениха многозначителни погледи. Всички знаеха, че майка й живее само на петдесетина километра в Уиклоу. Беше жестоко да ги държат разделени особено когато Емералд очакваше дете. Шеймъс реши да поговори с Шон.

– Хайде, не плачи. Очаквам посещение на екипажа на „Сребърна звезда“. Ние, мъжете О'Тул, се славим с уменията си да развеселяваме жените.

Емералд се засмя. Можеше да се обзаложи, че някога Шеймъс е бил не по-малък дявол и изкусител от Шон.

– Така е много по-добре, красавице. – Смигна й и взе една от книгите, които му беше донесла. – Някой друг ден ще се задълбочим в четене. Трябва да сме сигурни, че няма да ни прекъснат.

Отдолу се разнесе глъчка и десетина моряци се заизкачваха смеейки се по стълбите. Емералд стана, за да си върви, а господин Бърк я последва.

– Господарят вече не може да се движи без чужда помощ. Дори се стракувам да го оставям сам.

– Ще говоря с Шон. Шеймъс трябва да напусне кулата.

– Прекалено твърдоглав е, за да го направи. Младите прислужници, които му изпраща Кейт, не могат да излязат на глава се него. Шеймъс ги тероризира. Когато някой от корабите пристигне, има компания, но през останалото време е сам. Наистина много ти се радва. Смятам, че ще му

се отрази добре, ако членовете на семейството му го посещават често.

– Да не би да имате предвид жените Фицджералд? – замислено попита Емералд.

– Да. Няма да посмее да заповядва на една Фицджералд по начина, по който го прави със слугините.

– Двамата с Шон утре ще посетим Мейнют. Ще говоря с него за предложението ви, но бих искала вие сам да му кажете това, което споделихте с мен. Имате много по-голямо влияние върху него, господин Бърк.

За ездата до Мейнют на Емералд бе дадена една кротка кобила, която караше Луцифер да се чувства неспокоен.

– Дяволите да я вземат тази стара кранта! – Шон я изгледа с усмивка. – Иска ми се да сложа нещо по-вълнуващо между краката ти. – Усмивката му се разшири. – Обичам, когато се изчервяваш.

– Истинско чудо е, че все още се изчервявам, след като толкова дълго съм в компанията на вас с баща ти.

Лицето на Шон стана сериозно.

– Пади Бърк смята, че жените от семейство Фицджералд ще му се отразят добре.

– Аз също – ентусиазира се Емералд. – Той е самотен, харесва жените...

– Красивите жени.

– Всички жени от семейство Фицджералд са красиви.

– С малко повече въображение. – Нарочно бе направил тази обидна забележка и сега внимателно следеше реакцията ѝ. – Единствените две истински красавици сте ти и майка ми.

Емералд затвори очи при спомените, които думите му събудиха. Когато ги отвори, той видя, че са пълни със сълзи. „Изглежда баща ми и господин Бърк са прави“, реши младият мъж. „Веднага след като се погрижа за тази работа с конете, ще отида до Уиклоу и ще си поговоря с Амбър Фицджералд.“

Макар че Емералд бе ослепителна в бежовия си костюм за езда, с изискано вчесани коси и високи и пълни гърди, на които би завидяла всяка жена, този път Фицджералд я посрещнаха с искрена радост. Това бе първото ѝ посещение в Мейнют и топлото им гостоприемство я накара да се почувства една от тях. Разбира се, сега Шон бе граф Килдър и

Мейнут бе негов. Освен това живееше открито с нея в Грейстоун, показвайки на всички, че е неговата избраница. А щом Шон я бе избрал, те бяха длъжни да я приемат.

Заобиколиха я многобройни лели и братовчедки. Опита се да запомни имената им, докато Шон ги представяше една по една. Отказа се обаче след като Маги, Меги и Мегън заговориха в един глас. Следваше друга голяма група от млади жени, които нямаха търпение да се сприяелят с нея. Видя дяволитите пламъчета в очите на Шон:

– Предполагам, че си спомняш Бриджет? Някога се забавляваше с мисълта да стане монахиня. Разбира се, това беше, преди да стане майка на четири деца.

Емералд бе поразена. Младата пълна жена пред нея нямаше нищо общо с голата нимфа в каютата на „Сулфур“ преди пет години. Стана ясно, че макар повечето от братовчедките ѝ да бяха омъжени, те живееха със семействата си в Мейнут. Явно нямаше никаква опасност кланът Фицджералд да залезе с това многобройно потомство, което бяха създали за последните пет години!

Група млади мъже наобиколиха Шон с надеждата той да си избере попълнение за екипажа на някой свой търговски кораб. Жените Фицджералд се бяха омъжили за представители на семействата Мърфи, Уогън и О'Брайън, но синовете и дъщерите им продължаваха да се знаят като Фицджералд от Килдър.

– Ще те оставя при твоите близки – със сериозно лице заяви Шон. – Трябва да обиколя фермите на арендаторите. Не ме очаквай преди вечеря.

– Значи ще пренощувате тук – побърза да се намеси Маги. – Качи се горе, Фиона, и приготви господарския апартамент.

Погледът на Емералд се срещна с този на висока и слаба млада жена, която мигом се изчерви като ирландска зора.

– Съжалявам, но не запомних името ти?

– Нан – меко отвърна жената.

Емералд я хареса от пръв поглед. Имаше миловидно лице и нежен глас. Не изглеждаше дръзка и нахална, както останалите многобройни представителки на рода Фицджералд.

– Ще ме разведеш ли наоколо?

– С удоволствие – промърмори Нан и отново се изчерви.

– Не и преди да си починеш и да се подкрепиш с чаша вино. Или може би предпочиташ бира? – намеси се Маги.

– Бира, как ли пък не! Тя трябва да опита от моята настойка от рози

– обяви Тиара и разбута останалите. – Нан, на теб се пада честта да обслужиш нашата гостенка. – Тиара се наведе и прошепна доверително: – Тя има нежни ръце... и чисти, което не може да се каже за повечето от присъстващите.

Емералд отпи глътка и забеляза, че останалите не обръщат никакво внимание на приказките на Тиара. Реши по-късно да помисли върху този факт и подаде чашата си, за да я напълнят отново. Тиара засия.

– Ти си дама с изискан вкус. Сред нас има толкова малко, които са добре възпитани и с фини маниери. – Някой издаде груб звук. – Ето виждаш ли?

Когато Емералд допи напитката, Нан я отведе на горния етаж в господарския апартамент, където Фиона тъкмо застилаше с чисти чаршафи голямото легло. Очевидно всички знаеха за изискванията на Шон.

– Ще изпратя Майкъл да запали огъня – предложи Фиона.

– Благодаря ти. Може да се запали и довечера.

Когато двете с Нан останаха сами, Емералд ѝ връчи писмото.

– Брат ми Джони ме помоли да ти го предам.

От смущение Нан не можа да каже нито дума.

– Знам, че миналия месец е дошъл от Мийд, за да те види.

Момичето изпусна облекчена въздишка.

– О, толкова се радвам, че мога да ти се доверя. Да те наричам ли Емералд?

– Разбира се. Аз също ще се радвам да споделям с теб. Дватама с Джони сме много близки. Баща ни е жесток. Той тормозеше Джони и издевателстваше над него, когато беше малко момче. Доставяше му удоволствие да го наказва. Майка ни ни защитаваше от гневните му изблици, но ни изостави... Нямаме друг близък човек...

– Твоята майка е моята леля Амбър. Никога не съм я познавала. Тя се е омъжила за баща ти и е заминала за Англия, преди да съм се родила.

– От това, което знам, тя се е омъжила за него, за да се махне от Мейнут и Ирландия, но по ирония на съдбата после се оказало, че най-голямото ѝ желание е било да се върне тук. Според мен никога не е обичала баща ми, макар че се преструваше. Нан, моля те, не причинявай това на Джони! Моля те, не се преструвай, че го обичаш само защото искаш той да те отведе оттук.

– О, Емералд, не бива да мислиш така! Джони не желае да ме отведе. Той предпочита да дойде при мен.

– А ти ще бъдеш ли щастлива и доволна, ако останеш тук?

– Щом съм с Джони, ще бъда щастлива навсякъде.

„Точно така и аз се чувствам с Шон“, помисли си Емералд.

– Прочети си писмото.

Остави Нан сама и отиде в банята, за да си измие лицето и ръцете.

Смяташе, че стаите в Грейстоун са обзаведени с огромно разточителство, но тази просторна баня отне дъха ѝ. Стените и тавана бяха целите в огледала, а подът бе застлан с розов мрамор.

– Тук е божествено! – извика тя. – Все едно се намираш в розов цвят.

Нан се появи на прага, пъхайки скъпоценното писмо в пазвата си.

– Сигурно предпочиташ да се изкъпеш? Мога да дойда и покъсно...

– Мили Боже, не! Няма да хабя тази разкошна баня като се къпя сама. Ще почакам Шон да се върне, за да се присъедини към мен.

Тъй като страните на Нан пламнаха, Емералд се досети, че младата жена съвсем наскоро е открила тайнството между мъжа и жената. Припомни си отделни фрази от писмото на брат си. „Но истината е, че не зависи от мен... Никога преди не съм действал толкова импулсивно.“ Затвори очи и безмълвно простена. „О, Джони, какво си направил?“

Глава 24

Просторната трапезария на Мейнют още от древни времена бе пригодена да събира цялото семейство заедно с воините. Седнала зад дългата маса на платформата, Емералд огледа залата, представяйки си я през вековете. Кланът Фицджералд не наемаше слуги, тъй като имаше твърде много свободна работна ръка. Всеки член на семейството имаше строго определени задължения. Храната се сервираше от десет-дванадесетгодишните.

Мъжете и жените седяха отделно. Едната маса бе заета от по-възрастни дами – между седемдесет и осемдесет години – и Емералд заключи, че те вероятно са сестри на дядото на Шон.

В залата бяха внесени големи подноси с ухаещо говеждо и агнешко, табли, отрупани със зеленчуци, панери с хляб, купи със сосове, чинии с най-различни видове пудинг, подноси с плодове и сирене. Емералд бе удивена от огромното количество, което изияждаха всеки ден членовете на клана Фицджералд.

– Откъде идва цялата тази храна?

– Притежаваме хиляди акри плодородна земя. Освен това отглеждаме коне, говеда, овце и свине. Сеем картофи, ряпа и зеле. Макар че никога не се поднася зеле, когато аз съм тук – подчерта графът на Килдър.

За пръв път Емералд го виждаше в тази роля, седнал начело на масата върху платформата, господар на всички присъстващи. Както обикновено, Шон бе облечен в черно и със снежнобяла ленена риза. Напоследък носеше черна кожена ръкавица само на лявата си ръка. Никога не я сваляше извън спалнята. Беше с нея тази вечер.

– Дами, нуждая се от вашия съвет и помощ. – Всички погледи се насочиха към него. – Както знаете, Шеймъс живее в кулата пред портите на Грейстоун. Краката вече съвсем не го държат. Пади Бърк ми е нужен в ръководенето на корабния бизнес, но в момента се е превърнал в болногледачка. Можете ли да ми помогнете да реша този проблем?

Дамите заговориха в един глас. Спорът се проточи дълго, бе разгорещен и на моменти заплашваше да се превърне в открито стълкновение. Емералд се изплаши и погледна неуверено към Шон. Той едва забележимо й намигна. Докато ги слушаше как изреждаха недостатъците на Шеймъс, Емералд започна да се опасява, че нито една от присъстващите

дами няма да предложи услугите си. Затова остана смаяна, когато накрая всички до една изразиха желание да се погрижат за него, дори започнаха да се карат на коя ще се падне честта да бъде първа. Спорът стигна до задънена улица, когато и трите възрастни сестри Маги, Меги и Мегън изложиха съвсем основателни причини всяка една от тях да има предимство.

Шон вдигна ръка и жените тутакси млъкнаха.

– Предлагам да се редувате всеки месец.

Те се съгласиха.

– Но коя все пак ще бъде първа? – настоя Маги.

– Не ме подценявайте. Няма да се хвана на въдицата дори стръвта да е кесия със злато. Изборът е ваш, дами.

– В такъв случай аз ще бъда първа. Да разбирам ли, че утре рано сутринта потегляме за Грейстоун?

Емералд почти се страхуваше да погледне към Шон, защото тази, която заговори, бе леля Тиара. Не се чува никакви възражения, тъй като тя не бе съвсем наред с главата и предпочиташа да не ѝ противоречат. Накрая Емералд все пак събра достатъчно смелост, за да погледне към граф Килдеър. Той се усмихваше широко и за пръв път усмивката достигаше и до тъмносивите му очи.

Щом вратата на господарския апартамент се затвори зад тях, Емералд даде воля на смеха си. Претърколи се на голямото легло. Едва успяваше да си поеме дъх.

– Мили Боже, какво ще каже баща ти?

– Ще ни залее с порой от цветисти ругатни и страшни клетви – развеселено отвърна Шон.

– Няма да ни е до смях, когато се изправим срещу него.

Той приближи до леглото и я погледна.

– Да не би да се страхуваш?

– Разбира се!

– Но той има най-нежното сърце на света особено когато става дума за жени. Майка ми го въртеше на малкия си пръст. Всеки мъж, който е достатъчно глупав, за да го позволи, е уязвим спрямо жената.

Думите му ясно намекваха, че той никога няма да бъде толкова глупав. Емералд обаче предпочете да не обръща внимание на предупреждението. В своята новопридобита увереност тя не само вярваше, че върти Шон на малкия си пръст, но и че ако пожелае, може да го накара да скача през горящи обръчи.

На вратата леко се почука. Шон се намръщи, но отиде да отвори.

– Здравей, хубавице, току-що говорехме за теб.

– Значи не сте си губили времето – безгрижно заяви Тиара. – Донесох нощница на Емералд. – Подаде им някаква ефирна пурпурна материя. – Пурпурното ще запали страстта й.

– Аз ще запала страстта й.

Тя го огледа от главата до петите.

– Да, вярвам, че ще го сториш. Ти си неустоим. Лека нощ, скъпи мои, пожелавам ви да се наслаждавате един на друг.

Отново останаха сами.

– И какво знае твоята леля за страстта, след като е стара мома?

Шон се засмя.

– Само защото никога не се е омъжвала, не значи, че не я е познала. Вероятно чувствеността е изворът, от който черпи вдъхновение за творенията си. Погледни това! – Разстла прозрачната нощница на леглото.

– Неприлично! – възкликна Емералд с престорено силен ирландски акцент.

– Като говорим за неприлични неща, видя ли банята?

– О, да, вече започнах да се опасявам, че вечерята никога няма да свърши. – Претърколи се на леглото и застана с гръб към него. – Разкопчай ме!

В мига, в който ръцете му я докоснаха, вече бе готов за нея. Щеше да бъде истинско чудо, ако изобщо стигнат до розовите мраморни стълбички.

Шон остана да лежи буден дълго след като Емералд заспа. Тялото му се бе извило закрилнически край нейното, а шепата му обхващаше гърдата й. Преди месец я изпълваше съвсем точно, но сега бе наедрияла. Тялото й се бе променило съвсем леко, бе станало по-меко, по-закръглено; дори кожата й излъчваше сияние като полирана слонова кост. Най-после трябваше да признае, че тя носеше дете и утробата си. Желанието му обаче към нея се бе удвоило.

Отне му толкова кратко време, за да постигне целта си. Наистина съжаляваше, че бе забременяла толкова бързо. Въпреки това знаеше, че ще се случи. Нали разчиташе именно на това, когато я отвлече. Така че сега бе безполезно да съжалява. Да се откаже от нея бе все едно да се раздели с част от себе си, но знаеше, че ще плати цената. Клетвата за мъст, която бе дал на борда на затворническия кораб, бе нищо в сравнение с тържественото обещание, дадено пред гроба на майка му. Затова решително отхвърли всякакви мисли за съжаление. А и можеше да я

задържи още няколко месеца. Няма да мисли за бъдещето. Когато една жена носи първото си дете, би трябвало да бъде щастлива и Шон тихо се закле да я направи такава. Реши да я обсипе с внимание и нежни грижи. Едва ли щеше да му е трудно, защото Емералд никога не бе изглеждала по-красива и желана.

Първото нещо, което Шон чу на следващата сутрин, бяха тихите ѝ стенания. Веднага я вдигна на ръце и я отнесе в банята. Коленичи до нея и я обгърна през корема, докато повръщаше. Когато спазмите стихнаха, я нагласи да седне върху розовите мраморни стълби и нежно изми лицето ѝ.

– Съжалявам... – прошепна тя.

– Никога повече не ми се извинявай, Емералд. – „Аз съм този, който трябва да моли за твоята прошка.“

Отнесе я обратно в леглото.

– Лежи спокойно, докато се почувстваш по-добре. – Облече се бързо. – Отивам да доведе Тиара, тя е истинска магьосница с билките и приготвя чудодейни сиропи.

След малко се върна, придружен от принцесата.

– Точно както подозирах! – отсече тя.

– Аз с какво мога да помогна? – попита Шон.

– Не си ли направил вече достатъчно? – Тиара му посочи вратата. – След като тъкмо ти си причината за страданието ѝ, най-добре е да ни оставиш. В нейното деликатно състояние не може да слезе долу и да седне на масата, отрупана с пушена шунка. Но, разбира се, това няма да спре теб – обвинително завърши тя.

В очите на Емералд затанцуваха весели искрици, когато срещнаха тези на Шон.

– Аз вече се чувствам по-добре.

Щом останаха сами, Тиара я дари с ослепителна усмивка.

– Ах, малка моя, трябва да те науча на толкова много неща. Урок номер едно: вината е най-страшното оръжие. То ти позволява да управляваш всички, с изключение на тези, които нямат съвест. А сега да видим. Имам много лекове за сутрешно прилошаване. Лайка, дждожен, овесена вода. Кое предпочиташ?

– Ти реши.

Тиара изглеждаше очарована.

– Колко си смела!

– Не съмсем – промърмори Емералд. – Но отгатнах тайната ти. Ти

само се преструваш на луда.

По-възрастната жена придоби уплашен израз.

– В името на Светата Дева, обещај ми, че няма да кажеш на Фицджералд. Шон, разбира се, знае, той винаги си е бил умен дявол, но останалите ми вярват.

Когато се върна, Тиара донесе и флакон с бадемово и розово масло.

– Прави истински чудеса. Трябва всеки ден да разтриваш с него коrema, гърдите и бедрата си, за да не ти останат грозни белези след раждането.

– Грозни белези? Бог да ми е на помощ, но аз изглежда съм пълна невежа!

– В такъв случай е чудесно, че ще дойда в Грейстоун. Можеш ли да яздиш?

– О, да, вече ми мина. А ти ще яздиш ли, Тиара?

– Разбира се. Още не съм съвсем за изхвърляне. Между другото, истинското ми име е Тара. В семейството ми го промениха, когато започнах да нося тиара. Предполагам, че това е представата им за остроумие.

Когато Шон се върна от закуска, с облекчение видя, че Емералд напълно се е възстановила. Докато ѝ помагаше да закопчае бежовия си костюм за езда, една загрижена бръчка прорязва челото му.

– Скъпа, искаш ли някоя от по-младите представителки на клана Фицджералд да ти погостува за известно време? Работата ще ме държи далеч от къщи и ще се чувствам по-спокоен, ако имаш хубава компания.

– Най-много ми хареса Нан – нерешително изрече тя, наблюдавайки реакцията му. Вече знаеше, че нарочно бе използвал момичето като примамка за брат ѝ.

– Нан би била идеалната компаньонка за теб.

Емералд се запита дали ще му се стори толкова идеална, ако разбере, че Джони вече е откъснал примамката от кукичката.

– Тя може ли да язди?

– Скъпа, тя е Фицджералд. Препуска като вятъра.

– Добре. В такъв случай ще язди с теб. Ние с Тара ще се движим по-бавно.

Шон повдигна вежди.

– Тара? Ти си едно малко дяволче!

– Имам добър пример – стрелна го предизвикателно тя. – Докато тя е в Грейстоун, ще ме учи как да бъда принцеса.

– Ти, моя красавице, нямаш никаква нужда от уроци; и без това си твърде високомерна.

Емералд отметна къдриците си.

– Ти не би ме харесал иначе.

Изглежда за една нощ листата бяха сменили зелената си окраска със златна, а слънчевите лъчи подчертаваха багрите им. Когато пристигнаха в Грейстоун, Тара огледа градините, после обяви за свое царство просторната зала за дестилация и сушене на билки.

Емералд настани Нан в стаята, която преди това бе заемал Джони, а Тара в лилавата спалня.

– Този цвят ми е омръзнал до смърт. Нямах ли някакво кътче в успокояващо зелено? Навлизам в нова фаза и имам нужда да се слея с природата – обяви тя театрално.

– Разбира се – кимна Емералд и я поведе към другото крило на Грейстоун. Настани я в зелената стая до тази на Кейт, питайки се как ли ще възприеме здравомислещата икономка принцеса Тара.

Когато на другата сутрин Емералд отвори очи, върху леглото се издигаше висока купчина рози, а Шон се вирише унесено в прекрасната гледка. Той ѝ подаде чаша с настойка от лайка, джоджен и няколко капки розова вода. Сместа на Тара наистина бе възшебна. Емералд въздъхна с облекчение. Почувства се неизказано щастлива.

– Какъв прекрасен начин да те събудят. Сигурно си обрал всичките рози в Грейстоун.

– По нареждане на Тара. Тя възнамерява да ги дестилира, затова реших да се порадваш малко на красотата им, преди да ги е отнесла. А и заяви, че ни очаквала буря.

– Навярно има предвид това, което ще стане, когато съобщиш на Шеймъс, че тя е тук.

– Малко дяволче! Забавляваш се, нали?

– Много. И имам пълно доверие в твоя неотразим чар.

През следващия час върху Грейстоун наистина връхлетя такава буря, че Емералд реши, че Тара е истинска магьосница. Остави Нан в библиотеката да препочита и въздиша над писмото на Джони и тръгна да посети лъва в леговището му. Знаеше, че Шеймъс е напуснал голямата къща след смъртта на Катлин, защото не е могъл да понесе да живее там без нея. Освен това разбираше, че той избягва жените Фицджералд заради криворазбрана гордост – срамуваше се от негодните си крака. Двете с Тара се увиха в топли шалове и притичаха през поляната към портите на замъка, над които се издигаше кулата. Докато се изкачваха, Шон и господин Бърк изтрополиха набързо надолу.

– Страхливци! – извика след тях Емералд. Двете жени тутакси захриха с длани устните си, за да спрат напирания в гърдите им смях, защото не искаха да достигне до ушите на Шеймс О'Тул.

Той седеше до любимия си прозорец, коленете му бяха завити, а в ръката си държеше малкия телескоп. В мига, в който съзря Тара Фицджералд, усмивката застина на устните му.

– Какво означава това?

– Нали си спомняш лелята на твоята съпруга, Шеймс? Тя беше любезна да остане тук един месец, да ни прави компания и да се грижи за нас. Абсолютна магьосница е на билките и отварите и мисля, че може да ти приготви някакъв мехлем, който да облекчи болките в краката ти.

– Магьосница? Може би искаш да кажеш вещица? Не се нуждая от болногледачка!

Емералд се отпусна на колене пред него и улови ръката му.

– Скъпи Шеймс, господин Бърк е този, който има нужда от помощ, но той е твърде горд, за да те помоли.

– Но тя е смахната – ужасено настоя възрастният мъж.

– Чувала съм подобни приказки, Шеймс О'Тул – заговори Тара, придърпа един стол и седна до него. – Знаеш ли, че тъкмо ти ме доведе до това състояние?

По изражението на лицето му Емералд разбра, че любопитството се бори с желанието да им заповяда да си вървят. Може би самотата бе това, което помогна на любопитството да победи. И двамата заслушаха прехласнатата историята на Тара.

– Когато ти за пръв път дойде в Мейнют, за да ухажваш Катлин, бе най-красивият дявол. Ние бяхме десетина момичета на една и съща възраст, а твоята хубост плени сърцата на всички ни.

Катлин се отнасяше с пренебрежение към теб. Тя бе най-голямата дъщеря на графа и бе твърде горда, за да позволи на някакъв си моряк от търговски кораб да я ухажва. Аз не бях толкова горда, колкото суетна. И реших, че те искам. С моята красота не виждах защо да не те накарам да забравиш за Катлин и да не се влюбиш безумно в мен. Но колкото и да се навирах в ръцете ти, ти се преструваше, че не ме забелязваш и удвои усилията си да завоюваш сърцето на Катлин.

От суета си казвах, че ти предпочиташ нея, защото е най-голямата дъщеря на графа и това ти е изгодно. Но вече бях толкова влюбена в теб, че ти разби сърцето ми. Не можех да ям, не можех да спя, дори не можех да мисля. Напълно се поболях и съзнанието ми се помрачи за известно време.

Семейството се отнасяше с такова голямо внимание към мен, че аз започнах да се наслаждавам на това положение. Разбрах и че то ми дава власт. Затова, когато дойдох на себе си, реших да не се издавам и да продължавам да се преструвам на луда. Освен това научих един безценен урок – колкото повече Катлин те презираше и отхвърляше, толкова по-решен изглеждаше ти да я завладееш, колкото по-гордо и високомерно се държеше тя, толкова повече ти я обичаше. Ти обаче бе толкова мъжествен и властен, че Катлин най-после отстъпи и се предаде. Когато го направи, аз осъзнах, че всъщност те е искала още от самото начало, но е била достатъчно умна, за да намери начин да те спечели.

Шеймъс изглеждаше потресен и объркан. Накрая промълви:

– Ще я изтърпя заради Пади. Един месец не е доживотна присъда.

– Има ли сини перуники в градината? – попита Тара.

– Да, но вече са преминали.

– Трябват ми корените. От тях се приготвя мехлем, който невероятно стопля и успокоява.

– Непременно ще прохода, защото това е единственият начин да се избява от теб – сприхаво измърмори Шеймъс, но Емералд знаеше, че се е примирил е участта си.

– Ще ми покажеш ли къде растат сините перуники, малка моя?

Когато излязоха от кулата, Емералд меко добави:

– Твоята история ме трогна.

– А, нали това беше целта. Той се ласкае от мисълта, че всички ние сме били влюбени в него. После използвах вината, за да спечеля симпатията му и накрая му казах това, което копнееше да чуе – че Катлин го е желала още от самото начало. Пълни глупости!

Емералд бе смаяна от лицемерието на Тара, ала като се замисли върху историята, реши, че в нея има доста истина.

Вягърът продължи през целия ден, не стихна и през нощта. Емералд не спа добре и в мига, в който Шон стана от леглото още призори, тя отвори очи. Гледаше невярващо как сгъва чиста риза и бельо в малък вързоп.

– Къде отиваш?

– Казах ти, че ще отсъствам за няколко дни. Заминавам нагоре по крайбрежието.

Паниката ѝ се усили.

– Нали не мислиш да отплаваш в подобна буря?

– Не е толкова страшно, любов моя, не се тревожи.

Емералд отметна завивките и изтича към прозореца. Това, което видя, я ужаси.

– Вятърът е много силен!

Шон приближи, застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ.

– Изглежда по-лошо, отколкото е. През есента винаги има ветрове, но не са опасни.

Емералд се завъртя, готова да го засипе с упреци и да го умолява да остане у дома при нея. Но лицето му изразяваше такова радостно нетърпение, че думите замряха на устните ѝ. За един кратък миг си помисли дали да не използва вината, за да го задържи при себе си. Може би просто трябваше да се престори, че не е добре. Разбираше, че той едва сдържа вълнението си. Но само сви рамене. Не искаме нито съжалението му, нито да го спира насила.

– Студено ти е. – Шон я взе на ръце и я отнесе в леглото. Зави я внимателно. – Състоянието ти те права прекалено чувствителна. Аз съм моряк и бурите не ме плашат. – Повдигна брадичката ѝ и погледите им се срещнаха. – Емералд, нищо лошо не може да ми се случи. Та нали съм сключил договор с дявола!

Глава 25

„Сулфур“ скрит в устието на Ривър Бойн – там, където се вливаше в Ирландско море – чакаше търпеливо като хищник плячката си. Шон О’Тул бе на борда заедно с няколко Фицджералд, братята Мърфи, както и десетина от най-добрите дресьори в Мейнют.

Бе доплувал под прикритието на мрака и бе узнал, че конете от Мийд вече са пристигнали в Дройеда. Корабите на Монтагю бяха закъснели заради неочакваната буря, но малко след зазоряване „Херон“ влезе в пристанището и пусна котва, за да чака „Гибралтар“.

Бяха изминали вече четири часа, а той все още не идваше. Капитанът на „Херон“ накрая даде заповед да започне товаренето на конете, макар че другият кораб все още не се появяваше. Чак след като и последното животно бе качено на борда в късния следобед, „Гибралтар“ се появи на хоризонта. По това време морето вече се бе успокоило и Джоунс, капитанът на „Херон“, изпрати съобщение на Бауърс, капитана на „Гибралтар“, за да го осведоми, че вече е готов да вдигне котва.

„Херон“ се бе отдалечил от Дройеда и плаваше покрай брега, когато „Сулфур“ опъна платна и бързо го настигна. Следван от двамата яки и мускулести братя Мърфи, Шон О’Тул се качи на борда на „Херон“ с два пистолета в ръка.

Само един поглед върху нападателя и придружителите му бе достатъчен, за да възпре капитанът да вика за помощ. В този момент на долната палуба се появи боцманът Даниълс също с пистолет в ръка. Капитанът разбра, че е победен. Екипажът му бе уморен до смърт и лекуваше рани от ухапвания и ритници на коне.

– Ако умееш да изпълняваш заповеди, това може да се окаже един от най-щастливите ти дни – тихо рече О’Тул. – Предполагам, че имаш едно желание, капитан Джоунс, и то е да се отървеш от проклетите животни. Аз смятам да го изпълня.

Шон О’Тул застана на кормилото на „Херон“ и го насочи към пристанището Ръш. „Сулфур“ го следваше неотклонно и насочените му оръдия безмълвно предупреждаваха.

Джоунс и екипажът му стояха и гледаха изумено колко бързо и без никакви усложнения бяха разтоварени двеста коне. Шон нареди на половината от дресьорите да наглеждат животните, след което изложи условията си.

– Както вече вероятно сте се досетили, господа, човек никога не знае какво му готви съдбата. Щом тази вероломница спре да ви се усмихва, бедите следват една след друга. Е, тя извърна лицето си от Монтагю. Напоследък загубите на „Монтагю Лайн“ са огромни, а тази последната ще ги извади от бизнеса само за няколко месеца. Но не е нужно и вашата съдба да е като тяхната. Досега вие сте били товарени с непосилна работа, за която сте получавали жълти стотинки.

Сега обаче „Херон“ ми принадлежи. Аз ще го изпратя до Чарлстън, за да натовари памук. Предлагам ви договор за курса. – Знаеше, че моряците са хора с неспокойни души, които винаги жадуват за промяна. Щом заговори за добро заплащане, неохотата им се изпари сякаш с магическа пръчка. – Можете да си починете няколко дни в Ръш и да се насладите на гостоприемството му, докато „Херон“ се превърне в „Делфин“ и се запаси с храна и вода за пътуването до Америка.

После остави братята Мърфи да надзирават „Херон“ и се качи на борда на „Сулфур“ заедно с Даниълс Фицджералд. Знаеха, че „Гибралтар“ ще започне да товари останалите коне най-рано на следващия ден. Шон О’Тул отново изчака, докато се насочи към ирландския бряг, преди двамата с Даниълс Фицджералд да се качат на борда.

Екипажът на „Гибралтар“ вече бе получил пари, макар че все още не бе направил нищо, за да ги заслужи. Придържайки се към принципа „разделяй и владей“, Шон подмина Ръш и пусна котва в Малахайд. Там разтовари конете ѝ ги изпрати в Мейнют. Чак след това уведоми капитан Бауърс и екипажа за съдбата на „Гибралтар“.

– Тази шхуна е една стара миризлива кучка, която ще се отправи към дъното на морето. Господин Даниълс ще се върне в Лондон и ще докладва, че „Гибралтар“ е заседнал край остров Ламбей по време на силна буря и пробойната в корпуса е толкова голяма, че корабът не може да се спаси. Монтагю ще трябва да изпрати друг съд, за да ви отведе от острова. И някой, който да огледа повредата. Той обаче ще намери достатъчно доказателства в подкрепа на твърдението ви, капитан Бауърс. Трите коня, които убихте при товаренето, ще лежат на брега, а морските вълни ще се разбиват върху останките от „Гибралтар“. Предполагам, че вие, капитан Бауърс, ще предпочетете да бъдете обявен за изчезнал, вместо да ви обвинят за всички загуби?

– Правилно предполагате, лорд Килдър.

– В такъв случай смятам, че мога да уредя да заминете за Америка, Бауърс. Тим Мърфи ще бъде капитан, но вярвам, че ще се задоволите и с длъжността първи помощник?

– Отлично, милорд.

– Има ли някакви жени на този остров? – обади се един от екипажа на Дани Фицджералд.

– Мили Боже, няма две седмици почивка не ви е достатъчна, та искате да си я подсладите и с женски прелести?

Отец Фиц бе свещеникът, който се грижеше за вярващите в Грейстоун. Той се и качваше в кулата при Шеймъс, за да му даде причастие. Единствените двама души в Грейстоун, които не стъпваха в параклиса, бяха Шон и Емералд.

Тара и Нан смятаха, че Емералд трябва да се присъедини към тях за ежедневната служба. Младата жена се замисли и също реши, че е крайно време да отиде. Разбира се, тя всеки ден се молеше за бебето си, но внезапно осъзна, че ще бъде много по-добре, ако отправи молитвите си в църквата и се опита да се сприятели с отец Фиц.

На вид скромният и малък параклис отвътре бе великолепен. Есенното слънце струеше през витражите и падаше върху полираните дъбови пейки, тапицирани с червено кадифе. Върху украсената с пищна бродерия и извезана със злато покривка на олтара – истинско произведение на изкуството – бе поставена чашата за причастие, инкрустирана с искрящи скъпоценни камъни, както и два свещника, изработени от масивно злато.

В контраст с цялото това великолепие отец Фиц бе облечен с обикновено черно расо; единственото цветно у него бе червендалестото му усмихнато лице. Той даде причастие на всички, с изключение на Емералд, в която впери пронизващия си син поглед и рече:

– Ще поговорим насаме.

Смутената Емералд кимна послушно и разтревожено. Миризмата на тамян, примесена с аромата на восъчните свещи, ѝ напомни за времната, когато в отсъствието на баща ѝ, двете с майка си ходеха на църква.

Един по един присъстващите изчезваха в изповедалнята и излизаха след минута-две. Нан влезе последна. После се появи много щастлива.

– Чувствам се успокоена – прошепна тя на Емералд. – Отец Фиц разбира всичко... Да те почакам ли?

– Не, по-добре върви да закусиш. Аз идвам за първи път и може би ще отнеме малко повече време.

Църквата вече бе съвсем празна и Емералд се чудеше какво да направи. Затова просто затвори очи и се помоли за Шон. Откакто бе отплавал в бурята, душата ѝ бе изпълнена с мъчителна тревога. Плясъкът на

вълните и свистенето на вятъра не й даваха покой. Отвори очи при звука на един глас, който произнесе с ирландски акцент:

– Емералд Монтагю.

Отецът стоеше пред нея.

Макар че мразеше да я наричат с това име, младата жена не го поправи.

– Да, отче. Знам, че отдавна трябваше да дойда – с искрено разкаяние в гласа промълви тя, – но най-после се реших.

– Защо си дошла, Емералд Монтагю? – строго попита той, а руменото му лице бе изкривено в недоволна гримаса.

– Аз... аз имам толкова много молби... Освен това бих искала да получа благословията ви. Дойдох да се помоля за безопасността на Шон и за моето... – Нещо в изражението на отец Фиц я възпря да изрече думата „бебе“.

– Шон О'Тул не е стъпвал в Божия храм, откакто се е завърнал в Ирландия. Душата му е почерняла от грях, но той не се е изповядал, нито е поискал опрощение – обвинително изрече свещеникът.

Душата й се изпълни със състрадание и разбиране към мъжа, когото обичаше.

– Вие сигурно знаете, че е прекарал пет ужасни години. Не той е извършил грях, а други са съгрешили спрямо него.

– Той ежедневно пристъпва Божиите заповеди. Омразата, отмъстителността, гордостта, похотта разяждат душата му. Възмездието се е превърнало в негов бог и за да го постигне, той е готов на всичко – да лъже, да краде, да убива, да прелюбодейства. Ще направиш добре, ако използваш влиянието си върху него, за да го върнеш в праведния път, да пречисти душата си и да получи опрощение.

– Ще се опитам, отче – сковано изрече Емералд, благодарна, че не бе споменала за детето си.

Погледът му я прониза.

– Готова ли си да си отидеш и да не съгрешаваш никога вече?

– Да си отида? – ужасено повтори младата жена.

– Да се върнеш при съпруга си, Емералд Монтагю. Ти си прелюбодейка!

Кръвта се отцеди от лицето й и душата й се вледени.

– Готова ли си да признаеш греховете си и да помолиш за Божията прошка?

– Аз... Аз признавам, че обичам Шон О'Тул и ако това е грях, моля за Божията прошка.

– Не се опитвай да измамиш Бога, жено! Ако не си готова да прекратиш греховната си връзка и да се завърнеш при съпруга си, не можеш да очакваш опрощение на греховете си!

– Аз... аз не съм католичка...

– Прелюбодеянието е непростим грях според всяка вяра и във всяка страна!

Свещеникът се извърна от нея, а Емералд почувства как гневът се надига и завладява душата ѝ.

– Вие сте безчувствен, самодоволен и високомерен! И ако всичко това не се причислява към глупавите ви грехове, значи сте лицемер!

С тези думи напусна параклиса и се върна в Грейстоун. Качи се направо в спалнята, която споделяха с Шон. Втренчи се в широкото легло, изпълнена с мъка и вина. Свещеникът я бе нарекъл прелюбодейка. А как би могла да го отрече? В неговите очи тя бе извършила смъртен грях. А в Божиите очи? Каза си обаче, че е много по-голям грях да спи в леглото на Джек Реймънд без любов, отколкото да се люби с Шон О'Тул. Отиде до прозореца и се втренчи невидящо в синята морска шир.

– Ела си у дома... ела си у дома... имам нужда от теб.

Шон О'Тул изпитваше огромно задоволство от свършената работа. Мейнут се бе сдобил с пет хиляди коня, платени от Уилям Монтагю, а търговският му флот бе сведен само до четири кораба.

Както бе планирал, по-късно отплава надолу към пристанището, където живееше майката на Емералд. Когато „Сулфур“ хвърли котва край Уиклоу, младият мъж се запита дали всъщност постъпва правилно. Беше разбрал някои неща за Амбър Монтагю, след като се завърна в Ирландия. Господин Бърк му бе разказал всичко за посещението ѝ в деня на погребението на дядо му и как Шеймъс ѝ дал пари, които тя използвала, за да започне собствен бизнес.

Шон я мразеше от години, защото бе Монтагю и за вината ѝ за смъртта на Джоузеф, но бе започнал да разбира, че Емералд обича силно майка си и копнее да я види отново. Реши обаче първо да види жената със собствените си очи, да поговори с нея, да я разпита. Чак тогава щеше да прецени дали да я покани в Грейстоун. След това, което Монтагю ѝ бе причинил, навярно тя го мразеше не по-малко от него. Може би би излязла добър съюзник.

Шон остави екипажа на борда на кораба и слезе на сушата. Мина покрай редицата пансионери и бакалии, разположени в района на

пристанището, и се отправи към по-богата част на града. Изкачи стъпалата на елегантната каменна къща, вдигна тежкото месингово чукче и почука на масивната дъбова врата. Посрещна го прислужница с колоса-но боне, която го въведе в един кабинет и го помоли да почака.

Амбър Фицджералд влезе забързано, но забави стъпки, когато видя джентълмена, който я очакваше. Вече се бе научила да преценява мъжете по външния им вид и облекло, но този беше по-различен. Лицето му бе едно от най-привлекателните, които някога бе виждала, осанката – стройна и горда, а очите – тъмни и опасни като греха.

Беше невъзможно да определи възрастта му. Макар че не изглеждаше стар, у него нямаше нищо от безгрижната младост. Облечен в черно, той бе олицетворение на могъществото и силата. Приличаше на мъж, който, за да постигне целите си, би престъпил всички закони. Изглеждаше направо опасен.

Амбър бе уверена, че никога преди това не е виждала този човек. И все пак у него имаше нещо смътно познато. Испита странното усещане, че би трябвало сама да отгатне кой е.

Шон О'Тул трудно можеше да повярва, че очарователната млада жена пред него е майката на Емералд. Погледна я по-внимателно и едва тогава забеляза фините бръчици около очите и устата. Те не намаляваха обаче привлекателността ѝ; по-скоро я правеха още по-съблазнителна, намеквайки, че е жена с богат опит.

Сивата ѝ копринена рокля бе семпла и елегантна. Тя отлично подчертаваше пламтящата ѝ коса. Шон видя как устните ѝ се извиват в непринудена усмивка, усмивката на жена, уверена в себе си и в умението си да се справи с всеки мъж. Изведнъж в съзнанието му изплуваха думите на Джоузеф: „Ако я видиш, ще ме разбереш.“ И сега наистина го разбираше. Тя бе възплъщение на женствеността; точно като Емералд.

– Аз съм Шон О'Тул.

Очите на Амбър се разшириха. Нима бе възможно този мъж да е младият ирландски принц, в когото се бе влюбила дъщеря ѝ? Той притежаваше съвършената мъжка красота, която би привлякла една по-обиграна и по-зряла жена, но как би могъл да се хареса на нейното дете? Припомни си за Джоузеф и от гърдите ѝ се изтръгна тежка въздишка, породена от горчиво-сладки спомени.

– Моля... седнете. – Посочи към елегантно кожено кресло. Наля му ирландско уиски, а за себе си сипа шери. После се настани в отсрещното кресло.

– Знам какво ми причини той, научих и какво е причинил на Джоузеф, но мога само да гадая какво е сторил на теб.

– Не – Шон бавно поклати глава, – не вярвам, че бихте могли, Амбър.

Докато говореше, тя наблюдаваше лицето и очите му и усети болката му. Разбра, че бе изцяло променен.

– Но си оцелял!

Шон отново поклати глава.

– Не напълно. Голяма част от мен умря. – Защо й казваше всички тези неща? Може би защото бе жена, която има голям опит с мъжете. Или защото тя също бе страдала и оцеляла, но не напълно. – Тази част от мен, която остана, живее единствено за отмъщението.

– Разбирам те. Жаждата за мъст едва не ме погълна, докато се научих да я овладявам и да чакам. За всяко нещо си има определено време.

Шон отпи от уискито и го задържа в устата си, наслаждавайки се на вкуса му.

– Всичко това са празни приказки. Аз съм твърде нетърпелив. Първото нещо, което умря в мен, бе вярата ми в Бога. Замених я с вярата в самия себе си.

– Може би това е просто гордост. Когато сме унизени и потъпкани, сърцата ни се изпълват с омраза и гордост.

– У мен няма сърце, нито съвест, нито страх, нито любов, нито жалост, нито срам.

– Ако чувствата ти са умрели, дали ще си способен да се насладиш на отмъщението?

– С огромна страст, защото умея да мразя и мисля за отмъщението като за справедливост.

Амбър се усмихна.

– Ние си приличаме толкова много. – Знаеше, че възнамерява да я използва за своята единствена цел. Е, нека да опита. Сега тя бе тази, която използваше.

– Какво знаете за децата си?

Сърцето на Амбър подскочи и замря за миг. Мили Боже, колко уязвима ставаше само при споменаването им!

– Нищо, с изключение на това, че вече отдавна не са деца. – Не мога да прикрие копнежа в очите си.

– Дъщеря ви е омъжена за Джек Реймънд.

Амбър скочи и притисна длан към гърдите си.

– Онзи кучи син е омъжил моята безценна Емералд за копелето на

брат си? Ще го убия!

– Понастоящем тя живее с мен в „Замъка на лъжите“.

Обля я вълна на облекчение. Емералд обичаше Шон О'Тул още от дете. Ала облекчението ѝ не трая дълго. Та нали само преди малко ѝ бе заявил, че не е способен да обича? Нима не бе нарекъл Грейстоун „Замък на лъжите“? О'Тул имаше определена цел и щеше да използва всичко и всички, за да я постигне. Явно държеше дъщеря ѝ в малкото си джобче. Ами синът ѝ? Сведе поглед към ръцете на Шон облечени в черни кожени ръкавици и потръпна.

– А Джони?

– Той е много по-умен, отколкото смята баща му. Ние сме съюзници, така както някога бяха Уилям и Шеймъс.

– Няма да излезе нищо добро от сътрудничеството между Фицджералд и Монтагу – рязко заяви Амбър.

– Аз не търся доброто. Възнамерявам да унищожа финансово Монтагу и да съсипя репутацията им. Няма да се спра пред нищо. – Очите му застрашително блеснаха. – Държа силно оръжие в ръцете си. – Омразата в очите му угасна. – Амбър, ще дойдете ли с мен в Грейстоун, за да видите Емералд?

Тя закричи развълнувано пред бюрото. Дали дъщеря ѝ някога щеше да ѝ прости? Нямахше значение. Би продала душата си за възможността да я види отново. „Проклет да си Шон О'Тул, знаеше какъв ще бъде отговорът ми още преди да си пристъпил прага на тази къща.“

Амбър отвори уста, но размисли и отново я затвори. Пак закричи напред-назад. После се извърна към посетителя си.

– Ще дойда с теб, ако ми обещаеш нещо.

– Вашата тайна ще бъде опазена, мадам. Няма да кажа на Емералд, че притежавате публичен дом.

Глава 26

Бушуващото море се успокои, вятърът стихна и есенното слънце се показа на небето. Макар че Емералд не вярваше, че Бог е чул молитвите й, тя все пак му благодари, докато отпиваше от настойката на Тара.

После се облече и отиде в спалнята на Нан. Реши, че ездата и слънчевите лъчи ще им се отразят добре. А може би Нан щеше да я научи да язди по-умело. Отвори вратата и се стъписа. Нан се бе навела над ръба на леглото и повръщаше в нощното гърне.

– О, скъпа, не – меко промърмори Емералд.

Нан се сепна и вдигна глава.

– Сигурно съм яла нещо, което е разстроило стомаха ми...

– Нан – нежно рече Емералд, – не е нужно да се преструваш пред мен. Сигурно си бременна. Тези сутрешни прилошавания са ми добре познати, защото и аз очаквам дете.

– Господи, какво ще правя?

– Първото, което ще направим, е да спрем повръщането. Ще доведе Тара.

– Не, в никакъв случай!

– Тя знае за мен и изненадата не я уби.

– О, Емералд, не е същото...

– Ще ти донеса малко отвара от лайка и розова вода. Веднага се връщам.

Когато на Нан спря да й се гади, Емералд изми лицето и ръцете й.

– Не искам Тара да знае. Ще каже на майка ми и тя ще се срамува от мен.

– Коя е твоята майка?

– Маги.

– О, Боже! – възкликна Емералд. Знаеше, че целомъдрието и скромността са на първо място в списъка на добродетелите на тази жена.

– Съжалявам, че и ти си в беда, Емералд. Ала никои няма да се осмели да упрекне графа или да изрече дума срещу теб.

– Ха! Трябваше да чуеш какви неща ми наговори вчера отец Фиц, без дори да знае, че съм бременна. В неговите очи и в очите на Бога аз съм прелюбодейка! А нито ти, нито Джони сте обвързани с друг човек, така че вашият грях е много по-малък.

– Шон радва ли се за бебето?

Емералд се замисли за миг.

– Не съм сигурна. Едно нещо е ясно – не е очарован. Дълго отказваше да го повярва.

– Мъжете наистина са странни – промърмори Нан. – Джони сигурно също няма да ми повярва. Били сме заедно само веднъж... Ще ми се ядоса...

– По дяволите, Нан, ти би трябвало да си му ядосана! Нан, близките ти рано или късно ще разберат. Бременността не е нещо, което се скрива.

– Мога ли да остана тук?

– Разбира се, но Шон ще разбере.

– Господи, той ще побеснее!

Емералд мълчаливо се съгласи с нея.

– Нали няма да му кажеш? – отчаяно я замоли момичето.

– Няма.

– А на Джони?

– Нан, аз няма да му кажа, ала ти би трябвало да го направиш. Той ще се ожени за теб... И колкото по-скоро, толкова по-добре.

– О, това ще бъде чудесно!

– Фицджералд обаче може и да не се съгласят. Те мразят англичаните и особено Монтагю.

Нан се люлееше напред-назад, опитвайки се да намери разрешение на проблема.

– Ако графът одобри, те ще се примирят. Емералд, щом се върне трябва да започнеш да го убеждаваш. Не споменавай за бебето, но предложи брат ти да се ожени за някоя Фицджералд. Няколко намека в подходящ момент може да го накарат да се замисли над идеята и постепенно да я приеме.

Емералд вдигна очи към тавана. Мили Боже, Нан явно изобщо не познаваше Шон!

– По-добре ли си? Ще помоля Тара да приготви повече от чудодейната отвара. Искам обаче да останеш в леглото и да си починеш. Аз ще взема една книга и ще отида при Шеймъс да му почета. Това му доставя истинско удоволствие.

Когато Емералд пристигна в кулата, Тара вече бе разтрила краката на Шеймъс със специалния мехлем от корени на перуника. Телескопът лежеше забравен върху перваза на прозореца, а Емералд никога не го бе виждала толкова спокоен и доволен.

– Дойдох, за да ти почета. Надявам се, че книгата ще ти хареса.

– Коя е тя, красавице?

– „Пътешествия“ от Марко Поло.

– А, тъкмо ще задоволи страстта ми към пътешествията – смигна ѝ възрастният мъж.

Емералд седна до него и зачете. Бяха изминали два часа, когато затвори книгата.

– Гърлото ми пресъхна.

– Тара, налей ни нещо за пиене. Ти какво предпочиташ, красавице?

Тара наля уиски на Шеймъс, а на себе си и на Емералд някакъв ликьор, който имаше вкус на круши.

– Много е вкусно. Ти ли го правиш, Тара?

– Разбира се, че аз. Прекарах много часове над него.

– Не знаех, че Нан е дъщеря на Маги – замислено каза Емералд, докато отпиваше.

– Маги е тесногръда – изкиска се Шеймъс. – Нямахме да одобри ликьора от круши.

– Нито пък уискито – допълни Тара. – Тя е следващата, която ще прекара един месец в Грейстоун.

Лицето на Шеймъс тутакси помръкна.

– Защо вие жените се радвате, когато лишавате мъжете от удоволствието им?

Емералд се изправи и стисна ръката му.

– Не всички жени, Шеймъс. – Взе малкия телескоп и го вдигна към очите си. – Някои от нас много добре разбират какво означава удоволствие. – От гърдите ѝ се изтръгна смаяно възклицание, защото бе видяла нещо, на което не смееше да повярва. Отново погледна, за да се увери. – Той се връща! Шон си идва у дома! – Пусна телескопа в скута на Шеймъс, повдигна полите си и изтича навън.

– Света Дево, обзалагам се, че моят син добре знае що е удоволствие!

Емералд се спусна по стълбите, мина под арката и прекоси тичешком поляната. Задъхана, спря да погледа как „Сулфур“ влиза в пристанището. Наистина бе красиво! Погледът ѝ се плъзна по тъмнокосите глави на палубата и го съзря на кормилото. Не можеше да сбърка високата му фигура, облечена в черно. Емералд тутакси енергично замаха. Шон вдигна ръката си в черната кожена ръкавица, Емералд забърза по пътеката към каменния кей.

Едва съдържаше нетърпението си. Беше доволна, че тъкмо днес бе облякла вълнената рокля в мек прасковен цвят която много ѝ отиваше.

Когато се запъти към нея, тя радостно извика:

– Шон! Шон!

В следващия миг вече бе в прегръдките му и той я вдигна високо, за да я целуне.

– О, как ми липсваше... обичам те... толкова много ми липсваше – задъхано шепнесе тя между целувките.

Шон я вдигна високо и я завъртя във въздуха.

– Ще трябва по-често да отсъствам, щом ме посрещаш така.

Емералд сграбчи един кичур от гъстите му черни къдрици.

– Ще те прикова за леглото, скитнико! – В мига, в който го изрече, ѝ се прииска да си отхапе езика. Как можа да му напомни, че е прекарал години във вериги? – О, Боже, съжалявам! – Покри го със страстни целувки, за да заличи болката.

Шон взе лицето ѝ в шепи и се засмя.

– Никога не си подбирай думите, когато говориш с мен, Емералд. Надявам се знаеш, че можеш да ми кажеш всичко. – Усмихна се. – Ако много ме вбесиш, ще те метна през коленете си и ще те напляскам.

– Няма да се осмелиш заради моето състояние – дръзко вирна брадичка тя.

Шон я погледна и поклати глава.

– Все още си слаба. Очаквах вече да си заприличала на малък пудинг. – Отново я вдигна във въздуха.

– Пусни ме веднага!

– Донесох ти подарък...

Пъхна ръка в джоба на коженото му сако, за да види какво е скрил там. Той ухапа леко ухото ѝ и прошепна:

– По-надолу. – Емералд ахна, като видя издутината.

– Развратен дявол!

– Шегувам се. Подаръкът ми е друг. – Отдръпна се, за да ѝ даде възможност да види кораба.

Емералд откъсна усмихнатия си поглед от лицето му и го насочи към шхуната. Очите ѝ се спряха върху елегантната фигура на жена с кехлибарени коси, която бе застанала до перилото и ги наблюдаваше. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Застина неподвижно, сякаш бе видяла призрак, а после се разтрепери като есенно листо, брулено от вятъра. Имаше чувството, че краката ѝ са се сраснали със земята. Страхуваше, че въображението я си прави лоши шегички с нея.

– Майко? – прошепна тя, а краката и изведнъж сами я понесоха към кораба.

В мига, в който Амбър зърна дъщеря си да приближава към нея, нерешително стъпи върху подвижния мост.

Най-после Емералд се изправи пред майка ся. Зелените ѝ очи срещнаха майчините и плувнаха в сълзи. И двете не можеха да проговорят, но се хвърлиха в прегръдките си. След време Емералд погледна към Шон.

– Как я откри?

– Аз живея в Уиклоу – побърза да обясни Амбър и посочи към пурпурните планини.

Емералд избърса сълзите си. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от напращащите чувства. Отново беше с тези, които обичаше най-много на света. В главата ѝ напиреха милион въпроси, но в този миг ѝ стигаше само да ги гледа.

Шон ги поведе към къщата.

– Не се тревожете за багажа. Вие двете има да наваксите много години.

Когато стигнаха до поляните, Амбър се спря, за да се наслади на прекрасната гледка, която представляваше Грейстоун.

– Добре дошла в Грейстоун. – Емералд я поведе към великолепната приемна и я настани върху една дълга тапицирана пейка край прозореца, която гледаше към градината. Точно тук бе седнала и Емералд по време на първото си посещение в този дом.

– Веднъж дойдох в Грейстоун, но стигнах само до пристройката при външната порта. – Амбър замълча, опитвайки се да не позволи на старите рани да се разтворят и някогашната болка отново да я завладее. И двете внезапно се почувстваха смутени. Не знаеха откъде да започнат. – Ти си се превърнала в много красива, бликаща от живот и енергия млада жена. Толкова се боях, че баща ти ще те речуши.

– Той го направи! – извика Емералд. – От мига, в който ни изоставя, той превърна живота ни в непоносимо страдание.

– О, скъпа моя, аз не съм ви изоставила, как можа изобщо да си го помислиш? Той ме преби почти до смърт. Закле се, че никога повече няма да ви видя. Остави ме умираща, заключена в стаята, без храна и вода.

Емералд бе ужасена. Припомни си всичко.

– Той ми каза, че си избягала от нас с любовника си, но аз не повярвах. Отидох до стаята ти... вратата беше заключена... ти не ми отговори... О, майко, толкова съжалявам че двамата с Джони сме те оставили там!

– Не си могла да сториш нищо. Монтагю е истинско дяволско

изчадие, а когато го завладее лудостта... няма сила на земята, която би могла да го спре.

– Сега го мразя двойно повече. Но, майко, ти грешиш. Има сила, която е по-могъща от него. Шон О'Тул. Той ще го унищожи.

Внезапно Амбър се изплаши за дъщеря си. Емералд се бе озовала между две могъщи стихии и резултатът можеше да бъде само болка и страдание. Трябваше много тактично да я предупреди за Шон. Емералд очевидно обаче бе влюбена с цялото си сърце и душа в Шон и мигом щеше да скочи да го защитава.

– Разбрах, че си омъжена за Джек Реймънд. Как е могло да се случи такова нещо?

Емералд въздъхна тежко.

– Дълга история. Безкрайна... След като ти ни остави – искам да кажа, след като се върнахме в Англия – татко не ми позволи да отида в училище. Вместо това назначи една ужасна жена за моя гувернантка. Тя трябваше да заличи всичко ирландско у мен. Беше ми забранено да прознаям името ти, а моето собствено бе променено от Емералд на Ема. Наистина успяха да ме превърнат в покорната и безцветна Ема. Промениха всичко у мен – косите, дрехите, начина ми на изразяване, държанието ми, характера ми. Накрая се бях превърнала в една малка английска мишка, криеща се в дупката си на Портман Скуеър.

Емералд потръпна.

– Приличаше на затвор. Не, по-скоро на гробница, в която бях жива погребана. Нямах ухажори, нито пък надеждата, че някога ще имам. Когато Джек ме помоли да се омъжа за него, аз неохотно се съгласих. Мислех, че най-после ще мога да избягам от жестокото господство на баща си. Смятах, че ще се спася от онзи грозен мавзолей. Оказа се, че дълбоко съм се лъгала. Незаконният син на чичо ми е искал да се ожени за мен, за да стане законен Монтагю и да живее в мавзолея на Монтагю. Бях уловена в собствения си капан.

Дъщеря ѝ явно бе страдала повече и от нея.

– О, мила моя, ти си повторила моята трагична грешка, когато се омъжих за баща ти, за да избягам от стълпотворението на Мейнют.

Сега двете се гледаха с нови очи, не само като майка и дъщеря, а като две жени, които изпитват еднакви нужди, чувства и страсти.

– Шон О'Тул ме спаси...

„Мили Боже, нищо чудно, че го смята за свой принц. Тя е била класическия образ на девица, изпаднала в беда, а той – рицарят с блестящи доспехи на бял кон. Как бих могла да ѝ разкрия горчивата истина?“

Амбър осъзнаваше, че задачата ѝ никак не е лесна. О'Тул беше не само опасно привлекателен – остроумен, чаровен, мъжествен и силен – но и властен, неустоим и безмилостен съблазнител. Накратко оказано, бе мъж, следователно и враг на жената по рождение. Как да накара Емералд да прозре истината, преди животът да я научи безжалостно на този урок? „Не мога веднага да спечеля доверието ѝ. Но ще направя всичко, за да ѝ помогна, ако някога се нуждае от мен.“

Докато те двете разговаряха, всички прислужници си намериха по някое извинение, за да минат през приемната. Накрая и Кейт Кенеди връхлетя, нахока ги и ги изпрати да разопаковат багажа. Емералд не можеше да пренебрегне жената, която ѝ бе помогнала да се почувства като у дома си в Грейстоун.

– Кейт, ела. Искам да те запозная с майка си.

Изгаряща от желание да задоволи собственото си любопитство, Кейт пристъпи към жената, за която бе слушала толкова много истории.

– Майка ми, Амбър Фицджералд... Кейт Кенеди, икономката на Грейстоун. Освен че е изключително добра в работата си, тя беше много мила и любезна с мен.

Двете жена се измериха преценяващо с погледи.

„Значи това е онази Фицджералд, която успяла да се омъжи за английски аристократ, а после горчиво съжалявала. Нищо чудно, че Джоузеф е загубил ума си по нея, а после е заплатил с живота си. Рядка красавица. Ясно на кого прилича Емералд. Но у дъщерята има една невинност и благост, които тази жена никога не е притежавала.“

„Изглежда умна и способна – мислеше Амбър, – и със сигурност не изпитва топли чувства към мен, но това няма значение. За моята дъщеря е добре, че тази жена е тук.“

– Много се радвам да се запозная с вас, госпожо Кенеди. Не се съмнявам, че да управляваш Грейстоун е огромна отговорност.

– Вашата дъщеря върна слънцето и смеха в тази къща след като ние вече отдавна бяхме престанали да се надяваме, че отново ще ги имаме.

Емералд се изчерви от удоволствие.

– Кейт, много си любезна.

– Ти донесе радостта на Шон и Шеймъс. Няма да отида толкова далеч и да заявя, че си заменила Катлин, защото е невъзможно, но ти запълни огромна празнина в Грейстоун.

– Кейт, би ли довела Нан Фицджералд? Бих искала да я запозная с майка си.

– Тя се крие в стаята си. Ще е нужен железен лост, за да я

поместим.

– О, добре, няма значение. Ще се видим на вечеря. И Тара е тук, спомняш ли си я?

Кейт недоволно изсумтя.

– Кой ли би могъл да я забрави? Това място е пренаселено с Фицджералд. Ще приготвя бледолилавата стая за майка ти. – Кейт кимна и излезе.

– Спомням си леля Тара с огромна обич, макар че Кейт Кенеди изглежда не изпитва подобни нежни чувства към нея.

– Е, те я смятат за смахната, защото се преструва, че е келтска принцеса. Но изобщо не е луда, а мъдра.

– Тя ме научи на всичко за билките и техните лечебни свойства.

– Тук е само от седмица, но напълно е завладяла дестиларната. – На Емералд ѝ се искаше да се върнат към душевния разговор. Да научи всичко за живота на майка си. Но не се решаваше да задава въпроси. Тъй като Амбър не каза нищо, младата жена реши по-късно да разпита Шон.

– Хайде да се качим горе и да ти помогна да се настанеш. Нямах представа колко съм щастлива! Да можеше и Джони да е тук!

– Той идва ли ти на гости?

– Двамата с Шон имат общ бизнес. Беше тук веднъж. После ми писа. Надявам се, че ще стане чест гост.

Амбър повдигна вежди.

– Или се е научил открито да се противопоставя на баща си, или се е научил да мами, както правех аз.

– Мисля, че за да оцелее, е усвоил по малко и от двете. Очевидно татко се е отказал от опитите си да го прави моряк. В момента управлява търговската кантора.

– А – замислено кимна Амбър, – сега разбирам защо Шон О'Тул се е заел с него.

Лицето на Емералд пламна. Искеше да отрече. Но не можеше.

– Джони обича Ирландия. Той е влюбен в Мейнут.

– Това е разбираемо, защото винаги е обичал конете. Струва ми се, че е роден да живее там.

– Сигурно умираш от желание отново да се срещнеш с близките си?

– Струва ми се, че прибързваш, скъпа. Мейнут принадлежи на граф Килдър. Може би той няма да ме иска.

Емералд отметна къдриците си и на устните ѝ заигра загадъчна

усмивка.

– Графът желае това, което и аз. Той изпълнява всичките ми прищевки.

– Не го смятай за кастриран кон, Емералд. Той е див жребец и аз се съмнявам, че ти някога ще успееш да го опитомиш.

– Не искам да го опитомявам, майко. Аз го харесвам и обичам точно такъв какъвто си е.

„Внимавай какво си пожелаваш, Емералд. Научих се, че понякога сбъдването на най-страстното желание може да се превърне в ужасен кошмар.“

Глава 27

– Не мога да сляза на вечеря. Как да се изправя пред нея – простена Нан.

– Държиш се глупаво! Майка ми е мила и нежна. Когато разбере, че си влюбена в Джони, начаса ще те обикне. Никой няма да се досети за тайната ти, Нан, освен ако сама не събудиш подозрения, като се криеш.

Когато двете млади жени най-после влязоха в трапезарията, Тара и Амбър бяха потънали в разговор за подправки. Шон също ги очакваше. Той се държа като очарователен домакин, представи ги и ги настани една по една. Сложи Амбър от дясната си страна, Тара и Нан от лявата, а Емералд срещу себе си, за да може да ѝ се наслаждава по време на вечерята.

С четири ирландки в една стая, три от които бяха център на внимание, разговорът бе оживен и изпълнен със смях. Дори Нан взимаше участие от време на време, макар че се изчервяваше като божур всеки път когато топлият поглед на Амбър спираше върху нея.

Шон забавляваше гостите си и отдаваше на всяка дама нужното внимание. Емералд не можеше да откъсне очи от него. Снежнобялата ленена риза, леко разтворена край врата, контрастиреше с мургавата му кожа, черните коси и тъмносивите очи. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение. Мислеше единствено за мига, когато вратата на спалнята им ще се затвори зад тях и ще могат без всякакви задръжки да докажат колко много са си липсвали.

Амбър разбра какво чувства дъщеря ѝ към графа. Разбра и че Шон О'Тул не е безразличен към Емералд. Тъмните му очи горяха от желание, а едновременно с това той изпитваше и собственическо чувство към нея. Амбър обаче не можеше да се отърве от подозрението, че я бе отвлъкъл не защото не може да живее без нея, а за да си отмъсти на Монтагю.

Шон О'Тул ѝ бе заявил, че няма да намери покой, докато не унижи враговете си в очите на целия свят и че държи оръжието за това в ръцете си. „Дали оръжието не е Емералд?“

Погледът на Амбър се спираше отново и отново върху тъмния магнетичен мъж, седнал начело на масата. Още не бе постигнал пълното си отмъщение. „Справедливост“, така го бе нарекъл. Запита се с нарастващо безпокойство докде и до кого се простираше тази справедливост.

Реши, че трябва да си поговори сериозно с дъщеря си. Не тази вечер, разбира се, защото Шон и Емералд едва съдържаха копнежа си един за друг, усещаше се дори във въздуха.

В началото Шон наблюдаваше скришом Емералд, но вече съвсем открито не сваляше поглед от нея. Знаеше, че бе постъпил правилно, като я събра отново с майка ѝ. Емералд бе неотразима и сияеща от щастие. Шон изпита задоволство, че част от радостта ѝ се дължи на него.

Бе добър с нея. Нямаше никаква прилика между пленителната жена, която се смееше и говореше със страст, и онова безлично момиче, което бе отвялякъл от Лондон. Призна си, че Емералд бе отговорила на добротата му. Тя бе толкова щедра в любовта си. Шон не се съмняваше, че нежността ѝ бе излекувала някои негови рани. И двамата бяха добри един към друг. Никога нямаше да съжалява за времето, което са прекарвали заедно. То беше почти свършено, ако изобщо имаше свършенство в живота.

Амбър му говореше и той се сепна.

– Извини ме, бях се разсеял. – Погледите им се срещнаха и сякаш прочетоха мислите си.

– Тара ми предложи да ми покаже дестиларната.

– Това ще ни отнеме часове, затова ви пожелаваме лека нощ – обади се Тара.

– Отивам да взема някоя книга от библиотеката – промърмори Нан.

Шон се засмя безочливо към изчервената Емералд.

– Жените Фицджералд са се наговорили да ни оставят сами.

– Толкова ли сме прозрачни? – усмихна се Амбър.

– А ние? – засмя се Шон.

Докато се изкачваха по стълбите, Шон обви ръка около кръста на Емералд.

– Изглеждаш добре. Мъчат ли те много сутрешните ти прилошавания, скъпа?

– Не, вече съм по-добро – увери го тя, трогната от загрижеността му.

Емералд отиде направо при прозореца и дръпна завесите, които навярно Кейт бе пуснала.

– Скъпи, благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти, задето доведе майка ми! Ти ме направи безкрайно щастлива! Тази вечер се чувствам жива и силна като морето!

Шон я вдигна на ръце, за да изпита удоволствието да я поддържа.

– Мислех, че се страхуваш от морето?

– Само когато ти бе там... Но явно си го покорил, щом се върна при мен. Никога повече няма да се страхувам от него! – Обви ръце около врата му. – Когато си с мен, не се страхувам от нищо и от никого!

Шон наведе глава, за да я вкуси.

– Това не е свързано с мен, а със самоуверената и силна млада жена, в която се превърна. – Целуна ухото ѝ, сетне плъзна език по шията ѝ, изпращайки приятни тръпки по цялото ѝ тяло. – Позволи ми да запала огъня, преди да те съблека. Не искам да наистинеш!

– Толкова е хубаво да усещам загрижеността и нежността ти. Аз съм най-щастливата жена на земята. Липсвах ли ти?

– Жадувах те. Кръвта ми крещеше за теб и сега, когато най-после сме сами, искам да те опия със страстта си. – Взе възглавниците от леглото и ги разхвърля по пода пред камината, в която току-що бе запалил огъня. После взе стъкления флакон от масичката до леглото. – Да не би това да е любовен еликсир, който Тара е приготвила за теб?

Емералд повдигна полите си, за да стопли краката си на огъня, при което той зърна стройните ѝ млечнобели бедра и гъстите черни къдрави косъмчета.

– Не, това е смес от розово и бадемово масло. За да запазя кожата си красива за теб.

– Значи наистина е любовен еликсир. Ще те намажа, но когато свърша, ще притежавам и тялото, и душата ти.

Докато пристъпваше към нея, Емералд го стрелна предизвикателно с поглед изпод гъстите си тъмни мигли. Нима той вече не знаеше, че я притежава цялата?

Шон свали меката ѝ вълнена рокля и бельото и нежно я положи да легна върху възглавниците. Очите му, потъмнели от страст, обходиха тялото ѝ. Те милваха и се наслаждаваха на плътта, а пронизващият му поглед обещаваще неземна наслада.

Наля малко от течността в дланта си и я стопли на отъня. Ароматът завладя сетивата ѝ и в същия миг ръцете му я докоснаха, Започна от шията, после плъзна надолу длан, за да помилва лявата ѝ гърда. Намаза раменете ѝ. Емералд се задъха от удоволствие. После силните му ръце се плъзнаха в чувствени кръгове по гърдите ѝ. Тя тръпнеше от невероятна наслада.

– Ммм... чувствам се божествено! – Вдигна ръце над главата си и поднесе щръкналите зърна на гърдите си към лицето му. Той се наведе и езикът му ги обходи, а Емералд извика.

Дланите му се спуснаха надолу, достигнаха до мекия ѝ корем и започнаха да го разтриват. Тя се изви от напирещата страст. Пръстите му се пъгнаха в черните копринени къдрици, разтвориха нежната цепка и загалиха розовата ѝ пъпка. После я притиснаха, за да се разтвори и да навлязат вътре.

Бавно вкара и извади пръста си, а гърлените ѝ звуци му подсказаха, че любимата му жадува за още. Тогава вкара два пръста в копринената ѝ ножница. Бе толкова гореща отвътре, че имаше чувството, че е пъхнал пръстите си в огъня! Емералд затрепери от върховна наслада.

Шон сипа още масло в шепата си и започна да разтрива пръстите на краката ѝ. Първо – нежното стъпало. После продължа нагоре по дългите ѝ крака със силни и уверени движения. Когато стигна до копринените ѝ бедра, Емералд се замая и загърчи. Прекрасните вълни на възбудата отново я заляха. Светлината на пламъците превръщаха тялото ѝ в разтопено злато. Шон я гледа, докато му стигнаха силите, накрая наведе глава и я зарови между бедрата ѝ.

Езикът му навлизаше и танцуваше, вкусваше, въртеше се, проникваше все по-навътре и по-навътре, докато стенанията ѝ не се превърнаха в силни викове. Тя лежеше щедро разтворила крака и отмаляла от възшебството на любовта. Кожата и бе станала толкова чувствителна, че само да я докоснеш и отново щеше да затрепти от желание.

Когато повдигна натежалите си от страст клепачи, Емералд видя, че най-сетне е свалил дрехите си. Беше коленичил пред нея гол и тя протегна жадните си пръсти, за да докосне набъбналата пулсираща мъжественост.

– Ти ме люби два пъти, а защо не пожела да получиш своя дял от удоволствието?

– Ти ме задоволи два пъти. Да наблюдавам прелестното ти тяло как тръпне от удоволствие и да знам, че аз съм причината, ме възбужда до лудост. – Обърна я и се зае да я маже, този път по гърба. Устните му обсипаха с целувки гладката ѝ кожа. – Ти си като топло кадифе. От години сънувам еротични сънища за теб, красавице. В тях виждам единствено голия ти гръб. Знам, че си ти заради разкошния облак от тъмни коси. Кълна се, че имаш най-възбуждащия гръб на земята.

Пръстите му се плъзнаха във вдлъбнатината на задничето ѝ и започнаха невероятната си магия. Когато тя се изви, Шон плъзна пръст в нея и заразтва центъра на женствеността ѝ.

Емералд се вкопчи във възглавниците.

– Шон, имам нужда от повече!

– Знам. Ще ти го дам. – Яхна я и изви дългото си стройно тяло над нейното. Повдигна с любящи ръце задничето ѝ и проникна отзад.

Емералд никога не бе изпитвала подобно нещо, никога не бе сънувала, че е възможно да се люби в такава поза, но вроденият ѝ инстинкт бе по-силен и тя се задвижи с диви, ритмични, спираловидни движения. В един миг осъзна, че това е първичният животински начин, по който жребецът се чифтосва с кобилата. Усещането бе много бурно и безкрайно порочно. С всеки тласък огромният член се триеше в малката твърда пъпка, преди да я прониже докрай.

Емералд усещаше как пулсира, как сърцата им сливат бесните си удари. Запита се щастливо дали бе възможно това неземно блаженство да продължава толкова дълго, после осъзна колко добре Шон познава тялото ѝ.

Дланите му обхващаха гърдите ѝ. Той ги галеше нежно, сякаш бяха направени от крехък порцелан, ала в същото време показваше с цялото си същество, че тя изцяло му принадлежи. Когато усети как у нея се надига третата вълна на удоволствието, най-после си позволи да се изпразни, изпълвайки я с течна лава. Писькът ѝ бе задушен от неговия дрезгав вик.

Амбър трябваше да се срещне с един човек в Грейстоун и да му каже това, което отдавна тежеше на душата ѝ. Макар че Шеймъс едва ли щеше да се зарадва да я види, бе длъжна да му благодари за щедрата финансова помощ, която бе спасила живота ѝ.

Отиде обаче първо да потърси Пади Бърк. Изпита огромно облекчение, когато той топло я поздрави. Дватама излязоха рамо до рамо от кухнята, усещайки възмутените погледи на Мери Малоун и Кейт Кенеди.

Вече в кулата срещнаха Тара, която заедно с Пади дискретно се оттегли.

Видът на Шеймъс стресна Амбър. Последния път, когато го бе видяла, той бе хубав и жизнен мъж, в разцвета на силите си. Сега бе бледо подобие на някогашния човек.

– Шеймъс... – нежно изрече тя.

Той я изучава няколко дълги мига, борейки се с противоречивите чувства в душата си. Амбър Фицджералд беше красива жена. Тя притежаваше особена фатална привлекателност, на която Джоузеф не бе устоял. Но не можеше само нея да обвинява за това, което се бе случило. Тя бе жертва на Монтагю, също както и обичното му семейство. Накрая

Шеймъс махна с ръка към един стол, за да я покани да седне.

– Дойдох да ти благодаря за парите, които ми даде. Ти си много щедър човек, Шеймъс.

Погледът му я прониза.

– През онази нощ аз все още имах Катлин, имах и синовете си. Омразата все още не бе почернила душата ми.

Амбър успя да овладее желанието си да сведе виновно поглед.

– Не мога да моля за прошката ти. Аз самата не си прощавам. Искам само да ти се отплати.

– Има един начин, по който наистина да ми се отплатиш. Примами Монтагю в Грейстоун.

– Шеймъс, аз също копнея да види Уилям Монтагю мъртъв. Смъртта му е единственото отмъщение, което ще ме задоволи. Но нямам никакво влияние върху него. Той ме мрази.

– Много се съмнявам. Твоята загуба вероятно е най-парещата мъка в мизерния му живот. Ти си Фицджералд, никоя не може да се сравнява с теб! Знам го, защото бях щастлив, за да бъда женен за подобна жена. Амбър, ти притежаваш фатална привлекателност!

Този път тя сведе мигли. Все още не можеше да се отърси от чувството си за вина. Ала на земята нямаше сила, която да я накара да се доближи до Уилям Монтагю. Усмихна се тъжно и изрече успокоително:

– Ако някога имам възможност, ще ти се отплатя, Шеймъс.

За Емералд и Амбър дните отлетяха много бързо. Макар че се разхождаха с часове, рядко оставаха сами.

Шон ги заведе на разходка до Мейнют, където бяха топло посрещнати от братовчедки и лели. Потопиха се в спомени, шегички и смях и Амбър започна да се чувства така, сякаш никога не е заминавала.

В късния следобед Шон им показа фермата за коне. Емералд се влюби в един бял жребец с буйна грива и след като и Нан и Шон одобриха избора ѝ, заяви, че ще го нарече Буцефал.

– Май отново си чела онази енциклопедия, англичанке?

Емералд остана очарована, че той все още си спомня първата им среща.

– Не, това е от „Александър Велики“.

После Шон подкани Амбър също да си избере кон и ѝ предложи той да го транспортира до Уиклоу с кораба си.

Тя благодари, но отказа. Не искаше да бъде задължена с нищо на този силен и опасен мъж.

Той явно отгатна мислите ѝ, защото обезоръжаващо се усмихна:
– Всъщност – прошепна в ухото ѝ, – Монтагу е платил за тези коне. Аз просто го отървах от разноските по транспорта и отглеждането им.

Амбър се засия, развеселена от откровеността му.

– В такъв случай ще приема предложението ти. Би било невъзпитано да откажа.

На следващия ден тя отведе Емералд настрани. Не им оставаше много време да бъдат заедно.

– Помолих Шон утре да ме изпрати до Уиклоу.

– О, не! – извика Емералд. – Съжалявам, знам, че те чака работа, но ми се струва, че току-що си пристигнала.

– Скъпа, вече няма да е както досега. Ще се виждаме много често.

– Аз дори не знам с какъв точно бизнес се занимаваш.

Амбър пое дълбоко дъх.

– Свързан е с доставки. Наела съм жени, които доставят всичко необходимо за празненства, балове и сватби.

– Търсят ли се подобни услуги?

– Да, има голямо търсене. Мила, иска ми се да си поговорим насаме. Къде можем да отидем?

Емералд се вгледа в лицето ѝ. Очевидно майка ѝ не желаше някой от обитателите на Грейстоун да ги чуе.

– Да изведем кучетата на разходка?

– Би било чудесно. Облечи се добре. Усещам във въздуха диханието на зимата.

Емералд се върна след малко, загърната в зелена кадифена пелерина, обточена с лисичи кожи. Амбър усети как гърлото ѝ се стяга.

– Това едва ли е същата, която някога ти уших.

– Не, заминах от Англия само с роклята на гърба си. Шон поръча да ми я ушийт, копие на онази, която носех на празненството по случай рождения му ден. Той си спомня всичко.

Откриха кучетата в конюшните.

– Сивата хрътка е била на Джоузеф, макар и за много кратко...

Амбър се наведе и я прегърна през врата.

– Сърцето ми се къса, като си помисля за Джоузеф.

Голямото ловджийско куче поздравя Емералд, като се изправи на задните си крака и сложи предните си лапи на раменете ѝ.

– О, скъпа, внимавай за бебето!

– Ти знаеш? – смаяно възкликна Емералд.

– Подозирах. В началото не, но ти цялата така сияеше, че започнах да се вглеждам по-внимателно в теб. Надявах се, че страховете ми няма да се оправдаят.

– Боях се да ти кажа.

– Детето от съпруга ти ли е или от Шон?

– От Шон, разбира се!

– Значи е копеле – меко рече Амбър.

– Не го казвай! С Шон се обичаме!

– Нека да поговорим! – Амбър се опитваше да подреди мислите си. Кучетата хукнаха през поляната към гората. Двете жени бавно ги последваха. – Знам, че си влюбена в Шон О'Тул. Би трябвало да съм съляпа и глуха, за да не го разбера. Но дали той те обича?

– Разбира се, че ме обича!

– Помисли си внимателно. Казвал ли ти го е някога? Казвал ли ти е, че не може да живее без теб? Изобщо говорил ли е за брак? Признавал ли ти е, че иска да бъдеш майка на децата му?

– Аз имам съпруг, как би могъл да ми каже всичко това? В тона ти се усеща неодобрение. Говориш също като отец Фиц. Той ме нарече прелюбодейка и ми нареди да се върна у дома при Реймънд. И ти ли искаш това?

– Мили Боже, не! Просто ми се ще да не се хвърляш с такава готовност в обятията на врага му. – Стигнаха до каменната ограда и седнаха.

– Те ме накараха да повярвам, че си развратна и порочна, омърсена завинаги от покварената си ирландска кръв. Не можех да понасям Джак да ме докосва. Нещата, които правеше с мен, ме отвращаваха. Искях да избягам, но бях уловена в капан.

Амбър знаеше отлично как се бе чувствала дъщеря ѝ. Тя също бе живяла осемнадесет дълги години в капана на брака си с Уилям Монтаю.

– И тогава се случи чудо. Шон ме доведе в Ирландия и аз разбрах, че винаги съм го обичала. Ти беше съвсем права, като каза, че съм се хвърлила в обятията му. В действителност, той не се опита да ме насили по какъвто и да е начин. Когато ме люби за пръв път, аз вече изгарях от желание по него. А след като ме направи своя, се почувствах засрамена от някогашните си мисли за теб. Ако ти си развратна, то аз съм още по-грешна и порочна, задето с такава страст се отдадох на друг мъж. Шон може и никога да не ми е признал, че ме обича, но ми го е показал по безброй начини. Веднъж се скарахме. Бяхме в Лондон и аз го обвиних, че само се перчи с мен като със своя любовница, защото той наистина

ме използва, за да си отмъсти на Монтаю. След това обаче и двамата си простихме. Всъщност аз напълно разбирам жаждата му за отмъщение.

– Но, мила, ако в сърцето му няма място за нищо друго, освен за възмездие.

– Майко, той ме научи да живея за днешния ден, защото това е единственото, което наистина имаме. Ако утре всичко свърши, аз няма да съжалявам нито за един миг, през който сме били заедно. Както не съжалявам, че ще родя това дете. То е част от него и от мен. Може би най-добрата част...

Амбър едва успя да сдържи сълзите си.

– Както и ти си най-добрата част от мен, Емералд. Само ми обещавай, че ако той някога те нарани, ако красивият ти сън се превърне в кошмар, ще се върнеш при мен.

Емералд прегърна с любов майка си.

– А при кого друго бих могла да отида?

Глава 28

Когато Уилям Монтагю узна, че е загубил два кораба в бурята, прокле и небесата, и ада, и всяко място между тях. А когато разбра, че незастрахованите коне, за които вече бе платил, също са изчезнали в морето, направо изпадна в дива ярост. Животът на Портман Скуеър, и преди нещастен за Джони, сега стана непоносим, затова се изнесе и си нае апартамент в Сохо.

Когато пристигна в кантората на „Монтагю Лайн“, баща му още кълнеше Ирландия и всичко свързано с нея. Джон остана доволен, че старата свиня не обвинява него.

– Никой не обича конете повече от мен, но ние вероятно сме изгубили и екипажа на „Гибралтар“. Изглежда хич не те е грижа за хората!

– Не ме е грижа! Жалко, че и екипажът на „Херон“ не потъна заедно с тях. Нищожни, некадърни, пияни негодници!

– Би трябвало да бъдеш благодарен, че са невредими, защото семействата им няма да искат компенсации.

– Няма да дам никому и пени! Ако дойдат роднини на капитан Бауърс или на екипажа му, кажи им да се обърнат към Джак. Той ще се оправи с тях. – Уилям Монтагю се стовари на стола и подпря пулсиращия си крак на месинговия плювалник. – И двата кораба са били застраховани, нали?

– Разбира се – излъга Джони, без дори да му мигне окото. – Но ти добре знаеш колко се бавят от „Лойд“ с документите. А ние се нуждаем от нови кораби незабавно. Не можем да чакаме парите от застраховките. Имам един източник, от когото мога да получа много изгоден заем при ниска лихва. Аз ще подготвя всичко, но ти ще трябва да проучиш кои кораби да купиш. Видя какво стана като позволи на Джак да избира.

Джон видя със задоволство как лицето на баща му пламва, както всеки път, когато му напомняше, че бяха купили собствения си кораб.

– Този път ще го възложи на теб.

– Татко, аз не мога да върша всичко. Трябва да отида до остров Ламбей и да видя дали има оцелели, а също и да проверя дали „Гибралтар“ си заслужава да бъде ремонтиран. Ако е напълно унищожен, ще напиша доклад до застрахователната компания.

Уилям отпусна глава на гърдите си. Целият му бизнес висеше на косъм. Колко по-различни бяха нещата в добрите стари дни, когато

двамата с Шеймъс имаха такива големи печалби, че дори не знаеха къде да си похарчат парите. Само ако можеше да върне времето назад...

Джон Монтагю реши да се възползва от пътуването си до ирландския бряг и вместо да отплава направо за остров Ламбей, първо се отби в Грейстоун.

В мига, в който Емералд разбра, че корабът, който току-що бе хвърлил котва в пристанището, е „Чайка“, изгича да отвори тежките порти и да посрещне брат си. Щеше направо да се пръсне от нетърпение да му разкаже новините за майка им.

– Сияеш от щастие! – Брат й топло я целуна.

– Влизай. Имам да ти казвам нещо страхотно! Майка беше тук! Шон я открил в Уиклоу и я доведе на гости. За малко я изпусна.

– В Уиклоу? Но това е съвсем наблизо надолу по крайбрежието. Мили Боже, не мога да повярвам! Тя добре ли е?

– Тя е прекрасна! Изобщо не се е променила. Джони, мама не ни е изоставила. Баща ни я пребил до смърт заради връзката й с Джоузеф О'Тул и я заключил в спалнята й. Заклел се, че тя никога повече няма да ни види.

– Подозирах го. Радвам се, че се е отървала от него. Винаги съм се надявал, че живее щастливо някъде в Ирландия. Уиклоу не е много далеч, така че ще имаме възможност да се срещаме.

– Тя много иска да те види, Джони. Защо не отидеш до Уиклоу?

– О, ще го направя, но днес не мога, Ем. Дори в този момент не би трябвало да съм тук. Може би следващата седмица. Предаде ли писмото ми на Нан?

– Да. – Емералд го погледна. Искеше да му каже за бедата, в която бе изпаднало момичето, но си припомни своето обещание.

– Дали ще мога да заема кон? Искам да отида до Мейнют и да я видя.

– Не е необходимо. Тя е тук.

– О, Господи, каква прекрасна новина! Къде е?

– Горе. В същата стая, където беше отседнал и ти. Като говорим за прекрасни новини, струва ми се, че Нан има няколко за теб, но ще трябва да ги узнаеш от нея.

Джон се втурна по стълбите и остана горе повече от два часа. Когато наближи обяд, Емералд реши да се качи, за да провери какво става. През затворената врата чу, че Нан плаче, а Джони се опитва да я успокои. Почука тихо и зачака да я поканят.

Джони бе пребледнял. Очите му търсеха помощ.

– Искам да се оженим. Искам тя дойде с мен у дома.

Емералд се ужаси.

– Не можеш да я отведеш на Портман Скуеър!

– Аз се преместих в отделен апартамент. Искам да се оженим.

– Джони, съгласна съм, че двамата с Нан трябва да се ожените, но не я отвеждай в Англия. Едно ирландско момиче няма да бъде щастливо далеч от семейството си особено ако е Фицджералд.

Джони въздъхна тежко. Знаеше, че Емералд е права, прокара объркано пръсти през кестенявата си коса.

– В такъв случай ще трябва да се оженим и поне засега да живеем разделени. В никакъв случай няма да оставя Нан с незаконно дете в утробата си, и то от англичанин!

Емералд затвори очи. Грубостта му я нарани. За втори път през последните дни ѝ се напомняше, че детето, което тя носи, ще бъде копеле. Ала побърза да отпъди собствените си грижи и се съсредоточи върху проблема на Нан.

– Смяташ ли, че отец Фиц ще ви бракосъчетае?

– О, сигурна съм! – Лицето на Нан светна от надежда.

– Имаш ли нещо против да бъдеш оженен от католически свещеник, Джони?

– Разбира се, че не. Да вървим веднага в параклиса и да поговорим с него.

– Благодаря на Бога, че Шон не е тук – промърмори Емералд. – Нан, мисля, че трябва да вземем и Тара. Отец Фиц е тесногръд фанатик, който не вижда по-далеч от носа си! Ще се нуждаем от някой член на семейството, за да му се наложи, ако започне да се инати и откаже да ви венчае.

Отец Фиц с радостно изражение благослови Нан и Джони в малкия параклис. Емералд бе направо изумена колко мило и загрижено говори на Нан и как изведнъж става суров, когато се обръща към нея. Знаеше, че ако го помоли да запази венчавката в тайна от Шон, той само ще я обсипе с възмутени укури, затова го прошепна в ухото на младоженката.

– Моля те, не казвай на графа, отче. Ние сами ще му съобщим в подходящия момент.

– Това, което стори днес, дете мое, ще зарадва Бог. Не е моя работа да го разгласявам.

Нан и Джон не се върнаха в къщата, а се отправиха към конюшните. Искаха да се сбогуват насаме и отново да си разменят клетви във вечна вярност и любов. Конюшните на Грейстоун бяха доста просторни и двамата младоженци ръка за ръка се отправиха към задната част и се вмъкнаха в една празна клетка. Джони седна на прясното сено и нежно придърпа невестата до себе си.

– Толкова много те обичам, Нан. Съжалявам, че позволих да ти се случи това. Не разбирам как съм могъл да бъда толкова небрежен и безразсъден.

– Джон, аз съм виновна. Не знаех, че може да се случи и от един път. Не искам да си мислиш, че нарочно съм те вкарала в този капан, за да се ожениш за мен.

– Нан, скъпа, не обвинявай себе си. Аз съм този, който трябваше да внимава и да се погрижи за всичко. Но не съжалявам. Оженихме се много по-скоро, отколкото иначе можехме да се надяваме. Съжалявам единствено, че ще бъдем разделени. Но Емералд е права – за теб е по-добре да останеш тук, в Ирландия. Между мен и баща ми има недовършена работа и аз съм длъжен да те защитавам от него. Не знам кога ще те видя отново, но ще ти пиша, а ако се нуждаеш от мен, изпрати ми съобщение в Сохо. Не се подписвай. На този свят съществува само една жена, която би могла да ми пише.

Тя му поднесе устните си за целувка.

– Люби ме, Джони. Може би ще минат месеци, преди отново да се видим.

Преди Джон да потегли от Грейстоун, остави кратка бележка за Шон.

– Само пет минути, след като спусне котва, той вече ще знае, че съм бил тук.

– Той притежава невероятната способност да узнава всичко, което става – загрижено отбеляза Емералд.

Лицето на Джони помръкна.

– Не се безпокой за Нан. Жените Фицджералд са като сестри, когато става дума за бременност. Те ще се грижат за нея и ще я защитават, каквото и да се случи. Аз също ще я пазя...

Очите на Джони се разшириха от изненада.

– Мили Боже, сигурно съм бил сляп, щом не съм го разбрал веднага. Какво ще правиш?

Тя се усмихна.

– Ще родя бебето на Шон, разбира се. Джони, никъде не бих могла да бъда по-щастлива и на по-сигурно място, отколкото тук, в Грейстоун. Грижи се за себе си и се пази, братко!

Джони взе Нан в обятията си за сбогом. Не искаше да оставя младата си невеста, но знаеше, че няма друг избор. Целуна я за десети път и промърмори:

– Опитай се да не се тревожиш за нищо, Нан. Обещавам ти, че ще ти пиша. И помни, че те обичам!

Нан бе на седмото небе от щастие. Макар че тъжеше заради бързо заминаване на Джони, тя чувстваше дълбоко облекчение.

– Емералд, не мога да повярвам, че съм омъжена! Имах нужда от него и той дойде. Не е ли най-прекрасният мъж на земята?

Напрегнатото лице на Емералд омекна.

– Ние го обичаме и може би сме предубедени. Но аз съм много горда от начина, по който се справи с отговорностите си. Джони е добър. Той не дава лесно любовта и доверието си. Въпреки всичко обаче съм благодарна, че Шон не се появи по средата на церемонията.

– О, Емералд, аз съм такава страхливка! Не искам да се срещам с него. Ще имаш ли нещо против, ако си отида у дома, за да кажа на майка си? А братовчедките ми ще позеленеят от завист!

– Разбира се, че нямам нищо против. Да дойда ли с теб?

– Не, не, ще помоля един от конярите да ме придружи. Ако не си тук, когато Шон се върне, той ще тръгне да те търси в Мейнют.

– Толкова ли те е страх от него?

Нан потрепери.

– Той е граф Килдър.

Само час след прибързаното заминаване на Нан „Сулфур“ влезе в пристанището на Грейстоун. Емералд дълго се разкрсява за завръщането на Шон. Смени роклята си с нова, която току-що бе пристигнала от магазина на госпожа Макбрайд. Докато я обличаше, внезапно я прониза една мисъл. Новите рокли ѝ ставаха съвсем точно, въпреки наедрялата фигура и много добре прикриваха бременността ѝ. А по времето, когато ги бе поръчала, дори тя самата не подозираше, че е бременна. Имаше само едно обяснение. Шон бе предугадал всичко.

Докато разчесваше косите си и ги привързваше със зелена панделка, за да е в тон с роклята, младата жена трябваше да признае, че мъжът, когото обичаше с цялото си сърце, е пълна загадка. Той споделяше много неща с нея, но никога не ѝ разкриваше най-съкровеното. Държеше го

зад заключена врата.

След като Шон се изкъпа и преоблече, Емералд се присъедини към него. Стигаше ѝ само да го гледа и да слуша дълбокия му глас, за да изпитва невероятна радост.

– Шон, никога няма да мога да ти се отблагодаря, заедно доведе майка ми в Грейстоун. А можеш ли да повярваш? Само час след като вие двамата тръгнахте, пристигна Джони. Така ми се искаше да се бяха срещнали с мама. Това щеше да я направи толкова щастлива.

– Е, ти я имаше изцяло за себе си. Джони ще се види друг път с нея. Очаквах го.

– Той ти остави... писмо. Всъщност каза, че било доклад.

Шон взе писмото, но преди да го отвори, забеляза, че лицето на Емералд е помрачено от тревога. Прегледа бележката.

– Новините са добри. Не разбирам защо не е дочакал завръщането ми. Отплавал е към остров Ламбей. Ще отида до там, за да поговоря с него.

Тъмните му очи се вгледаха внимателно в лицето ѝ.

– Май си уморена. Добре ли си, скъпа? – Без да дочака отговора ѝ, той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото. Положи я нежно, изпъна се до нея, взе я в прегръдките си и приглади непокорните къдрици на челото ѝ.

– Не е нужно да тръгвам веднага. Ще остана още малко, за да се уверя, че си добре. Искаш ли да ти разтрия гърба?

Емералд зарови лице на рамото му.

– Не. Искам само да си лежа тихо до теб и да усещам топлината ти.

Шон остана с нея, докато тя се унесе. Усмихна се, загледан в красивото ѝ лице. След вълнението от посещението на Амбър и последвалата визита на Джони, малко тишина и спокойствие щяха да ѝ се отразят добре. Вдигна една къдрица от възглавницата и разтри копирения кичур между пръстите си. Очите му омекнаха, озарени от нежна усмивка. В този миг Шон О'Тул бе сигурен, че Емералд е щастлива.

Когато Джони видя „Сулфур“ да приближава към остров Ламбей, целият се скова от лошо предчувствие. Дали О'Тул вече бе узнал за тях двамата с Нан? Дали бе дошъл да се разправя с него? Призова цялата си решителност. Да върви по дяволите! Ако беше писано, Нан скоро щеше да стане вдовица. А и поведението на Шон не бе по-добро от неговото, след като бе допуснал Емералд да забременее.

О'Тул слезе на брега и остана доволен, като видя, че нищо не може

да бъде спасено от стария кораб за пренасяне на роби. Дани Фицджералд явно си бе свършил добре работата. Шон поздрави Джони и насочи поглед към кораба, който някога се числеше към „Монтагю Лайн“. Според изчисленията му имаше още четири. Екипажът вече се бе качил на борда на „Чайка“. О'Тул се нахрани да ги последва. Обърна се и попита през рамо:

– Колко души си довел?

– Само трима. Аз бях и помощник-капитан, и с платната се оправях, макар че мразя тази работа.

Шон го потупа по гърба и се засмя.

– Малко си пребледнял, но се справяш добре. Повикай екипажа на „Чайка“. След като са били с теб в „Замъка на лъжите“, не можем да им позволим да се върнат при Монтагю и да разправят разни истории, нали? От бележката ти разбрах, че „Монтагю Лайн“ се нуждае от голям заем?

– Татко смята, че това ще е временно, докато получим парите от застраховката.

– Ти си умен дявол! Винаги съм се възхищавал на това качество. Ще ти помогне да оцелееш в този жесток и покварен свят. Скоро ще отиде в Лондон. Ще получиш заем от „Баркли и Бедфорд“. Името звучи ли достатъчно английско? Искам обаче заемът да бъде гарантиран с ипотеката на Портман Скуеър.

Джон се втренчи в него с удвоено възхищение. Явно когато Шон се е заклел да унищожи Монтагю, не е говорил празни приказки. Накрая и баща му, и Джек нямаше да има дори покрив над главата си. Беше дяволски късмет, че Уилям очакваше да получи парите за застраховката на корабите от „Лойд“, в противен случай никога нямаше да се съгласи да подпише ипотеката. Следващото предложение на О'Тул показа, че той все още не е свършил.

– Защо „Монтагю Лайн“ да не се заеме с контрабанда на френски коняк? Печалбите са много по-големи от рисковете, а около Коледа ще има голямо търсене.

„Сулфур“ и „Чайка“ отплаваха от остров Ламбей в различни посоки. Джон бе благодарен, че сега на борда има повече моряци, които да се заемат с платната. Срещата с Шон О'Тул го бе притеснила и с всяка вълна стомахът му заплашваше да изхвърли съдържанието си.

Шон бе безмилостен в отмъщението си. Джон никога нямаше да забрави онази нощ, когато се бе събудил с ножа между краката си. Дали

след ката узнае, че Нан носи неговото дете, ще се върне да довърши работата си?

Застанал зад кормилото на „Сулфур“, Шон О'Тул мислеше за Джонни Монтагю. Макар и неохотно, трябваше да признае, че бе започнал да уважава брата на Емералд. Разбираше отлично, че без неговото съдействие, щеше много да се затрудни. Едно нещо бе напълно сигурно – Джонни Монтагю вече не бе онзи мекушав страхливец.

Минаваше полунощ, когато пристигна в Грейстоун. Изкачи се тихо по стълбите и безшумно се плъзна в господарската спалня. Емералд обаче се надигна и запали лампата.

– Съжалявам, любов моя, не исках да те обезпокоя.

Закачливите ѝ зелени очи го стрелнаха изпод гъстите мигли.

– Колко сме различни, милорд! аз със сигурност искам да ви обезпокоя. Това е едно от най-възбуждащите неща в този живот.

Шон съблече коженото си сако и свали ризата си.

– Изглежда почивката ти е помогнала да се възстановиш напълно. – Пристъпи към банята.

– Не се къпи! Искам да те помириша и вкуся.

Дрезгавият ѝ глас го закова на място. За пръв път, откакто бе избягал от затворническия кораб, натрапчивата му идея винаги да бъде безупречно чист изчезна като дим.

Глава 29

Есента премина. Дойде зимата. Емералд бе благодарна, че в Ирландия снегове и ледове не сковават земята. Затова пък имаше много влажни и студени дни.

Обикновено вечер Емералд и Шон се качваха рано в спалнята си и се изолираха от целия свят. Понякога дори вечеряха там, след това играеха шах, четяха или се любеха.

Бременността вече ѝ личеше, но като повечето дребни жени тя я понасяше леко и не изглеждаше тромава. Наедриялото ѝ тяло я правеше още по-женствена и желана. Шон стана още по-нежен и грижовен. Често я носеше на ръце, редовно разтриваше гърба и краката ѝ, караше я да се чувства като обичана съпруга.

И успешно отбягваше всякакви мисли за деня, когато ще трябва да я върне на семейството ѝ. Това бе нещо, което щеше да предприеме в бъдеще. Ала бъдещето по неумолим начин се превръщаше в настояще.

Шон ходеше на гроба на майка си всеки ден, откакто се бе върнал в Ирландия. Винаги носеше свежи цветя, коленичеше под клоните на плачещата върба и повтаряше клетвите си за отмъщение. Изведнъж обаче започна да избягва гроба на Катлин, разкъсан от мъчителна вътрешна борба. През дългите нощи държеше с часове Емералд в прегръдките си. Искаше да я чувства до себе си, докато се унася в неспокойния си сън.

Това, което му предстоеше да извърши, бе най-трудното нещо в живота му. За хиляден път мислено пресмяташе в кой месец е тя и колко остава до раждането.

Според сметките му детето трябваше да се роди през февруари. Може би в началото. За пръв път я бе любил през април и ако бе забременяла веднага, детето можеше да се роди и през януари. Пътуването по море обаче излагаше здравето ѝ на риск и той го отлагаше колкото може повече. Мъчителните мисли ден и нощ терзаеха душата му. Накрая реши, че двамата ще прекарат Коледа заедно. Упорито отказваше да мисли какво ще стане след празниците. Успя дори да пропъди всички опасения, мрачни мисли и предчувствия. Настроението му значително се подобри. Вече можеше с леко сърце да се включи в плановете на Емералд, прислугата и всички обитатели на Грейстоун в подготовката за Коледа.

Цялата къща бе празнично украсена със зеленика, бръшлян и имел. Тара отново бе в Грейстоун. Маги, Меги и Мегън се бяха изредили за по

един месец, след което тя бе настояла, че пак е неин ред. Прекарваше часове в дестиларната, за да направи омайни свещи. Напълни безброй купи с най-различни ароматни подправки. Свари ликьори от круши, дюли и кайсии.

Всеки път, когато пристигаше кораб на О'Тул, моряците Фицджералд бяха канени да опитат от празничните ястия на Мери Малоун, които се приготвяха от сутрин до вечер. Господин Бърк изваждаше бурета с бира и уиски от мазетата. Грейстоун се огласяше от смях и музика.

Дори Шеймъс позволяваше на Шон или Пади да го свалят долу, за да се присъедини към всеобщото веселие. Той се шегуваше с Емералд, че е заприличала на коледен пудинг, а тя сладко му отвръщаше на закачките.

В Ирландия коледната нощ бе свята, затова след вечерята всички отидоха в параклиса за тържествената служба. Всички, освен Шон и Емералд. Дватамата загасиха свещичките по високата елха, после Шон я вдигна на ръце, притисна я до сърцето си и я отнесе на горния етаж.

– Липсва ли ти църквата? – меко попита младата жена.

Шон се изсмя гръмогласно.

– Не. Религията е за невежите.

– Аз отидох веднъж... още когато Нан беше тук. Отец Фиц отказа да ми даде причастие.

Пусна краката ѝ върху дебелия килим и я погледна.

– Наистина ли си изпитала нужда да отидеш в църквата?

– Исках да се помоля за бебето и за твоята безопасност, когато отплава в онази буря.

– Това е глупаво. Няма Бог, който ни гледа отгоре и ни предпазва от беди, Емералд. Нещастията ме научиха да разчитам единствено на себе си и аз се опитах да предам опита си и на теб.

– Свещеникът ти е ядосан, задето не си стъпвал в църквата, откакто си се върнал в Ирландия.

– Какво ти каза отец Фиц?

Емералд се поколеба. Не ѝ се искаше да повтаря обвиненията. Шон обхвана раменете ѝ.

– Кажи ми!

– Че душата ти е почерняла от грях.

Шон се засмя, но в гласа му прозвучаха груби нотки.

– Той е казал истината, а и какво друго може да се очаква от един свещеник?

Емералд не повтори смъртните грехове, в които я бе обвинил отец

Фиц, нито думите му, че Шон е превърнал отмъщението в свой Бог. Страхуваше се, че Шон тукатси ще признае, че и това е истина, затова предпочете да не говори повече по темата. Повдигна се на пръсти и му поднесе устните си.

– Каза ми да използвам влиянието си върху теб.

– Ти го правиш всеки ден и всяка нощ. – Гласът му от груб стана дрезгав.

– А, да, няма що! Личи си дори по книгите, които четеш.

Шон й се усмихна и взе двете книги от нощната масичка. Едната бе „Ад“ от Данте, другата – „Принцът“ от Николо Макиавели. Шон ги сложи настрана и взе тази, която Емералд четеше. Беше „Декамерон“.

– Ммм, Бокачо. Защо не използваш влиянието си, като ми почетеш?

Хвърли няколко възглавнички на пода пред камината и свали халата си. Емералд развърза колана на мекия вълнен пеньоар и също остана гола. Шон се излегна, подпря брадичка на силния си юмрук и впи поглед в нея.

Емералд започна да чете, но очите й постоянно се стрелкаха от страницата към великолепното мъжко тяло до нея. Светлината на пламъците проблясваше върху стегнатия му корем, дългите слаби хълбоци, мускулестите гърди и широките рамене.

Отново се съсредоточи върху книгата и прочете още няколко абзаца. Бокачо бе едновременно изискан и прям относно тайнствата на любовта. С крайчеца на окото си видя как членът на Шон се уголемява и щръква. Тогава захвърли книгата и с нарастващо възхищение го загледа как става все по-дълъг и по-дебел.

В гърдите й се надигна изгарящо желание да го докосне и вкуси. Ръцете й жадуваха да усетят тежестта на горещите тестиси, пръстите й копнееха да се плъзнат по гордия ствол, устните й – да целуват гладката кадифена главичка, която пламъците обагряха в тъмночервено. Очите му святкаха като на хищник, което още повече подчертаваше изключителната му мъжественост. Шон бе отгатнал желанията й.

– Ела!

Емералд видя как пулсът му тупти на шията, после погледът й се плъзна по гъвкавото стегнато тяло и се спря върху главичката на дългия член. Тя също пулсираше. Емералд коленичи и с любящи длани обхвана цялата му мъжественост. Устните й докоснаха кадифената повърхност, после духнаха леко. Шон затрепери.

– Застани на колене!

Той пое дълбоко дъх и се надигна, за да бъде на нивото на

красивата ѝ уста. Тя започна нежно, внимателно, с върха на езика си, после описа широки кръгове и накрая облиза цялата пулсираща главичка. Обхвана тестисите с едната си шепа, а с другата дебелия ствол, отвори уста и го пое в тъмната гореща пещера. Смучеше и ближеше, издавайки толкова възбуждащи звуци, че Шон усети как всеки миг ще експлодира или ще умре от наслада.

Опита се да се овладее, за да удължи вълшебното удоволствие, но Емералд бе толкова чувствено предизвикателна, че целият му самоконтрол се разби на милиони късчета. В устата ѝ се изляха първите перлени капки на екстаза му. После се изви назад, разтърсван от жарките тръпки на оргазма, а горещата бяла течност потече по корема му. Емералд притисна голите си гърди до твърдото му тяло и ги отърка в мъжкия му сок.

Шон плъзна ръка надолу между краката ѝ, за да я дари с чудното освобождение, и бе изумен, когато усети оргазма ѝ в мига, в който я докосна.

– Моя малка красавице, ти се отдаваш толкова щедро! – Лежах отпуснати пред огъня. Единственото им желание бе да останат така завинаги. Накрая Емералд се размърда лениво.

– Имам подарък за теб, но първо ми позволи да те изкъпя.

– Щом искаш... – промърмори младата жена и докосна лицето му.

– Искам! – Вдигна я на ръце и я отнесе в банята. Топлата вода бе прекрасна. Шон я държеше в скута си и бавно я сапунисваше с ухания сапун, удивлявайки си на гладката ѝ атлазена кожа.

– Обожавам да те усещам до себе си. Ти имаш най-изкусителния гръб на света.

– Напоследък отпред не съм толкова изкусителна – усмихна се Емералд.

Ръцете му се плъзнаха по налетите ѝ гърди.

– Не е истина, моя красавице. Нямам търпение да те подсуша и да те разтрия с розово масло.

– Аз също.

Шон я обви в пухкавата кърпа и отново я отнесе при камината. С безкрайно търпение и нежност я подсуши, после стопли маслото за разтривката. Когато свърши, Емералд протегна отмалялата си ръка, за да погали лицето му.

– Това е най-хубавият подарък, който съм получавала.

Шон дрезгаво се засмя.

– Това не беше подаръкът ти. – Стана, отиде до нощната масичка, извади нещо от чекмеджето, върна се и коленичи пред нея. – Ето го. –

Сложи една кадифена кутия в ръцете ѝ.

Емералд бавно повдигна капака и застина от изумление, когато видя великолепните бижута.

– Изумруди! – Скъпоценните камъни запламтяха със зелен пламък.

– Честита Коледа, любима.

Зелените ѝ очи се наляха със сълзи.

– Не биваше да ми купуваш толкова скъп подарък.

– Напротив, Емералд. Заслужаващ го. Ти ми даде много.

– Надявам се да ти подаря син. – Наведе се да си сложи гривната и обиците и не видя тъжната сянка, която пробяга в очите му.

В следващия миг Шон мина зад нея, за да закопчае огърлицата на шията ѝ.

– Хайде да си лягаме, че утре ни чака уморителен ден – малко рязко рече той.

В коледната утрин сложиха в огнището бъдника, а после дойде време за подаръците. Арендаторите и семействата им пристигаха един по един. Всички носеха по нещо и, както бе традицията, всички получаваха щедри дарове от О'Тул. По пладне „Сребърна звезда“ пусна котва в пристанището и екипажът ѝ бе поканен в Грейстоун на празничен обяд. Пиршеството нямаше равно на себе си.

Капитан Лиам Фицджералд донеси на Шон най-желаният коледен подарък. Новият шеф на адмиралтейството, които вземаше щедри покупки от капитаните Фицджералд, бе конфискувал два кораба на „Монтагю Лайн“ заради контрабанда с френски коняк, заради което на Уилям Монтагю щеше да бъде наложена солидна глоба.

Капитанът носеше и писмо от Джон Монтагю, което потвърждаваше информацията. Шон го пхна под ризата си и отиде да потърси Шеймъс и Пади Бърк, за да сподели радостните новини. Трудно обаче откри управителя на Грейстоун. А когато най-после го намери, видя, че лицето му е потъмняло от тревога. Шон си припомни, че по време на празничния обяд Пади Бърк се веселеше заедно с всички и вдигна множество тостове.

– Какво не е наред?

– Шеймъс. Изчезнал е.

– Странно... Не може да е отишъл много далеч – успокои го Шон, имайки предвид отслабналите крака на баща си. – Може би някое от момчетата го е завело в кулата му.

Двамата претърсиха навсякъде, но от Шеймъс нямаше и следа.

– Господи, дали не е паднал надолу по стълбите, водещи към зимника?

– Ти провери мазето, а аз ще се кача горе.

Шон обиколи всички стаи на Грейстоун, но без успех. Накрая приближи до един прозорец, който гледаше към градината, и сърцето му спря. Баща му лежеше по очи на земята.

Тутакси се спусна по стълбите, профуча през елегантната приемна и се озова в градината. Иисусе, от колко ли време лежеше върху студената земя? Младият мъж забави стъпки. Шеймъс издаваше ужасяващи отчаяни звуци. Той лежеше до гроба на Катлин и хлипаше безутешно. Шон се отпусна на колене и протегна силните си ръце, за да го вдигне и успокои, но баща му бе неутешим.

– Не! Искам да остана тук. Аз я излъгах! Заклех се, че Монтагю ще си плати за това, което стори на синовете й. Именно то разби сърцето й и я вкара в гроба.

– Татко, ти си разстроен заради Коледа. Сега мама ти липсва най-силно.

– Затваряй си устата! Нима не разбираш, че ми липсва всеки ден и всеки час? Беше сърцето и душата на Грейстоун, центърът на живота ми. Те ме наказаха чрез нея. Използваха моята любима, за да ме накарат да страдам. Тя бе единственото ми уязвимо място.

Докато Шон коленичеше край гроба на майка си, в гърдите му се надигна огромна вълна на вина, която едва не го задави. Когато разбра за смъртта й, той също бе заслепен от ярост и мъка. Тогава даде тържествена клетва, че ще накара враговете си да си платят за стореното зло. Монтагю щяха да страдат по същия начин, като им отмъсти чрез жената, която бе най-скъпото в техния живот. Дъщеря на единия и съпруга на другия. Емералд бе идеалното оръжие за възмездие.

Прегърна баща си и го притисна до гърдите си.

– Заклевам ти се, че аз няма да предам Катлин Фицджералд О'Тул, татко.

Преживяното вълнение бе отнело и последните сили на Шеймъс. Синът му го вдигна и го отнесе в леглото му в кулата. Пади Бърк стопли краката му с нагорещени тухли, а Тара му даде специална отвара от уиски и стрито маково семе, за да заспи.

В коледната нощ Емералд се строполи в леглото уморена, но щастлива. Шон, Пади и Тара решиха да не й казват за случилото се с Шеймъс, за да не я тревожат излишно, и тя мигом заспа.

Шон лежеше до нея, пъхнал ръце под главата си. Разбираше, че бе дошло време да затвори една глава от живота си. Беше отлагал достатъчно. Сега трябваше да действа решително. Нямаше да позволи да изпадне в безплодни фантазии или самосъжаление.

Вътрешно вече се бе разделил с жената до себе си, убеждавайки се, че тя повече не се нуждае от него, защото не беше някогашното безропотно и срамежливо момиче. Откакто я бе довел в Ирландия, я бе научил да бъде силна и я бе превърнал в жена, която може да се опълчи на всеки, и въпреки че бе разорил баща ѝ, и беше дал скъпоценности, които струваха цяло състояние и щяха да я направят финансово независима. Така нямаше да ѝ се налага да живее с Уилям и Джек.

Когато Емералд се събуди, Шон вече се бе изкъпал и облякъл. Този път обаче не дойде да приседне на леглото до нея, а отиде до прозореца, който гледаше към морето. В писмото си Джони му съобщаваше къде Уилям Монтагу и Джек Реймънд ще прекарат последната нощ от злочестата си година и той трябваше максимално да се възползва от тази информация.

– Имам работа в Англия.

– Нали няма да тръгнеш още днес?

– Не, имаме на разположение два дни, за да се приготвим за пътуването.

Лицето ѝ светна.

– Добре! Ако си мислиш да ме оставиш сама в моето деликатно положение ще се боря със зъби и нокти.

Шон повдигна вежди.

– Деликатно положение? Та ти си дива котка!

Емералд отвори уста, за да му изтъкне, че по тялото му има следи, които го доказват, но замълча. Не ѝ даваше сърце да се шегува с белезите му, те бяха толкова много – и видими, и невидими. Остана обаче изненадана, че той смята да я вземе със себе си в Англия. Очакваше, че ще тропне с крак и ще ѝ заповяда да остане в безопасност в Грейстоун.

Тогава се сети, че в Лондон има много повече лекари и акушерки. Усмихна се, сякаш разбрала мотивите му. Тя самата бе пренебрегвала съветите на Кейт и Тара да се прегледа. Надяваше се да не се разболеет от морска болест по време на пътуването. Махна величествено като кралица.

– Поръчай ми спокойно море.

– Не забравяй да помолиш Тара за няколко флакона с розово масло

и онази вълшебна отвара. – Мислено си отбеляза да помоли Тара да му даде и от онова успокоително, което бе използвала за баща му. Щеше да му потрябва за изпълнението на плана му. Смяташе поне малко да смекчи жестокостта си и да не забърква Емералд в някоя ужасна сцена.

– Смяташ ли, че ще останем в Лондон достатъчно дълго, за да се видя с Джони?

– Сигурен съм – спокойно отвърна Шон и я остави да опакова багажа си. – Ще изпратя Кейт да ти помогне.

Два дни по-късно, докато помагаше на Емералд да се качи на борда на „Сулфур“, Шон се изненада колко е наедряла.

– Емералд, добре ли се чувстваш?

– Прекрасно, милорд, благодаря ви. Като се изключи само фактът, че Кейт не ми говори.

– На закуска тя се държа ужасно и с мен. Чудя се каква ли муха е влязла в главата ѝ?

– Възмутена е, че заминавам за Англия в моето скандално положение. Според нея трябва да се крия в стаята си, за да не ме види никой. Смята, че поведението ми е безсрамно и, разбира се, е права! – Емералд се засмя. – Но Бог да я благослови! Има добро сърце. Предложи ми дори да дойде с мен, а ти знаеш, че за Кейт стъпването на английска земя е все едно да прекрачи вратите на ада.

– Не си взела много багаж – отбеляза Шон, като отвори вратата на каютата и видя малкия сандък. Предполагаше, че ще понесе всички нови дрехи, които ѝ бе купил.

– Е, не ми се вярва да присъствам на някой кралски прием, нито пък на бала в Карлтън Хаус – безгрижно отвърна младата жена. Всъщност не искаше Шон да разбере колко бързо се задъхва напоследък и колко тромави бяха станали движенията ѝ. – Качи се на палубата. Аз сама ще се настаня. Знаеш, че мога да се грижа за себе си!

Глава 30

Уилям Монтагю се чувстваше напълно объркан. Неговата търговска флота, която напоследък бе единственият му източник на доходи, вече почти не съществуваше. От Коледа той дори не ходеше в кантората си на пристанището. Вместо това вилнееше къщи и пиеше до забрава. За да посрещне ежедневните си разходи, бе принуден да продава мебели и ценности и цял Лондон знаеше, че е стигнал до просешка тояга.

Джак бе единственият, който все още го търпеше. Джони го навествяваше рядко, а повечето от слугите бяха напуснали.

– Немислимо! Като си помисля, че адмиралтейството конфискува нашите кораби! Проклетото адмиралтейство! Ние двамата с баща ти управлявахме британската флота! Ние бяхме адмиралтейството!

Джак му наля още едно питие. Сипа и на себе си. Беше последната бутилка коняк, а Реймънд знаеше, че повече няма и да има, защото трябваше да се плаща в брой за всяко буре.

Уилям вдигна подпухналите си зачервени очи и прикова поглед в зет си.

– Знаеш ли какво унижение е за мен да се моля смирено на брат си за помощ?

„Не колкото за мен. Аз съм копеле, за Бога – мислено отвърна Джак. – Когато се ожених за проклетата ти дъщеря и най-послед станах Монтагю, си помислих, че вече никога няма да търпя унижения.“

– Просто не мога да разбера що за лош късмет имаме, та бедите следват непрекъснато. Всички тези съвпадения изглеждат странни. Не смятам, че има някаква връзка между изчезването на корабите за превозване на роби и тези, които загубихме в бурята, но у мен все пак се зараждат подозрения. Някой от враговете на баща ти, може би онзи кучи син Нюкасъл, ни е подлял вода!

При тези думи стисна толкова силно чашата, че тя се пръсна. Едно парче се заби в палеца му и от раната потече кръв. Уилям се втрени ужасено в нея. Гледката събуди неприятен спомен. „О’Тул.“ Не произнесе името на глас. Щеше да бъде все едно да предизвика дявола.

– Аз не бих се доверявал дори на приятелите на баща си. Те са безпътни негодници. Кой ще присъства на търга? – Джак не изпитваше удоволствие от мисълта да се върне в огромната къща на Пал Мал, където бе отраснал заедно с многобройните незаконни деца на граф

Сандуич.

– Доколкото разбрах доста пъстра смесица – поети, политици, благородници. Джордж Селуин, Бют и Марч. Разбира се, Уелският принц и приятелите му също няма да устоят на изкушението. Но се надявам, че брат ми не ме смята за глупак. Няма да продам колекцията си на Прайни. Разчитам на Франсис Дашуд. Той би платил всяка цена за албума ми с еротични скици.

– Подочух някои дивни истории за Медменхам – отбеляза Джак, възбуден само от мисълта за разюзданите оргии, които се вихреха в онези пещери.

– Мястото е необикновено, можеш да бъдеш сигурен. Градините са пълни с фалически символи, а пътеките приличат на разтворени женски крака, които се събират в буйни храсти.

– Носят се слухове, че се извършват сатанински ритуали – подхвърли Джак.

– Е, да се обличаш като монах и да оправяш монахини върху олтара не е нещо ново. Кой измежду нас не се е забавлявал с подобни фантазии? Но Дашуд отива и по-далеч. Той е истински богохулник. Затова съм сигурен, че ще плати цяло състояние за моите изображения на Дванадесетте апостоли. Толкова са перверзни – изкиска се Уилям.

– Лично аз предпочитам порнографските картини на Роуландсон. Садизмът и содомията не ме привличат, освен ако не са изобразени жени.

– Напълно си прав. Има нещо страшно възбуждащо да гледаш жени, които се съвокупляват. – Устата на Уилям се напълни със слюнка. Знаеше, че е изпил твърде много коняк, за да посети „Диван клъб“, а и при всички случаи това би означавало да пълни джобовете на брат си. От гърдите му се изтръгна тежка въздишка. Пак щеше да се задоволи с някоя от помощничките в кухнята.

Шон О'Тул бе планирал пътуването много внимателно, за да пристигнат в Лондон тъкмо в навечерието на Нова година. Морето благоприятстваше плановете му до последната нощ, когато над Ламанша се разрази силна буря.

О'Тул се разкъсваше между грижите за Емералд и управлението на „Сулфур“. Никой на борда не мигна. Емералд направо се окайваше, че е тръгнала. На сутринта бурята стихна, но морето все още бе развълнувано и Шон на два пъти бе принуден да ѝ заповядва да слезе долу в каютата заради собствената ѝ безопасност.

По лицето ѝ се стичаха сълзи.

– Ако ще умирам, искам да съм с теб!

Шон едва се съдържаше да не избухне. Накрая я взе на ръце и я отнесе сам.

– Никой няма да умира! Престани да се държиш глупаво, Емералд!

Когато тя се вкопчи отчаяно в него, търсеца подкрепата и закрилата му, той едва не се задуши от надигналата се в гърдите му огромна вълна на вина. Отметна завивките и я сложи да си легне с дрехите.

– Трябва да поспиш. Искам да си починеш.

– Не мога да спя!

– Трябва! Само след два часа ще сме хвърлили котва. Вярвай ми. – В мига, в който изрече тези думи, му идеше да си отхапе езика. Отключи шкафчето си и извади бутилката, която Тара му бе дала. Напълни една винена чаша и я поднесе към устните ѝ. – Изпий го, ще те успокои.

– Какво е това?

– Едно от чудодейните лекарства на Тара. – Наблюдаваше я как покорно и доверчиво отпива от уискито с маков прах. Когато преполови чашата, Емералд потръпна, но решително я вдигна и пресуши докрай. Шон приседна на ръба на тясното легло и взе ръката ѝ. Видя как страхът ѝ постепенно преминава, клепачите ѝ натежават и тя започва да се унася.

Когато накрая заспа, Шон я зави и се загледа в нея. В този миг шхуната се наклони и разлюля, като ревнива жена, изискваща внимание. О'Тул изруга и се запъти към вратата, но преди това целуна нежно затворените клепачи.

Седем часа по-късно Емералд продължаваше да спи непробудно и не усети нищо, когато Шон я вдигна от леглото, уви я в кадифената перлина и я отнесе до наетата карета.

Около лампите танцуваха снежинки. Колата пое покрай Странд и зави към Пикадили. Шон не усещаше студа. Всъщност не усещаше нищо. Вече се бе сбогувал с нея и сега единствената му цел бе да я закара благополучно. Мислите му се фокусираха върху светската сбирка в мраморния палат на граф Сандуич.

Когато каретата спря, Шон поседя няколко мига, преди да предприеме и последната стъпка. После отвори вратата и вдигна спящата жена на ръце.

Белтън, достолепният иконом на Портман Скуеър, се появи с кисела физиономия на прага. Ала щом видя тъмното застрашително лице на

мъжа, който държеше на ръце дъщерята на Уилям Монтагю, пребледня от уплаха. Отдръпна се, а сатанинската фигура се плъзна в къщата и отнесе бременното спящо момиче във великолепната приемна.

Положи я внимателно върху тапицираната кушетка и без да погледне назад, излезе. Белтън го последва до входната врата и събра цялата си смелост, за да попита:

– Какво става?

Шон О'Тул се върна със сандъка на Емералд и го остави на прага.

– Погрижи се за тази жена, Белтън. – Бръкна във вътрешния си джоб и му подаде писмо, адресирано до Уилям Монтагю и Джек Реймънд. В него недвусмислено се заявяваше, че ако нещо се случи с Емералд, ще изпрати душите им право в ада.

След миг О'Тул изчезна в снежната вихрушка, а Белтън саркастично промърмори:

– Честита Нова година.

Ярката светлина, струяща от прозорците на резиденцията на граф Сандуич, осветяваше Пал Мал. Графът на Килдър, облечен строго официално, не бе спрял на входа. Салонът вече бе пълен, което му позволи да се смеси незабелязано с тълпата. Задименият въздух се огласяше от оживен смях и високи мъжки гласове, изпили порядъчно количество първокласно бордо. По стените бяха изложени порнографски книги, картини и скици.

Графът се облегна небрежно на една мраморна колона, а погледът му бавно обходи присъстващите, преценявайки колко изтъкнати личности бяха удостоили с вниманието си скандалния търг. Не изпитваше нито презрение, нито отвращение към тези развратници. Бе напълно равнодушен.

Принцът на Уелс мина плавно покрай него, кимна отсъстващо и промърмори: „Килдър“, преди да се обърне към приятеля си Чърчил, който провлачено отбеляза:

– Сигурен съм, че братята Монтагю разполагат с достатъчно количество мръсни картини, за да се облепят стените на Карлтън Хаус.

Погледът на Шон О'Тул се плъзна равнодушно по лицата на Джон Монтагю и граф Сандуич, докато търсеше в тълпата двамата мъже, които подхранваха неутолимата му жажда за отмъщение. Когато най-накрая откри Уилям Монтагю, забеляза, че той разговаря оживено с Джон Уилкс. Ирония на съдбата! Нима Монтагю не подозираше, че този мъж бе един от виновниците за падението му? О'Тул не се изненада, че

Уилкс присъства на търга. Макар че бе известен като набожен политически реформатор, той бе също и похотлив развратник, пристрастен към чувствените наслади.

Граф Килдеър не можеше да си пожелае по-подходяща публика. Двамата Монтагю щяха да бъдат разкъсани на парчета от тези садисти. Унищожението им щеше да бъде окончателно и безвъзвратно.

Хищникът в него се бе притаил и изчакваше подходящия момент. Когато всички погледи се насочиха към Джек Реймънд, който се присъедини към Уилям и Негово височество, граф Килдеър пристъпи напред и вдигна чашата си.

– Смятам, че сега е времето да вдигна тост. Дъщеря ти много скоро ще те дари с внук. – Кимна към Реймънд. – Знаех, че той не става за нищо, така че свърших работата вместо него. Никога не подценявайте ирландците.

Всички притихнаха. Килдеър вдигна ръка, показвайки осакатения си пръст.

– Няма нужда да ми благодарите, господа, удоволствието бе изцяло мое.

Мина през тълпата, която се разтвори да го пропусне и после пак се затвори след него. Настана оживление. Публичното унижение бе нещо, което си заслужаваше да се отпразнува.

Емералд се опитваше да изплува от дебрите на кошмара. Но с пипалата на гигантски октопод сънят я държеше здраво и не я пускаше.

Сънуваше, че се е озовала отново на Портман Скуеър. Накрая се изправи, олюлявайки се, и бавно започна да осъзнава, че всъщност не сънува. Отказваше обаче да повярва. „Това не може да се случва на мен!“

Мислите ѝ бяха в пълен хаос. Челото ѝ беше мокро от пот. Ужасено се огледа. Последното нещо, което си спомняше, беше бурята. „Как съм могла да се озова тук? Къде е Шон?“

Бе настояла да го придружи до Англия, ала никога не бе и подозирала, че отново ще се озове на Портман Скуеър. Детето в нея се обърна. Почувства, че ѝ прилошава. Успя да се добере до стълбата, хвана се с трепереща ръка за перилото и започна да се изкачва, надявайки се да стигне до банята.

Спазмите обаче я разтърсиха. Хвана се за корема. Струваше ѝ се, че всичко вътре в нея се преобръща. Постепенно гаденето намаля, но обхваналото я лошо предчувствие се засилваше с всеки удар на сърцето ѝ. Чу нечии стъпки. Изправи се мъчително на крака и се обърна.

Предполагаше, че е някоя от прислужниците. Втренчи се ужасено в лицето насреща. Джак Реймънд! Целият гняв и отвращение.

– Мръсна кучка! О'Тул каза, че ще те върне, когато надуе корема ти с гадно ирландско копеле! Нямах ли срам, измамна курво?

С пребледняло лице Емералд постави ръце отпред, за да предпази нероденото си бебе от омразата. Джак лъжеше! Шон никога не би постъпил толкова жестоко с нея!

– Махай се! Няма да те взема обратно! Не желая да се докосна до отпадъците, нахвърлени от онази мръсна свиня!

Нямаше да се остави да я обиждат и тъпчат. Повика на помощ гордостта си, направи се колкото ѝ позволяваха силите и вирна брадичка.

– Няма и да имаш тази възможност, Джак Реймънд. Граф Килдър е великолепен любовник. Смешно е дори да се помисли, че ще ти позволя след него да ме докоснеш. – Въпреки напредналата си бременност, или може би тъкмо заради нея, младата жена усети прилив на сили.

– Няма обаче да успее да пробута ирландското си копеле на Монтагю, защото ще го унищожи!

Застанала в горния край на стълбите, Емералд се извърна уплашено. Видя, че Джак я е последвал и инстинктивно усети сатанинското му намерение. Сякаш времето спря. Той бавно вдигна ръка и я бутна. Емералд отчаяно се опита да се хване за перилото.

Почувства как се плъзва надолу. Политна. Кракът ѝ се хлъзна. Чу как кост изпука. Изкрещя от болка и в същия миг позна гласа на баща си:

– Какво, за Бога, става тук?

През червена пелена видя омразната фигура в подножието на стълбата. Зад Уилям стоеше достолепният Белтън, потресен от сцената, на която бе станал свидетел. Той се опита да отпрати двете прислужници, които също бяха видели и чули всичко и стояха неподвижни, сякаш краката им се бяха сраснали за пода.

– Повикайте лекар – заповяда Монтагю, който погледна дъщеря си с явно отвращение, но бащинският му дълг явно надделя.

Белтън изпрати една прислужница за лекар, а на другата нареди да приготви легло за Емералд.

– Не и в моя апартамент – изсъска Джак. – Тази жена повече не е моя съпруга.

– Настанете я в слугинските помещения – нареди Уилям.

Оправиха леглото в някогашната стая на Ирма Блуджет.

В крайна сметка госпожа Томас бе тази, която я отнесе там, съблече

я и й даде една от старите й нощници. Болката в крака бе непоносима. Все едно че я пронизваха с нажежено желязо. Но Емералд се тревожеше много повече за бебето. Госпожа Томас провери дали има кръв. Не откриха и си отдъхнаха с благодарност.

Уилям Монтагю щеше да се пръсне от гняв. Ако имаше в себе си пистолет, когато О'Тул направи разтърсващото си изявление, досега ирландската свиня щеше да е мъртва и нито един съд в Англия нямаше да го осъди за убийство! Още по-лошо от унижението на дъщеря му бе мигновеното осъзнаване, че именно О'Тул бе този, който го бе разорил. Когато черните очи се приковаха в него и прозвучаха подигравателните думи: „Никога не подценявайте ирландците!“, Уилям разбра, че всичките им загуби са следствие на едно отмъщение. Е, проклетите О'Тул не са единствените, които могат да отмъщават. Много скоро щяха да изпитат силата и на неговата мъст.

За негов ужас глупавата прислужница бе довела личния му лекар. В следващия миг обаче Уилям осъзна, че доктор Слоун можеше да му помогне.

– Някакъв инцидент ли е станал? – попита той, местейки поглед от Уилям към Джак. – Май и двамата се нуждаете от успокоително.

Уилям погледна подозрително прислужницата и рече:

– Бихте ли дошли в библиотеката, докторе? Ти също, Джак.

След като внимателно затвори вратата, продължи:

– Дъщеря ми си счупи крака, но не това ни тревожи. Тя е бременна и май скоро ще роди. – Погледна към зет си. – Не е от съпруга й, затова искаме да се отървем от детето.

Веждите на доктор Слоун шръкнаха от възмущение. Монтагю се опиваше от властта си, но ако си мислеше, че и на него ще заповядва, много се лъжеше.

– Да се отървете? Предполагам, че нямате предвид извършване на престъпление. А щом искате да намерите някой, който да вземе детето, ще се уреди. Срещу известно заплащане, разбира се.

„Проклетите пари! В крайна сметка винаги всичко опираше до тях!“ Гневът на Уилям нарастваше с всяка изминала минута. Онези О'Тул добре си бяха направили сметката.

– Ще отида да видя пациентката – мрачно завърши Слоун.

Уилям го заведе до слугинските помещения, където задъханата госпожа Томас се опитваше да настани по-удобно Емералд.

Момичето се сви, когато позна семейния лекар. Спомняше си безцеремонните му обноски и грубите му ръце.

Слоун погледна с неприкрито презрение издутия ѝ корем. После извади шина и бинтове и се зае с наместването на крака. Емералд стоически се опитваше да не издаде нито звук, но болката бе толкова непоносима, че от устните ѝ неволно се изтръгна силен вик.

– Какво? – сопна се Слоун.

– Боли...

– Разбира се, че боли. Счупен е – безчувствено констатира лекарят. След като приключи набързо с крака, освободи готвачката и съсредоточи вниманието си върху издутия корем на пациентката си. След няколко опипвания и натискания, постави длани върху него и ги задържа за миг. Накрая смръщи рунтавите си вежди.

– Какво не е наред? – уплашено запитва Емералд. Слоун допря слушалката до корема и се наведе, за да чуе сърцето на бебето. После се изправи и с глас, показващ цялото му презрение към пропадналата грешница, обяви:

– Ще имаш близнаци.

Глава 31

Монтагю крачеше напред-назад из приемната, а Джак се бе свлякъл в едно кресло.

– Има ли родилни болки? – обърна се Уилям към лекаря, сякаш искаше час по-скоро да приключи с тази унижителна история.

– Не. Бих казал, че остава още около седмица.

Монтагю изсумтя презрително.

– Трябва да бъдеш тук при раждането, за да можеш веднага да махнеш малкото ирландско копеле от къщата ми!

– Току-що я прегледах. Ще има две ирландски копелета – злобно го осведоми доктор Слоун.

Веднага щом лекарят се оттегли, Уилям изля гнева си върху Джак Реймънд.

– Безполезно нищожество! Седиш тук, заровил глупавата си глава в шепи и не правиш нищо. Нима не разбра, че О'Тул лека-полека ни унищожават?

Думите на Уилям най-после достигнаха до вцепененото съзнание на Джак и той се опули смаяно.

– Май О'Тул ще се окаже прав. Наистина не ставаш за нищо!

Реймънд скочи на крака, засегнат от несправедливата обида.

– Дърта свиня! Твоята дъщеря се е държала като курва, точно както и съпругата ти някога! Ти си този, който предаде стария граф и партньора си, замисли убийството на Джоузеф О'Тул и изпрати Шон О'Тул на затворническия кораб с осакатена ръка! Е, вече ми дойде до гуша от семейство Монтагю! – Джак изскочи от стаята, профуча през входната врата и я затръшна ядно зад гърба си.

Уилям, изпаднал в бяс, изтича в библиотеката и трескаво зарови в чекмеджето на бюрото за пистолета си. Всички да вървят по дяволите! Зет му се оказа също толкова безполезен, колкото и синът му. Щеше сам да се погрижи за О'Тул. Корабът му сигурно е пуснал котва в пристанището на Темза и рано или късно негодникът ще се качи на борда.

Емералд беше в шок. Лежеше в леглото на Ирма Блуджет и изобщо не обръщаше внимание на гневните мъжки гласове, които се носеха в другия край на къщата. Болката в крака бе пронизваща. Но все пак предпочиташе нея пред другата, която заплашваше да пръсне сърцето ѝ.

Шон го бе извършил. Направил го бе, за да си отмъсти. Но това, което най-много я съсипваше бе съзнанието, че продължаваше да го обича. Разбираше, че когато истински обичаш, то е за цял живот. Колко безкрайно тъжно бе, че сърцето на Шон е изпълнено с толкова омраза, че в него не бе останало място за любов – нито към нея, нито към двете им деца.

Ръцете ѝ погалиха корема. В мига, в който узна, че са две, любовта ѝ се удвои. Не се тревожеше за себе си, най-голямата ѝ тревога бяха те.

– Всичко ще е наред – прошепна им тя. – Ние няма да останем дълго в тази къща. Ще отидем при майка ми. Джони ще ни помогне.

Извърна лице към стената. Сълзите, които досега бе съдържала, се търкулнаха по страните ѝ. Никога не се бе замисляла за раждането. Не се страхуваше, защото вярваше, че Шон ще бъде с нея. Как обаче щеше да се справи сама?

Джони Монтагю седеше в полумрака на кантората. Голям товар бе свалил от плещите му. Краткото посещение на Шон О'Тул бе хладно и отчуждено. Говориха само за бизнес. Джон отново и отново си припомняше думите, за да се увери, че е чул правилно.

– Благодаря ти за помощта. Можех да се справя и без теб, но нямаше да е толкова бързо и успешно. Вече всичко свърши. Постигнах това, което исках.

– Те ще бъдат принудени да продадат двата нови кораба, за да заплатят глобата, наложена им от адмиралтейството.

– Джони, ти не смяташ сериозно, че „Баркли и Бедфорд“ наистина са платили за тези кораби, нали?

– В такъв случай Монтагю дължат пари и за корабите, и за глобата – бавно заключи Джони.

– А аз притежавам ипотеката на Портман Скуеър – завърши Шон.

На Джони му бе нужна една минута, за да прецени положението.

– Как е Емералд?

– Беше добре, когато, я оставих – кратко отвърна Шон.

Джони искаше да му каже за Нан Фицджералд, но тази вечер между тях сякаш се простираше дълбока пропаст. Шон О'Тул бе станал затворен и резервиран и явно нямаше настроение за по-дълги разговори.

– Сбогом, Джони. Връщам се в Ирландия.

Погледът на Джони бавно обходи кантората. Колко мразеше всичко това – бумацината, сметките, митническите декларации, маршрутите,

товарите и разправиите с моряците. Мразеше дори звука и миризмата на корабите. Постепенно обаче настроението му започна да се подобрява. След като О'Тул повече не се нуждаеше от него, значи бе приключил с мръсната работа.

А той беше свободен! Свободен да замине за Ирландия при съпругата си, свободен да бъде при Нан, когато се роди детето им. Внезапно изпита желание да вдигне тост. Отвори малкия шкаф и откри бутилка уиски.

– Точно за случая! Пия за новата година и новото начало.

Тъкмо поднасяше чашата към устните си, когато вратата се отвори и нахлу баща му. Подивелият му поглед и пистолетът в ръката му изпълниха Джони с ужас.

– Татко, какво, за Бога, правиш тук?

– Дойдох, за да го убия!

Джони мигом разбра, че ставаше дума за Шон О'Тул.

– Беше на търга... И ни унищожи!

Джони го поведе към коженото кресло, но Уилям отказваше да прибере оръжието си, докато най-накрая синът не го придума с чаша уиски.

– Посял е мръсното си ирландско семе в корема на Емералд!

„Господи, Шон сигурно бе оповестил новината пред всички на търга – помисли си Джон – Нищо чудно, че толкова бързаше да замине“. Внимателно изпразни пистолета в кутията за моливи, преди отново да напълни чашата на баща си.

– Ще се добера до него, Джони. Той е виновен за всичките ни загуби!

Джони равнодушно се запита защо на уж много хитрия Уилям му бе отнело толкова време, за да се досети, и колко ли още щеше да мине, преди да заподозре, че О'Тул е имал помощник отвътре.

Внезапно Монтагю избухна в сълзи. Люлееше се назад-напред и хлипаше безутешно. Синът му го гледаше със студени очи. Да не би баща му да очакваше съчувствие от него? Изпълнен със самосъжаление и омекнал от ирландското уиски, Уилям простена:

– Колко ми липсва майка ти!

Джони стисна ръце в юмруци. До този момент оставаше напълно безразличен към думите на баща си. Ала само при споменаването името на майка му в гърдите му се надигна задушаваш гняв. Неговата красива майка бе живяла в ада на жестокостта и властността на Монтагю. А накрая бе злобно изхвърлена като непотребна вещ. Изведнъж видя

възможност да забие още по-дълбоко ножа в раната на баща си.

– Странно, че никой не ти го е казал досега. Шеймъс О'Тул е неин покровител.

Уилям подскочи като ужилен.

– Няма значение, татко, тя се е омъжила за теб само за парите ти. Сега Шеймъс пилее парите си за нея.

Мина известно време преди помътеният от уискито мозък на Уилям да проумее думите. Тогава се разхлипа още по-безутешно. Джони го заведе до кожения диван и го зави с палтото му. Най-последно, когато спря пиянските си брътвежи, заспа. Тогава Джони осъзна, че дължи огромна благодарност на Шон О'Тул. Мъжът на дивана е бил негов враг през целия му живот. Сега той беше напълно съсипан и Джони повече не се страхуваше от него, дори омразата бе изчезнала. Бе напълно свободен.

През следващата седмица Джон Монтагю се зае да приведе делата си в ред. Първо прегледа внимателно всички документи, за да се увери, че не е оставил нищо изобличително. После прекрати договора си за наем на апартамента в Сохо и опакова нещата си. След това си купи билет за дилижанса до Ливърпул. Четиричасовото плаване през Ирландско море бе за предпочитане пред четиридневното пътуване от Лондон до Дъблин.

Макар че не знаеше какво го очаква, бе сигурен, че не може да бъде по-лошо от това, което оставяше зад себе си. Изгаряше от нетърпение да отвори вратата на бъдещето. Не бе виждал Нан от месеци и копнежът му по нея нарастваше с всеки изминал час. Огледа стаята с облекчение, радостен, че това е последната нощ, която ще прекара тук.

Ала облекчението му не трая дълго. След малко на вратата се почука и той изтръпна, защото видя на прага госпожа Томас, готвачката на баща му. Реши, че е дошла във връзка с Уилям. Може би старата свиня най-последно бе наказана за разгулния си живот и бе получила апоплектичен удар.

– Добър вечер, госпожо Томас. Ако баща ми ви е изпратил да ме повикате, само си губите времето.

– Не, сър, отнася се за господарката Ема.

– Емералд? – изуми се Джон.

– Тя ме изпрати да ви повикам – прошепна госпожа Томас. Явно се боеше да му предаде съобщението.

– Къде е?

– На Портман Скуеър, сър.

– Портман Скуеър? Какво, за Бога, прави там?

– Тя е... зле. Там е от седмица. Моля ви, сър, не казвайте, че аз съм ви повикала.

Джон грабна пелерината си.

– Да вървим!

– Настаниха я в помещенията за прислугата. Доктор Слоун сложи шина на крака ѝ.

– Счупила си е крака? Как? – Всеки път, когато тази жена си отвореше устата, тревогата в гърдите му нарастваше.

– Не искам да бъда невъзпитана, сър, но съпругът ѝ се отнесе много зле с нея.

Двамата взеха кабриолет до Портман Скуеър и когато пристигнаха пред голямата тухлена къща, госпожа Томас се промъкна вътре през задния вход. Джон Монтагю, който си мислеше, че никога повече няма да прекрачи този праг, изправи рамене и почука рязко на входната врата. Белтън изглеждаше почти радостен да го види.

– Истина ли е? Сестра ми тук ли е?

Когато икономът го поведе към някогашната стая на Ирма Блуджет, кръвта на Джони кипна. А когато видя Емералд да лежи с бледо лице и огромен издут корем, едва не се разплака и хвана нежно ръката ѝ.

– Ем, за Бога! Ем, какво са ти сторили?

– Джони, ще имам близнаци!

Очите му се разшириха.

– О'Тул те е изоставил! Отмъстителният кучи син не се задоволи да използва мен, за да ги съсипе, но е използвал и теб! Ще го убия! Господ да ми е на помощ, ще го убия!

– Не, Джони, достатъчно отмъщения! Моля те!

– Нямах представа, че си тук. Тъкмо се канех да замина за Ирландия. – Прокара объркано ръка през косата си. – Не можеш да останеш в тази къща. Но е опасно и да те взема със себе си.

Емералд потръпна от болка, когато отметна завивката, за да му покаже бинтования крак.

– Колкото и да не искам, трябва да остана още малко. Поне докато бебетата се родят. Доктор Слоун идва два пъти. Той ще ме изражда. Госпожа Томас обеща да го доведе, когато родилните болки започнат.

– Госпожа Томас намекна, че Джек Реймънд ти е счупил крака.

– Опита се да ме блъсне по стълбите, за да направя спонтанен аборт. Татко ме спаси от него и изпрати за лекар.

Внезапно цялата омраза и страх, които бяха напуснали Джон Монтагю, се завърнаха отново. Тревожеше се за обичната си сестра, която бе толкова безпомощна и уязвима.

– Джон, когато бебетата се родят и стане възможно да пътувам, искам да ме заведеш при мама в Уиклоу. Тя ми каза да ѝ се обадя, ако имам нужда от помощ.

В гърдите му се надигна ярост. Да, ще замине за Ирландия, но не за Уиклоу, а за „Замъка на лъжите“. Не знаеше как, но щеше да накара онзи ирландски кучи син да прояви благородство към Емералд. О’Тул бе оставил семейство Монтагю без пукнат грош, докато самият той се наслаждаваше на богатството и титлата си. Джон се закле да го накара да си плати за сторените злини.

Разкъсваше се от мъка по сестра си, ала и да останеше, не можеше да ѝ помогне. Щеше да бъде безполезен при предстоящото раждане. Чувстваше, че няма време за губене. Трябваше да се действа бързо и решително.

Целуна я.

– Обичам те! Опитай се да починеш и да събереш сили. – Отиде да потърси Белтън.

– Тук ли е Джек Реймънд? – твърдо попита той, едва сдържайки яростта си. Имаше нужда да излее гнева си.

– Не, сър. През последната седмица почти не се задържа в къщата.

Джон стисна зъби, за да потисне раздразнението си.

– А баща ми?

– Очаквам го, сър. Обикновено се прибира за вечеря.

Джон слезе в кухнята и даде двадесет лири на госпожа Томас.

– Това са всичките ми пари. Ако Емералд се нуждае от нещо, осигурете ѝ го. Ако по някаква причина не можете да доведете доктор Слоун, повикайте друг лекар или акушерка. Постарайте се баща ми да не разбере за тези пари, защото ще ви ги вземе.

Когато Джон отвори входната врата, не можа да повярва на късмета си. Джек Реймънд тъкмо се качваше по стълбите. За пръв път в живота си Джони узна какво означава кръвожадност. Чувството бе силно и заслепяваше разума. Когато Реймънд стигна до горното стъпало, той вдигна юмрук и го заби с всичка сила в лицето му. Джек се претърколи назад и се озова на тротоара като смачкана купчина.

Без ни най-малко угризения на съвестта, Джон Монтагю вдигна обувия си в ботуш крак и го стовари с всичка сила върху него. Изпука кост. После го сграбчи за окървавената вратовръзка.

– Следващия път няма да ти счупя крака, а ще ти изтръгна топките! Да не си посмял отново да докоснеш Емералд!

Мъжът, който бе събудил звяра у Джони Монтагю, прекара деня сам. След завръщането му от Англия никой в Грейстоун не смееше да се приближи до него. Целият персонал, от последния коняр до Пади Бърк, искаше да узнае защо Емералд не се е върнала с него, ала мрачното и застрашително лице на графа възпираше въпросите.

Шон О'Тул се обви в мълчание. Не отвърщаше на този който се осмелеше да го заговори, и накрая всички се отдръпнаха, решили да уважат нуждата му от усамотение.

Възседнал Луцифер, Шон препускаше по хълмовете с невиждащи очи. Студеният дъжд премина в суграшица, която режеше остро лицето му, ала той сякаш не я усещаше. Беше изцяло потънал в мрачните си мисли. За него не съществуваше нищо и никой. Остави Емералд в Англия, ала тя продължаваше да е с него. Бе го обсебила напълно. Навестяваше неспокойните му сънища.

Оказа се в собствения си капан.

„Вярвай ми!“ Повтаряше й го непрекъснато. И тя не само му бе повярвала, но и му бе подарила любовта си. В гърдите му се надигна презрение към самия себе си. Усети горчивина. Самоуважението му бе осакатено от собствената му обезобразена ръка. А душата...

От гърдите му се изтръгна гневно проклетие, последвано от безрадостен смях. В какъв глупак се бе превърнал! И малкото себеуважение, което му бе останало, щеше да изчезне, ако продължаваше да се вайка и съжالياва за стореното. Знаеше какво трябва да направи – да постигне мир със самия себе си. „Лесно е да се каже. Аз се отплатих на любовта й с предателство.“ Горчивите мисли отново го налетяха. Не бе способен на любов, значи Емералд щеше да бъде много по-добре без него.

Накрая, измокрен и измръзнал до кости, препусна обратно към Грейстоун. Неприветливото и студено време бе в унисон с мрачното му настроение. Загрижеността за коня бе единствената причина да побърза да се върне.

Докато разтриваше Луцифер, конярите стояха настрана. После граф Килдеър влезе в дома си през задната врата и мина през просторната кухня. Слугите се разпръсваха пред него, бързайки да го оставят сам. Затова се изненада, когато влезе в трапезарията и завари Шеймъс да

седи пред камината и да се грее.

– Планината дошла при Мохамед.

Лицето на Шон запази непроницаемия си израз.

– Защо ме избягваш?

– Напоследък не ставам за компания.

– Къде е тя? – властно попита Шеймъс.

Шон погледна баща си в очите.

– Отново при семейството си с ирландско копеле в корема.

– Защо? Защо? – прогърмя гласът на баща му. Шеймъс се питаше дали някога е познавал истински мъжа, който сега стоеше пред него.

Шон се втренчи изумено в баща си. Нима причината не бе очевидна? Отговорът бе толкова прост, че и едно дете би могло да се досети.

– Те използваша твоята жена, за да те накарат да страдаш. Аз им се отплатих със същата монета.

– Да не би да искаш да кажеш, че си извършил това гнусно престъпление заради мен?

– Не заради теб, а заради нея! Катлин Фицджералд О'Тул бе сърце-то и душата на всички нас. Тя бе нашият живот! Аз дадох тържествена клетва на гроба ѝ, че ще отмъстя за нея чрез жената, която е центърът на техния живот!

Шеймъс сграбчи железния ръжен, сякаш се готвеше да удари сина си.

– Да сториш такова сатанинско нещо в нейна памет! Твоята майка бе най-благородното и нежно същество на тази земя! Сега навярно плаче в небесата заради това, което си извършил! Аз искам внука си – нейния внук – дори и ти да не го искаш. – Шеймъс захвърли ръжена. – Пади! Изведи ме оттук!

Шон стоеше гол пред огъня в спалнята си, облегнал чело на масивната дъбова полица. Пламъците танцуваха весело в камината, сякаш се подиграваха на мрачното му настроение. Изпи цяла гарафа уиски, ала за негово огромно отвращение оставаше трезвен.

– Кейт! – изкрещя той, после осъзна, че икономката няма да се озове. Не бе виждал очите ѝ от нощта, в която се върна от Англия сам и заваря люлка в господарската спалня. Думите, които си размениха тогава бяха толкова остри, че и двамата още кървяха от нанесените рани. Шон беше заповядал на Кейт да махне всички вещи на Емералд. Със стиснати устни и мрачно изражение на лицето икономката ги изнесе под безмилостния поглед на тъмносивите му очи.

Сега мъката и копнежът го разяждаха отвътре. Жадуваше да докосне нещо, което ѝ бе принадлежало. Не беше мимолетен каприз, а като нужда за въздух. Затърси трескаво ключа за междинната врата. В бързината си претърси чекмеджето три пъти, преди накрая да го напипа. Прекоси стаята и го пхна в ключалката. Заяде. Шон нетърпеливо изруга.

Отвори високия скрин и нежното ухание изпълни ноздрите му. Дори на слабата светлина разбра, че вътре бяха изящните нощници на Емералд. Почти благоговейно протегна ръка, за да докосне хладната коприната. Тогава ръката му напипа нещо твърдо и студено.

Стомахът му мигом се сви на топка. Мозъкът му отказваше да го повярва. Издърпа грубо чекмеджето и го отнесе в спалнята си. Между коприната и дантелите проблеснаха диамантите и изумрудите, с които се бе опитал да изкупи вината си. Ледена ръка стисна сърцето му. Значи я бе изоставил без никакви средства! Сама с нероденото си дете!

Глава 32

Джони Монтагю слезе от пощенския кораб в Дъблин в късния следобед и отиде направо в Брейжън Хед, където нае кон за себе си и още един за багажа. Студеният и просмукващ се до костите дъжд не охладил гнева му. Когато пристигна в Грейстоун, кръвта му кипеше и бе готов за битката на живота си.

Макар че вече бе късно, с облекчение видя, че свети. Слезе от коня си и взе поводите. Не можеше да сбърка високата тъмна фигура на О'Тул, който в същия момент влезе в конюшната през задната врата.

Без дори да изтрие дъждовните капки, които замрежваха очите му, Джон се нахвърли върху него. По-скоро изненадата, отколкото силата на юмрука повали О'Тул на пода. Двамата се претърколиха. Джон се опита да го удари още веднъж.

О'Тул не искаше да наранява младежа, който не му беше равностоен съперник, затова се претърколи настрани, изправи се на крака и грабна вилата за сено.

– Кучи син! А аз те уважавах!

– Аз също някога се уважавах. – Гласът на О'Тул бе нисък и подигравателен.

– Разбирам нуждата ти за отмъщение. Мога дори да разбера и това, че използва Емералд, за да ги унижиш, но няма да ти позволя да я изоставиш без изобщо да се погрижиш за нея. Всяко нещо си има цена. Аз дойдох да я получа.

– Емералд не те е изпратила – рече Шон с равен глас, в който се усети нотка на разочарование. – Тя е твърде горда.

– Чудя се кой ли я е научил? – изсъска Джони.

– Не би приела пари от мен... Щеше да ги хвърли в лицето ми.

– Тя е в окаяно състояние! Не е в положение да избира, нито пък да проявява гордост.

Пръстите на Джони стиснаха толкова силно дръжката на вилата, че кокалчетата им побеляха.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Говори, Джони!

– Махни това проклето нещо?

Шон захвърли вилата в сеното.

– Ела вътре, прогизнал си до кости. – Развърза багажа от товарния кон и извика едни млад коняр да се погрижи за животните.

Докато Джони свалеше мокрите си дрехи пред камината в спалнята, Шон му показа бижутата.

– Те са на Емералд. До тази вечер аз мислех, че ги е взела със себе си.

Припомни си спора им за диамантите. Тогава я бе накарал да му обещае, че ще ги задържи. „Ти нямаш собствени пари; огърлицата ще ти даде известна финансова сигурност“, беше й казал. Последва отговорът: „Скъпи мой, ти си единствената сигурност, която ми е нужна.“

Джони го погледна в очите.

– Ако е знаела, че смяташ да я заведеш на Портман Скуеър, е щяла да вземе проклетите дрънкулки! Но ти не си й казал, нали?

Шон едва не отвърна: „Така бе по-безболезнено“. Всъщност не беше по-безболезнено, а просто по-лесно.

– Когато тази вечер открих скъпоценностите, слязох и изпратих един коняр до Мейнут, за да събере екипажа на „Сулфур“. Отплаваме утре сутринта.

Джони въздъхна облекчено. Но още не бе приключил с О'Тул.

– Обсебен от жаждата си за мъст, някога да ти е идвало наум какво могат да й причинят те?

– Тя ще се справи с проклетите Монтаю!

– Нима? Я си опомни миналото! Ти успя ли да се справиш с тях през онази нощ, когато бе оставен на милостта им? А брат ти Джоузеф?

Шоп сграбчи празната гарафа и я разби в камината.

– Емералд е негова дъщеря! Той със сигурност държи на нея!

– Държи на нея? – изсмя се Джони. – Явно тя никога не ти е разказвала за живота си с него. Емералд бе унижавана и наказвана, докато накрая се пречупи. Омъжи се за Джек Реймънд от отчаяние, търсейки начин да избяга от Портман Скуеър, но вместо това се оказа с доживотна присъда, пазена от двама безмилостни тъмничари.

Шон усети как кръвта му се смразява. Емералд никога не се бе оплаквала от живота си в Англия, ала той се досещаше, че е бил ад. Че е била лишена от свобода, така както и той навремето. Именно заради това с такава радост й я върна. Да я наблюдава как отново се съживява, превръщайки се в страстна и бликаща от енергия жена, бе едно от най-големите удоволствия в живота му.

Внезапно го проумя. Джони нямаше да е тук, ако нещо не се бе случило с нея. Не искаше да попита, защото се опасяваше да чуе отговора. Страхът го сграбчи в пипалата си, страх, какъвто не бе вярвал, че е

способен да изпита.

– Какво са й направили?

– Джек се опитал да я блъсне по стълбите, за да предизвика аборт.

Успяла да се задържи, но счупила крака си.

Страхът се превърна в ужас.

– Когато дошъл да я прегледа лекарят на баща ми, установил, че ще има близнаци.

Шон яростно се нахвърли върху Джони.

– И ти си я изоставил в такава беда?

– Кучи син! Тя си я изоставил!

Когато доктор Слоун отново бе повикан на Портман Скуеър, не очакваше, че ще трябва да се погрижи за още един счупен крак.

– Явно това се превръща в епидемия – сухо рече той на Уилям Монтагю, който крачеше гневно из стаята, проклинайки цялото си семейство.

Джек Реймънд ръмжеше от болка и крещеше на слугите, които търчаха уплашени да изпълняват заповедите му. Когато докторът го скастри да мълчи и да вземе пример от смелостта на Емералд, Джек насочи злобата си към него.

– Ще се наложи да го упоя – обърна се Слоун към Уилям.

– Необходимо ли е? Искам го с бистър ум. Имаме да разрешаваме сериозни проблеми!

– Те могат да почакаат. Ще разполагате с много време за разговори. През следващите седмици той и без това ще остане на легло.

Емералд бе съвсем забравена. Младата жена почти нямаше апетит и това бе добре дошло за госпожа Томас.

Страхът от непознатото беше ужасяващ, затова се опитваше да не мисли за бъдещето, повтаряйки се, че като му дойде времето все някак си ще се справи. Казваше си, че има само две възможности: или ще се остави на паниката да завладее разума ѝ, или ще се опита да се справи с положението по възможно най-добрия начин.

Откакто свят светуваше жените раждаха деца. Убеждаваше се, че дори и край нея да се въртяха цял рояк акушерки и слугини, пак тя ще бъде тази, която ще трябва да понесе болката. Никой друг не можеше да го стори вместо нея. Повтаряше си, че през цялото време на бременността се бе радвала на добро здраве. Знаеше, че е силна и бе убедена, че след раждането щеше да се възстанови бързо. Дори пулсиращата

болка в крака ѝ бе изчезнала, което навярно означаваше, че костта вече зараства.

Прекарваше много време и в молитви. Молеше Бог да ѝ даде сили и да ѝ прости прегрешенията. Но най-вече говореше с неродените си бебета. Постоянно ги уверяваше, че всичко ще бъде наред, успокояваше ги, като им разказваше за щастливите си дни в Ирландия, нашепваше им името на техния баща – Шон О'Тул, граф Килдър.

Шон О'Тул кръстосваше из стаята напред-назад като звяр в клетка. Очакването го убиваше.

– Отплаваме веднага щом моряците пристигнат, без значение колко е часът. – За да си запълни времето, започна да опакова багажа.

– Ти ще отплаваш – тихо го поправи Джони. – Аз не мога да се върна в Англия. Изгорих всички мостове след себе си. Баща ми вече трябва да е узнал за моята роля в цялата тази история. Преди да тръгна, нападнах Джек Реймънд и му счупих крака.

– Какво ли не бих дал да съм на твоето място! Щеше да ми достави огромно удоволствие! – злобно отвърна Шон.

– И без това те чака доста работа. Най-главната ти грижа сега е Емералд. А моята – Нан.

– Нан Фицджералд? – Тъмните очи на Шон го изгледаха предизвикателно.

– Тя е моя съпруга. Очаква дете от мен. Достатъчно дълго време я пренебрегнах.

– Твоя съпруга? – Очите на Шон засвяткаха застрашително. – И откога, по дяволите?

– Ти беше толкова обзет от жаждата си за отмъщение, че не забелязваше дори това, което става под носа ти. Отец Фиц ни ожени тук, в Грейстоун.

– Как си се осмелил да заговорничиш зад гърба ми? Аз ли съм единственият, който не знае нищо? – О'Тул прекоси стаята и сграбчи Джони за гърлото.

– Не можех да я изоставя с копеле в корема – зададено изрече той. – Аз я обичам.

Думите имаха по-голям ефект, отколкото юмруците. Раменете на Шон увиснаха и той разхлаби хватката си. Тогава на вратата се почука и двамата мъже се обърнаха едновременно. Беше господин Бърк.

– Рори Фицджералд и останалите моряци са тук.

– Благодаря на Бога! – За пръв път от пет години О'Тул изричаше

Божието име. – Кажи им, че незабавно отплаваме.

Пади Бърк се изкашля.

– С Кейт сме готови да дойдем с теб. Знаехме, че ще се върнеш за нея.

Шон го изгледа втрещено. От седмица не им бе проговарял, а те изглежда знаеха всяко негово движение и мисъл. Верността и поддръжката им го трогнаха. В следващия миг го разбра – те не го правеха заради него, а заради Емералд.

Родилните мъки започнаха на зазоряване. Оказа се, че не е подготвена за болката. Госпожа Томас я увери, че ще доведе доктор Слоун, но се върна без него. Обясни ѝ, че тъй като това било първо раждане, щяло да продължи доста дълго и докторът щял да дойде по-късно.

Изминаха дванадесет безкрайни часа, през които Емералд викаше, молеше се, проклинаше. Накрая изгуби съзнание. После непоносимата болка, която заплашваше да я разкъса на две, я сграбчи с всички сила и адът започна отново.

Емералд прокле баща си, съпруга си, майка си, Шон О'Тул и Бог. Накрая прокле и себе си. Госпожа Томас седеше край леглото ѝ, говореше ѝ, успокояваше я и я уверяваше, че всичко ще бъде наред, макар самата тя да бе уплашена до смърт.

В пет часа пристигна доктор Слоун, сякаш идваше за следобедния чай. Когато видя мятащата се в леглото Емералд, заповяда на госпожа Томас да завърже краката ѝ, за да не би пациентката да нарани себе си или него.

Емералд изкрещя неистово, пронизана от непоносима болка, и загуби съзнание, докато доктор Слоун изваждаше на бял свят бебето. Беше момиче. Лекарят хвърли бегъл поглед върху бледото телце, което едва показваше признаци на живот, и го подаде на госпожа Томас без никакви инструкции.

Добрата жена, която вече бе приготвила гореща вода и чисти кърпи, изми слабичкото бебе, като нежно мърмореше:

– Бедната малка душичка! – Момиченцето нямаше сили дори да изплаче, само отваряше устичка, за да поеме глътка въздух.

Доктор Слоун изми ръцете си и ги подсуши.

– Ще се кача горе, за да видя и другия си пациент – заяви той.

– Не можете да я оставите, докторе, та тя е в безсъзнание!

– Ще минат часове, преди да се роди и второто. Ще дойде в

съзнание, щом болките се подновят.

Когато пристигна на Портман Скуеър, Уилям Монтагю бе в отвратително настроение. Бе прекарал последните няколко дни в кантората си, опитвайки се да спаси нещо от отломките на „Монтагю Лайн“. Беше му останал само „Чайка“ и единственият договор, който успя да уреди, бе за натоварване на въглища от Нюкасъл.

Същият следобед го посети адвокатът, представляващ корабната компания в Ливърпул. Чекът от „Баркли и Бедфорд“ се бе оказал само лист безполезна хартия. Адвокатът го осведоми, че компанията ще си вземе обратно корабите в момента, в който пуснат котва в лондонското пристанище, и ще го съди за нанесени щети.

Монтагю, който вече бе вбесен на сина си, задето бе счупил крака на Джек Реймънд, заподозря Джон, че му е причинил далеч по-големи вреди. Младата свиня сякаш се бе изпарила във въздуха и по всичко изглеждаше, че е имала много основания за това. Можеше да очаква да бъде предаден от врага си, ала да бъде предаден от собствената си плът и кръв, това бе против всички закони на природата! Последните няколко месеца го бяха състарили с поне десет години. Чувстваше се безкрайно стар, огорчен и най-безсрамно използван.

Белтън го уведоми, че е дошъл доктор Слоун.

– Не подушвам никаква миризма откъм кухнята – застрашително заяви Уилям.

– Сър, госпожа Томас през целия следобед беше с госпожа Ема. Раждането започна.

Уилям почувства, че всеки миг ще се пръсне от задушавания го гняв. През последната седмица кантората му се бе превърнала в единственото убежище от царящата лудница на Портман Скуеър, но след днешния ден едва ли щеше да стъпи повече там. Предполагаше се, че домът е неговата крепост, но сега бе населен с нежелани инвалиди, които не му носеха нищо друго освен беди, унижения и неплатени сметки.

Погледна нетърпеливо към стълбите, после извади джобния си часовник. Мърморейки злостни ругателства, той се изкачи по стълбите и се запъти към крилото, където се намираше стаята на Джек Реймънд. Оплакванията и стенанията му огласяха целия коридор. Уилям пристъпи прага.

– Отвратителна пиявица! Въргаляш се тук, заобиколен от разкош и всякакви удобства, и не си си помръднал дори пръста, за да предотвратиш това гнусно предателство! – Хвърли поглед към Слоун и се озъби: –

За Бога, дайте му някакво успокоително, човече! И да е по-силно. Не мога повече да понасям това жалко хленчене!

Внезапно къщата се огласи от остри женски писъци.

– Така й се пада! – изсъска Джак.

– Трябва да сляза при нея – обади се доктор Слоун.

– Та тя само ражда, за Бога! – възмути се Джак. – Аз съм този, който се нуждае от вас, докторе!

– Всеки трябва да си носи кръста – промърмори лекарят и хвърли един поглед към Уилям.

Двамата заедно се запътиха към стълбите.

– Колко време ще продължи това? – попита Уилям, съжалявайки, че се бе прибрал.

– Няма да е дълго. Вече изродих едното дете. Ще се постарая да побързам и с второто. Не сте единственият, който още не е вечерял, Монтагю.

Младата жена бе изтощена до крайност. Дишаше учестено, очите й бяха изцъклени, а лицето й бе по-бледо и от смачканите чаршафи.

Слоун я зашлеви през лицето.

– Хайде, жено, чака те още работа!

Очите й се разшириха от болка. Отвори уста, за да извика, ала от нея не излезе звук. „Оставете ме да умра, оставете ме да умра“, бе единствената й молба.

– Напъни, жено, напъни! – заповяда доктор Слоун и колкото и да бе невероятно, тя се подчини. Имаше чувството, че всичко вътре в нея се преобръща. Силен и недоволен рев изпълни стаята.

– Е, поне този е достатъчно як – промърмори Слоун.

– Момче е, да благодарим на Бога! – възкликна госпожа Томас и побърза да поеме покритото с кръв бебе.

Докато си миеше ръцете, докторът погледна към момиченцето, което госпожа Томас бе повила и положила в другия край на леглото. За съжаление, то още дишаше. Слоун затвори чантата си и излезе. В коридора се сблъска с Монтагю, който се връщаше от празната кухня.

– Всичко свърши, Монтагю.

– Намерихте ли място за копелетата?

– Да. За щастие само едното ще оцелее. Утре сутринта ще дойда да напиша смъртния акт и да взема другото със себе си.

– Много добре, Слоун. Ще изляза с вас. Очевидно тук няма да ми поднесат вечеря.

Госпожа Томас погледна към Емералд, за да разбере дали е чула ужасните думи, но изглежда тя не възприемаше нищо. Готвачката винаги бе знаела, че Уилям Монтагю е една отвратителна стара свиня, но сега осъзна, че е студен и жесток като змия. И доктор Слоун не бе по-добър. Искаше ѝ се да бе довела някоя акушерка. Тя може би нямаше да успее да помогне на момиченцето, бедната малка душичка, но поне щеше да се погрижи за майката.

Момченцето пицеше толкова силно, че госпожа Томас нямаше време да измие Емералд. Направо отиде при нея, разтвори нощницата ѝ и поднесе детето към гърдата ѝ. То веднага засмука лакомо. Емералд изглежда не бе в съзнание. Според госпожа Томас направо си бе на прага на смъртта.

Готвачката се протегна и разкърши кръста си. Не беше подвивала крак от сутринта и се чувстваше съвсем отмаляла. Придърпа един стол и се отпусна уморено. Погледна тревожно към слабичкото бебе в другия край на леглото, после отново към майката.

Чувстваше се напълно объркана. Нещо трябваше да се направи, но не знаеше какво. Видя, че Емералд затваря очи и се помоли да заспи. Реши, че вече никой не може да направи нищо. Всичко бе в Божиите ръце.

Глава 33

От мига, в който се озова на борда на „Сулфур“, Шон О’Тул не спря да кръстосва неспокойно палубата. Знаеше, че се надпреварва с времето, но се надяваше да пристигне, преди да започнат родилните болки. Искаше да я измъкне от мавзолея на Портман Скуеър и да я отведе в къщата на Олд Парк, където бяха прекарвали толкова щастливи часове. Но по-силно от всичко, копнееше да е с нея, когато се раждат децата му. Трябваше по някакъв начин да заличи стореното.

Беше два часа след полунощ, когато „Сулфур“ пусна котва. Малко преди три часа една карета отведе трима пътници до къщата на Портман Скуеър. Шон скочи на тротоара, изкачи на бегом стълбите и затропа с юмруци по вратата.

Белтън, който бе задрямал във вестибюла в очакване на Уилям, подскочи стреснато и удари главата си в поставката за чадъри. Преглътна обаче проклятието и побърза да отвори. Изуми се, когато видя насреща си не господаря, а най-лютия му враг. И което бе още по-лошо, явно той имаше намерението да нахлуе в къщата.

– Не можете да идвате тук! Отдавна мина полунощ!

О’Тул с огромно усилие на волята си успя да се съдържи да не изблъска икономата с юмруци.

– Отмести се – тихо рече той. – Аз притежавам ипотеката на тази проклета къща. Тя е моя.

Смаяният Белтън отстъпи и пропусна не само О’Тул, но и мъжа и жената, които го придружаваха.

– Заведи ме незабавно при нея! – Заповедта бе изречена тихо, но заплашително.

– Оттук, милорд. – Лицето на Белтън пламна от срам, защото дъщерята на господаря се намираще в слугинските помещения.

Когато Шон пристъпи прага на малката стая, сърцето му спря. Беше закъснял! Пристигането му събуди заспалата прислужница, ала жената в леглото с дремещото бебе на гърдите не се помръдна. Свещите догаряха и в стаята цареше полумрак.

– Запалете лампите – нареди Шон, коленичи и взе отпуснатата ръка на Емералд. Когато светлината се засили, пред очите му се разкри това, от което най-много се боеше. Емералд бе зле. Върху лицето ѝ се виждаше отпечатъкът на смъртта. Отметна влажния кичур от челото ѝ.

Топлината опари пръстите му. В гърдите му се надигна гняв при вида на мръсните чаршафа, върху които лежеше любимата му.

– Света Дево! – разнесе се зад него възклицанието на Пади Бърк.

Жаждата да убива го задушаваше. В този миг би унищожил с голи ръце и баща ѝ, и съпруга ѝ. С огромно усилие на волята сподави яростта си. Не биваше да губи време. Трябваше да спаси Емералд и новородените.

Чу как Кейт поема дълбоко дъх.

– Нуждаем се от свещеник. Бедната малка душица може би изпуска последното си дихание.

Думите ѝ му подеждяха като камшик. Шон сграбчи малкото вързопче и впери поглед в посинялото личице. Наведе се и допря устни до малките устенца, за да им вдъхне живот.

– Не се нуждаем от свещеник. Никой няма да умира тази нощ!

Когато гърдичките на новороденото момиченце започнаха да се повдигат, той го върна на Кейт.

– Ще ги отведем оттук!

Момченцето, задрямало върху гърдите на майка си, се събуди и нададе силен рев. Шон го грабна и го пхна в ръцете на Пади Бърк.

– Направете ми път – нареди той и вдигна Емералд, Докато я носеше по стълбите, изпита чувството, че най-последно е намерил онова скъпоценно нещо, което бе изгубил. Внесе я внимателно в каретата.

Емералд отвори очи, затвори ги отново и прошепна:

– Не мога повече...

Думите ѝ изпепелиха сърцето му. Знаеше, че животът ѝ е в опасност. Тя плащаше за греховете, които той бе сторил. Искаше му се да прокълне Бог за несправедливостта в живота.

Господин Бърк подаде детето, което носеше на Кейт, и се качи на капрата до кочияша. Шон се сви на пода, опитвайки се да придържа Емералд. Пътуването от Портман Скуеър трая само няколко минути, които му се сториха цяла вечност.

Пристигането им на Олд Парк разбуди слугите и къщата тутакси оживя. Веднага повикаха лекар, запалиха камините, оправиха леглата. Стоплиха и няколко ведра с вода.

Шон положи нежно скъпоценния си товар върху ленените чаршафи.

– Всичко ще бъде наред, любов моя. Вярвай ми! – прошепна с пресипнал глас младият мъж, а погледът му се плъзна по Емералд и по двете бебета. – Погрижете се за тях – обърна се той към Кейт и Пади.

Сърцето му се късаше, че се налага да остави любимата си и момченцето, но трябваше да се заеме с момиченцето. – Донесете уиски!

Отнесе притихналото вързопче във всекидневната и внимателно го разви. Сърцето му се вледени, когато видя мъничкото телце. Пади се върна с бутилка уиски. Шон изля малко в дланта си, стопли течността на огъня и започна да я втрива в кожата на бебето.

Тръгна от слабичките гърди, после мина по гръбчето. Пръстите му нежно се плзнаха по ръчичките и крачетата на дъщеря му.

След около час застрашителният синкав отенък започна да изчезва. След два часа кожата на малкото момиченце дори се зачерви. Шон се наруга, задето се бе проявил като недосялан глупак. Навярно бе прекалил с усилията си. Гушна бебето и отиде в кухнята.

– Има ли мляко?

– Млекарят доставя всеки ден прясно мляко, милорд.

– Имам нужда от стерилна кърпа. Най-добре да е ленена.

Прислужницата сложи на огъня тенджерата с вода и пушна вътре една ленена салфетка.

– С две бебета, милорд, ще се нуждаете от дойка.

– Как не се сетих за това! Ще можете ли да доведете някоя?

Жената се усмихна, доволна, че е била от полза.

– Агенцията, която се занимава с наемането на икономи и домашна прислуга, може да окаже и такава услуга. Английските дами не кърмят бебета си, милорд.

Шон отнесе чашата с мляко и изварената ленена кърпа във всекидневната. Наля малко от кехлибареното уиски в млякото, после потопи крайчеца на кърпата. Разтвори устата на бебето с пръсти и започна внимателно да храни дъщеря си, капка по капка.

Бебето внезапно се задави. Шон замръзна. Обърна го и го потупа по гръбчето. От устата на детето потече бяла слуз. Шон я избърса и момиченцето пое дълбоко дъх, отвори уста и слабо проплака.

– Добро момиче, татковото момиче. Хайде да продължаваме, време е за закуска.

Пади Бърк влезе в стаята.

– Слава Богу, това бе доста окуражителен звук. Да можех само да накарам момчето да млъкне!

– В кухнята има мляко, а утре сутринта ще дойде дойка. Докторът тук ли е?

– Ще бъде на сутринта. Лекарите на богатите се ръководят от свои собствени правила.

– Как е тя?

– Кейт каза, че е изгубила много кръв. Нашето момиче е изтощено и много слабо, но поне е чисто. – Не му каза, че изгаря от треска и е започнала да блънува.

Шон търпеливо успя, капка по капка, да излее половината чаша мляко в устата на дъщеря си, когато изведнъж осъзна, че другото бебе е момче. Погледна към слабото телце в скута си. Да, имаше Бог! Поклати глава, засрамен от арогантната си глупост. Когато човек държи безпомощното си дете на ръце и знае, че животът му виси на косъм, е склонен много бързо да признае съществуването на Бог. Шон О'Тул не само започна да се моли, но го стори пламенно, разтваряйки изцяло сърцето си за Божията любов.

Каква самодоволна свиня е бил да настоява упорито, че в сърцето му няма място за тава чувство. В този миг то бе преизпълнено с любов. Тя струеше от цялото му същество. Обичаше една жена и две деца с цялата си душа. И завинаги.

След като дъщеря му заспа, той я уви грижовно. Не се заблуждаваше относно шансовете ѝ да оживее. Беше твърде малка и крехка. Имаше нужда от постоянни грижи, любов и внимание. Собствената му майка е била близначка, но нейният брат не бе оцелял.

Отнесе спящото дете в спалнята и го сложи върху широкото легло. Докосна рамото на Кейт.

– Искам да си починеш. Аз ще се погрижа за тях.

Кейт побърза да възрази.

– Моля те! Няма да има много полза от теб, ако се изтощиш до смърт.

– Добре, ще полегна за час-два – най-после склони тя. – Ето тук има чисти чаршафи за леглото, а казах на една прислужница да приготви пелени.

– Благодаря ти, Кейт.

– О, помолих изгънчения ви управител да приготви ечемичена отвара. Нищо не ободрява по-добре от ечемичената отвара. Ще повярвате ли, той дори не знаеше! Сигур чавка му е изпила акъла! Ще ида да видя дали няма да обърка нещо.

Шон погледна разтревожено надолу към Емералд. Лицето ѝ вече не бе бледо, а зачервено. Клепачите и бяха подпухнали. Устните ѝ постоянно мълвяха нещо неразбираемо, а главата ѝ се мяташе неспокойно. Докосна челото ѝ и разбра, че изгаря от треска. Въпреки че Кейт я бе изкъпала, температурата явно не бе спаднала. Реши да я изкъпе отново.

Донесе до леглото купа с хладка вода и гъба. Докато я търкаше внимателно, нежно ѝ говореше:

– Кейт сигурно доста се е потрудила, докато ти облече тази нощница, но ще трябва да я сваля, моя красавице. Ще ти стане по-хладно, а и аз знам, че предпочиташ да си гола в леглото. Ето, сега вече е по-добре. – Намръщи се като видя бинтования ѝ крак. Ако докторът не се появи, след като привърши с банята, ще сваля превръзките сам.

Изми няколко пъти лицето и шията ѝ. Накрая почувства, че станаха по-хладни. После изми раменете и ръцете ѝ. Докато миеше гърдите ѝ, забеляза, че майчинството бе засилило естествената им красота. Бяха станали по-големи, твърди и гладки като атлаз, а зърната им – розови и влажни.

– Ти си една рядка красавица, Емералд! Истинска ирландска красавица! Свършила си великолепна работа! Веднъж ми каза, че ще ме дариш със син, но преизпълни обещанието си!

Изми нежно корема ѝ.

– Няма нито една резка благодарение на чудодейното мазило на Тара!

Изми и превързания ѝ крак. После нежно я подсуши с ленена кърпа. Струваше му се, че кожата ѝ вече е по-хладна.

Погледна изцапаните бинтове.

– Ще се опитам да не ти причинявам болка, любима, ще се опитам никога повече да не те наранявам. – По време на пътуванията по море бе наместил много счупени кости и не беше новак в тази работа. Освободи крака от бинтовете и го разгледа внимателно. Опипа с пръсти бедрото. Тъй като Емералд не трепна, реши, че няма нараняване на бедрената кост и шината повече не е нужна.

Ала долната част на крака не изглеждаше добре. Беше подут от коляното до глезена. Шон се помоли костта да е зараснала правилно. Бавно и нежно го изми и подсуши. След това разкъса един ленен чаршаф и го превърза.

Пади Бърк посрещна лекаря. Доктор Брукфийлд се представи, прегледа набързо крака и заключи, че добре са се погрижили за него.

– Костта или ще зарасне, или няма. – Разбра обаче, че граф Килдър няма да се задоволи с полуистини, затова добави: – Ако шест седмици остане на легло, ще се излекува напълно.

– Тя има треска, докторе. Какво да направя, за да сваля температурата?

Брукфийлд премери пулса и пипна челото.

– Родилната треска е често срещано явление. Обикновено тези, които получават нежни грижи и се поддържат чисти, имат най-големите шансове да се възстановят. Тези, които са немарливи, умират. Но понякога се случва и точно обратното.

Шон сподави с мъка желанието си да сграбчи доктора за гърлото и да го удуши с голи ръце. Очевидно той нямаше намерение да прави нищо, беше дошъл просто да изрази мнение.

– Раждането се е усложнило, защото са били близнаци. Вероятно е имала силен кръвоизлив. Ако не се възстанови...

– Тя ще се възстанови, доктор Брукфийлд – прекъсна го Шон. – Кажете ми какво да направя, за да ускоря възстановяването ѝ.

– Можете да се опитате да ѝ дадете течности, а аз ще ѝ предпиша успокоително. Така и така съм дошъл, бих могъл да погледна и бебетата.

Шон обаче нямаше желание да изслушва надутото му мнение и за новородените.

– Те са добре, докторе. Колко ви дължа?

Брукфийлд погледна към малкото вързопче в широкото легло.

– Това не ми изглежда добре. Килдеър, вие сте интелигентен човек, който може да погледне фактите право в очите. Когато се раждат близнаци, обикновено само единият оцелява. Детската смъртност е много висока, дори сред нормалните и здрави деца. Подгответе се за неизбежното – това бебе няма да оживее. Понякога смъртта е благословено избавление.

– Вървете си – рязко рече Шон и затвори очи. „Господи, как ще преживея тази нощ, без да извърша някоя лудост?“. – Пади! – Господин Бърк се появи веднага и остави спящото бебе на леглото. – Изведи доктора, докато е все още цял!

Помоли се думите на лекаря да не са проникнали през вцепенението на Емералд. Тя обаче явно чуваше, защото реагираше на гласа му. Наведе се над нея и ѝ заговори с увереност, каквато не чувстваше:

– Нашите бебета са тук. Те са нахранени и сега спят. Ще ти донеса нещо за пиене. Устните ти са много сухи.

Донесе две чаши до леглото и се запита как да ѝ даде да пие, без да я задави. Издърпа възглавницата изпод главата ѝ и седна на леглото зад нея, като се облегна на таблата. Много внимателно повдигна раменете ѝ, така че да се опре на гърдите му.

Емералд се сгуши, сякаш най-после бе намерила желаното убежище. Шон поднесе чашата към устните ѝ.

– Само една глътка. Точно така. Браво! Ти наистина си била жадна, а никой не се сети да ти даде да пиеш. Сега си почини и поеми дълбоко въздух.

Взе другата чаша и отново я приближи до устните ѝ. С безкрайно търпение и нежни думи успя да я накара да изпие половината ечемичена отвара. Челото ѝ все още гореше, но вече бе много по-спокойна.

Искаше Емералд да знае, че той е тук, до нея. Трябваше да усети, че именно той, а не някой друг, я държи до сърцето си. Затова улови нежно ръката ѝ и склучи пръстите и около осакатения си палец.

Пламенно си повтаряше, че ако любовта може да лекува, то той ще я спаси със своята. Не знаеше дали бе само плод на въображението му, но му се стори, че пръстите на Емералд стиснаха ръката му.

Държа я така с часове. Мракът отстъпи на зората, после през прозорците започна да прониква светлината на деня. Шон видя как синът му се събуди и започна да плаче. Усмихна се, докато наблюдаваше как малкото дяволче става все по-гневно, настоявайки за храна и внимание. Появи се Кейт и го взе.

– Дойката ще дойде всеки момент. Детето ви е одрало кожата. Господ да ни е на помощ!

– Дали ще трябва да вземем две дойки? – Не се опитваше да прикрие страха си, че Емералд може и да не се възстанови. – Какво мислиш, Кейт?

– Емералд може до довечера да е достатъчно добре, за да накърми едното от тях.

Думите му вдъхнаха кураж и енергия. Щеше да ѝ даде още течности и да я мие на всеки час. Ако бе в човешките възможности да се пребори с треската, щеше да го направи.

Усилията на цялото домакинство бяха съсредоточени само върху едно: родилката и бебетата да оживеят. Господин Бърк излезе и се върна с малка люлка. Изпратиха две от прислужниците да купят всичко необходимо за новородените – одеялца, пелени, шишета, биберони. Кейт остана да наглежда Емералд, докато Шон се изкъпа, преоблече и изгълта набързо храната си. После се върна при любимата си, за да бди над нея – шепнеше ѝ утешителни слова, миеше я с гъбата, даваше ѝ по малко вода и ечемичена отвара.

Здрачът измести дневната светлина. После падна мрак. Шон седеше, стгушил Емералд в обятията си. Стомахът му се бе свил на топка, защото тя все още не бе дошла на себе си. Изведнъж усети влагата. Надеждите му мигом избухаха. Пипна челото ѝ, после лицето и шията.

Кристалната пещера

Емералд се бе изпотила! Значи температурата ѝ бе спаднала!

Глава 34

Този път, след като я изкъпа, Шон ѝ помогна да си облече чиста ношница, а после я вдигна от леглото, за да сменят чаршафите. Говореше ѝ тихо, обясняваше ѝ къде е, успокояваше я, че Кейт и Пади са с него, за да ѝ помогнат.

– Не се опитвай да говориш, любима. Това само ще те умори. От теб се иска единствено да се справиш. Останалото е наша грижа.

Макар че тя мълчеше, Шон знаеше, че го разбира. Усмиваше се, за да ѝ вдъхне смелост, но сърцето му си оставаше свито. Знаеше, че най-доброто успокоение за нея ще бъде да види бебетата. Ала ако зърнеше дъщеря си, щеше да се поболее още повече от тревога. Макар че температурата вече бе спаднала, Емералд все още не бе добре и Шон се боеше, че възстановяването ѝ ще бъде дълго и трудно.

Приседна на ръба на леглото и взе ръката ѝ.

– Знаеш ли, че имаш едно малко момче и едно малко момиченце? – Сърцето му се сви, като видя бледата измъчена усмивка. – Ще ти ги донеса, за да видиш чудото, което си сътворила. – Намигна ѝ. – Не излизай никъде, ей сега се връщам.

Отиде в дъното на спалнята, която бе превърната в детска стая, за да се посъветва с Кейт. Тя излезе с доста странно предложение.

– За да я предпазим от излишни тревоги, можете два пъти да ѝ покажете едно и също бебе.

Шон се намръщи. Наистина би било много по-лесно. Просто една благородна лъжа. Ала Шон бе решил, че никога повече няма да я мами, независимо колко голямо е изкушението.

– Не, Кейт. – Обърна се към Алис, която бе като Божи дар в трудно-то им положение. – Дъщеря ми може ли да суче?

– Не много добре, сър. Почти няма сили. Дръпва няколко пъти и заспива.

– Дръж я будна. Не ѝ позволявай да заспи, докато не се нахрани както трябва. Кейт, гъделичкай крачето.

Шон откри господин Бърк в дневната.

– Пади, ще протриеш килима, ако продължаваш да крачиш непрекъснато напред-назад.

Пади се заспя.

– Напомня ми за времето, когато вие се родихте. Колко често

Шеймъс ви носеше на ръце по цели нощи.

– Дай ми го! Ще го занеса на майка му.

Когато Емералд видя сина си, прекрасните ѝ зелени очи заблестяха с радостни сълзи.

– Той е истински красавец, но има дяволски характер. Когато се разплаче, може да събуди и мъртвите.

Младата жена се усмихна.

– Любима, искаш ли да го накърмиш?

Тя кимна, а той положи бебето до гърдите ѝ и разтвори нощницата ѝ. Малката устичка тутакси намери майчиното зърно. Докато гледаше как синът ѝ лакомо суче, лицето на Емералд сияеше от щастие, а Шон си каза, че наистина е благословен, щом Бог му е отредил да види тази прекрасна гледка.

След малко вдигна бебето и го нагласи до другата гърда.

– Как ще наречем този малък дявол?

Емералд погледна в тъмносивите очи.

– Джоузеф...

В гърлото му заседна огромна буца. Не можа да промълви нито дума. Тя бе най-благородната жена на земята! Какво, по дяволите, бе направил, че да я заслужи? Когато Джоузеф започна да се унася в сън, Шон го взе, вдигна го, опря главичката му на рамо и го потупа по гръбчето, както му бе показала Кейт.

– Мислиш ли, че имаш сили да видиш и дъщеря си? – Всъщност му се искаше Емералд да заспи, за да отложи малко тревожния миг. – В такъв случай, макар и с риск да се повтора, не излизай никъде, ей сега се връщам.

Когато Шон излезе със сина си, Емералд затвори уморено очи. Бе чула разговора между баща си и доктор Слоун и бе узнала какво готвят за новородените. Тогава разбра, че едното умира, а другото ще ѝ бъде отнето. И се предаде. Раждането ѝ бе отнело всички сили. После надеждите ѝ бяха стъпкани безмилостно. Затова се отдръпна в себе си и зачака смъртта.

Това, което последва, бе като сън. Явно ангелът на Смъртта бе слязъл на земята и я бе отнесъл със себе си. Чак по-късно осъзна, че не е сън и призрактът, който се бе появил на Портман Скуеър, е Шон О'Тул, който по някакъв начин бе накарал Смъртта да отстъпи. Но Емералд почти нямаше надежда за малката си дъщеричка. Бе чула мнението на двама доктори, според които детето бе твърде малко в слабо, за да

оживее.

Шон обаче се държеше пред нея. Емералд му бе безкрайно благодарна за всичко, което бе направил. Затвори очи и се помоли Бог да и даде сили да понесе истината.

Когато Шон пристъпи в стаята, притиснал нежно бебето до гърдите си, сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка.

– Тя е много малка, Емералд, не исках да се тревожиш. Дойната вече я нахрани и сега спи. – Сложи я до сърцето ѝ.

Внезапно Емералд осъзна, че не би могла да му отнеме надеждата. Погледна надолу, лицето ѝ омекна от любов и тя с мъка съдържа напирещите сълзи.

– Катлин...

Шон щеше да се разплаче. В следващия миг видя, че тя също едва съдържа сълзите си. Падна на колене, за да е по-близо до нея. Погледите им се срещнаха и всички преструвки изчезнаха.

– Емералд, кълна ти се, че ако има начин да спася нашата дъщеря, ще го направя. Катлин е прекрасно име. Може би майка ми е неин ангел пазител. – Докосна притихналото бебе и излезе за малко, за да ги остави насаме.

През следващите две седмици не се отделяше от Емералд. Джоузеф започна да расте като гъбка, кърмен и от майка си, и от Алис.

Но малката Катлин почти нямаше апетит, често дишането ѝ бе накъсано, а личицето ѝ придобиваше въсвещен оттенък. По което и време на деня или нощта да се случеше това, Шон я разтриваше, докато кръвообращението ѝ отново се възстанови. Тя само немощно проплакваше, Шон и Емералд се редуваха да я държат на ръце. И двамата вярваха в магическата сила на докосването.

Емералд бе възвърнала част от силите си, но Шон знаеше, че ще мине доста време, преди да оздравее напълно. Затова, когато изглеждаше зле, я обгръщаше със своята нежност и любов. Минаха две седмици, а той нито веднъж не напусна къщата на Олд Парк.

Февруари ги изненада с пролет и слънчевите лъчи проникваха през високите прозорци, къпейки стаите в златисто. Всички в къщата се оживиха. Нещата се развиваха що-годе добре и обитателите бяха изпълнени с надежда.

Шон влезе в спалнята, понесъл цял наръч нарциси и ги пръсна около леглото. Прекрасната картина, която Емералд представляваше с малката дъщеричка до гърдите си, извика нежна усмивка на устните му.

– Знам, че много обичаш цветята и винаги си ги приемала с радост от мен, за разлика от бижутата. – Приседна на леглото. – Има още нещо, което искам да приемеш. – Взе бебето и ѝ подаде плика.

Тя го отвори и извади нотариалния акт на къщата на Олд Парк. Вдигна глава.

– Ти си я купил?

Шон кимна.

– Знам колко много обичаш тази къща. Купих я на твоето име. Трябваше отдавна да го направя.

– Благодаря ти.

– Обичам те, Емералд.

– Не го казвай – прошепна тя.

„Значи все пак не си ми простила“, тъжно си помисли младият мъж. Разбираше я напълно. Усмихна ѝ се. Емералд явно се нуждаеше от още време. Щеше да ѝ даде цялото време на света.

И четиримата спяха в една стая. Емералд бе доволна и се чувстваше спокойна, заобиколена от скъпите си същества. Позволяваше на Шон да я къпе и храни, докато стана достатъчно силна, за да се справя сама. Значи нямаше нищо против да я докосва, което го изпълваше с благодарност.

– Не искам да те насилвам, но бих се радвал, ако си помислиш за връщане в Грейстоун. – Въздъхна облекчено, тъй като тя се усмихна нетърпеливо.

– Ако смяташ, че за Катлин е безопасно да пътува, аз съм готова да тръгна по всяко време, Шон!

Взе ръката ѝ.

– Никога повече няма да те лъжа. Скъпа, не мога да гарантирам, че тя ще понесе пътуването.

– Знам – меко отвърна Емералд.

– Но аз ще я държа на ръце по време на целия път до Ирландия.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка.

– Ами Джоузеф?

– Той е достатъчно голям да управлява кораба!

Беше прекрасно да чуе отново смеха ѝ. Не подозираше обаче, че Емералд иска час по-скоро да напусне Англия, за да се отдалечи колкото се може повече от Монтагю. Всеки ден тя се питаше кога той отново ще започне да отмъщава. Засега великолепно бе успял да овладее гнева и омразата си, но Емералд знаеше, че няма да е задълго. В този момент тя и бебетата им бяха главната му грижа, но това нямаше да продължи

вечно и младата жена бе сигурна, че накрая отмъщението му ще бъде ужасно.

Шон къпеше Емералд, когато изказа на глас загрижеността си.

– Залежаването не е полезно. Не бих искал мускулите ти да се деформират. Смятам, че ежедневният масаж ще ти се отрази много добре. Имаш на разположение още три седмици, преди да започнеш да ходиш.

– Вече се безпокоя, че макар и да не ставам от леглото, не се чувствам по-силна.

– Мускули, които не се използват, атрофират. Няма да позволим това да се случи. Ще ти покажа някои упражнения в леглото.

– О, гарантирам, че си изключително изобретателен в тези упражнения.

– А, доста окуражаващ знак, щом си започнала да мислиш за такива неща.

Емералд се остави на грижите му. След като я изкъпа, разтри бавно и нежно тялото ѝ с ароматно масло. Тя притвори очи, отдавайки се на блаженството.

– Чувствам се прекрасно – измърка като доволна котка. Наблюдаваше го изпод полупритворените си клепачи. Изглеждаше греховно привлекателен.

Погледът ѝ се плъзна надолу по тялото му и забеляза, че е възбуден. Ъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха леко от задоволство.

– Доколкото виждам, окуражаващи знаци има и другаде – предизвикателно промърмори тя.

Лицето му остана напълно сериозно.

– Това е много ободряваща работа.

– Казват, че очакването е най-вълнуващата част, а въздържанието е мехлем за душата. – После добави с не по-малко сериозно от неговото лице: – Много ли е твърд?

– Ирландке, дори нямаш представа.

Емералд протегна ръка и го обхвана в дланта си.

– Играеш си с огъня – шеговито ѝ се закани Шон.

– Само проверявах. Мускулите, които не се употребяват, закърняват. – Хвърли му подканващ поглед. – Какво ще кажеш за малко орална стимулация?

Шон отдръпна ръце от бедрото ѝ, бутна я върху възглавницата и погледна искрящите ѝ зелени очи.

– Ти наистина се наслаждаваш на тази порочна игра за моя сметка.

Подозирам, че под орална стимулация разбираш целувки, макар че ме караш да си мисля за други неща.

Емералд го шляпна леко по ръката.

– Престани да четеш мислите ми, дяволе!

– Когато направиш всичките си упражнения, ще ти дам целувка, но не и преди това.

Престанаха с игривите закачки и се заеха сериозно с възстановяването на силите ѝ.

След време влезе Кейт с по едно бебе във всяка ръка.

– Ето ни и нас. Изкърпани и готови за гушкане.

Шон ѝ намигна.

– И аз съм готов.

– Внимавай! – засмя се Емералд. – Той е в много игриво настроение.

– Ха! Сигур е от пролетта. Пади Бърк също е доста игрив.

Двамата се втреничиха изумено в нея, но в мига, в който Кейт се изнесе величествено от стаята, избухнаха в смях.

– Май наистина е време да се връщаме у дома. Тези двамата останаха твърде дълго заедно.

През последната им нощ в къщата на Олд Парк, Шон внимателно сложи Катлин в люлката до братчето ѝ.

– Какво правиш? – прошепна Емералд.

– Искам да те подържа малко. След час ще ти я донеса. – Плътна се в леглото до нея, така че телата им почти се докоснаха. Подпря се на лакът и се загледа в лицето ѝ. По-рано бе измил косата ѝ и сега се радваше на блестящите лъскави кичури.

– Косата ти е по-хубава от всякога. Копринена и къдрава. – Повдигна един масур и го допря до бузата си.

– Сигурно има нещо общо с раждането.

Ръката му се премести към гърдите ѝ. Върховете на пръстите му погалиха нежно налетите им извивки, после продължиха по падината помежду им.

– Ти си като узрял плод.

– Като забранен плод – усмихна се тя.

– Забранен наистина. Струва ми се, че е минала цяла вечност, от както се любихме за последен път. Знам, че още не си достатъчно силна, за да ме удовлетвориш изцяло, но какво ще кажеш за един лек флирт?

– Имам ли избор? Аз съм твоя пленница и не мога да избягам. Поне

не още.

– Да поиграем ли на пленница и похитител? – пресипнало попита той, а главичката на члена му се отърка в бедрото ѝ.

– Ще трябва да се примиря поне докато кракът ми оздравее напълно.

Шон докосна устните ѝ, вкусвайки сладостта им.

– А после?

– После ще побягна толкова бързо, че няма да ме стигнеш.

– Аз ще хукна след теб, горещ и твърд.

– Горещ и твърд? – Ръката ѝ се плъзна между краката му и шепата ѝ обхвана тестисите му. – Тези думи те описват много добре. Ммм, колко си изкусителен! Но аз все пак ще бягам.

– Не и тази нощ, малка моя пленнице! Не и тази нощ. – Устните му завладяха нейните и ѝ показаха какво може да направи един похитител с красивата си плячка. А Емералд откри изобретателни начини да задоволи всичките му желания.

За пръв път Шон заспа преди нея. През дългите часове, докато лежеше прикована в леглото, Емералд имаше възможност да преоцени миналото и да размисли за бъдещето. Макар и със закъснение си припомни предупрежденията на Шон. Той я бе учил да живее за мига. Защото е знаел, че ще се разделят. Припомни си и предупреждението, което изрече, преди да я люби за пръв път: „Това не е просто тъмна страна, Емералд! Върви си, докато не е станало твърде късно за теб.“ Освен това бе настоял да задържи бижутата. „Ти нямаш собствени пари; диамантите ще ти дадат финансова сигурност.“

Докато лежеше в леглото, обмисляйки плановете си, погледът ѝ се плъзна по тъмното му лице. Откровеност за откровеност – тя го бе предупредила съвсем ясно, че ще избяга от него.

Когато „Сулфур“ влезе в пристанището на Грейстоун, Шон с радост видя, че Шеймъс е издигнал на кулата древното зелено-златисто знаме на Ирландия.

Кейт събра всички прислужници и попита кои биха искали да станат бавачки на близнаците. Осем нетърпеливи млади жени изразиха желание. Икономката избра две чисти и трудолюбиви момичета от добри семейства.

Елен и Джейн мигом се заеха да се научат как да перат пелените на бебета и как да стерилизират шишетата с мляко. Кейт им заяви, че когато овладеят до съвършенство тази работа, ще им бъде позволено да

приспиват близнаците и дори да ги къпят.

Щом до Мейнут достигна новината, че Емералд и децата са се завърнали в Грейстоун, половината от клана Фицджералд се изсипа в къщата. Маги, която вече бе пристигнала, за да помага на Тара в отсъствието на господин Бърк, не бе позволила на дъщеря си да се върне вкъщи заради напредналата ѝ бременност. Оказа се, че е имала право. Късно следобед родилните мъки на Нан започнаха и тя дари съпруга си със син. Джони не бе на себе си от радост и гордо показваше детето на всички.

С трите бебета в Грейстоун вече нямаше нито един спокоен миг. Дори Шеймъс напусна кулата и се премести отново в красивата джорджианска къща, защото искаше отново да бъде част от семейството и да сподели радостта им.

Една вечер двамата млади бащи седяха и пийваха по чашка на спокойствие, след като всички си бяха легнали.

– Джон, аз пристигнах точно навреме. Когато влязох в онази къща, моето малко момиченце бе пред вратите на смъртта, а Емералд едва дишаше. Благодаря ти, че събра смелост да дойдеш и да ме накараш да се върна при тях.

– Ти щеше да се върнеш и без моята намеса.

– Да, но може би щеше да бъде късно.

– В сравнение с последния път, когато я видях, Емералд изглежда великолепно.

– Да, тя укрепва с всеки изминал ден. Още една седмица и отново ще се разхожда.

– Катлин обаче е слабичка, смяташ ли, че е във от опасност?

– Не знам, Джони. Надявам се да е така. Тя никога няма да е много здрава. Ще се налага да я пазим, да я обгръщаме с грижи и никога да не я изпусваме от поглед.

– Да бъдеш добър баща е голяма отговорност. Мислех си... дали да не взема под аренда някоя от фермите за коне в Мейнут. Бих искал да опитам уменията си.

– Аз имам предвид по-отговорна работа за теб. Какво ще кажеш да ме заместиш в управлението на Мейнут? Конюшните, ливадите и пасищата са огромни. Някои Фицджералд са добри коняри, но никой от тях не разбира от бизнес. В миналото дядо ми отглеждаше най-добрите състезателни коне в Килдър. Смятам, че ти си точно мъжът, който ще върне предишната слава на Мейнут.

Джон Монтагю не можеше да повярва на ушите си.

– Къде е уловката? – бавно попита той.

– Аз съм ти задължен, Джон. Направи всичко, което поисках. А аз поисках много гнусни неща. След като разорих баща ти, ти остана без пукнат грош. Когато се съгласи да ми помагаш, се заклех, че никога няма да съжаляваш. – Подаде му един плик. – Това е нотариалният акт на Портман Скуеър. Той е твой. Заслужи си го. – Устните му се извиха в насмешлива усмивка. – А другата награда, която имах предвид, бе Нан Фицджералд.

– Нищо не можах да направя...

– Тъкмо обратното, момчето ми, направи, и то доста!

И двамата се засмяха.

Преди да се качи в спалнята, Шон трябваше да свърши още нещо. Уви се в черната си пелерина и се промъкна в параклиса. Не помоли за прошка заради това, което бе сторил. Никога нямаше да се хване на играта, ако не бе готов да я играе докрай. Но благодари на Бог за децата си. Обеща да ги пази с живота си. Накрая се помоли за Катлин.

Глава 35

В продължение на една седмица всеки следобед Шон изнасяше Емералд навън, на каменната тераса, за да се погрее на пролетното слънце. Близнаците лежах в детската си количка пред френските прозорци, така че Кейт и двете бавачки да ги чуят, ако заплачат.

Нан, вече напълно възстановена от раждането, изнесе също новородения си син. Младата майка имаше толкова много мляко, че понякога кърмеше и сина на Емералд.

– Нан, много съм ти благодарна.

– Глупости, гърдите ми са толкова пълни с мляко, че ме болят.

– Не, не, благодарна съм ти заради Джони. Никога не съм го виждала наистина щастлив. Сега е като нов, и то само заради теб.

– Джони обича всички Фицджералд и те го обичат. Всъщност искрено се радва да е част от голямата менажерия.

– Той винаги се е нуждаел от семейство, което да обича, и сега го има.

– Шон също се е променил. Никога не съм си и представяла, че може да бъде толкова любящ и всеотдаен баща. Миналата вечер приспиваше и двете бебета.

– Той е от хората, които оценяват нещо само когато има опасност да го изгубят – безгрижно отвърна Емералд.

– Той много те обича, Емералд.

– Да, знам. – „Ала понякога любовта не е достатъчна“, помисли си младата жена.

Когато следобедните сенки започнаха да се удължават, Шон се появи на терасата.

– Изпрати ли съобщението до майка ми?

– Да, любов моя. Поканих я да прекара един месец с нас, ако може да понесе да ѝ викат „баба“.

– Когато дойде, вече ще мога да ходя.

– Знам, че с нетърпение очакваш този ден. Сигурна ли си, че си готова за това? – Вдигна я от шезлонга и нежно я целуна по челото.

– Никога не съм била по-сигурна.

– Ще ми липсва носенето на ръце – промърмори Шон.

– О, ще ти позволя да ме поносиш още малко.

Отнесе я на горния етаж. Знаеше, че предпочита да бъде сама,

когато прави първите си стъпки. Сърцето му се качи в гърлото, а очакването се замени със страх. От дълго време не бе изпитвал такова нещо.

Остави я на леглото, вдигна полите на роклята ѝ, за да свали бинтовете.

– О, усещането е прекрасно!

Шон плъзна длани по бедрата ѝ.

– Ммм, напълно си права!

Емералд се усмихна. Знаеше, че се шегува, за да прикрие страха си. Придвижи се към края на леглото, стъпи на килима, погледна надолу и сравни двата крака. Единият бе малко по-блед и едва забележимо по-тънък, ала се надяваше, че скоро ще възвърне нормалния си цвят и форма.

Шон протегна ръка, но Емералд поклати глава.

– Трябва да се науча да не разчитам на теб.

Думите ѝ го нараниха, но не го показа.

Емералд бавно се изправи. Остана неподвижно цяла минута. Очакваше болката отново да се появи. Но от нея нямаше и следа. Почувства се достатъчно уверена, за да направи една стъпка. Усети и двата си крака странно – сякаш се подгъваха. Видя как Шон се спуска да я хване, но по някакво чудо се задържа и направи първите си нерешителни крачки. След миг сграбчи облегалката на стола, за да си поеме дъх.

– Боли ли те?

Емералд поклати учудено глава.

– Опитай отново!

Тя се извърна с лице към Шон и бавно запристъпя към него.

Извън себе си от радост, той я сграбчи и я завъртя във въздуха.

– Направи го! – Целуна я шумно.

– О, не е ли истинско чудо? Искам всеки ден да се упражнявам. Искам краката ми отново да станат силни. Ще ме заведеш ли утре на езда?

– По-полека, Емералд!

– О, няма да е полека. Искам да яздя, да плувам и да правя толкова много неща! Как мислиш, след колко време ще съм напълно здрава?

Озареното ѝ от щастие лице му достави неизказано удоволствие.

– С всекидневни упражнения и редовен масаж през нощта, мисля, че няма да е повече от месец.

– Ще успея за по-кратко! Искам да ме научиш да танцувам джига върху буре с бира!

– Това е малко прекалено, ирландке – засмя се Шон.

– Не, искам да правя всичко! – Размърда се изкусително и продължи с дрезгав глас: – Искам краката ми да са силни, за да извърша нещо

много специално с тях.

Той я привлече към себе си, представяйки си как дългите ѝ крака се увиват около кръста му.

– Какво е то?

– Шон О'Тул, искам да те ритам по задника отгук до Дъблин заради жестокостите, които ми причини!

Шон едва не се задави от смях, претърколи се на леглото и се хвана за корема.

– Алелуя! А аз бях започнал да се страхувам дали някога отново ще станеш предишната твърдоглава заядлива! Обичам страстта ти и яростта ти. Колко дълго възнамеряваш да ме наказваш?

– През остатъка от живота ти, разбира се. – Макар че думите ѝ бяха изречени с безгрижен тон, той видя зелените искри в очите ѝ и внезапно страхът му се завърна. Когато се отнасяше до Емералд, бе напълно безпомощен и уязвим. Ако тя си бе наумила да му отмъщава, можеше да му нанесе смъртоносна рана.

Емералд се наведе и почеса крака си.

– О, Господи, изведнъж ме засърбя толкова силно, че едва издържам.

– Предписвам ти една хубава баня – рече Шон и я целуна по носа.

– Баня! Какво върховно блаженство! Цели два месеца не съм се наслаждавала на истинска баня!

– Има и още нещо, на което не си се наслаждавала през тези два месеца.

Емералд зарови пръсти в гъстите му черни коси и прокара върха на езика си по горната му устна.

– Тогава защо да не започнем с банята и да видим докъде ще стигнем?

Докато я вдигаше на ръце, Шон си помисли, че тя премълчава и крие нещо от него. Разбираше, че явно му се отплаща с неговата монета.

В къщата на Портман Скуеър Джек Реймънд също прохождаше, но нямаше късмета на жена си, защото кракът му бе счупен много по-лошо, а и за него не се полагаха нежни и любящи грижи.

През седмицата, която прекара на легло, Джек започна да изпитва към Уилям омраза и тя растеше с всеки изминал ден. Накрая започна да проклина деня, в който се бе родил в помийната яма Монтагю.

Уилям пък смяташе Джек за свой приятел и довереник и не подозираше нищо за омразата на зет си. Когато видя, че накуцва, дори му

донесе любимия си бастун.

– Ето, момчето ми, използвай го, докато се възстановиш.

Джак изпита желание да го счупи в главата на старата свиня. Нима този глупак не разбираше, че е осакатен завинаги?

– Радвам се, че най-после отново си на крака. Сега можем да се заемем с бизнес.

„Единственият бизнес, който ме интересува, е убийството. Искам да убия и теб, и проклетия ти син, и невярната си съпруга, и отвратителния й любовник!“

– Остана ни само един възлив кораб. Ще трябва да превозвам възлища, за да изкарам няколко мизерни лири. Но съм насъбрал унижение, което ще ми стигне за цял живот. Крайно време е да отвърнем на удара!

– Слушам те – изръмжа Джак.

– О'Тул притежават всичко, което някога принадлежеше на мен. Те откраднаха корабите ми, дъщеря ми, съпругата ми. Дори настроиха сина ми против мен и сега той е един от тях!

„Значи онзи страхливец е избягал в Ирландия“, заключи Джак.

– Да отидем и да си вземем това, което ни принадлежи!

„Да не си полудял, стари човече? Аз не искам нищо обратно. Напротив! Искам всичко да бъде разрушено!“

– И какъв е планът?

– Е, имаме само един кораб, но разполагаме с два екипажа, които в момента бездействат. Не са изкарали и пени, откакто адмиралтейството конфискува корабите ни. С тези мъже можем да нападнем и да си върнем загубеното. Ще отплаваме за Ангълси и ще разположим там базата си. „Замъкът на лъжите“ е само на няколко часа път оттам. Ще имаме възможност да ги наблюдаваме и да действваме в подходящ момент, когато О'Тул е най-уязвим.

– Тези моряци са истински главорези. Ще трябва добре да им заплашим.

– Ти ги събери, а аз ще намеря парите. – Уилям бе решен да го направи на всяка цена дори ако трябваше да разпродаде цялата покъщнина.

Амбър пристигна в нова карета, теглена от два прекрасни коня и управлявана от кочияш с ливрея, достойна за някой херцог. Каретата бе пълна догоре с подаръци за трите й внука, за Емералд и за съпругата на сина й.

Когато Джони влезе в стаята със сина си на ръце и сияещо от гордост лице, Амбър ги целуна и внезапно се разплака.

– Недей, майко, събрали сме се по щастлив повод.

– Мина толкова време...

Джони подаде бебето на Нан и прегърна майка си.

– Знам, че от теб ще стане най-прекрасният баща на земята – засмя се през сълзи тя.

– Как ли пък не! – възкликна Шон О'Тул и избута Джони, за да покаже своя син. – Аз съм най-прекрасният баща!

Щом зърна бебето, сълзите на Амбър мигом пресъхнаха. Момчето имаше смолисточерна коса и големи, кръгли тъмносиви очи.

– Той ти е одрал кожата!

– Бог да му е на помощ – обади се Шеймъс от креслото си край камината. – Пади! Този повод плаче за отпразнуване! Донеси от зимника от най-доброто уиски!

– Няма да пиеш, без да си ял – отсече Тара. – Ще отида да помогна на Мери Малоун да приготви набързо нещо леко за хапване.

– Много повече те харесвах, докато беше луда – изпухтя Шеймъс.

– А, ето я и красавицата на семейството! – възкликна Шон.

– Емералд си мисли, че имаш предвид нея – пошегува се Джони.

Амбър им смигна.

– Тя винаги си е била малко суетно дяволче.

– Като майка си – засмя се Емералд.

– Красотата на дъщеря ми обаче засенчва дори тази на майка й – обърна се Шон към Амбър.

Емералд коленичи до майка си, за да й покаже Катлин. Копринени къдрици обрамчваха сърцевидното й лице, а очите й бяха два блестящи изумруда.

– О, но тя ти е одрала кожата! – възкликна Амбър и се засмя, осъзнавайки, че се повтаря.

– Много се тревожехме за нея, но ми се струва, че най-после започна да укрепва – обясни Емералд.

– Нека да я подържа. Сигурна съм, че всичко ще бъде наред. Ти също беше дребничка, не по-голяма от фардинг.¹⁵

– Но го компенсираше с дързост – добродушно подметна Джони.

Празненството продължи чак до тъмно. Грейстоун от години не бе огласян от толкова смях и оживени закачки. По едно време Кейт, Тара, Маги и Амбър се запрепиряха коя да къпе бебетата.

– Мили Боже, няма какво да спорим. Бабата има предимство! –

15. Стара английска монета. – Б.пр.

обяви Амбър.

– Е, напълно съм съгласна, защото и аз съм баба – тържествуващо изрече Маги.

– Вие всички сте пияни – обвини ги Тара.

– Да, от твоето проклето вино – стрелна я кръвнишки Кейт.

– Но ти дори не си Фицджералд! – възмути се Маги.

– Една Кейт струва колкото три Фицджералд! – заяви икономката и очите ѝ войнствено блеснаха.

Внезапно жените избухнаха в смях и затрополиха нагоре по стълбите. Младите бавачки Елен и Джейн се отчаяха, че въобще някога ще им дойде редът на подържат бебетата.

– Ще те отнеса в леглото – прошепна Шон и вдигна Емералд на ръце. – Ти все още не си по-голяма от фардинг.

– Но го компенсирам с дързост – отвърна тя и дръпна кичур от косата му.

Шон знаеше, че днес Емералд се бе забавлявала, ала не забравяше, че още не е съвсем здрава и се нуждае от почивка, затова я положи в леглото и грижовно я зави. После слезе долу. Когато всички заспяха, Амбър щеше да го потърси.

Шон наля и на двамата от отлежалия френски коняк.

– За какво ще прием? – весело попита Амбър.

– За теб, Амбър! Продала си бизнеса си.

Не попита откъде е разбрал. Шон О'Тул притежаваше странната способност да знае всичко.

– Едва ли бих могла да бъда уважавана баба, ако съм собственичка на публичен дом, затова реших да постъпя почтено.

– Ако това са камъни в моята градина, признавам, че напълно ги заслужавам.

– Не разбирам – искрено отвърна Амбър.

– Нима Емералд не ти е разказала за моята безчестна постъпка? – невярващо попита той. – Мисля, че това е едно от нещата, за които я обичам най-много... нейното благородство. – Отиде до огъня и бавно разказа на Амбър цялата история от начало до край. – И след всичко това тя прояви такова благородство, че кръсти децата Джоузеф и Катлин.

– Но не ти е простила, нали?

Младият мъж поклати глава.

– Не. И не очаквам да ми прости. Това, което направих, е непростимо.

– Макар че не бе съвсем неочаквано. Аз я предупредих за теб. Казах ѝ, че я използваш, за да си отмъстиш.

– И какво отвърна тя?

– Че разбира жаждата ти за мъст. Че си я научил да живее за деня и че ако утре всичко свърши, няма да съжالياва за нито един миг, през който сте били заедно.

– Значи ми е вярвала. Но аз предадох доверието ѝ. – Не можа да скрие болката в тъмните си очи. – Подозирам, че Емералд смята да ме напусне.

– И какво ще направиш?

– Ще я доведа обратно, разбира се! Никога няма да я оставя да си отиде!

Сякаш пришпорен от дявола, който се бе вселил в душата му, на следващия ден Шон подари на Емералд собствения си кораб.

– Ела да го видиш. По моя заповед моряците на „Сулфур“ боядисват вече няколко дни.

Цялото домочадие се изсипа на пристанището, за да съзерцава „Суюлоу“, снабден с нови платна и ново име. Надписът „Изумруден остров“ блестеше на слънчевите лъчи.

– Предоставям ти и собствен екипаж, за да можеш сама да направляваш съдбата си – изрече Шон, хвърляйки предизвикателството към самия себе си.

– Този кораб за увеселителни пътешествия ли е? Или търговия?

– Емералд, прави е него каквото искаш. Това е само начин да ти покажа, че моето е и твоето.

Запита се дали е готов да сподели и душата си. Шон винаги бе пазил част от себе си, заключена за всички останали. Сега Емералд правеше същото. Някога му бе отдала всичко – сърцето си, любовта си, доверието си. Сега криеше част от себе си.

Безгрижно се усмихна.

– Утре ще си устроим увеселително пътуване. Кой ще дойде?

– Не и аз – засмя се Джони. – От днес нататък не смятам да отделям крака от твърдата земя.

– Тогава ще бъдем само дами – реши Емералд. – Няма да ходим много надалеч. Може би до Дъблин?

Амбър, Нан, Тара, Маги и Кейт веднага се съгласиха.

– А какво ще правим днес? – попита Амбър.

– Двамата с Джони искаме да кръстим бебето, докато ти си тук –

срамежливо се обади Нан. – Решихме да го наречем Едуард, на моя дядо.

– Прекрасно! Предполагам, че фактът, че съм баба, не пречи да бъда и кръстница, нали?

Шумната групичка се запъти към Грейстоун, а Емералд остана за малко, загледана в синьозелените води на залива, където се поклащаха, няколко кораба. Шон приближи към нея.

– Съжалявам, че близнаците още не са кръстени. Това разстройва ли те?

– Малко – призна тя. Не искаха децата да бъдат кръстени Монтагю, но докато бе невъзможно официално да им бъде дадено името О'Тул, не предприемаха нищо.

– А защо да не ги кръстим Фицджералд, след като е фамилно име и на двамата? Нали знаеш девиза на Шеймъс: „Винаги прави това, което ти е изгодно, и никога няма да сбъркаш!“

– Отец Фиц ще откаже. – Лицето ѝ се покри с гъста червенина, като си припомни думите на свещеника.

– Фиц ще ми се подчини, Емералд, никога не го забравяй – твърдо изрече Шон.

По-късно цялото домакинство се събра в параклиса за тържествена-та церемония. Емералд осъзна, че навярно Шон бе поговорил с отец Фиц да заобиколи закона. Всъщност в Грейстоун съществуваше само един закон – този на Шон О'Тул, граф Килдър. Затова свещеникът нито за миг не се поколеба да кръсти и трите бебета.

Докато Джони и Шон стояха гордо изправени пред олтара със синовете си на ръце, сърцето на Емералд се свиваше болезнено при мисълта за това, което бе решила да направи. Беше грешно да откъсваш бащата от сина му. Погледна към малкото момиченце в ръцете си. Никога не би се разделила с нея. Припомни си девиза на Шеймъс. Бе постъпила точно според него. Позволи на Шон О'Тул да ги спаси и да се грижи за тях, докато възстановят силите си и укрепнат. Вече бе дошло времето да го напусне...

Емералд знаеше, че ще му бъде вечно благодарна. Знаеше също, че винаги ще го обича. Но той бе поставил на първо място отмъщението, пренебрегвайки и нея, и децата. Подаде Катлин на отец Фиц. Докато слушаше монотонната благословия, разбра, че постъпва правилно.

На следващия ден Емералд и Амбър стояха на носа на кораба. Приличаха си толкова много и за двете това бе най-приятното място на

кораба по време на плаване. Останалите дами предпочетоха вятърът да не разроши прическите им. Но Емералд и Амбър обичаха той да облъхва лицата им и да развява косите им на воля.

Вече минаваха покрай дъблинския залив, когато най-последно се решиха да заговорят за това, което ги измъчваше.

– Шон ми разказа какво ти е причинил.

В първия миг Емералд бе изненадана, после се разгневи. Как е посял пръв да разкаже на Амбър?

– Да върви по дяволите!

– Скъпа, той не се извиняваше.

– Защото за него е противоестественно да се извинява за каквото и да било. Смята го за обидно! Е, сега аз се чувствам обидена и ще го напусна!

– Когато си била в смъртна опасност, ти си изпратила да го повикат.

– Не, не съм! Изпратих Джони при теб. След като Шон ме изостави в Англия, нямах намерение да се връщам в „Замъка на лъжите“.

– Това е безсмислено, Емералд. Той няма да те остави да си отидеш.

– Майко, граф Килдеър може да е много силен и влиятелен мъж, но къде ще живея е мой свободен избор, не негов.

Докато двете жени бяха потънали в разговор, една тъмна фигура ги наблюдаваше отсреща. Уилям Монтагю не можеше да повярва на очите си. Беше застинал като ударен от гръм на палубата на „Чайка“. Посред дъблинския залив беше неговата красива съпруга, и то на борда на любимия му „Суолоу“. Облиза внезапно пресъхналите си устни. Скоро, много скоро щеше да си върне и жената, и кораба, дори и ако за целта се наложеше да разруши до основи „Замъка на лъжите“ и да избие всичките му обитатели.

Глава 36

Щом един от братята Мърфи се появеше в Грейстоун, бе сигурно, че не след дълго ще пристигне и другият. В семейство Фицджералд се шегуваха, че братята Мърфи се привличат като магнит. Затова, когато пристигна Пат, който понастоящем бе капитан на „Бримстоун“, Шон О'Тул не се съмняваше, че Тим вече е на път.

И наистина още на следващия ден „Херон“, който бе преименуван на „Делфин“, пусна котва в залива на Грейстоун. Шон и Пади прекараха по-голямата част от деня с братята Мърфи – провериха товара, прегледаха митническите декларации и фактурите, които придружаваха стока от Испания и Мароко.

Когато привършиха, Тим Мърфи отведе Шон настрани, за да си разменят по някоя дума насаме.

– Бауърс ми каза, че е видял кораба на Монтагу, когато тази сутрин потеглихме от Дъблин. Кълне се, че е бил той.

Шон загрижено се намръщи.

– Да вървим в кухнята, Тим. Трябва да поговорим с Шеймъс.

Амбър възнамеряваше да си тръгне на следващия ден и Джони свали сандъците с багажа ѝ. Шон, с мрачно изражение на лицето, повика Джони. Емералд усети, че нещо не е наред.

– Господи, как мразя, когато правят така!

Амбър се опита да я успокои.

– Те просто разговарят за бизнес. Шон не е целил умишлено да изглежда тайнствен.

– Ти не го познавай много добре. Когато се зададе някоя беда, те сплотяват редиците си и държат жените настрани.

– Емералд, прекаляваш с подозренията си!

– Нима? Само един поглед върху лицето на Шон ми е достатъчен. Отново се е заел с отмъщението си! Та нали живее само за това! Само след час ще отплава нанякъде и ще ми сервира поредната лъжа!

– Мисля, че въображението ти те подвежда.

Малко по-късно Шон се върна и рече небрежно:

– Емералд, ще изляза в морето със „Сулфур“. Не ме чакай, любима, имам малко работа.

Емералд го погледна право в очите.

– Къде отиваш?

– В митницата в Дъблин. Има някои документи, които се налага да попълня.

– Това няма да ти отнеме много време.

– Е, имам да свърша и още нещо.

– Не може ли да почака? Днес е последният ден на мама тук, а Джони и Нан утре също заминават. Бих искала да сме заедно.

– Тим Мърфи настоява да погледна кораба. Джони също ще дойде с мен. Двамата с Нан ще останат още няколко дни. – Лицето му бе придобило познатия непроницаем израз.

„Ако сега излезеш през тази врата, аз няма да съм тук, когато се върнеш.“ Направи един последен опит. Приблужи до него и умолително го погледна.

– Шон, моля те, не заминавай!

Той плъзна ръка около кръста ѝ и я притегли към себе си, взирайки се в зелените ѝ очи.

– Скъпа, не ставай капризна. Ще се опитам да се върна за вечеря, така че престани да се тревожиш. – Целуна я бързо и изчезна, без да се обърне.

Тогава Джони се появи.

– Къде е Нан?

– Гореще с бебето. Каква лъжа смяташ да ѝ пробуташ? – гневно го изгледа Емералд.

– Емералд, не се бъркай в мъжките работи!

Раменете ѝ увиснаха. Гневът я напусна и душата ѝ се изпълни с тъга. Вдигна поглед към майка си.

– Ще отида да си приготвя багажа. Заминаваме още днес.

Потърси Елен и Джейн.

– Ще взема близнаците и ще ги заведа в Уиклоу. Смятам да останем няколко дни при майка ми. Вих искала и вие двете да ме придружите. Съгласни ли сте?

Те кимнаха. Емералд се почувства малко виновна, че е принудена да ги лъже, но си обеща, че ще им позволи да се върнат, ако се почувстват нещастни с нея.

– Много ви благодарям. Не бих могла да се оправя без вас. Вървете да си опаковате багажа.

Когато купчината от сандъци и кошници пред входната врата прекалено нарасна, Кейт приближи до Емералд.

– Изглежда, че смятате да заминете?

– Да, тръгвам с майка си.

– Да не би да мислите да вземете и бебетата? – възмутено попита икономката.

– Елен и Джейн идват с мен. Ще се оправим, Кейт. Благодаря ти за всичко, което направи за мен. Ужасно ще ми липсваш.

Кейт преглътна сълзите си.

– Колко дълго няма да ви има?

Емералд не искаше да я нарани.

– Още не съм решила – меко отвърна тя.

– Не ми изглежда така – промърмори Кейт и излезе.

– Разстроих я – въздъхна Емералд.

– Скъпа, Кейт не е тази, за която трябва да се тревожиш – с тъжна насмешка отбеляза Амбър.

Опаковането на багажа отне доста време, но този път Емералд не се поколеба да си вземе бижутата и нотариалния акт на къщата на Олд Парк.

Когато каретата на Амбър потегли от Грейстоун, багажът бе толкова много, че заплашваше да я преобърне. Елен и Джейн държаха по едно бебе в скута си. Емералд бе задържала кърменето до последния момент, надявайки се, че така ще спят през по-голямата част от пътуването.

В същото време „Сулфур“, с Рори Фицджералд на кормилото, вдигна котва от залива на Грейстоун. Джони и Бауърс, бившият, капитан на Монтагю, се бяха изправили на носа и следяха за „Чайка“. Шон О’Тул се бе изкачил на главната мачта с далекоглед.

Преплаваха два пъти дъблинския залив. Провериха всеки кораб, който минаваше, ала не откриха и следа от Монтагю. Претърсиха всяко кътче и по крайбрежието.

Успокоен, Шон даде заповед да се насочат към дома. Слезе от мачтата и извика Джони настрани.

– Какво мислиш?

– Бауърс вероятно е сгрешил.

Шон бавно поклати глава.

– Не, имам лошо предчувствие.

– Последния път, когато се видях с баща си, той се разплака. Приличаше на напълно съсипан човек. Освен това се погрижих Джек Реймънд да не може да ходи известно време. Не мисля, че има за какво да се притесняваме.

– Радвам се, че вече не се страхуваш от тях, Джони, но докато тези дяволски изчадия все още дишат, си остават заплаха за нас.

– Е, дори и да са били наблизо, явно вече са си отишли.

„Отишли са, но къде?“, запита се Шон.

– Ангълси! – възкликна на глас. – Утре отиваме до Ангълси, за да сме сигурни.

Докато „Сулфур“ се носеше към Грейстоун, Шон не можеше да се отърси от тревогата, обзела душата му. Нещо не беше наред.

Лошото предчувствие не го напусна и когато изкачи пътеката към къщата. Грейстоун бе странно тих. Никъде не се мяркаше прислужник. Внезапно детски вик процепа зловещата тишина, но лицето на Шон си остана мрачно. Знаеше, че това не е нито сина му, нито дъщеря му. Можеше да различи техния рев сред стотици други.

Нахлу в господарската спалня. Нямаше нужда да отваря вратите на гардероба, за да разбере, че Емералд си е отишла. Явно в мига, в който бе обърнал гърба си, тя бе заминала с Амбър. Емералд бе направила това, което ѝ бе най-изгодно!

Погледът му попадна върху плика, който бе оставила на възглавницата. Грабна го и го пхна в джоба на самото си. Проклет да е, ако го прочете! Не се интересувахе от причините, които я бяха накарали да постъпи по този начин. Цялата му енергия бе съсредоточена върху едно единствено нещо. Още тази нощ трябваше да върне Емералд и близнаците в Грейстоун!

Отиде право в конюшната и оседла Луцифер. Не спря, за да се посъветва с никого. Не се нуждаеше от ничия помощ, за да си върне непокорната жена. Не знаеше преди колко време бе потеглила каретата на Амбър, ала това нямаше значение. Щеше да си я върне!

Първите петнадесетина километра не се обърна нито наляво, нито надясно. После погледна небето, за да прецени още колко остава до залез слънце. Имаше около час. Дъблин се простираше пред него. Оживените улици го принудиха да забави коня си.

Внезапно зърна каретата на Амбър в редицата от екипажи, каруци и дилижанси, които се точеха към центъра. Пришпори Луцифер. Настигна я тъкмо навреме.

– Спрете!

Кочияшът погледна към потъмнялото от гняв лице на граф Килдър и тутакси дръпна поводите.

Емералд, която бе достатъчно раздражена от задръстването, надникна през прозореца, за да види на какво се дължи новото забавяне. Когато погледът ѝ попадна върху черния кон и облечения в черни дрехи ездач, ѝ се прииска да закрещи от отчаяние. Той я бе настигнал още

преди Дъблин!

Гневът бе нейната защита. По бузите ѝ избиха червени петна и тя изскочи от каретата.

Очите на Шон изпусаха гневни мълнии.

– Влезте обратно в каретата, мадам. Ще се разправам с вас, когато се приберем у дома!

Емералд вирна предизвикателно глава, макар че никога досега не го бе виждала толкова ядосан.

– Отивам в Уиклоу. Не се опитвай да ме убеждаваш в противното, защото само си губиш времето!

– Да те убеждавам? – Дълбокият му глас, трептящ от възмущение, показваше, че няма подобни намерения. – Единственото убеждение ще бъде опакото на ръката ми! – тихо процеди той.

Никога досега не бе проявявал физическа грубост към нея. Нито веднъж не я бе удрял в изблик на гняв. Може би затова Емералд реши да му се опълчи.

– Нужно ли е да правиш сцена сред това оживено движение?

– Очевидно е нужно – заяви той и скочи от коня. Надвеси се над нея, а очите му просветнаха застрашително.

– Отивам в Уиклоу!

– Не, отиваш в Грейстоун!

Хората наизлизаха от каретите, за да наблюдават препирнята. Силните ръце на Шон я сграбчиха за раменете. В жеста му нямаше нищо нежно.

– Веднага се върнете в каретата, мадам!

– Хайде, накарай ме да го направя! – изфуча тя.

Без да се поколебае нито за миг, той се наведе, запретна високо полите ѝ и ѝ удари три звучни плесници по дупето. Под ръкоплясканията на зяпачите, отвори вратата на каретата, вдигна я за кръста и я бутна вътре. Завърза Луцифер отзад и отиде на капрата.

– Премести се! – нареди на кочияша.

Макар гордостта ѝ да бе разбита на пух и прах, Емералд не обърна внимание на смаяните бавачки. Само се втренчи безмълвно в Амбър през замрежените си от сълзи очи.

– Скъпа, аз ти казах, че всичко ще бъде напразно.

Когато пристигнаха в Грейстоун, бавачките внесоха вътре близнаците, а Емералд ги последва. Кейт, Тара, Нан, Джони, господин Бърк и Шеймъс се бяха строили в предния салон, като че ли очакваха

завръщането им. Амбър завъртя очи към Кейт и Тара, за да ги предупреди за надвисналата буря.

Емералд чу стъпките на Шон зад гърба си и се завъртя рязко, готова да продължи битката. Шон само вдигна ръка.

– Давам ти един час да се погрижиш за децата.

С упорито вирната брадичка, Емералд прекоси широкия салон, сложи длан на перилото и с изправени рамене бавно се изкачи по стълбите.

Шон я последва.

– Чакам те тук точно след час.

Тя отметна глава и не го удостои с отговор.

После изми следите от сълзи по лицето си и нахрани бебетата. За толкова ѝ стигна времето. Първо реши, че няма да му се подчини. После осъзна, че ако не слезе долу, той незабавно ще предприеме нещо. Не искаше да си помисли, че се страхува от него.

Даде бебетата на бавачките.

– Ще ви бъда много благодарна, ако ги сложите да спят. – Разреса косата си, докато заблести, изправи рамене и слезе по стълбите, за да застане срещу мъжа, който сам си търсеше разправията.

Когато кракът ѝ стъпи на последното стъпало, отвори уста, но ръката му я сграбчи за лакътя.

– Нито дума, мадам!

След това се запъти към предната врата, като я влачеше след себе си. Докато я водеше по алеята помежду им надвисна заплашителна тишина. Шон не охлабваше желязната си хватка. Накрая стигнаха до стълбите на кулата.

Ще не ще Емералд бе принудена да му се подчини. Гневът ѝ вече бе примесен със страх. Каквото и да бе замислил, явно не искаше свидетели. Когато най-после я пусна, тя заби юмруци в бедрата си.

– Нима се наслаждаваш да се правиш на грубиян?

– Ти наистина се нуждаеш от твърда ръка. Напълно си се самозабравила.

– Усетих твърдата ти ръка! В центъра на Дъблин! Докато всички наоколо ме зяпаха!

– Това сложи край на непокорството ти.

– Само временно! – Лицето ѝ пламтеше от гняв.

– Искам да ми обясниш постъпката си. Как се осмели да отведеш децата ми?

– Оставих ти бележка.

Шон измъкна плика от джоба си и го размаха под носа ѝ.

- Ти дори не си я прочел!
- Нямам и намерение да я чета! Ако имаш да ми казваш нещо, бъди добра да го изречеш в лицето ми.
- Как се осмеляваш да се нахвърляш така върху мен? Ти си този, който заслужава наказание.
- Аз съм човекът, който спаси живота ти. Аз съм този, който те разглези до безкрайност. И ти ми се отплащаш, като ми вземаш децата, а след това се преструваш на обидена и наранена!
- Емералд се хвърли към него и яростно го заудря с юмруци по гърдите. Косата ѝ се разпиля по раменете като облак от тъмен дим.
- Самодоволна свиня! Моят гняв и моята обида не са престорени! Ще го разбереш съвсем ясно, когато отново си тръгна!
- Шон я сграбчи за ръцете и я разтърси.
- Искаш да кажеш веднага щом ти обърна гръб?
- Да! – предизвикателно изсъска тя.
- Никога няма да ти позволя да си отидеш!
- И как ще ме спреш? – Очите ѝ изпушаха зелени пламъци. Тя вече се задъхваше от гняв.
- Ако се наложи, ще те заключа в тази кула и ще хвърля проклетия ключ!
- А защо не ме набиеш отново?
- Да те набия? Ти наистина заслужаваш един хубав бой, но аз никога не съм ти посягал... досега! Емералд, не ме смятай за глупак. Знаех, че криеш част от себе си от мен, и разбирах, че е само въпрос на време.
- Ти винаги си крил цялата си душа от мен. Сега знаеш как се чувствва другият.
- Когато се опитах да ти кажа, че те обичам, ти не пожела да ме изслушаш.
- За Бога, аз знам, че ме обичаш! Винаги съм го знаела!
- Дадох ти бижута, къща, кораб!
- Стига с тези бижута, къщи и кораби!
- Тогава ми кажи, че не ме обичаш!
- Разбира се, че те обичам! Винаги съм те обичала повече от себе си. Но това не е заради любовта!
- В името на Бога, заради какво е тогава?
- Заради доверието – меко изрече младата жена.
- Какво би могъл да ѝ отговори? Емералд внезапно притихна.
- Шон, научи ме да живея за деня, но ти не го правиш. Ти живееш заради вчерашния. Живееш за отмъщението. Аз ти вярвах безрезервно, а

ти ме предаде.

Болката в очите му бе достатъчно признание за верността на думите ѝ.

– Значи искаш да ме напуснеш... Осъзнаваш ли, Емералд, че ти също искаш отмъщение. Няма да бъдеш щастлива, докато не ми нанесеш смъртоносна рана.

Емералд се втренчи ужасено в него. Очите ѝ плувнаха в сълзи. Мили Боже, не това искаше! Искаше той да я привлече в прегръдките си и да ѝ се закълне във вечна любов. Искаше да я увери, че ще направи всичко, за да я задържи. Искаше тържествено да се закълне, че оттук нататък тя и бебетата ще бъдат на първо място в живота му. Жадуваше да копнее само за нея. Жадуваше двамата да са свързани с доверие.

Погледът му се плъзна по красивото ѝ сърцевидно лице. Шон осъзна, че винаги я бе обичал. Дори и когато отказваше да го признае. Любовта му към Емералд бе вътре в него, здраво пуснала корени, и никой и никога нямаше да я изскубне.

Ръката му докосна с безкрайна нежност мократа ѝ от сълзите буза.

– Любов моя, само ти и децата сте важни за мен. Ще са съглася с всичко, което пожелаеш.

„Казваш го, но дали наистина го мислиш?“ Емералд искаше да бъде сигурна. Макар че мразеше това, реши да го изпита.

– Ами ако... ако ти позволя да задържиш сина си?

Видя как гневът се завърна в тъмните му очи.

– Емералд, да не си полудяла? Сигурно знаеш, че синът ни е достатъчно силен и здрав. Дъщеря ни е тази, която се нуждае от мен. Но аз никога няма да ги разделя. Или двете, или нищо.

– Ами ако... ако ти оставя и двете?

Черните му вежди гневно се смръщиха.

– Без теб? Не! Или всичко, или нищо!

Емералд плахо се усмихна. Не искаше никога вече да се съмнява в него. Желаше хоризонтът на тяхното щастие да не бъде засенчен от облаците на отмъщението. Желаше да има до себе си човек, на когото да може да разчита.

– Шон, жаждата ти за отмъщение е толкова огромна, че те е завладяла изцяло. Знам, че си загубил брат си и обичната си майка, но отмъщението не е отговорът на мъката ти. За да се справиш с тази загуба, трябва да си щастлив, че живееш. Не е достатъчно само да се оцелее. Трябва да разцъфтиш и да даш плод. А за това е нужна обич.

– По дяволите, аз те обичам повече от живота!

– Ако това е истина, би трябвало да ми вярваш достатъчно, за да споделиш душата си с мен. Тогава ще ти повярвам, че си се отказала от отмъщението. – Емералд протегна умолително ръка.

Когато Шон се вгледа в светналото ѝ от любов и нежност лице, най-после осъзна, че не отмъщението е това, което има значение, а единствено отговорността за тази жена и техните деца. Тогава протегна бавно ръка. Върховете на пръстите им почти се докоснаха.

– Ела! Вярвай ми!

Глава 37

Емералд го бе чувала да го казва много пъти досега, но не бе осъзнавала колко жадуваше да го чуе отново. Сложи ръката си в неговата. Трепна, когато пръстите му се склучиха собственически около нейните.

В следващия миг той я привлече в силните си обятия и двамата дълго останаха така. Тя склони глава на широките му гърди, заслушана в ударите на сърцето му. Шон вдигна ръка и я погали по косата.

– Обичам те, Емералд.

Докато го изричаше, Емералд разбра, че казва истината. Улови ръката му и сложи дланта там, където туптеше сърцето ѝ.

– И аз те обичам, Шон.

Докато я държеше в прегръдките си, обвит от нежната пелена на любовта, той усети как гневът, мъката и омразата бавно се стопяват. И като по някакво чудо в душата му се възцари мир и спокойствие.

Внезапно се почувства щастлив, безкрайно щастлив. Вдигна я на ръце и я отнесе до леглото. Докато я събличаше, се наслаждаваше на красотата ѝ и ѝ нашепваше това, което толкова дълго бе таил дълбоко в сърцето си. Излегна се и я сложи върху себе си. Устните му докоснаха нейните.

– Аз съм най-щастливият мъж на земята, а ти си най-благородната жена. Когато даваш, даваш без остатък. Не съм изненадан, че имаш близнаци. Да ми дадеш едно дете не бе достатъчно за теб, затова ми подари и син, и дъщеря. Сега можеш да поискаш всичко от мен.

– Е, има едно нещо... – меко рече Емералд. – Навремето ти ме съблазни за отмъщение. Този път искам да ме ухажваш и да ме спечелиш по традиционния начин.

Шон изпъшка.

– Малка лудетина! Аз копнея да се слея с теб, а ти внезапно искаш да те ухажвам!

– Достави ми това удоволствие!

„Чайка“ вдигна котва и отплава от пристанището на Ангълси. Беше два часа след полунощ. Към четири щяха да пристигнат в залива на Грейстоун. Нищо неподозиращите обитатели на „Замъка на лъжите“ щяха да са още в леглата си.

От дванадесетте моряка на борда на „Чайка“ само трима бяха

лоялни към О'Тул, останалите не познаваха изобщо това чувство.

Планът на Уилям бе да си възвърне „Херон“ и „Суолоу“ и да завладее корабите на О'Тул, за да ги използва в сделката, която възнамеряваше да сключи с него. В тъмните дълбини на порочното си съзнание той си представяше, че Шон ще размени Амбър срещу тях.

От своя страна, Джек искаше да унищожи и потопи всеки съд, пунал котва в залива на Грейстоун. С мощните оръдия на борда на „Чайка“ това щеше да бъде много лесно. Повечето от моряците подкрепяха неговия план, защото не криеше почти никакъв риск. Изненадата бе мощно тяхно предимство.

Свадата избухна, когато Уилям Монтагю и Джек Реймънд започнаха да дават противоречиви заповеди на екипажа.

– Приближете се още! Защо, по дяволите, се отдръпвате назад? – крещеше Уилям на първия помощник-капитан.

– Не! Стойте по-назад! От тази позиция можем да потопим всеки кораб! – заповядваше Джек.

– Какво, за Бога, правите? – изрева Уилям, когато оръдията започнаха да стрелят. – Веднага прекратете стрелбата! Ще потопите и моите кораби!

Сред екипажа възникнаха стълкновения и Джек дръпна Уилям настрана.

– Махай се от пътя ми, стари глупако! Ти твърде дълго управлява нещата! Сега е мой ред!

Уилям с мраво лице се нахвърли срещу Джек. Реймънд използва бастуна си и го стовари с всичка сила върху болния от подагра крак на тъста си. Възрастният мъж се преви от болка. Тогава осъзна, че е изгубил контрол над цялата операция.

Побеснял от ярост, отиде до сандъка с оръжията и извади един мускет. Зареди го, изкачи се на палубата и насочи дулото право в главата на Джек Реймънд.

– Никога едно копеле няма да заповядва на моя кораб! – изрева Монтагю. – Подчини се на заповедите ми или ще ти видя сметката.

Джек не хранеше никакви илюзии относно тъста си – Уилям Монтагю бе най-коравосърдечният и жесток човек, когото някога бе познавал. Неговият живот бе предателството. Затова издаде заповед „Чайка“ да се приближи до „Херон“. Когато стигнаха достатъчно близо, се подчини на нареждането на Уилям и изпрати трима от моряците на борда. Тъкмо тези трима получаваха тлъсти суми от О'Тул.

Докато „Чайка“ се плъзгаше към „Суолоу“, любимия кораб на

Монтагю, който бе закотвен в пристанището, Джек Реймънд осъзна, че това е последната възможност да избяга от лудостта на тъста си. Затова опита да се присъедини към въпросните моряци.

Монтагю натисна спусъка, без да се поколебае. Оловните куршуми разкъсаха гърба на Реймънд и той се строполи на палубата. От гърлото му се изтръгна вик на предсмъртна агония.

Шон О'Тул се събуди внезапно. Инстинктите му казаха, че е чул пукот на мускет. За миг не разбра къде се намира, после осъзна, че е в кулата. Изтича до високия прозорец, който гледаше към пристанището. Отвън цареше мрак. Не се виждаше нищо, освен проблясващите светлини на корабите, закотвени в залива на Грейстоун.

Докато навличаше дрехите си, Емералд седна в леглото и протегна ръка, за да запали лампата.

– Не я пали, любов моя!

– Какво става?

Шон се поколеба. Не искаше да я тревожи.

– Каж ми! Ти ми се закле, че никога повече няма да ме държиш настрана!

Младият мъж приседна на ръба на леглото и улови ръцете ѝ.

– Вчера ми съобщиха, че са видели кораба на баща ти в дъблинския залив. Затова отидохме там. Претърсихме го но не открихме и следа от него. Мисля, че той се кани да ни нападне.

– Господи, децата!

– Не вярвам, че са проникнали в къщата, без да ги усетим. Вероятно в момента стрелят по корабите.

Емералд започна да се облича.

– Отивам при децата!

– Аз ще отида! Тук си в по-голяма безопасност.

– Не, Шон, трябва да отида в къщата, не мога да остана в пълно неведение.

Шон прокле наум желанието си да се втурне към пристанището. Не биваше да я остави да си мисли, че поставя корабите си на първо място, защото не бе така.

– Ела тогава, ще те заведа до къщата. Ще отидем заедно, за да се уверим, че близнаците са на сигурно място.

Докато слизаха по стълбите, Емералд се бе вкопчила в ръката му.

– Отново се започва!

Безпомощността в гласа ѝ сякаш прониза сърцето му с остър нож.

Когато излязоха от пристройката, небето вече започваше да изсветлява. Шон стисна ръката ѝ.

– Не, Емералд, кълна ти се, че ще направя всичко възможно, за да предотвратя излишните жестокости.

В къщата завариха пълна суматоха – навсякъде тичаха полуоблечени и изплашени слуги. Шон и Емералд хукнаха по стълбите, за да видят дали децата са добре. Кейт и Амбър ги посрещнаха на горната площадка.

– Защо Шеймъс стреля, та да изкара акъла на всички? – гневно попита Кейт.

– Татко не е взимал оръжие тук. Всичките му пистолети и пушки са в кулата.

Разтревоженото лице на Джони се подаде от една спалня.

– По дяволите, ти беше прав! Няма такова нещо като безобиден враг!

Шон сграбчи Емералд за раменете.

– Искам да ми обещаеш, че ще задържиш всички жени вътре в къщата. Тук е безопасно. – Наведе се и бързо я целуна. – Вярвай ми, Емералд!

В следващия миг вече го нямаше. Джони също тръгна с него.

Амбър видя, че лицето на дъщеря ѝ е пребледняло.

– Баща ти е, нали?

– И моят съпруг. Вчера са видели „Чайка“ в пристанището на Дъблин.

– Не се тревожи, скъпа. Шон О'Тул ще им даде да се разберат!

– О, Господи, чувствам се толкова виновна... Изпратих го да се срещне с враговете си, а ръцете му са вързани!

– Какво искаш да кажеш?

– Казах му, че ще си тръгна, ако не се откаже от жаждата си за отмъщение и не забрави омразата си. Той ми обеща, че ще изпълни желанието ми. Закле ми се! Майко, ами ако не успее да се защити заради мен? Те ще го убият!

– О'Тул притежава достатъчно здрав разум, за да направи разлика между самозащита и отмъщение.

Бebetата се разплакаха. Кейт взе Джоузеф, а Емералд малката Катлин.

– Ще нахраня първо нея – каза тя на икономката.

– Ще му дам биберона и шишето, за да го залъжа. Вие се погрижете за момичето.

Кейт знаеше, че младата жена няма да се тревожи толкова много, ако е заета с децата си.

Емералд целуна личицето на бебето си и се отпусна в люлеещия се стол. Когато малката ѝ дъщеря започна да суче, тя си помисли, че без любовта и всеотдайните грижи на Шон, това дете щеше да умре. В очите ѝ запариха сълзи, докато пригладдаше меките къдрици. И тя, и новородените едва не умряха. А сега, когато започваха да растат и укрепват, по жестока ирония на съдбата Шон бе този, който можеше да умре. Затвори очи и започна да се моли.

На долния етаж се разнесоха гръмки проклетия.

– Това е Шеймъс – каза Амбър. – По-добре да сляза при него, преди да е получил нов удар.

На борда на „Делфин“, някогашния „Херон“, полуголият Тим Мърфи слушаше моряците, които току-що се бяха качили на палубата.

– Ако онзи негодник, когото бях оставил на нощна стража, си гледаше както трябва работата, досега щяхте да сте мъртви – мрачно рече Тим.

– Монтагю иска от нас да завземем този кораб, а зет му предпочита да ги потопа всичките! Проклетите оръдия бяха вече насочени към вас и за малко да стрелят. Можехме да станем храна за рибите!

Тим Мърфи започна да крещи заповеди. На слабата светлина можа само да види, че „Чайка“ се носи плавно към „Суолоу“. Веднага нареди да вдигнат котва и стрелците да заемат местата си.

– Ще изпратя онази английска свиня право в ада! – закле се той.

Шон, придружен от Пади и Джони, пристигна на пристанището тъкмо навреме, за да види запалените факли и да усети острата миризма на смола. Рори Фицджералд, капитанът на „Сулфур“, бе готов да изведе кораба и да атакува противника.

– Дайте сигнал на Мърфи да не стреля! – изкрещя Шон на Рори.

Морякът се изненада, но изпълни заповедта му. Пади Бърк видя как Шон сваля ботушите си и разбра, че се кани да влезе в морето.

– Задръж малко, Шон. Рори може и да се подчини на заповедите ти, но Мърфи има дяволски темперамент. Не проявявай безразсъдството да доплуваш до „Чайка“. Монтагю може и да не стреля по теб, но Мърфи ще те взриви на хиляди парчета. Тим знае, че който удари пръв, той печели. Ти си го учил на това!

– Пади, обещах на Емералд да спра с отмъщенията и да не позволя

да се пролива излишна кръв.

– Момичето не разбира, че единствената защита срещу предателството е пак предателство.

– Длъжен съм да опитам, Пади! – Шон се плъзна в студените черни води.

Докато плуваше към „Чайка“, корабът започна да се отдалечава от пристанището. Отгатна намеренията им – бяха се приближили към „Суолоу“, за да се качат на борда и да го завладеят. Сега корабът на Монтагю се насочваше към „Полумесец“, на който нямаше никой. Неговият капитан Дейвид Фицджералд и целият екипаж бяха заминали за Мейнът.

Шон тихо изруга. Ако моряците на Монтагю успеят да се качат на кораба, те или ще го унищожат, или ще отплават, преди някой да успее да ги спре. Всички инстинкти в него крещяха, че трябваше да се качи на „Сулфур“ и да унищожи кораба на Монтагю, заедно с него, но дълбоко в сърцето си чувстваше, че е постъпил правилно.

Продължи да плува. Годиците, прекарани на затворническия кораб, когато се бе гмуркал в ледените води на Темза през зимата, сега му помогнаха да успее.

Ръката му най-после напипа кърмата на „Чайка“. Хвана се за металната издатина на обшивката и започна да се изкачва по корпуса. Придвижваше се бавно. Пропълзя покрай корабната болница, трюма със стоката, задните каюти и накрая пръстите му докоснаха палубата.

Знаеше, че ще излезе точно зад кормилото, така че този, който управляваше кораба, щеше да е с гръб към него. Вече бе започнало да се развиделява, когато се преметна през перилото. Почина няколко минути, за да си поеме дъх, после внимателно повдигна глава, за да огледа палубата. Гледката, която се разкри пред очите му, го свари неподготвен.

Уилям Монтагю се бе изправил с лице към него, а мускетът му бе насочен към мъжа на кормилото. Друг мъж лежеше по очи на палубата, потънал в локва кръв. Явно още не бе мъртъв, защото О’Тул чу хрипливо дишане и агонизиращи стенания. Разбра, че не може да се прехвърли на палубата, без Уилям Монтагю да го забележи, а видеше ли го, щеше незабавно да го застреля.

Можеше да се надява единствено на изненадата. Напрегна мускули и прескочи перилото. Видя как очите на Монтагю се разширяват. В следващия миг се разнесе оглушителен гръм и едно голе разби мачтата. Хиляди трески се посипаха във всички посоки. Последва втори гръм и

от едната страна на „Чайка“ зейна огромна дупка.

– Корабът ми! Моят красив кораб! – изкрещя Монтагю. Моряците започнаха да скачат във водата.

Шон изтръгна мускета от ръцете му и с ужас видя как възрастният мъж се свлича на палубата и започва да се моли за живота си.

– Няма да те убия. Не искам да си цапам ръцете!

Знаеше, че „Чайка“ потъва и Монтагю също ще потъне, ако не го спаси. Ала имаше и още един мъж. Коленичи и го обърна по гръб. Отдръпна се ужасено, когато видя лицето на Джек Реймънд. Тутакси осъзна, че ако го остави да лежи на палубата, той ще потъне заедно с кораба и Емералд ще бъде вдовица!

Раненият обаче отвори уста в безмълвна молба. Шон реши, че независимо от всичко ще се опита да му помогне. Корабът вече се бе наклонил застрашително. Изправи се и се огледа за по-голямо парче дърво, което да използва като сал. С огромно облекчение видя, че „Сулфур“ се е приближил. Внезапно се изсипа цял рояк Фицджералд. Двама сграбчиха Монтагю.

– Рори! Помогни! – извика Шон и повдигна Джек за раменете, а Рори го хвана за краката. Но както го влачеха, от устата на ранения потече кръвава пяна.

– Шон, той е мъртъв! Да се махаме от този потъващ ковчег!

„Тя никога няма да ми повярва, че не съм го убил!“, отчаяно си помисли Шон, докато се прехвърляше на кораба си. Видя Джони, който стоеше до баща си, и се запъти към тях. Монтагю бърбеше несвързано за корабите си, за съпругата си, за зет си, който се бе оказал предател.

– Сега разбираш ли какво имах предвид, като ти казах, че е свършен?

– Няма изобщо да се занимавам с него. Ще го предам на властите и се надявам справедливостта най-после да възтържествува. Сигурен съм, че той ще отрече, че е убил Джек Реймънд, но може би ще успеем да извадим трупа му и да открием свидетели. Да побързаме да заключим целия екипаж.

Шеймъс О’Тул кипеше от гняв.

– Онзи английски кучи син разрушава корабите ни, а през това време аз седя тук напълно безполезен и дори не мога да се изправя на проклетите си крака! Амбър, знаеш ли колко дълго чаках до прозореца в наблюдателната кула Монтагю да стъпи на моя земя? И сега, когато проклетият ден най-после настъпи, аз си топля задника в Грейстоун! Амбър,

ти трябва да ми помогнеш да се кача в кулата!

– Шеймъс, ти не можеш да вървиш, а аз не мога да те вдигна. Всички мъже са на пристанището. Не е останал никой, който да те отнесе до там.

– Намери Пади Бърк!

– Шеймъс, господин Бърк е с Шон и Джони. Повярвай ми, ако наистина бе възможно, щях да намеря начин да те отведа там. Не по-малко от теб искам онази свиня да умре!

– Амбър, момичето ми – продължи да я умолява Шеймъс, – имам четири пушки, а в момента нито една не ми е под ръка. Как ще преживеа този срам. Заклех се, че ще го застрелям в мига, в който кракът му стъпи на моята земя!

– Шеймъс, не ти трябва пушка. Те не могат да приближат до къщата.

– Не сме сигурни в това! Лукавия Уили няма да нападне, без да е уверен в силата си. Чух две експлозии. Дори не знаем колко от нашите са убити! След като разрушат корабите, Грейстоун ще бъде следващата им цел. Бъди добро момиче, иди и ми донеси една пушка, Амбър!

Макар че външно изглеждаше спокойна, сърцето на Амбър се бе свило от страх. Ами ако Монтагю и хората му все пак нахлуят в Грейстоун? Знаеше, че ще се чувства по-спокойна, ако има оръжие.

– Добре, Шеймъс, ще отида, но ако някой пита за мен, не му казвай, че съм излязла от къщата. Къде са тези пушки?

– Винаги ги държа заредени и подпрени на стената до големия прозорец. Няма начин да не ги видиш.

Амбър се измъкна незабелязано през задната врата. Въздухът мирисеше на смола и барут, но повече експлозии не последваха. Откъм морето се чуваха мъжки гласове, ала изглежда нещата се бяха поуспокоили. Пламенно се помоли опасността да е отминала.

Вдигна полите си и затича по пътеката към наблюдателната кула. Изкачи задъхано стълбите и влезе. Веднага ги видя. Бяха подредени до стената близо до прозореца точно както Шеймъс ѝ бе казал. Зачуди се дали да вземе и четирите, или само по една за Шеймъс и за нея. Тогава погледна през прозореца и замръзна: поне десетина мъже се бяха насочили към къщата, а най-отпред вървеше Уилям Монтагю.

Амбър се втренчи в ужас. Стомахът ѝ се сви на топка. Постепенно осъзна, че всъщност Монтагю не предвождаше мъжете, а се тътреше най-отпред, защото бе пленен. Страхът ѝ мигом се изпари и на негово място се възцари омразата.

Взе една от пушките, нагласи мерника и внимателно се прицели. Когато дръпна спусъка, пушката отскочи и я блъсна в рамото. „Ще имам още една синина заради теб Уилям Монтагю, ала тази ще е последната!“ Видя как мъжете се скупчват около тялото на земята.

Шон се отдели от останалите и хукна към кулата. Докато взимаше по три стъпала наведнъж, изкрещя на Шеймъс да престане да стреля. После се закова на място. Сивосините му очи изумено се втренчиха в жената в елегантна сива копринена рокля и кехлибарени коси. Двамата дълго останаха така загледани един в друг, после устните на Амбър се извиха в доволна усмивка.

Глава 38

Емералд се разтрепери, когато чу изстрел толкова близо до къщата и подаде дъщеря си на една от бавачките.

– Трябва да разбера какво става!

Кейт се прекръсти.

– Не излизай навън, дете. Обеща на Шон, че ще останеш тук.

– Кейт, не мога да остана тук в пълно неведение. Шон е целият ми живот! Ако е ранен, трябва да съм с него.

Спусна се надолу по стълбите, отвори входните врати на Грейстоун и затича през широката поляна към морето. На пътеката видя група мъже, които се бяха събрали около някой, който лежеше на земята.

„Моля те, Господи, да не е Шон! Само да не е Шон!“

Когато разпозна Джони, сърцето ѝ почти спря. Приблужи до брат си и позна мъжа на земята. Беше прострелян в главата и лежеше мъртъв.

– Къде е Шон? – прошепнаха безкръвните ѝ устни.

Джони я погледна объркано за миг.

– Горе в кулата.

Емералд вдигна полите на роклята си и затича натам. Майка ѝ грешеше! Това не бе самоотбрана, това бе отмъщение! Когато стигна в подножието на стълбите, Шон тъкмо слизаше. Впи поглед в него. Чувствата ѝ бяха в пълен хаос. Облекчението, че не е ранен, бе помрачено от факта, че той току-що бе извършил убийство.

– Защо трябваше да го застреляш като бясно куче?

– Защото той беше бясно куче – изрече Амбър и пристъпи напред с пушка в ръка.

– Майко! – Емералд изтича нагоре по стълбите. Страхът и загрижеността изместиха останалите чувства.

Шон взе пушката от ръката на Амбър и Емералд я поведе обратно към стаята.

– Шеймс ме изпрати да му донеса оръжие. Той бе дал свещена клетва, че ще го убие, ако някога стъпи на негова земя. Пушката бе в ръцете ми, когато го видях, и разбрах какво трябва да направя.

Джони също се появи и очите му се разшириха от изумление, когато разбра, че не Шеймс е стрелял. Пристъпи към майка си и я прегърна.

– Всичко свърши. Той вече никога няма да ни ранява.

Потърси погледа на Шон.

– Какво ще стане сега с нея?

– Нищо. „Замъкът на лъжите“ пази тайните си.

– Благодаря ти! – изхлипа Емералд, хвърли се към Шон и зарови лице на гърдите му. – Целият си мокър!

– Този безразсъден глупак плува до кораба на баща ни, знаейки, че всеки миг могат да го пръснат на парчета!

– Направил си го заради мен, за да се опиташ да предотвратиш жестокостите. – Емералд ридаше на глас. Шон бе удържал на дадената дума с риск за живота си!

– Когато достигнах до „Чайка“, баща ти вече бе застрелял Джек Реймънд. Ти си вдовица, Емералд.

– Аз... Аз не мога да повярвам... – Погледна към майка си и двете осъзнаха, че са станали вдовици в един и същи ден. Облекчението им бе огромно.

Моряците извадиха тялото на Джек Реймънд. По поръчка на Пади Бърк дърводелците направиха два ковчега.

Амбър и Джони решиха да отнесат тленните им останки в Англия и там да ги погребат. Щяха да продадат къщата на Портман Скуеър, която винаги бяха мразили.

Преди да отплават, Джони целуна Нан и сина си, а Амбър се обърна към Шон:

– Да не сте посмели да направите сватбата без мен!

Той се засмя.

– Емералд иска да бъде ухажвана, но това няма да продължи твърде дълго. Аз не съм много търпелив мъж!

През един прекрасен майски ден, когато глогът се бе обсипал с нежни цветчета, Грейстоун празнуваше сватбена церемония и кръщение.

Емералд седеше пред огледалото в спалнята си и разчесваше гъстите си черни коси. Накрая ги украси с нежни рози. Усмихна се на отражението си и се замисли за ухажването на Шон.

Бе я преследвал неуморно, обсипвайки я с комплименти и внимание. Крадеше целувки, дразнеше я, докосваше я, шепнеше й страстни слова, караше я да се смее. Направи така, че да ѝ бъде невъзможно да му отказва, но по някакъв начин тя успя да устои на чувствените му атаки и да го държи на прилично разстояние.

Накрая отец Фиц им заяви, че е възмутително да отлагат повече

святата церемония, след като вече бяха създали две деца. Емералд отстъпи и му каза, че може да обяви брака им.

Шон измъчено простена.

– Но това означава, че ще чакам още три седмици! Повече не мога да издържам! Ти ме мъчи достатъчно!

Емералд го поглед изпод дългите си гъсти мигли.

– Ирландецо, та аз дори не съм започнала!

През последната седмица от въздържанието сънищата ѝ станаха определено неприлични и Емералд се зачуди какво ли сънува нейният любим. Изчервяваше се всеки път, когато той я погледнеше, и се възбуждаше винаги щом чуеше дълбокия му плътен глас. Прекарваха всеки ден и всяка вечер заедно, но се разделяха пред вратите на спалните си.

Шон я извеждаше на езда и на разходка в морето. Ходеха да плуват в топлите води на залива. Посетиха няколко театрални постановки в Дъблин. Ала където и да се намираха, той не можеше да държи ръцете си далеч от нея и във всичките им разговори се усещаше тлеещият пламък на страстта. Това не бе нежно и благопристойно ухаждане, а дръзко и най-безсрамно съблазняване!

Емералд видя в огледалото как вратата зад нея се отвори и влезе майка ѝ.

– Скъпа, всички вече са в параклиса. Време е.

– Майко, изглеждаш прекрасно в бледолилаво! Готова ли си да ме предадеш на младоженеца?

– Предполагам, че Шон О'Тул е завладял сърцето ти още когато си била на шестнадесет.

– Да, мамо.

Емералд вървеше по пътеката, хванала майка си под ръка. Параклисиът бе изпълнен с членове на семейство Фицджералд. Чувстваше се ирландка до мозъка на костите. Беше с кремава ленена рокля, украсена със старинна ирландска дантела. Погледът ѝ се спря на двете бебета, които се гушеха в прегръдките на бавачките, и лицето ѝ засия от любов. После впи очи в Шон. Той я очакваше пред олтара.

Макар че отново се бе превърнал във жизнерадостния млад мъж, какъвто бе, когато за пръв път го срещна, наивното му младежко очарование бе изчезнало завинаги. Високите скули, тъмносивите очи и изражението на лицето му му придаваха суровия и твърд облик на истински келт. На устните му изведнъж заигра предизвикателна усмивка.

„Моят Ирландски принц! Колко много го обичам!“

Уханието на восъчните свещи се смесваше с аромата на тамян и дъха на розите в косите ѝ. Лицето на отец Фиц бе разцъфнало в блаженство. Произнесе свещените клетви на смесица от латински и келтски.

Кейт погледна към Пади Бърк.

– Мислех си, че връзката им няма да трае дълго. Представял ли си си някога, че ще се стигне дотук?

– За тях, да, Кейт, но кой би си помислил за нас двамата? – намигна ѝ управителят. – Смяташ ли, че помежду ни може да има нещо?

Тя го изгледа дръзко от главата до петите. После лицето ѝ придоби сериозно изражение.

– Може би, ако ме ухажваш както се полага.

Кейт не бе единствената жена, която се чувстваше прекрасно през този ден. Когато отец Фиц попита Емералд дали обещава да обича, почита и се подчинява на Шон, тя отговори с ясен и чист глас:

– Да. – После прошепна, така че само Шон да я чуе: – Според обстоятелствата.

Той я изгледа сурово, ала светлината в очите му издаваше страстта и радостта му. Остроумието ѝ бе равностойно на неговото. А какво повече би могъл да си пожелае един съпруг? Плъзна нежно брачната халка на пръста ѝ, после сведе глава, за да се наслади на най-прекрасната целувка в живота си.

– Обявявам ви за мъж и жена и нека Бог ви пази и закриля – тържествено завърши отец Фиц.

Щастливите младоженци излязоха на слънчевата светлина, която къпеше старите стени на параклиса и ръка за ръка се запътиха към Грейстоун. Там дълги маси, отрупани с всевъзможни лакомства, очакваха многобройните гости и обитатели на замъка.

– Нашите бебета се усмихваха, забеляза ли, Шон?

Той погледна към нея и нежно погали лицето ѝ с дългите си пръсти.

– Те не се усмихваха. Малките дяволчета се присмиваха на баща си, дете е толкова сляпо влюбен в майка им!

През целия ден на небето нямаше нито едно облаче, сякаш цялата природа празнуваше. Всички се смяха, пиха, ядоха до насита, танцуваха и се веселиха, така както само ирландците могат да го правят.

Когато следобедните сенки започнаха да се удължават и денят да клони към своя край, Шон, сметна че е крайно време да отвлече булката, но шаферките не му позволиха, преди да им обещае, че ще изтанцува

любимата им жига върху буре с бира.

Емералд помоли да поставят две бурета едно до друго. После повдигна полите на роклята си и се понесе във вихрен танц редом със съпруга си. Избухнаха оглушителни аплодисменти. Шон скочи на земята, протегна ръце и Емералд с весел смях се хвърли в прегръдките му. Аплодисментите се замениха с шумни викове, когато Шон я метна през рамо и затича към къщата. Спря чак в господарската спалня.

Там остави тялото ѝ да се плъзне покрай неговото.

– Как е кракът ти? – с нежна загриженост попита младият съпруг.

– Напълно наред – промърмори тя и повдигна лице за целувка.

Устните му докоснаха нейните.

– Ще трябва лично да се уверя – прошепна Шон, вдигна полите ѝ и пхна ръка под гънките на роклята.

– Ох, оох, боли ужасно!

Ръката му се плъзна към задничето ѝ и леко я шляпна.

– Малка закачлива палавнице! Това беше здравият крак!

– Аз? Закачлива? Никога!

Шон пхна и другата си ръка под полите ѝ.

– Вече цели два месеца ме дразниш и предизвикваш!

Устните ѝ погалиха неговите.

– И се наслаждавах на всеки миг.

– Хайде да свалим тази сватбена рокля. Никога досега не съм виждал гола графиня.

– Ами лейди Ньюкасъл?

– Тя е херцогиня, а и никога не сваляше корсета си – подразни я Шон.

– Ти си истински дявол, Шон О'Тул!

Той я целуна бавно и нежно, влагайки цялото си сърце и душа. Искаше да ѝ покаже, че тя е единствената жена.

– Тази нощ ще бъде незабравима – промърмори младоженецът и ѝ помогна да сваля роклята.

Емералд се гордееше с тялото си. Гърдите ѝ бяха едри и твърди, коремът ѝ отново бе плосък, а кожата ѝ излъчваше меко сияние на светлината на свещите. Затова искаше да му се покаже в цялото си великолепие. Отдръпна се и бавно прекоси спалнята. Тъмносивите му очи не се отделяха от прекрасната ѝ голота.

Усети как кожата ѝ настръхва. Кръвта ѝ закипя и забушува във вените. Върна се при него тъкмо когато той сваляше и последните си дрехи, неспособен да се сдържа нито миг повече.

Повдигна я и зарови лице в уханната ѝ плът. Докато я отнасяше към леглото, Емералд осъзна, че никога няма да може да избяга от силата на този мъж. Притисна се към него, отмаляла от желание. Много скоро телата им щяха да се преплетат в огнената вихрушка на страстта, съединени завинаги от любовта.

Шон нежно я положи върху снежнобелите чаршафи и разпиля тъмните ѝ къдрици по възглавницата. Устните му нежно обходиха всяко кътче от копринената кожа.

– Красивата господарка на сърцето ми – промълви младият съпруг. После страстта му избухна. Обичаше я безкрайно и всеотдайно, както само един мъж може да обича една жена.

– Видя ли какво е написано на венчалната ти халка?

Тя свали пръстена и го поднесе към светлината. Само две думи: „Вярвай ми“.

– Обичам те, Шон О'Тул!

– Любовта е едно пътуване от първата искра на физическото привличане до пълното единение на душите.

Пръстите ѝ обходиха лицето му, шията, гърдите и накрая се сключиха около неговите, така както и сърцата им се бяха слели.

В този миг Шон осъзна, че наистина трябва да загърби миналото завинаги, ако иска да прегърне бъдещето. Как бе възможно толкова дребничка жена да притежава такава огромна мъдрост? Наистина я обожаваше!

Емералд пое дълбоко дъх, когато усети пулсиращата мъжественост до бедрото си. Топлият му дъх погали ухото ѝ.

– Спомняш ли си как, когато бе на шестнадесет години, ми зашлеви една силна плесница?

– Спомням си... – отмаляло промърмори тя.

– Тогава ти обещах, че някой ден ще ти направя нещо, че да заслужи онзи шамар.

Емералд плъзна ръка между телата им. Когато пръстите ѝ обхванаха огромния пулсиращ член, от устните ѝ се изтръгна смаяно възклицание. Ала нямаше да му позволи да има последната дума.

– Толкова дълго чаках, милорд, докато най-последно бъдете готов!

КРАЙ

© 1997 Вирджиния Хенли
© 2000 Диана Кутева, превод от английски

Virginia Henley
Dream Lover, 1997

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание: ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10238>]